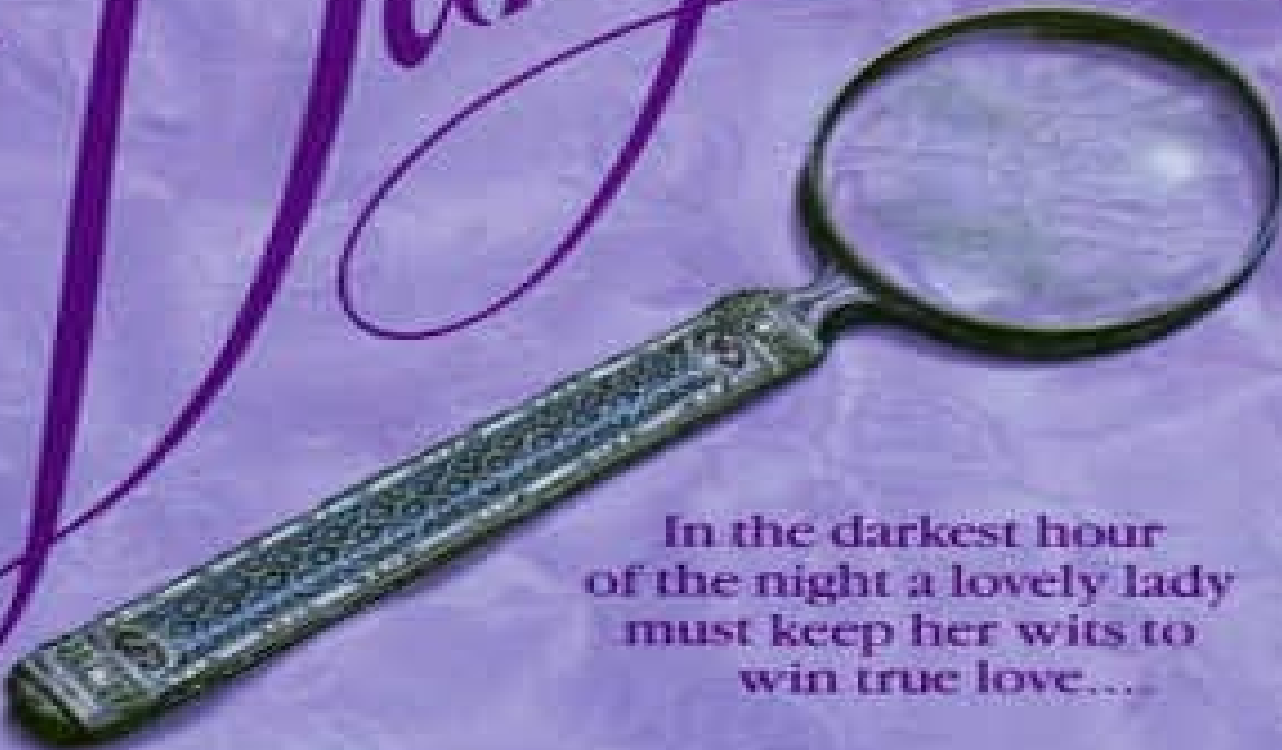

AMANDA QUICK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *LATE FOR THE WEDDING*

Dangerous

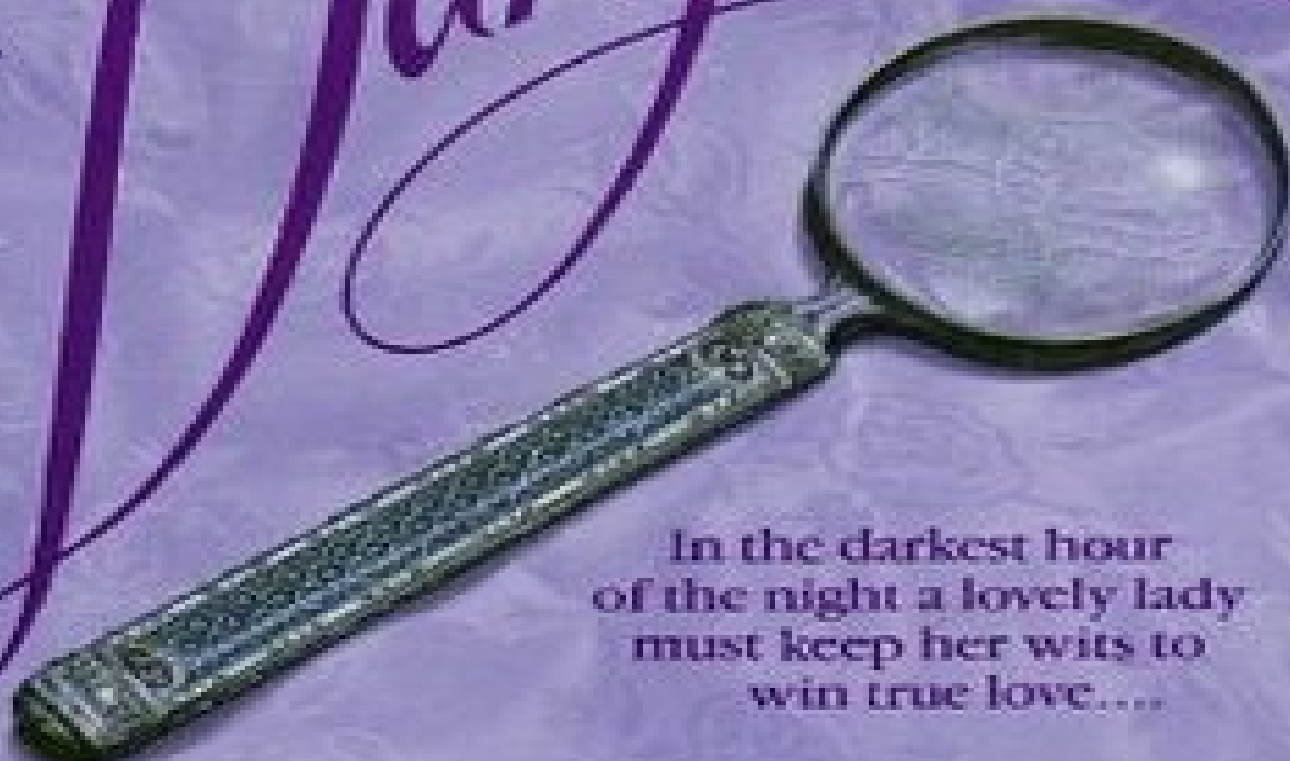

In the darkest hour
of the night a lovely lady
must keep her wits to
win true love...

AMANDA QUICK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *LATE FOR THE WEDDING*

Dangerous

In the darkest hour
of the night a lovely lady
must keep her wits to
win true love....

FANTASY BOOKS

CHRONICLE BOOKS

Hiếm nguy

Amanda Quick

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

Giới thiệu:

Từ phòng khiêu vũ rực rỡ với ánh nến lung linh đến căn phòng uy nghi ngập chìm trong bóng tối là câu chuyện đầy cuốn hút...

Ở tuổi hai mươi lăm, Prudence Merryweather biết rõ những rủi ro của một phụ nữ khi ghé thăm nhà của một quý ông vào lúc nửa đêm. Nhưng bá tước Angelstone – kẻ được mệnh danh Thiên Thần Sa Ngã là người duy nhất có thể ngăn cản cậu em trai nóng nảy của nàng sắp dẫn thân vào cuộc đấu tay đôi vào lúc bình minh. Và đó là lý do tại sao nàng lại đang đứng ngay giữa thư viện của Sebastian lúc ba giờ sáng – và được hôn một cách trọn vẹn trước khi bình minh lên.

Nàng là một cô gái thôn quê ngây thơ – và là trải nghiệm hấp dẫn nhất mà một người đàn ông sống phần lớn cuộc đời mình trong bóng tối hơn là ánh sáng được trải nghiệm. Tuy nhiên, sự táo bạo và can đảm của Prue còn là sự hấp dẫn nguy hiểm hơn thế, và Sebastian thấy mình đang bị giằng xé giữa cơn đói khát đang hoành hành nơi anh giữa khao khát muốn sở hữu cô và nhu cầu cần phải bảo vệ cô.

MỤC LỤC:

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

*Dành tặng Suzanne Simmons Guntrum,
Người chị em gái tôi chưa bao giờ có.*

CHƯƠNG 1

Thời khắc đen tối của màn đêm, đã gần ba giờ sáng, và làn sương mù bao phủ quanh thành phố chờn vờn như bóng ma. Prudence Merryweather miễn cưỡng kết luận rằng đây quả thật không phải thời điểm thích hợp để ghé thăm một người đàn ông được biết đến như một Thiên Thần Sa Ngã.

Nàng rung mình bất chấp quyết tâm mãnh liệt khi đôi ngựa kéo dừng lại trước làn sương mờ bao phủ ngôi nhà nằm trên phố. Những chiếc đèn đốt tỏa ánh sáng gần như vô dụng trước lớp sương mù dày đặc. Đường phố tối tăm, im lặng như tờ. Chỉ có âm thanh lách cách của chiếc xe và tiếng vó ngựa trên vỉa hè. Prudence cân nhắc đến chuyện yêu cầu người đánh xe vòng lại và lái thẳng về nhà. Nhưng nàng đã nhanh chóng gạt đi suy nghĩ đó khi nó tới. Nàng biết giờ không phải lúc để đắn đo. Mạng sống em trai nàng đang bị đe dọa.

Nàng gom góp chút can đảm của bản thân, sửa lại cặp kính chắc chắn về đúng chỗ và bước xuống xe ngựa. Nàng kéo mũ chiếc áo choàng len màu xám xuống che mặt khi kiên quyết bước lên bậc thềm căn nhà. Phía sau nàng, chiếc xe ngựa bắt đầu lăn bánh rời đi.

Prudence dừng bước và quay lại trong vẻ báo động. “Ông nghĩ mình đang đi đâu vậy, người đàn ông tốt bụng của tôi? Tôi đã nói sẽ đưa ông thêm vài xu để ông chờ rồi. Tôi sẽ chỉ vào vài phút thôi.”

“Không cần phải lo lắng ế, thưa cô. Tôi chỉ chỉnh lại dây *cưon* ngựa thôi, tất cả là vậy.” Người đánh xe như một bóng đen dày đặc trong chiếc áo choàng không tay và chiếc mũ được kéo thấp qua tai. Giọng nói ông ta lè nhè bởi chai gin ông ta đã uống suốt cả tối để tránh cái lạnh cắt da cắt thịt. “Tôi đã nói với ô là tôi sẽ chờ rồi mà.”

Prudence bình tĩnh hơn một chút. “Ông nên ở nguyên đây khi tôi quay lại. Nếu không tôi sẽ bị kẹt lại đây khi tôi xong việc.”

“Một *thươn* vụ kinh doanh, hử? Có phải đó là những gì *ngừi* ta hay gọi không?” Người đánh xe cười khẩy khi nghiêng chai rượu gin và đổ thứ chất lỏng đó xuống cổ họng. “Một vụ kinh doanh khá *xin* đẹp, nếu cô muốn hỏi. Có lẽ quý ông bầu bạn của ô sẽ muốn ô ở lại làm ấm giường ông ta cả đêm đấy. Đêm nay lạnh đến chết tiệt.”

Prudence quắc mắt nhìn ông ta nhưng quyết định thật chẳng đi đến đâu khi tham gia vào cuộc tranh cãi với tay đánh xe đang say quắc cần câu vào lúc đêm muộn thế này. Nàng không có thời gian cho mấy chuyện tầm phào như vậy.

Nàng quần chiếc áo choàng chặt hơn quanh cơ thể và vội vã bước lên trước cửa ngôi nhà trên phố. Các cửa sổ phía trên đều không sáng đèn. Có lẽ vị chủ nhân khét tiếng của căn nhà giờ đã lên giường rồi.

Từ tất cả những lời đồn đại sau lưng. Người ta thường nói Bá tước Angelstone huyền thoại hiếm khi nào lên giường trước bình minh. Vị Thiên Thần Sa Ngã đó sẽ không thể giành được

danh tiếng đáng gờm của mình bằng cách giữ giờ giấc hợp lý. Ai mà chẳng biết ma quỷ thì thường ưa thích bóng đêm.

Prudence do dự trước khi giơ bàn tay đeo găng lên gõ cửa. Nàng hoàn toàn nhận thức được việc làm của mình sẽ có những rủi ro nhất định. Nàng đã ở miền quê và vừa mới đến London, nhưng nàng không ngại thơ đến mức nghĩ việc một người phụ nữ đến thăm nhà một quý ông vào bất cứ lúc nào là chuyện bình thường, nhất là lại đến một mình vào lúc ba giờ sáng.

Prudence đập mạnh tay vào cửa.

Dường như là vô tận cho đến khi gương mặt bất mãn của người quản gia hiện ra. Ông ta là một người đàn ông hói đầu, đang nhìn Prudence một cách thù địch như một con chó săn hung dữ. Cây nến ông ta cầm trên tay đã tiết lộ sự phiền toái ban đầu đã phát triển thành sự khinh bỉ bên dưới vẻ mặt dửng dưng của mình. Ông ta quan sát chiếc áo choàng và mũ trùm đầu của Prudence với đôi mắt vô cùng khó chịu.

“Vâng, thưa cô?”

Prudence hít sâu một hơi. “Tôi đến để gặp chủ nhà.”

“Thật sao?” Miệng ông quản gia cong lên thành nụ cười mỉa mai như Cerberus, con chó ba đầu bảo vệ lối vào cổng địa ngục của Hades. “Tôi rất tiếc phải thông báo với cô rằng ngài ấy không có nhà.”

“Chắc chắn là ngài ấy có nhà.” Prudence biết nàng phải kiên quyết nếu muốn qua được con chó săn canh cổng địa ngục của Thiên Thần Sa Ngã. “Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng trước khi quyết định đến gặp ngài ấy. Hãy thông báo với ngài ấy ngay lập tức rằng có người muốn gặp.”

“Và tôi phải nói rằng ai đang ghé thăm?” Người quản gia hỏi với tông giọng chết người.

“Một quý cô.”

“Còn lâu. Chẳng có quý cô nào có mặt ở đây vào cái giờ này cả. Đi đi, cô nàng bé nhỏ. Ông chủ không cần tới cô. Nếu ngài ấy muốn giải khuây thì có thể tìm thứ tốt hơn là một ả gái điếm đứng đường.”

Prudence nóng bừng bên dưới lời lăng mạ. Chuyện này rõ ràng khó chịu hơn những gì mong đợi. Nàng nghiêng răng. “Tốt nhất là thông báo với ông chủ của ông rằng có người cần gặp liên quan đến trận thách đấu sắp tới của ông ấy.”

Người quản gia nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. “Và cho hỏi sao một phụ nữ như cô lại biết về trận thách đấu của ông chủ?”

“Chắc chắn là biết nhiều hơn ông. Nếu ông không thông báo với Angelstone rằng ngài ấy có người tới gặp, tôi thề là ông sẽ sống trong ân hận. Tôi đảm bảo với ông rằng vị trí của ông trong cái nhà này phụ thuộc vào thông báo của ông với ngài ấy rằng tôi đang ở đây.”

Người quản gia trông không có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục bởi lời đe dọa, nhưng rõ ràng là đang bị lung lay. “Chờ ở đây.”

Ông ta đóng sầm cửa, để Prudence lại ngoài thềm. Những ngón tay nàng lạnh băng bởi lớp sương mù len lỏi đang vây hãm quanh mình. Nàng rúc sâu hơn vào chiếc áo choàng. Đây là một trong những buổi tối khốn khổ nhất mà nàng từng trải qua trong đời. Mọi thứ đơn giản hơn nhiều khi ở vùng nông thôn.

Cánh cửa mở ra lần nữa ngay sau đó. Người quản gia nhìn nàng khinh khỉnh khi ra dấu mời vào. “Ông chủ sẽ gặp cô trong thư viện.”

“Được rồi.” Prudence bước vội qua ngưỡng cửa, biết ơn vì được thoát khỏi nanh vuốt của lớp sương mù, thậm chí nó có nghĩa rằng nàng sẽ bước thẳng vào địa ngục.

Người quản gia mở cửa thư viện và giữ nó cho nàng. Prudence nhìn khắp lượt trong bóng tối, căn phòng chỉ được soi sáng bởi ngọn lửa trong lò sưởi.

Cánh cửa đóng lại sau lưng nàng chỉ ngay khi nàng nhận ra không hề thấy bóng dáng Angelstone. “Thưa ngài?” Prudence dừng lại đột ngột, nhìn chăm chú vào bóng tối. “Thưa ngài? Ngài có ở đây không?”

“Chào buổi tối, Cô Merryweather. Ta tin là cô sẽ tha thứ cho sự khiếm nhã của quản gia của ta.” Sebastian, Bá tước Angelstone, đứng lên từ chiếc ghế khổng lồ đặt đối diện lò sưởi. Anh ta đang ôm một con mèo đen lớn bên dưới một cánh tay. “Cô phải hiểu rằng chuyến viếng thăm của cô có phần bất ngờ. Đặc biệt khi xét đến hoàn cảnh và giờ giấc hiện tại.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi biết điều đó.” Prudence nín thở khi trông thấy anh ta. Nàng đã khiêu vũ với Sebastian lúc tối nay, nhưng đó mới chỉ là lần đầu nàng gặp Thiên Thần Sa Ngã. Giờ thì nàng biết sẽ cần nhiều hơn chỉ một hoặc hai cuộc gặp trước khi nàng điều chỉnh để quen với những tác động của anh ta lên các giác quan của mình. Angelstone có thể là bất cứ điều gì ngoài chuyện là một thiên thần trong cả dáng vóc và khí chất. Bầu không khí bao phủ quanh anh ta thật giống với chủ nhân của thế giới ngầm. Chẳng khó để tưởng tượng ra hình ảnh anh ta với đôi cánh và vầng hào quang quanh mình.

Ánh lửa bập bùng phía sau Sebastian dường như có chút quá lớn đêm nay. Lửa bùng lên, soi sáng những đường nét khắc nghiệt. Mái tóc đen cắt ngắn. Đôi mắt nâu hổ phách kỳ lạ rực sáng với biểu cảm lạnh lẽo, soi thấu. Cơ thể anh ta rắn chắc và lực lưỡng. Prudence biết từ kinh nghiệm của bản thân với anh ta trên sàn nhảy rằng Sebastian có thể di chuyển với vẻ lười biếng, nguy hiểm đầy nam tính.

Anh ta mặc định rõ ràng căn nhà của mình trong sự riêng tư, không bao giờ tiếp khách. Chiếc cà vạt trắng lủng lẳng trên cổ và chiếc áo cánh mở đủ để lộ ra lớp lông đen trên ngực. Chiếc quần ống chèn màu da bò đang ôm khít lấy những thớ cơ gân guốc nơi bắp đùi. Anh ta vẫn chưa cởi đôi giày Hessian đen tuyền sáng bóng của mình.

Prudence biết rất ít về phong cách. Đó là vấn đề nàng chẳng mấy quan tâm. Nhưng nàng nhận ra có sự sang trọng bẩm sinh trong Sebastian mà chẳng liên quan gì đến thời trang hết. Đó là một phần của anh ta, cũng như là một phần của con mèo mà anh ta đang bế trên tay.

Thứ trang sức duy nhất Sebastian đang đeo là chiếc nhẫn vàng trên một trong những ngón tay

thật dài của anh. Nó ánh lên thứ ánh sáng mờ mờ khi anh ta chậm rãi vuốt ve con mèo. Prudence nhìn chăm chăm chiếc nhẫn. Lần trước, khi nàng nhảy với anh, nàng đã để ý thấy có một chữ F được khắc trên đó. Nàng đã giả định rằng nó hẳn là Fleetwood, là họ của bá tước.

Trong khoảnh khắc nàng không thể rời mắt khỏi bàn tay Sebastian đang vuốt ve con mèo. Cuối cùng khi nàng cố dứt được mắt ra, nàng thấy anh ta đang khẽ mỉm cười.

Nàng giật mình khi cảm giác nhục dục vội vã lướt qua mình. Tự nhủ rằng nàng chỉ đơn giản là không thoải mái khi trông thấy một người đàn ông trong chiếc áo sơ mi lót mà thôi. Thật không may, cảm giác lần này thật giống với lần trước khi Sebastian ăn mặc đúng quy cách lúc ở buổi vũ hội.

Người đàn ông này có thể khiến nàng muốn bị khuất phục, Prudence thừa nhận. Nàng chợt có suy nghĩ thoáng qua rằng liệu anh ta có phải thật không. Ngay cả khi nàng đang đứng đó nhìn chăm chăm vào anh, liệu Sebastian có bắt đầu tan biến như một bóng ma trong lớp sương mù xám xịt.

Trong vài giây suy nghĩ bất ngờ về việc anh sẽ tan biến như bóng ma trước mắt khiến nàng không thể suy nghĩ cho rõ ràng. Và rồi, nàng nhận thức được vấn đề thực sự.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài.” Prudence vội vã bỏ cặp kính của mình xuống và lau lớp sương mù đang bắt đầu che phủ tầm nhìn của mình. “Bên ngoài rất lạnh, ngài biết đấy. Khi tôi bước vào căn phòng ấm áp này nó đã khiến cặp kính bị đọng hơi nước. Nó là một trong những vấn đề khó chịu nhất phải đối mặt khi ai đó phải mang một cặp kính.”

Sebastian nhướn mày. “Ta rất thông cảm, Cô Merryweather.”

“Vâng, cảm ơn ngài. Chẳng thể làm được gì nhiều với nó cả. Một khi đã phải sử dụng nó.”

Prudence đặt lại chiếc kính lên mũi. Nàng cau mày nhìn Sebastian. “Tôi cho là ngài đang tự hỏi tại sao tôi lại ở đây vào giờ giấc khá muộn thế này.”

“Câu hỏi đó có lướt qua tâm trí ta.” Ánh mắt anh lướt trên chiếc áo choàng cũ của nàng, nó đang hé ra để lộ chút ít chiếc váy ngoài chẳng mấy thời trang bên dưới. Sự thích thú lướt nhanh qua đôi mắt anh trước khi nó bị thay thế bằng vẻ tính toán. “Cô tới đây một mình sao?”

“Vâng, tất nhiên.” Nàng ngạc nhiên nhìn anh.

“Vài người sẽ nói điều đó thật thiếu khôn ngoan.”

“Tôi phải tới gặp ngài một mình. Tôi ở đây vì một vấn đề hết sức riêng tư.”

“Ta có thấy. Mời ngồi.”

“Cảm ơn ngài.” Prudence mỉm cười với chút không chắc chắn khi nàng ngồi xuống chiếc ghế lớn khác đối diện ngọn lửa. Nàng nhắc nhở bản thân rằng trước tối nay nàng đã khá có cảm tình với Angelstone, mặc cho bạn nàng Hester, Phu nhân Pembroke đã kinh hoàng khi anh ta giới thiệu với họ.

Chắc chắn anh không hề xấu xa như mọi người khẳng định, Prudence tự nhủ khi nàng quan sát

Sebastian ngồi xuống ghế của mình. Bản năng mách bảo cho nàng thấy được những người đáng tin cậy. Chỉ có một lần không may vào ba năm trước, khi nàng đã đánh giá nhầm về một người đàn ông.

“Đây quả là một tình huống hết sức vụng về, thưa ngài.”

“Phải.” Sebastian duỗi dài chân hướng đôi bốt của anh về phía ngọn lửa và chậm rãi quay lại việc vuốt ve con mèo. “Cũng là một tình huống nguy hiểm.”

“Vớ vẩn. Tôi có một khẩu súng lục trong túi xách và người đánh xe đã đưa tôi đến đây đồng ý chờ tôi. Tôi đảm bảo với ngài, tôi khá an toàn.”

“Một khẩu súng lục sao?” Anh nhìn nàng với vẻ thích thú. “Cô là một phụ nữ bất bình thường nhất đấy, Cô Merryweather. Liệu cô có nghĩ cô sẽ cần sử dụng khẩu súng đó để bảo vệ cô khỏi ta không?”

“Trời ơi, không, thưa ngài.” Prudence thực sự bị sốc. “Ngài là một quý ông.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên là vậy. Cảm phiền ngài đừng trêu chọc tôi, thưa ngài. Tôi mang theo súng cốt là để bảo vệ bản thân khỏi cường đạo. Tôi biết là chúng rất phổ biến ở đây trong Thành phố.”

“Phải, đúng vậy.”

Con mèo rúc sâu vào đùi Sebastian và nhìn chằm chằm Prudence với ánh nhìn không chớp mắt. Tâm trí nàng thoáng qua ý nghĩ rằng mắt con mèo thật gần giống ánh mắt màu vàng của chủ nhân nó. Trong giây lát nàng bị phân tâm bởi sự quan sát đó.

“Mèo của ngài có tên không thưa ngài?” Nàng hỏi đột ngột.

“Có.”

“Nó là gì vậy?”

Nét cười nhạt hé lên trên môi Sebastian lần nữa. “Lucifer.”

“Ồ.” Prudence hắng giọng kín đáo. “Vâng, như tôi đã nói, tôi không hẳn bất thường lắm đâu, chỉ đơn thuần là một người phụ nữ rất bình thường là người, thật không may, mới đến Thành phố.”

“Ta phản đối, Cô Merryweather. Cô là người phụ nữ bất bình thường nhất mà ta từng gặp.”

“Tôi thật khó mà tin được,” nàng nói lặng lẽ. “Giờ thì, tôi dường như đã biết nguyên nhân của một số rắc rối giữa ngài và em trai tôi tối nay và tôi muốn chấm dứt nó.”

“Rắc rối?” Ánh mắt màu hổ phách của Sebastian nheo lại. “Ta không có bất cứ rắc rối nào với Trevor Merryweather hết.”

“Đừng có cố gạt tôi ra bằng cách giả vờ không hiểu về tình huống này, thưa ngài.” Prudence siết chặt bàn tay đeo găng của mình. “Tôi được biết ngài và Trevor đã đồng ý tham gia vào một

cuộc đấu tay đôi lúc bình minh. Tôi sẽ không để nó diễn ra.”

“Cô định sẽ dùng nó lại thế nào?” Sebastian quan sát nàng với vẻ lười biếng.

“Vâng, tôi đã nghiêng cứu hết các khía cạnh của cuộc quyết đấu trong vài giờ qua và đã đưa ra được một giải pháp.”

“Thật vậy sao?”

“Phải. Một lời xin lỗi sẽ kết thúc chuyện ngu ngốc này. Ngay sau khi tôi nhận ra mọi chuyện đã được ấn định, tôi đã ngay lập tức theo Trevor ở buổi dạ hội của Atkinses và nói chuyện trước với nó. Thật không may nó đã chứng tỏ sự cứng đầu vô lý của mình trong toàn bộ chuyện này, dù vậy tôi có thể nói là nó có sợ hãi về những gì sẽ diễn ra lúc bình minh. Nó còn quá trẻ, ngài biết đấy.”

“Rõ ràng là không quá trẻ để đưa ra một lời thách đấu.”

Prudence lắc đầu. “Nó cứ nói mãi về việc phải quyết đấu vì danh dự của tôi cũng như của nó đang bị đe dọa. Danh dự của tôi. Ngài có thể tưởng tượng nổi không?”

“Nói chung là trong vấn đề này các trường hợp đều vậy cả. Cuộc quyết đấu sẽ trở nên thật buồn tẻ đến không thể chịu được nếu thiếu sự tham gia trong vấn đề danh dự của một phụ nữ.”

“Thật rác rưởi. Cho phép tôi nói với ngài, thưa ngài, rằng nếu ngài thực sự tin điều đó, ngài cũng chẳng hơn gì em trai tôi hết.”

“Quả là một ý nghĩ đáng sợ.”

Prudence lờ đi lời mỉa mai. “Thật vô lý khi nghĩ rằng tôi bị xúc phạm đơn giản chỉ vì ngài đã nói chuyện với tôi và mời tôi nhảy. Tôi chẳng thấy có gì xúc phạm ở đây cả. Tôi đã nói đi nói lại điều đó với Trevor.”

“Cảm ơn cô.”

“Vấn đề là,” Prudence nói nghiêm túc. “Trevor đã quá bảo vệ tôi kể từ sau khi cha mẹ tôi qua đời. Thằng bé cảm thấy mình là một người đàn ông trụ cột trong gia đình. Nó có ý tốt, nhưng đôi khi nó đi quá xa với khái niệm phải chăm sóc cho tôi. Thật vô lý khi thằng bé thách đấu với ngài bởi một điều nhỏ nhặt đến vậy.”

“Ta không hoàn toàn chắc chắn rằng đó có phải một điều nhỏ nhặt không.” Những ngón tay thanh lịch của Sebastian ôm lấy con mèo. “Cô và ta đã trò chuyện khá nhiều ở buổi vũ hội.”

“Toàn chuyện về tri thức, chẳng có gì nhiều,” Prudence nói nhanh.

“Và chúng ta đã nhảy điệu waltz.”

“Một điều tuyệt vời mà rất nhiều người khác cũng làm. Phu nhân Pembroke đã nói với tôi đó là toàn bộ cơn thịnh nộ. Mọi người ai mà chẳng nhảy điệu waltz chứ. Thực sự thì lời thách đấu của Trevor thật không thể tin nổi.”

“Không phải trong mắt vài người.”

Prudence cắn môi. “À, bởi thằng bé đã đưa ra lời thách đấu và bởi tôi không thể nói nó xin lỗi ngài được vậy nên cuộc thách đấu có thể hủy bỏ, với một giải pháp.”

Đôi mắt vàng của Sebastian bắt gặp mắt nàng. “Ta vô cùng tò mò muốn nghe giải pháp của cô, thưa Cô Merryweather.”

“Nó thực sự khá đơn giản.” Prudence trao anh nụ cười đầy hy vọng. “Ngài phải xin lỗi thằng bé.”

Tay Sebastian dừng lại trên con mèo. Lông mi dài che khuất ánh mắt anh. “Xin cô thứ lỗi?”

“Ngài nghe rồi đấy. Ngài phải xin lỗi nó.” Prudence nghiêng người về phía trước. “Thưa ngài, đó là cách duy nhất. Trevor chỉ mới hai mươi tuổi, ngài biết đấy. Nó dễ kích động và tôi tin là nó biết nó đang đánh cược với mạng sống của mình, nhưng nó còn quá trẻ và quá nóng nảy để có thể thừa nhận tình huống này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát.”

“Em trai cô có thể không cảm thấy mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát đâu. Thằng bé đã đảm bảo ta phải đáp ứng đúng theo hoàn cảnh và thỏa thuận.”

“Thật nực cười. Ngài phải cố hiểu chứ, thưa ngài. Kể từ khi cha mẹ thiệt mạng trong một tai nạn xe ngựa hai năm trước em trai tôi đã phải nỗ lực để gánh vác trọng trách là người đứng đầu gia đình.”

“Ta có thấy.”

“Thằng bé đang ở độ tuổi đáng sợ khi một người đàn ông trẻ tuổi cảm nhận những điều mãnh liệt nhất. Tôi hy vọng ngài hiểu bởi ngài từng qua độ tuổi đó rồi.”

Sebastian nhìn nàng, rõ ràng bị thu hút. “Giờ khi đề cập đến nó, ta tin là ta đã từng trải qua. Tuy nhiên nó từ rất lâu rồi.”

Prudence đỏ ửng. “Tôi không có ý ám chỉ giờ ngài đã già, thưa ngài.”

“Cảm ơn cô.”

Prudence tặng anh nụ cười khích lệ. “Trời ơi, ngài hẳn là chưa thể đến bốn mươi được.”

“Ba mươi lăm.”

Prudence chớp mắt. “Xin ngài thứ lỗi?”

“Ta ba mươi lăm, Cô Merryweather. Không phải bốn mươi.”

“Ồ, tôi có thấy.” Prudence tự hỏi liệu nàng có vừa xúc phạm anh hay không. Nàng nhanh chóng khôi phục lại tâm trí. “À, ngài chắc chắn có vẻ trưởng thành và già dặn mà người ta vẫn mong đợi ở một người đàn ông lớn tuổi hơn, thưa ngài.”

“Theo cô thì là vậy. Còn như người khác nói thì gương mặt ta mang dấu vết của một linh hồn héo úa và quá khắc nghiệt.”

Prudence nuốt xuống. “Có điều là, thưa ngài, tôi e là chúng ta phải dựa vào sự khôn ngoan và

nhận thức đúng đắn của ngài không nghi ngờ trong ba mươi lăm năm qua để có thể chấm dứt sự điên rồ của một chàng trai hai mươi tuổi.”

Sebastian nhìn nàng một lúc lâu. “Cô đang nghiêm túc, phải không, Cô Merryweather? Cô thực sự mong đợi ta sẽ xin lỗi em trai cô sao?”

“Tôi khá nghiêm túc. Đây là vấn đề giữa sống và chết, thưa ngài. Theo các nguồn tin của tôi, ngài là một tay súng tuyệt vời.” Prudence siết chặt bàn tay mình. “Tôi hiểu là ngài thường xuyên luyện tập ở Mantons và đây cũng không phải trận đấu súng đầu tiên của ngài.”

“Nguồn tin của cô khá chính xác.”

“Tôi rất giỏi trong việc điều tra, thưa ngài,” Prudence nói cứng nhắc. “Đó là một sở thích của tôi, như tôi đã giải thích cho ngài lúc trước trong tối nay.”

“Phải, cô đã nói. Nhưng ta có ấn tượng là cô hứng thú hơn khi nghiên cứu các hiện tượng quang phổ.”

Prudence liếc nhìn con mèo. “Thật sự thì tôi là chuyên gia trong vấn đề đó, nhưng tôi đảm bảo với ngài là vốn hiểu biết của tôi thực sự khá rộng. Tôi thích tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi khó hiểu.”

“Cô có tin vào ma quỷ không, Cô Merryweather?”

“Bản thân tôi rất hoài nghi về vấn đề này,” Prudence thừa nhận. “Nhưng rất nhiều người tin vào ma quỷ. Họ thường nghĩ rằng họ có bằng chứng về các hiện tượng quang phổ. Sở thích của tôi liên quan đến việc kiểm tra các bằng chứng đó và cố gắng tìm một lời giải thích hợp lý cho nó.”

“Ta hiểu.” Sebastian nhìn chằm chằm ngọn lửa trong lò sưởi. “Cũng vì ta đã nghe nói về sở thích khá bất thường của cô nên ta đã yêu cầu được giới thiệu với cô.”

Prudence mỉm cười buồn bã. “Tôi cũng đoán vậy, thưa ngài. Tôi nhận ra tôi quá quê mùa trong cái thành phố này. Ngài không phải quý ông đầu tiên tìm cách giới thiệu với tôi đơn giản chỉ vì anh ta tò mò về sở thích của tôi. Ngài có biết nó khó chịu đến thế nào khi được mời một điệu nhảy chỉ vì bị coi là kỳ quái không?”

“Ta tin là ta có hiểu đôi chút,” Sebastian nói khô khan. “Các buổi vũ hội luôn hấp dẫn bởi sự bất thường. Nó như phản ứng của một đứa trẻ với thứ đồ chơi mới vậy. Và nếu nó làm gì đó khiến thứ đồ chơi đó bị hỏng, nó sẽ quăng ngay sang bên và đi tìm thứ gì đó khác tươi sáng, lấp lánh hơn.”

“Tôi hiểu.” Tim Prudence chìm xuống. Có phải nàng đã thực sự hy vọng anh thấy nàng có chút gì đó thú vị hơn chỉ một món đồ chơi mới? Sau cùng thì, đây là Thiên Thần Sa Ngã. “Ngài đang nói với tôi rằng ngài mời tôi nhảy chỉ vì tôi là thứ mới mẻ nhất trong mùa vũ hội. Ngài chỉ đơn thuần là đang tìm chút vui vẻ cho bản thân thôi sao.”

“Không.” Sebastian nhìn nàng với đôi mắt nheo lại. “Ta mời cô nhảy bởi vì cô hấp dẫn ta, Cô Merryweather. Ta có vài suy nghĩ rằng cô và ta có chung vài sở thích.”

Nàng nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. “Thật sao, thưa ngài? Ngài cũng tham gia nghiên cứu về quang phổ sao?”

“Không hẳn.”

“Vậy thì là gì?”

“Ta không nghĩ nó là điều quan trọng lúc này. Chúng ta có những vấn đề cấp bách hơn không phải sao?”

“Vâng, tất nhiên. Trận đấu tay đôi của ngài với em trai tôi.” Prudence kéo mình trở lại với việc trước mắt. “Vậy thì ngài sẽ xin lỗi Trevor chứ? Tôi biết nó sẽ khó chịu kinh khủng khi thằng bé mới là người mắc sai lầm, nhưng chắc chắn là ngài cũng thấy rõ rằng trận đấu này nên bị dừng lại.”

“Ta không có thói quen đi xin lỗi, Cô Merryweather.”

Nàng liếm đôi môi khô khốc của mình. “Vấn đề là, tôi không thể thuyết phục Trevor làm vậy được.”

“Vậy thì ta e là em trai cô sẽ phải gánh chịu hậu quả thôi.”

Prudence thấy tay mình đang lạnh toát. “Thưa ngài, tôi phải nhấn mạnh rằng ngài là một người đàn ông trưởng thành, có trách nhiệm. Trevor hoàn toàn xa lạ với Thành phố cũng như tôi thôi. Nó đã không biết mình đang làm gì khi thách thức ngài.”

“Cô sai rồi, Cô Merryweather. Em trai cô biết chính xác mình đang làm gì. Thằng bé biết ta là ai và nó biết về danh tiếng của ta.” Sebastian mỉm cười yếu ớt. “Sao cô lại nghĩ thằng bé đã vô cùng phần nộ trước thực tế là ta đã mời cô nhảy?”

Prudence cau mày. “Tôi đã học được rất nhiều điều về danh tiếng của ngài trong ba, bốn giờ qua, thưa ngài. Dường như với tôi thì tất cả đều bị phóng đại so với thực tế.”

Sebastian giật mình trong khoảnh khắc. “Vậy cô có biết sự thật không, Cô Merryweather?”

“Biết gần hết,” nàng liệt kê chúng trên một bàn tay đeo găng. “Nhiều năm trước cha ngài đã bắt chấp gia đình để theo đuổi một nữ diễn viên. Thành viên gia đình Fleetwoods đã rất giận dữ. Cha mẹ ngài đã bị buộc phải rời khỏi đất nước vì vụ bê bối. Chưa bao giờ có bất kỳ thông báo về đám cưới nào được công bố, vậy nên tất cả mọi người, kể cả người thân của ngài, đều đã mặc định rằng cha ngài chưa bao giờ thực sự kết hôn với mẹ ngài.”

“Điều đó gần như đã tổng hợp hết lịch sử có liên quan đến ta.”

“Không hẳn. Khi ngài trở về Anh hai năm trước, các buổi vũ hội đều rộ lên tin đồn rằng ngài là một tên con hoang.”

“Đúng như vậy,” Sebastian trông có vẻ thích thú.

“Thật quá sức độc ác khi nói ra những điều như thế. Ngài chắc chắn không phải chịu trách nhiệm về hoàn cảnh xuất thân của mình.”

“Cô quả là người hiểu biết, Cô Merryweather.”

“Đó là vấn đề nhận thức thôi. Sao một đứa trẻ lại bị đổ lỗi cho hành động của cha mẹ chúng được chứ? Tuy nhiên, cũng như sự việc đã xảy ra, ngài cũng không phải là con ngoài giá thú.”

“Không.”

Prudence nhìn anh tư lự. “Vì lý do riêng nào đó của ngài, có lẽ là vì ngài thấy thú vị khi trở thành đề tài bàn tán của tất cả mọi người khiến họ nghĩ rằng ngài là con ngoài giá thú.”

“Chúng ta cứ mặc định là ta không thể sửa chữa ấn tượng đó bằng sự phần nộ được,” Sebastian thẳng thừng.

“Cho đến khi bác của ngài, bá tước cũ, qua đời năm ngoái. Ông ấy chưa bao giờ kết hôn, vậy nên ông ấy đã ra đi mà không có người thừa tự. Cha ngài là người tiếp theo trong dòng họ, nhưng ông không may đã qua đời cách đây bốn năm và ngài thì lại bị coi là con hoang. Vậy nên tất cả mọi người đều nghĩ rằng em họ của ngài là Jeremy, có cha cũng đã qua đời một thời gian trước đây, sẽ trở thành bá tước tiếp theo của Andelstone.”

Sebastian mỉm cười nhưng không nói gì.

“Nhưng,” Prudence nói, “ngài đã làm thay đổi toàn bộ cục diện bằng cách đưa ra bằng chứng kết luận cha mẹ ngài đã thực sự kết hôn hợp pháp trước khi ngài được sinh ra. Ngài là người thừa kế hợp pháp tước hiệu. Tôi cho là em họ của ngài không bao giờ tha thứ cho ngài.”

“Một điều đặc biệt không hề khiến ta thấy phiền lòng.”

“Ngoài ra, ngay khi ngài vừa mới tiếp nhận tước hiệu, ngài đã tự mình có được một gia sản khổng lồ của riêng mình và điều đó đã đẩy lùi nhiều lời bàn tán về người thừa kế của Angelstone,” Prudence nói. “Đó cũng là điều mà em họ ngài cũng không hề đánh giá cao.”

Sebastian nghiêng đầu trong chốc lát. “Ta khá khen cho tài điều tra của cô, Cô Merryweather. Cô quả là đã biết được rất nhiều điều về ta chỉ trong khoảng thời gian tương đối ngắn.”

“Chẳng thiếu gì người sẵn sàng nói xấu ngài đâu, thưa ngài.”

“Thật sự là vậy.”

“Danh tiếng của ngài là huyền thoại.”

“Có lẽ điều đó cũng có lý do chính đáng của nó,” Sebastian nhẹ nhàng nói.

“Nó thực sự quá kinh khủng, thưa ngài,” Prudence tiếp tục êm ru. “Vậy thì một lời xin lỗi tới em trai tôi cũng có thể chịu được được và nó sẽ chỉ còn là vài lời đàm tiếu sẽ nhanh chóng chìm xuống mà thôi.”

Quai hàm Sebastian siết chặt. Và rồi, đôi mắt anh ánh lên sự ngưỡng mộ miễn cưỡng. “Một cú đánh tốt đấy, Cô Merryweather. Và thực hiện rất gọn gàng, nếu ta có thể nói vậy.”

“Cảm ơn, thưa ngài. Tôi chỉ đơn thuần đang chỉ ra một sự thật nhỏ mà thôi. Ngài có thể xin lỗi em trai tôi và rời đi với danh tiếng phi thường của ngài vẫn còn nguyên vẹn. Mọi người sẽ chỉ

xem hành động của ngài như một sự ban phát hào phóng cho Trevor để cho thấy phần tử tế trong ngài mà thôi.”

“Ta không phải loại người tử tế gì hết, Cô Merryweather.”

Prudence mỉm cười khích lệ. “Ngài sẽ có, sau khi nghe được rằng ngài từ chối gặp em trai tôi. Mọi người đều sẽ biết rằng ngài có thể găm một viên đạn vào người nó, và sự lựa chọn là ở ngài.”

“Đó là một viễn cảnh khá thú vị.”

“Tôi rất mừng là ngài hiểu, thưa ngài Tôi cho là kế hoạch nhỏ của mình rất tuyệt. Tất cả những gì ngài phải làm chỉ là xin lỗi Trevor.”

Sebastian suy nghĩ về nó trong một lúc. “Ta phải thú nhận rằng ta không hoàn toàn thấy được bất kỳ lợi ích rõ ràng nào với bản thân mình trong tất cả chuyện này.”

“Ngài sẽ không phải nhúng tay vào sự bất tiện với một cuộc đấu tay đôi lúc bình minh,” Prudence chỉ ra. “Chắc chắn đó là một lợi ích lớn.”

“Về chuyện đó thì dù sao ta cũng luôn thức lúc bình minh.” Có thứ gì đó đang lấp lánh trong mắt Sebastian. “Một trận đấu sẽ chẳng có chút bất tiện nào cả.”

Prudence nhìn chăm chăm anh với vẻ choáng váng. Và rồi nàng nghĩ nàng phát hiện ra sự thích thú trong đôi mắt màu hổ phách. “Thưa ngài, ngài đang trêu chọc tôi.”

“Cô nghĩ vậy sao?”

“Phải, đúng vậy. Chắc chắn là ngài không thể thích thú trong việc quyết đấu với một cậu thiếu niên thiếu kinh nghiệm được. Ngài chẳng có gì để phải chứng minh cả. Hứa với tôi ngài sẽ kết thúc bằng một lời xin lỗi trước khi có đổ máu.”

“Cô đang yêu cầu ta đặt danh dự của mình sang bên trong vấn đề nhỏ nhặt thế này sao.”

“Tôi đang yêu cầu ngài tỏ ra hợp lý.”

“Tại sao ta phải bận tâm đến sự hợp lý chứ?”

Prudence gần như sắp hết kiên nhẫn. “Thưa ngài, tôi phải nhấn mạnh là ngài nên ngừng hành động như một tên ngốc không-não đi. Cả hai ta đều biết ngài quá thông minh để muốn tham dự vào thứ gì đó ngu ngốc như một cuộc đấu tay đôi.”

“Môt tên ngốc không nào ư?”

Prudence đỏ ửng. “Xin thứ lỗi, thưa ngài, nhưng đó là vì ngài đã khiến tôi xử sự như vậy. Tôi hy vọng ngài không quá khó chịu.”

“Ta rất buồn khi phải nói rằng ta không hề sống theo sự kỳ vọng của cô. Nhưng, ta cũng hiếm khi sống theo sự mong đợi của bất kỳ ai. Ta ngạc nhiên là cô không hề biết điều đó trong suốt quá trình điều tra của mình.”

“Ngài chỉ thích thú với việc khiến người khác thất vọng mà thôi,” Prudence nói. “Tôi nhận ra là ngài chắc chắn cảm thấy ngài vừa làm vậy. Đó không nghi ngờ gì là cách riêng của ngài để báo thù cả thế giới vì cách ngài bị đối xử trước khi có được tước hiệu của mình.”

“Khá khen cho những lời can đảm đó của cô.”

“Tuy nhiên,” Prudence nói một cách cố ý. “Tôi đang yêu cầu ngài phải vượt qua cái khuynh hướng này của ngài trong trường hợp này và hành động một cách hào phóng, có trách nhiệm, một người đàn ông tốt bụng và tôi biết ngài có thể làm được.”

Tiếng cười xấu xa trong khoảnh khắc thấp sáng đôi mắt Sebastian. “Cái quỷ gì khiến cô nghĩ ta có khả năng hành xử như vậy?”

Prudence cúi tiết. “Ngài là một người đàn ông có hiểu biết, thưa ngài. Tôi đã biết được rất nhiều điều về ngài trên sàn nhảy khi chúng ta thảo luận về các điều tra của tôi với hiện tượng quang phổ. Ngài đã hỏi những câu hỏi rất sâu sắc và ngài đã cho thấy một trí tuệ sắc sảo. Tôi không tin là ngài không thể hành xử với một tinh thần quảng đại được.”

Sebastian xoa tai Lucifer trong khi anh cân nhắc gợi ý đó. “Ta đã nghĩ nó có thể là một trải nghiệm mới lạ.”

“Chỉ là thứ để giảm bớt sự nhàm chán của ngài sao.” Prudence do dự và rồi thêm vào nhẹ nhàng. “Tôi hiểu là ngài thấy buồn bực.”

“Ai nói với cô như vậy?”

“Hầu hết mọi người,” nàng thừa nhận. “Có đúng vậy không?”

Sebastian dựa đầu vào lưng ghế và nhìn chăm chăm ngọn lửa trước mắt mình. Miệng anh cong lên hưng không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự hài hước thực sự. “Ta không biết,” anh lạnh lẽo nói.

Prudence nhìn chăm chăm vào anh. “Ngài không biết mình đang cảm thấy gì sao?”

Anh bắn cho nàng ánh nhìn kỳ lạ. “Phần lớn thời gian ta không hề chắc chắn là mình cảm thấy bất kỳ điều gì cả, Cô Merryweather.”

“Tôi cũng đã từng phải trải qua cảm giác tương tự trong suốt khoảng thời gian dài sau khi cha mẹ qua đời,” Prudence nói nhẹ nhàng.

“Cô đã trải qua nó sao?”

“Vâng, nhưng tôi còn có em trai, Tavor. Và Phu nhân Pembroke cũng rất tử tế. Chúng tôi đều thấy thoải mái với nhau. Tinh thần tôi cuối cùng cũng được phục hồi.”

“Điều đó thì ta có thể tin.” Tông giọng Sebastian ẩn chứa sự nhạo báng. “Cô chắc chắn là không phải kiểu người tiêu cực, Cô Merryweather. Nhưng dù ta có buồn chán hay không thì cũng chẳng thành vấn đề. Chúng ta hãy trở lại với chủ đề chính đi.”

“Vâng, tất nhiên.” Nàng trao anh nụ cười có phần lo lắng. “Tôi biết mình đã yêu cầu ngài phải

làm giúp tôi một việc quá lớn, thưa ngài.”

“Chính xác. Xin thứ lỗi vì bản chất xa cách của ta. Và cả việc trao ai đó ân huệ nữa.”

“Tôi chắc chắn là ngài sẽ sống sót qua kinh nghiệm đó thôi.”

“Điều đó thì có thể thấy được,” Sebastian nói. “Ta có lẽ nên nhắc cô nhớ khi ai đó trao đi một ân huệ, thì họ sẽ hy vọng sẽ thu lại được chút lợi ích vào thời điểm nào đó trong tương lai.”

Sự báo động lóe lên lướt qua Prudence. Nàng thận trọng nhìn anh. “Chính xác là ngài đang gợi ý điều gì, thưa ngài?”

“Chỉ đơn thuần là nếu ta trao cô một ân huệ tối nay, cô sẽ đồng ý trả lại ta nếu ta yêu cầu.”

Prudence bất động. “Kiểu lợi ích nào ngài mong đợi để đổi lấy mạng sống em trai tôi?”

“Ai biết được? Người ta không thể trông thấy được tương lai, Cô Merryweather. Ta vẫn chưa có ý tưởng gì về lợi ích ta sẽ yêu cầu ở cô một ngày nào đó.”

“Tôi hiểu rồi.” Nàng nhú mày với vẻ suy tư. “Nhưng ngài định sẽ thu lợi từ tôi vào lúc nào đó thật sao?”

Sebastian mỉm cười từ tốn. Đôi mắt anh và mắt con mèo cùng phản chiếu ánh lửa. “Phải, Cô Merryweather. Một ngày nào đó ta chắc chắn cô sẽ phải trả nợ ta. Vậy chúng ta thỏa thuận chứ?”

Sự im lặng nguy hiểm phủ bóng khắp thư viện. Nó chỉ bị phá vỡ bởi tiếng lách tách của ngọn lửa trong lò sưởi. Prudence không thể rời mắt khỏi ánh mắt soi thấu của Sebastian.

Nàng sẽ phải tin vào trực giác đúng đắn của mình về người đàn ông này. Anh ta có thể nguy hiểm, nhưng nàng không tin anh là người độc ác.

“Được thôi, thưa ngài,” Prudence nói lạnh lẽ. “Tôi đồng ý với thỏa thuận này.”

Sebastian quan sát nàng một lúc thật lâu, tìm kiếm bên dưới bề mặt, cũng như nàng đang tìm cách xâm phạm các bí mật của anh. “Ta tin cô là một phụ nữ biết giữ lời, Cô Merryweather.”

Prudence cau có. “Tất nhiên là vậy.”

“Cô không cần cảm thấy bị xúc phạm thế. Danh dự là một thứ hiếm có dù ở đàn ông hay với phụ nữ.”

“Nếu ngài nói vậy. Thế có nghĩa là ngài sẽ xin lỗi em trai tôi?”

“Phải. Ta sẽ xem như trận đấu bị hủy bỏ.”

Sự nhẹ nhõm tràn qua nàng. “Cảm ơn, thưa ngài. Tôi vô cùng biết ơn. Ngài thật tử tế vì đã làm điều này.”

“Đủ rồi, Cô Merryweather. Ta không cần lời cảm ơn của cô. Chúng ta đã thỏa thuận, cô và ta. Cô sẽ trả nợ ta sớm thôi.” Sebastian đặt con mèo xuống thảm.

Lucifer chớp mắt nhìn Prudence với vẻ kích động, như thể nó đổ lỗi cho nàng vì đã quấy rầy nó khỏi vị trí thoải mái trong lòng anh. Sau đó, nó vẫy đuôi và bước về phía chiếc gối lụa đỏ pha vàng.

Sebastian đứng dậy khỏi ghế và cúi xuống nắm lấy hai tay Prudence. Anh kéo nàng đứng dậy.

“Thưa ngài?”

Anh không trả lời, nhưng đôi mắt anh đang ánh lên tia lửa khi anh kéo nàng lại gần. Anh cúi đầu xuống và bắt lấy miệng nàng.

Nụ hôn của Sebastian hoàn toàn có chủ ý và là sự tuyên bố về ý định gọi cảm của anh. Prudence chưa bao giờ được hôn trước đây trong cả cuộc đời mình, nhưng một phần trong nàng đang đáp lại ngay lập tức. Sự choáng váng chạy dọc xuống đến tận đầu ngón chân nàng khi nàng lơ mơ nhận ra, Sebastian đang tuyên bố nàng thuộc quyền sở hữu của anh.

Prudence bị sốc.

Nàng đang run rẩy. Nàng gần như không thể thở. Sự phấn khích mạnh mẽ đang chảy tràn trong nàng. Toàn bộ cơ thể nàng đột nhiên sống động với nhịp đập mới mẻ của nguồn năng lượng.

Toàn bộ sự việc kết thúc trước cả khi Prudence thậm chí có thể bắt đầu điều chỉnh mình trước sự tấn công đầy gọi cảm. Nàng hỗn hển thở khi Sebastian ngẩng đầu lên.

“Giờ thì chúng ta đã đóng dấu thỏa thuận rồi, Cô Merryweather, đã đến lúc cô nên về nhà đi.”

“À, vâng. Vâng, tất nhiên.” Prudence chiến đấu để chỉnh lại chiếc áo choàng bằng những ngón tay run rẩy. Nàng tự nhủ mình phải tỏ ra lãnh đạm như anh. Nàng đã hai mươi lăm tuổi, không còn là một cô gái mới lớn nữa. “Tuy vậy không ai nhớ đến tôi cả. Phu nhân Pembroke đang ngủ và tôi đã nói rõ ràng là mình không muốn bị quấy rầy trước khi trở về phòng rồi.”

“Làm cách nào cô ra khỏi nhà được.”

“Qua cửa bếp. Cũng có chút khó khăn để tìm được một chiếc xe ngựa, nhưng tôi đã làm được. Người đánh xe nói sẽ đợi tôi rồi.”

“Người đánh xe mà cô đang nói đã rời đi rồi.”

Prudence giật mình nhìn lên. “Đi rồi sao?”

“Đừng bận tâm. Ta sẽ đưa cô về nhà, Cô Merryweather.”

“Thực sự là không cần thiết đâu,” nàng nói nhanh.

“Ta đã ra lệnh chuẩn bị xe rồi.”

“Tôi hiểu.” Nàng không thể nghĩ ra bất kỳ điều gì khác để nói.

Sebastian hướng Prudence ra khỏi thư viện, bước vào sảnh lớn nơi người quản gia đang đứng chờ.

“Áo của ta, Flowers.” Sebastian nở nụ cười kỳ lạ không chút hài hước. “Cuối cùng thì ta cũng không còn cuộc hẹn nào lúc bình minh nữa. Vậy nên hãy chuẩn bị bữa sáng đúng giờ như bình thường.”

“Vâng, thưa ngài.” Flowers bắn cho Prudence ánh nhìn giật mình, đầy thắc mắc khi ông ta giúp Sebastian mặc vào chiếc áo choàng đen. Nhưng cũng như những người hầu được đào tạo tốt, ông ta không nói gì. Ông mở cửa trước mà không nói một lời.

Một con ngựa kéo đen tuyền cùng cỗ xe hai bánh đang đợi trong sương mù. Sebastian đỡ Prudence lên ghế ngồi. Sau đó anh leo lên và ngồi đối diện nàng. Đèn đường đúc ánh sáng của lửa lên những đường nét rõ rệt, gai góc của anh. Trong giây phút đó Prudence chẳng mấy khó khăn để hiểu tại sao những kẻ ngồi lê đôi mách lại đặt cho anh cái danh xưng Thiên Thần Sa Ngã.

“Tôi rất biết ơn sự hộ tống của ngài, thưa ngài, nhưng điều này thực sự không cần thiết,” Prudence quấn chiếc áo choàng cũ của mình chặt hơn khi cỗ xe bắt đầu lăn bánh.

“À, nhưng nó có cần thiết, Cô Merryweather. Cô và ta giờ đang bị ràng buộc với nhau bằng một thỏa thuận. Và cho đến khi ta thu lại được những lợi ích mà cô đang nợ ta, thì tốt nhất là ta nên giữ cô được an toàn.” Anh mỉm cười lần nữa. “Cô chưa bao giờ nghe nói đến chuyện ma quỷ luôn canh giữ tài sản của chúng sao?”

CHƯƠNG 2

Sebastian âm thầm chờ đợi trong bóng tối khi Prudence mở cửa sau ngôi nhà thanh lịch trên phố của Phu nhân Pembroke. Anh mỉm cười một mình khi nàng dừng lại chốc lát và vẫy tay chào. Người phụ nữ này cư xử thật quá đổi ngây thơ, nhưng chắc chắn nàng là người kiên định.

Anh chưa bao giờ gặp ai trước sau như một như Prudence Merryweather. Nàng chắc chắn là người duy nhất anh từng gặp mà trí tò mò là thứ đưa đường chỉ lối dẫn nàng đến với những sở thích bất thường của riêng mình.

Một sinh vật hấp dẫn nhất. Và giờ nàng đang nợ anh một ân huệ. Sebastian thích người khác mang nợ mình. Nó cho anh có được lợi thế.

Anh quay đi và bước chậm rãi về phía cỗ xe ngựa đang chờ. Ánh đèn mờ ảo của cỗ xe gần như không thể chiếu sáng qua lớp sương mù dày đặc.

Sebastian ghét sương mù, nhưng anh biết nó thuộc về yếu tố tự nhiên. Hoặc đó là số phận cuối cùng của anh.

Gót đôi boots của anh nện xuống vỉa hè với tiếng vọng lại trống rỗng. Hạt sương đọng lại giờ đang chảy thành ròng quanh anh, đe dọa bẫy anh mãi mãi trong màu xám đen của khoảng không vô tận. Anh biết điều gì đang chờ đợi mình ở nên mệnh mệnh đó. Nó sẽ là nơi đồng không mông quạnh, là nơi mà thậm chí còn không thể cảm nhận được sự lạnh lẽo nữa.

Dạo gần đây anh thường thoáng cảm nhận sự trống trải chờ đợi mình phía sau hàng rào bằng anh đã dựng lên để tự vệ.

Anh đã chấp nhận sự hư không cùng màu xám đen tối chờ đợi anh từ bốn năm trước trong buổi bình minh ở vùng núi Saragstan.

Một âm thanh nhỏ, cao vút phát ra từ cuối con hẻm gần đó đưa sự chú ý của Sebastian ngay lập tức về với hiện tại. Anh dừng lại, cẩn thận lắng nghe. Những ngón tay cuộn lại quanh khẩu súng lục trong túi. Bản năng tồn tại còn rất mạnh mẽ, anh tự châm biếm, mặc dù phần nhiều là do tâm trạng kỳ lạ đang dẫn dắt thì đúng hơn.

Tiếng ồn nho nhỏ dồn dập mờ đi nhanh chóng. Chắc hẳn chỉ là một con chuột hoặc mèo, Sebastian nghĩ. Anh bước về phía cỗ xe đang chờ.

Đêm nay khá nguy hiểm để mà ra ngoài. Nhưng rồi, đêm đen luôn là khoảng thời gian dễ gây rủi ro nhất.

Quý cô Prudence Merryweather đã bắt chất hiểm nguy và bóng tối để đến gặp anh, Sebastian tự nhủ. Anh mỉm cười yếu ớt. Phải, nàng đã thực sự làm vậy, mang theo vũ khí.

Sebastian mở cửa xe ngựa của anh. “Đến câu lạc bộ của ta,” anh nói với người đánh xe.

“Vâng, thưa ngài.”

Cỗ xe lăn bánh. Sebastian ngả người xuống đệm xe, nhìn ra lớp sương mù bên ngoài, suy tư về Prudence.

Nàng còn hơn cả can đảm; nàng bướng bỉnh. Một đặc điểm khó thấy ở một phụ nữ. Anh ngờ rằng không nhiều đàn ông có thể đối phó được với nàng. Nàng quá thông minh, quá gan dạ, quá thẳng thắn, và quá tò mò so với phần lớn nam giới. Nàng cũng vô cùng sôi nổi và can đảm giữ vững niềm tin chứ không chỉ kiên cường một cách ngây thơ và đặt bản thân dưới sự ban ơn của người khác.

Thực tế là Prudence đã hai mươi lăm mà vẫn chưa lập gia đình là dấu hiệu rõ ràng rằng những người đàn ông nàng đã gặp gỡ đã có hoặc không hiểu được hết sự thách thức nữ tính đầy tinh tế và nàng chọn cách lờ họ đi. Những người đàn ông hẳn bị mù hết cả rồi, Sebastian nghĩ.

Hoặc có lẽ họ cho rằng chiếc kính Prudence luôn mang giống như một lá chắn chiến đấu. Sebastian nhìn chằm chằm con phố tối tăm và nghĩ về đôi mắt phía sau cặp kính đó. Đôi mắt tuyệt đẹp. Sâu, trong sáng như mặt hồ trong xanh không chút bóng cây với ánh xanh lục. Đôi mắt ánh lên sự thông minh. Đôi mắt của một phụ nữ trung thực, một người phụ nữ sâu sắc, toàn vẹn và không thể lay chuyển. Đôi mắt khiến nàng trở thành một điều vô cùng mới lạ trong thế giới của Sebastian.

Đúng vậy, anh nhận ra, một cách nghiêm túc, kỹ lưỡng về Prudence trong sáng, tốt lành đã khiến anh bị khuất phục một cách khó hiểu. Anh khao khát hương vị mới mẻ của nàng, nó tiếp thêm sinh lực mạnh mẽ ngay cả khi anh cố gạt nó đi.

Ngồi đó trong thư viện của anh và rao giảng cho anh về trách nhiệm của anh, nàng đã khiến

anh cảm nhận thấy từng ounce bóng tối nặng nề đang đè nặng lên mình. Prudence là một sinh vật thuộc về ánh sáng và nàng khiến anh ý thức được thực tế rằng anh đang chìm trong bóng tối sâu thẳm nhất của bóng đêm.

Họ đối lập, nhưng anh đã muốn nàng ngay từ khoảnh khắc anh được giới thiệu với nàng. Nó chẳng có ý nghĩa gì hết. Sebastian tự hỏi tại sao anh lại bị Prudence quyến rũ. Khiến anh bị cuốn hút.

Anh nhận thấy nàng xinh đẹp, dù không phải một vẻ đẹp tuyệt trần. Tuy nhiên, nó đến từ tận sâu trong bản chất nơi nàng, bị che giấu một cách hiệu quả bởi tác động của vẻ bề ngoài xoàng xĩnh.

Sebastian đã thấy thích thú chiếc váy màu vàng nâu nàng mặc hôm vũ hội. Màu nâu nhạt rõ ràng không hợp với Prudence. Nó không thể tôn lên đôi mắt màu lục bảo của nàng và nó khiến mái tóc màu mật ong của nàng chìm ngấm. Đường viền nghiêm trang nơi cổ áo được may cao cùng những bông hồng màu nâu trang trí phần chân váy nói lên chính xác chiếc váy được may ở nông thôn. Không một nhà may thời trang nào ở London lại may cho khách hàng của mình một thứ quê mùa đến vậy.

Prudence rõ ràng thấy chiếc quạt nàng phải cầm là một mối phiền toái. Thay vì phe phẩy nó một cách điệu nghệ trong một vẻ tán tỉnh, thì nó lại treo lủng lẳng một cách vô ích nơi cổ tay nàng. Nàng vẫn đeo kính, tất nhiên, chỉ thêm vào một cách ngoạn mục khiêu thẩm mỹ tệ hại mà nàng cố gắng trưng ra.

Nhưng Sebastian đã trông thấy bên dưới vẻ ngoài lạ lùng của Prudence. Cha anh là một nhà thám hiểm, một nhà nghiên cứu có kinh nghiệm về những con người kỳ lạ ở những vùng đất xa xôi. Ông đã đưa gia đình theo trong suốt những chuyến hành trình và đã dạy Sebastian về khoa học về nghệ thuật quan sát.

Đó là cách để trông thấy sự thật, Jonathan Fleetwood đã dạy dỗ con trai ông. Để học cách nhìn thấu mọi thứ.

Tối nay Sebastian đã trông thấy mái tóc Prudence là sự pha trộn của những sắc vàng. Anh đã quan sát thấy nàng có một khuôn miệng biết cười và một chiếc mũi thanh tú. Đâu đó là sự ẩn hiện của chiếc cằm hếch lên ương bướng như một chú mèo khiến anh thấy hấp dẫn. Và anh đã trông thấy đôi mắt như hồ nước xanh sâu thẳm của nàng.

Anh biết so với vẻ đẹp tuyệt trần của những giai nhân trong mùa lễ hội ngoài kia nàng chỉ có thể được gọi là ưa nhìn. Nàng không phải một viên kim cương hảo hạng, nhưng nàng là người phụ nữ duy nhất anh trông thấy trong khắp căn phòng khiêu vũ.

Sebastian để suy nghĩ của mình trôi dạt đến những phần còn lại của Prudence, tưởng tượng ra bàn tay lướt trên nàng khi anh cởi đồ nàng và mang nàng lên giường. Nàng mảnh mai nhưng vẫn duyên dáng và đầy đặn ở tất cả những nơi đúng đắn. Anh đã trông thấy đủ trong bóng chiếc áo choàng khiêm tốn của nàng để biết rằng ngực nàng nhỏ nhưng đầy đặn như một trái cây chín mọng kỳ lạ, vừa khít với lòng bàn tay và miệng anh. Mùi hương của nàng, là sự pha trộn của hoa tươi và hương thơm nữ tính tự nhiên, vẫn còn vương lại trong cổ xe ngựa của anh,

đang lấp đầy tâm trí anh.

Anh sẽ hôn nàng lần nữa sớm thôi. Nếu anh là người lịch sự, anh sẽ chống lại sự thôi thúc đó, nhưng làm gì có ai mong đợi phép lịch sự từ một Thiên Thần Sa Ngã chứ. Cũng tốt. Anh không chắc cái danh xưng đó đúng với mình đến đâu.

Những gì anh có một cách dư giả là cảm giác sâu sắc của màu xám đen lạnh lẽo sâu hun hút luôn chực đe dọa nhấn chìm anh từ trong ra ngoài. Cách duy nhất để quên nó đi trong phút chốc là tự vực dậy bản thân với chút hài hước ít ỏi của mình. Anh phải vực nó dậy lần nữa, thật sớm.

Tuy vậy, đầu tiên phải giải quyết vấn đề với em trai Prudence đã.

Cỗ xe ngựa dừng lại ngay trước câu lạc bộ ưa thích của Sebastian. Anh là thành viên ở câu lạc bộ tốt nhất, nhưng đây mới là một trong những nơi anh luôn cảm thấy thoải mái nhất. Có lẽ vì nó không phải là nơi ưa thích của gã em họ anh thường lui tới.

Anh ra khỏi xe, lên cầu thang và bước vào sự ấm áp của nơi nam tính và đầy đủ tiện nghi. Một vài người quay đầu lại nhìn khi anh bước vào. Những tiếng rì rầm xuyên qua đám đông lớn đang tụ tập trước bàn chơi. Sebastian biết tin đồn về trận đấu sắp xảy ra đã lan truyền đến St. James.

Một bóng đàn ông tóc vàng thừa tách mình khỏi một bàn chơi và rẽ lối tản bộ ngang qua căn phòng đến bên Sebastian.

Sebastian nhìn chăm chú anh ta và âm thầm nhẹ nhõm khi anh lại trông thấy ánh mắt rõ ràng của Garrick Sutton lần nữa tối nay. Sutton đã vực dậy tinh thần như một thói quen mà anh mang theo từ hồi còn trong chiến tranh.

“Gì vậy, Angelstone? Tôi cứ nghĩ cậu đang dành phần còn lại của đêm nay để ở nhà chuẩn bị cho cuộc hẹn lúc bình minh chứ?”

“Tôi đổi ý rồi, Sunnton. Sẽ không có trận đấu nào lúc bình minh nữa. Tôi muốn cậu, với tư cách là trợ lý của tôi, sẽ truyền đạt lại lời xin lỗi sâu sắc nhất của tôi đến Trevor Merryweather.”

Miệng Garrick rớt xuống trong vẻ ngạc nhiên sững sờ. Sebastian mỉm cười. Thật đáng giá khi thấy hiệu ứng của lời xin lỗi với chàng trai trẻ Merryweather đã tác động lên tất cả mọi người thế nào.”

Garrick là một trong số ít những người Sebastian gọi là bạn. Sebastian đã chọn Garrick là người ở bên mình bởi vì cậu ta là một trong số ít những người đã chấp nhận Sebastian mà không chút đề phòng từ hai năm trước.

Sau một khoảng thời gian dài sống ở nước ngoài, Sebastian cuối cùng cũng phải về Anh. Những thương vụ đầu tư kinh doanh ngày càng mở rộng khiến anh phải nhanh chóng xây dựng một trụ sở chính của mình tại London, trung tâm của thế giới mà nó đã từng một lần quay lưng lại với cha mẹ anh.

Khả năng tài chính của anh đã đưa anh tới gần một lượng lớn những người đang nóng lòng

muốn trở thành bạn anh. Nhưng anh biết sau lưng mình họ gọi anh là thằng con hoang nhà Fleetwood. Họ ngồi lê đôi mách với vẻ thích thú về những tai tiếng của cha anh với một nữ diễn viên nhiều năm về trước. Họ nói rằng cuối cùng thì tước hiệu của Sebastian cũng sẽ rơi vào tay người em họ Jeremy, bởi vì sự si mê không lành mạnh và thiếu trách nhiệm của Jonathan Fleetwood với một cô đào rẻ tiền.

Trong suốt thời gian đó Garrick đã từng là một trong số ít những người không muốn bắt cứ điều gì từ Sebastian, ngoại trừ tình bạn. Cậu ta cũng là một trong số ít những người không quan tâm đến những vụ bê bối cũ hay Sebastian có được sinh ra hợp pháp hay không.

Garrick mang theo bên mình vết sẹo sâu vô hình từ chiến tranh. Anh cảm thấy mối liên kết bản năng với Sebastian, người mà hẳn cũng cảm nhận được những vết sẹo của mình. Cũng là người không muốn nói nhiều về quá khứ. Đó là điều không cần thiết.

“Cậu nghiêm túc đấy chứ?” Garrick hỏi. “Cậu bé nhà Merryweather đã thách thức cậu vì một chuyện quá vặt vãnh. Cậu chẳng làm gì ngoài việc nhảy với chị gái cậu ta hết.”

“Tôi có thấy,” Sebastian lặng lẽ nói.

“Cậu đang nói với tôi là cậu sẽ để thằng bé đó cứ thế cho là mình đúng sao?”

“Tôi có trách nhiệm phải tỏ ra khôn ngoan hơn trước cả thế giới so với một chàng trai trẻ cứng đầu nóng nảy.”

Garrick khịt mũi. “Thì cậu cũng có thể dạy cho cậu ta bài học đầu tiên của mình đấy.”

“Tôi có khuynh hướng không thích chịu trách nhiệm với người khác.”

“Tôi không thể hiểu nổi chuyện này.” Garrick với lấy một chai rượu và rót đầy ly. “Thật không giống cậu khi để một thằng ranh con mới nổi thoát khỏi kiểu chuyện thế này. Chuyện gì đang xảy ra vậy, Angelstone?”

“Tôi đổi ý rồi, đó là tất cả. Không có gì để nói thêm nữa. Nói với cậu Merryweather là tôi không định gặp cậu ta lúc bình minh nữa.”

Garrick nhìn chiếc ly anh vừa đổ đầy một cách ngạc nhiên khi nó đang nằm trong tay mình. Anh cẩn thận đặt nó xuống lần nữa mà không nếm ngậm nào. Anh nhìn Sebastian. “Tôi biết thừa là cậu không hề sợ gặp cậu ta. Cậu đang bị ràng buộc bởi điều gì đó nên sẽ không gặp cậu ta nữa. Chàng trai trẻ đó hoàn toàn không hề có kinh nghiệm trong vấn đề này.”

Sebastian khẽ mỉm cười. “Thứ điều khiến toàn bộ chuyện này là một nòng súng, không phải sao?”

Chân mày Garrick nhướn lên. “Không nghi ngờ gì. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi lần tới cậu nhảy với cô nàng nhà quê đó? Và tôi biết sẽ có lần tới, Angelstone. Tôi đã trông thấy ánh mắt cậu tối hôm nay khi cậu nhìn cô ta trong đám đông. Cậu chưa bao giờ phản ứng theo cách đó với một người phụ nữ nào trước đây.”

“Nếu Merryweather thấy muốn đưa ra một lời thách thức khác –”

“Hẳn là cậu ta sẽ làm vậy, đặc biệt là khi cậu ta trông thấy cậu đã đưa ra lời xin lỗi nhanh chóng đến nhường nào trong lần này.”

“Vậy thì tôi sẽ chỉ đơn giản là chuyển một lời xin lỗi khác,” Sebastian dễ dàng nói nhanh.

Đôi mắt xanh của Garrick mở to. “Chết tiệt. Cậu sẽ xin lỗi cậu ta lần nữa sao?”

“Và lần nữa, nếu cần. Tôi đã phát hiện ra sự thật đáng ngạc nhiên là bản thân có thể cung cấp những lời xin lỗi lịch lãm một cách vô tận, Sutton. Tôi tin là tôi có thể tiếp tục xin lỗi miễn là Merryweather có thể tiếp tục đưa ra một lời thách đấu.”

“Chúa tôi.” Sự thấu hiểu dần hiển hiện trong mắt Garrick. Anh bắt đầu cười toe toét. “Nói cách khác, cậu sẽ để bản thân vui vẻ với chị gái cậu ta miễn là cậu thấy hài lòng và Merryweather sẽ bất lực trong việc kéo anh vào một cuộc đấu tay đôi vì đơn giản là cậu sẽ chỉ xin lỗi mỗi khi cậu ta đưa ra lời thách thức.”

“Kế hoạch là vậy.”

“Thật không thể tin được.” Garrick lắc đầu trong sự ngưỡng mộ. “Tất nhiên sẽ chẳng ai tin dù chỉ một chút là anh thực sự sợ lời thách đấu của cậu bé đó. Danh tiếng của cậu đã quá nổi rồi. Mọi người sẽ nói cậu chỉ đơn thuần tự mua vui cho chính mình lần nữa, Merryweather sẽ trở thành trò cười.”

“Chắc vậy. Đó không phải vấn đề của tôi.”

“Câu lạc bộ sẽ có màn cá độ đầy những kẻ đặt cược khi nào thì cuối cùng cậu sẽ mệt mỏi với trò chơi đó và găm một viên đạn vào người cậu ta,” Garrick nói.

“Những thứ được viết ra trong mấy cuốn sổ cá cược cũng không phải mối quan tâm của tôi.” Sebastian nhấp một ngụm rượu từ chiếc ly của Garrick. “Trong lúc đó cậu sẽ chuyển lời xin lỗi đến tay đối thủ ngang tài ngang sức của tôi chứ?”

“Nếu cậu khẳng khẳng như vậy. Dù vậy đây là lần đầu tiên của cậu đấy, Angelstone. Và cũng không phải phong cách thường thấy.”

“Ai biết được chứ? Có lẽ tôi sẽ thay đổi phong cách cũng nên. Chỉ là tôi đã trưởng thành hơn nhiều sau bao năm tháng thôi mà.”

Garrick nhìn anh với sự quan tâm. “Cậu đang trong tâm trạng kỳ lạ tối nay đấy, anh bạn. Có lẽ đã đến lúc cậu nên theo đuổi những sở thích thật sự của chính mình thì hơn. Tôi tin là cũng đã một thời gian dài rồi.”

“Có lẽ là cậu đúng. Vậy thì, hẳn là tôi lại đang trong tâm trạng kỳ lạ lần nữa bởi rõ ràng đêm nay là một đêm lạ lùng.”

“Và gặp gỡ những người lạ mặt.” Garrick lẩm bẩm. Ánh mắt anh di chuyển đến phía sau vai trái Sebastian. “Em họ cậu vừa bước vào phòng kia. Lạ thật. Cậu ta hiếm khi đến câu lạc bộ này.”

“Chỉ vì hẳn ta biết tôi thường xuyên có thể được tìm thấy ở đây.”

“Chính xác. Vậy thì chúng ta có thể đặt câu hỏi, gã Fleetwood đó làm gì ở đây đêm nay?”

“Quá dễ để đoán ra.” Sebastian đặt ly của mình xuống. “Không nghi ngờ gì nó đến để chúc tôi may mắn trong cuộc đấu vì danh dự.”

“Còn lâu.” Garrick cau mày. “Ngược lại, không nghi ngờ gì. Fleetwood sẽ không nhỏ đến một giọt nước mắt nào nếu ai đó găm một viên đạn vào cậu, Angelstone, và mọi người đều biết điều đó. Theo như những gì cậu nói, thì cậu đã cướp lấy tước hiệu, nên cậu ta không bao giờ tha thứ cho cậu. Cậu ta và bà mẹ hách dịch của mình cả hai đều mặc định bọn họ là những người kế nghiệp dòng họ.”

Sebastian nhún vai. “Cũng như hầu hết mọi người trong gia đình.”

Garrick im lặng khi Jeremy Fleetwood bước đến phía sau Sebastian.

“Angelstone.” Giọng Jeremy vẫn y nguyên tông cao của người đàn ông trẻ tuổi, kẻ biết mình đang đối mặt với một người đàn ông lớn tuổi hơn, mạnh mẽ hơn. Đó là giọng nói pha trộn giữa sợ hãi và can đảm.

Sebastian lờ đi sự im lặng của đám đông tại bàn chơi bài gần nhất. Anh biết mọi người trong phòng đều đang căng thẳng để nghe cuộc đối đầu không mong đợi. Toàn thể xã hội thượng lưu đều biết về mối thù băng giá giữa Sebastian và những người thân của anh.

Thật bất thường khi cả hai bên thậm chí còn mở lời với nhau. Thực tế rằng chàng trai trẻ Fleetwood đang ở trong câu lạc bộ yêu thích của Sebastian và đang gọi lớn tước hiệu của anh họ cậu ta không nghi ngờ gì là sự mê hoặc của các tín đồ ngồi lê đôi mách nhiều như một trận đấu tay đôi.

“Chú muốn gì sao, Fleetwood?” Sebastian chậm rãi quay người đối diện với Jeremy. “Là tước hiệu của ta? Hay chú đến để chúc ta may mắn ngày mai?”

Khuôn mặt đẹp trai của Jeremy đỏ ửng. Mắt cậu ta đen hơn mắt Sebastian, nâu hơn là vàng. Tóc cậu ta nhạt màu, màu gỗ gụ hơn là màu đêm đen. Tuy nhiên, Sebastian biết những đặc điểm giống nhau không thể nhầm lẫn của mình với người em họ. Anh cũng biết thực tế Fleetwood dễ bị kích động đến thế nào. Có vẻ mái tóc sáng màu của cậu ta được thừa hưởng từ mẹ mình.

“Đồ khốn.” Jeremy giờ nắm đấm về phía trước. “Một ngày nào đó sẽ có ai đó găm một viên đạn xuyên qua trái tim lạnh giá của anh và nó sẽ hạ gục anh.”

“Cảm ơn em.” Sebastian nghiêng đầu lịch sự. “Thật tốt khi biết trong gia đình vẫn còn người kế nghiệp nếu chẳng may có người gặp phải giai đoạn khủng hoảng.”

“Vậy thì đó là sự thật sao?” Jeremy hỏi, kinh hoàng. “Anh đang định gây thêm tai tiếng cho gia đình bằng cách tham gia một cuộc đấu tay đôi với kẻ nhà quê đó sao?”

“Chú sẽ rất vui khi biết những tin đồn về cuộc đấu tay đôi hoàn toàn là bịa đặt.”

“Tôi không thể tin được.”

“Thật đấy, em họ.” Sebastian mỉm cười. “Hãy nói với bà mẹ lắm cẩm của chú hủy bỏ lệnh phân phát đồ tang đi. Ta đang hình dung bà ta đang chọn thứ gì đó màu đen phù hợp và đang khát khao rằng mơ ước của bà ta có thể trở thành sự thật vào ngày mai. Thật không may cho bà ta, ta định sẽ sống tiếp thêm một ngày nữa.”

Jeremy cau có. “Tôi nghe nói cậu em trẻ ranh nhà Merryweather đã thách thức anh.”

“Thật ư? Thật đáng ngạc nhiên khi tin đồn lại lan nhanh đến vậy trong xã hội, phải không? Tiếc là nó lại vô cùng sai lầm.”

“Chết tiệt anh, lần này anh đã làm gì?”

“Không có gì cần chú phải bận tâm đâu, Fleetwood.”

“Anh là tên con hoang kiêu ngạo, anh họ ạ.”

“Ta khá chắc mình là kẻ kiêu ngạo, nhưng chắc chắn không phải con hoang.” Sebastian mỉm cười lần nữa. “Và vậy nên, em họ thân mến, nó đã tạo nên tất cả sự khác biệt, phải vậy không?”

Miệng Jeremy cử động, nhưng cuối cùng cậu ta dường như không thể tìm ra lời nào. Cậu ta quay đi và bước khỏi phòng.

Cuộc trò chuyện nhao nhao nổ ra ở các bàn chơi bài. Sebastian quay đi để rót thêm một ly rượu nữa cho mình. Anh dừng lại khi trông thấy sự quan tâm trong mắt Garrick.

“Đừng lo, anh bạn,” Sebastian nói. “Fleetwood và tôi có một sự hiểu biết nhất định. Rất lâu trước đây chúng tôi đã thảo một bản hiệp ước để ghét cay ghét đắng nhau rồi.”

Ánh mắt Garrick vẫn dán trên cửa. “Tôi tin là cậu ta thực sự ghét cậu.”

“Cũng không hoàn toàn do lỗi của nó. Mẹ nó đã dạy nó phải làm vậy từ trong nôi rồi. Bà ta không bao giờ tha thứ cho cha tôi vì đã bỏ trốn với mẹ tôi và vì vậy đã làm vấy bẩn tước hiệu của dòng họ đời đời. Khi tôi bất ngờ có được tước hiệu năm ngoài thay vì Jeremy yêu quý của bà ta, bà ta đã gần như tức ói máu.”

“Tôi biết rõ về tiểu sử gia đình cậu. Cẩn thận đấy, Angelstone. Tôi thề là vừa rồi suýt có tội danh giết người trong gia phả của Fleetwood rồi.”

“Bình tĩnh đi, Sutton. Trí tưởng tượng của cậu đang bay cao quá rồi đấy.”

“Tôi không chắc nữa. Tôi có ấn tượng riêng là nếu Jeremy Fleetwood có thể tìm ra cách để khiến cậu rơi vào tình cảnh này mà không khiến mình mang tội thì chắc chắn cậu ta sẽ không ngần ngại lấy một phút.” Garrick đột ngột mỉm cười. “Cậu biết đấy, có giải pháp cho tình trạng khó xử này của anh mà.”

“Và đó là?”

“Hãy sử dụng tước hiệu của cậu, anh bạn. Tự kiếm cho mình một người vợ và sau đó sinh một người thừa kế càng nhanh càng tốt. Một khi tước hiệu đã an toàn không thể rơi vào tay một người họ hàng nào khác, Fleetwood sẽ ngừng cầu nguyện cậu chết luôn đi. Nếu cậu có một

người thừa kế, vậy thì sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào cho hắn nữa.”

“Rất mừng trước cách tiếp cận vấn đề một cách thực dụng của cậu trong tình huống này,” Sebastian nói. “Có lẽ tôi sẽ cân nhắc ý tưởng đó.”

Garrick bắn cho anh một ánh nhìn tò mò, xuyên thấu. “Thế này là sao? Đừng nói với tôi cậu cuối cùng cũng quyết định trở nên có lý trí nhé.”

“Tôi được biết là ở độ tuổi của một người đàn ông như tôi nên bắt đầu chứng minh mình là người có trí tuệ và trách nhiệm, Sutton.”

Garrick lắc đầu lần nữa. “Cậu thực sự rất lạ tối nay.”

“Phải. Có lẽ tốt hơn là cậu nên đi truyền đạt lời xin lỗi của tôi đến anh chàng Merryweather trẻ tuổi trước khi tôi đổi ý.”

Sebastian lờ đi những lời xì xầm quét qua cả giới thượng lưu trong suốt buổi chiều sau khi lời xin lỗi của anh được chuyển đến Trevor Merryweather. Thay vì xuất hiện dưới con mắt tò mò của những kẻ trong câu lạc bộ hay lui về sự riêng tư trong thư viện của mình, anh đã nhận lời tới một cuộc hẹn tại quán cà phê gần bến cảng.

Tin nhắn của Whistlecroft được truyền đạt tới Sebastian khi anh vừa ngồi xuống để nhàn nhã thưởng thức bữa sáng. Lời nhắn ngắn gọn và đúng trọng tâm. Thông điệp từ Whistlecroft thường ngắn gọn như vậy, các thám tử của Bow Street thường không đọc hoặc viết bất kỳ thứ gì hoa mỹ.

Thưa ngài,

Có một vấn đề đáng lưu ý tôi muốn thảo luận với ngài. Nếu đồng ý, tôi đề nghị chúng ta vẫn gặp tại chỗ cũ lúc ba giờ.

Trân trọng.

W

Vào lúc ba giờ Sebastian bước vào quán cà phê và trông thấy Whistlecroft đang chờ anh tại gian của anh trong quán. Tay thám tử nâng cốc lên như một lời chào. Sebastian bước tới để tham gia cùng ông ta.

Whistlecroft là một người đàn ông to béo với khuôn mặt tươi cười cùng chòm ria mép và đôi mắt nhỏ sắc sảo. Cái mũi đỏ ửng cho thấy hắn ông ta đã uống rượu gin, và ông ta lúc nào cũng bị cảm lạnh trong suốt những tháng mùa đông. Ông ta luôn đeo một chiếc khăn cáu bẩn quanh cổ và xì vào đó.

“Xin chào, *thưa ngài*. Tôi thấy là *ngài* đã nhận được tin nhắn của tôi.”

“Ta tin vấn đề lần này sẽ thú vị hơn lần trước, Whistlecroft.” Sebastian ngồi xuống trước mặt tay thám tử. “Ta đang trong tâm trạng muốn thứ gì đó khó khăn một chút.”

“*Ngày* thật tốt trước việc nhỏ nhặt thế này, đó là vấn đề của *ngày* đấy.” Whistlecroft cười toe

toét, trưng ra bộ răng sứt một chiếc. “Phải, tôi có một tin mới mà *ngày* sẽ quan tâm đây. Sắp xếp vẫn như cũ chứ nhỉ? Tôi sẽ thu được phần thưởng như cũ từ những người đã thuê tôi?”

“Cả lời tán thưởng và khoản tiền thưởng, Whistlecroft. Điều không phải thứ hữu ích với ta.”

“Thật tốt khi là người giàu có,” Whistlecroft nói với tiếng thở dài. “Và một tước hiệu cao cũng là một món hời. Đừng nói gì cả, nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao *ngày* lại có hứng thú với vấn đề nhỏ nhặt thế này.”

Sebastian ra hiệu lấy cà phê. “Ta đã giải thích trước đây rồi, Whistlecroft. Ông cung cấp cho ta một sở thích thú vị. Mỗi người đàn ông đều cần có một sở thích, không phải thế sao?”

“Tôi không biết nữa, *thưa ngày*. Chưa bao giờ có thời gian cho sở thích. Quá bận để giữ thức ăn trên bàn cho tôi và gia đình tôi.”

Sebastian mỉm cười lạnh lùng. “Ta tin là ông và gia đình đã được ăn uống tốt hơn kể từ khi chúng ta bắt đầu quan hệ làm ăn.”

Whistlecroft cười khúc khích. “Đúng là như vậy, *thưa ngày*. Đúng như vậy. Vợ tôi đã đầy đặn hơn và năm đứa trẻ cũng lớn hơn. Chúng tôi đã chuyển đến một căn nhà nhỏ hồi tuần trước. Nó dễ chịu hơn.”

“Tuyệt vời. Vậy thì nói cho ta nghe lần này ông có tin gì cho ta.”

Whistlecroft cúi người về phía trước và hạ thấp giọng. “Một vụ tổng tiền nhỏ và mất trộm đồ trang sức, *thưa ngày*. Tôi nghĩ *ngày* sẽ thấy nó đủ thú vị.”

CHƯƠNG 3

“Ta biết được gì về Angelstone ư?” Hester, Phu nhân Pembroke, dừng tách trà bà đang đưa nửa chừng lên miệng và nhìn Prudence. “Chỉ là anh ta không phải người mà mọi người sẽ đề cập đến với người thân của mình và anh ta có một danh tiếng cực kì nguy hiểm. Tất nhiên là tất cả những thứ đó gộp lại khiến anh ta trở nên thú vị. Sao cháu lại hỏi như vậy?”

Prudence mỉm cười. Hester là một phụ nữ tuyệt vời với độ tuổi không thể đoán định được, người có trái tim rộng lớn hào phóng và có sự quan tâm sâu sắc đến xã hội thượng lưu. Như bà đã từng có lần giải thích với Prudence, bà từ rất lâu đã bị tước đoạt vị trí vốn có của mình trong xã hội do sự biến mất bí ẩn của viên ngọc Pembroke nổi tiếng được truyền lại từ thế hệ trước. Một người không thể tự do đi lại giữa giới thượng lưu mà không có tiền, bất kể phá hệ gia đình có tốt đến đâu.

Giờ thì bà đã có tiền, Hester rất vui vẻ nuông chiều bản thân trong những thú vui của xã hội mà trước đó đã lờ bà đi. Bà kết luận rằng bà có ý thức bẩm sinh về thời trang khi thời báo Buổi sáng đã đưa tin về chiếc váy màu oải hương và violet của bà là màu thời trang nhất trong năm, Hester đã thay mới tủ quần áo của mình. Hôm nay, khung người mảnh mai của bà được bọc trong chiếc váy màu oải hương với viền ren xù màu hồng.

Hester là một người bạn cũ của gia đình Prudence. Bà và người chồng quá cố đã sống trong một ngôi nhà nhỏ siêu vẹo cách trang trại của gia đình Merryweather không xa. Bóng ma trong gia đình Pembroke, thứ đã nổi lên từ khi đồ trang sức nhà Pembroke biến mất, đã cho Prudence kinh nghiệm thực tế đầu tiên của nàng trong việc điều tra các hiện tượng quang phổ.

“Cháu đang hỏi về Angelstone bởi vì Trevor đã có một suy nghĩ cực kỳ vô lý và cháu phải cẩn thận hơn khi ở gần bá tước,” Prudence giải thích. “Thằng bé dường như đã nghĩ rằng ngài ấy đang muốn dụ dỗ cháu. Tất nhiên là một suy nghĩ thật vớ vẩn, nhưng Trevor đã rất kích động.”

“Cũng có thể lắm. Bá tước là vậy, như ta đã nói, rất thú vị, nhưng không có dấu hiệu cho thấy anh ta đang muốn kiếm một người vợ. Vậy nên, chúng ta cần phải giả thiết rằng khi anh ta chú ý tới một cô gái trẻ, anh ta đang có những thứ khác trong tâm trí của mình.”

“Có lẽ ngài ấy chỉ đơn giản là muốn trò chuyện với cô ta về vấn đề thuộc phạm trù trí tuệ mà thôi,” Prudence gợi ý đầy hy vọng.

“Không thể nào.” Hester đặt tách trà của bà xuống, một cách cẩn thận. “Một trong những lý do Angelstone hoàn toàn trở nên hấp dẫn chính vì anh ta luôn khinh thường các chuẩn mực xã hội. Đối xử với hầu hết toàn thể giới thượng lưu bằng sự khinh miệt, cũng như cách họ đã đối xử với cha mẹ anh ta.”

“Nhưng cô từng nói ngài ấy được mời đến tất cả các buổi vũ hội và các buổi dạ hội tốt nhất.”

“Chắc chắn thế. Không có gì gây chú ý cho toàn thể giới thượng lưu hơn một quý ông bị đối xử bằng sự khinh miệt nhưng là người có quá nhiều tiền để đốt và có đôi chút gì đó là sự nguy hiểm.”

“Cháu có thấy. Lạ thật đấy.”

“Không hề. Có nhớ cách xã hội đã đối xử với Byron không. Angelstone rất khôn ngoan. Anh ta biết làm cách nào để phân rõ ranh giới với những gì có thể chấp nhận được. Và kể từ khi nhận được tước hiệu, mỗi thành viên trong thành phố đều cố gắng phô bày thu hút sự chú ý của anh ta bằng một lời mời đến *thăm* cô ta.”

“Ngài ấy chắc chắn là người rất thú vị,” Prudence nói.

“Thực là vậy.” Hester xoay sang. “Và một trong những điều thú vị nhất về anh ta là lý do tại sao anh ta không sử dụng quyền lực anh ta có được cùng với tước hiệu để đè bẹp những người họ hàng của mình.”

Prudence cau mày. “Đè bẹp họ sao?”

“Anh ta có thể dễ dàng làm vậy. Anh ta kiểm soát toàn bộ tài sản. Và anh ta có quyền lực rất lớn trong xã hội. Mọi người đều cho rằng lý do anh ta không trục xuất những người họ hàng ra khỏi đất đai của mình đơn giản chỉ vì cảm giác phẫn khích khi anh ta chơi trò mèo vờn chuột với họ.”

“Cháu không tin ngài ấy sẽ cố tình làm tổn hại đến gia đình mình. Cháu khá thích ngài ấy,” Prudence mào hiểm.

“Ta chắc chắn anh ta có thể trở nên duyên dáng nếu muốn. Và anh ta không nghi ngờ gì đã trở nên quyến rũ hơn nhiều khi khiêu vũ với cháu. Có điều là, Prue, Trevor hoàn toàn đúng khi để tâm đến bất kỳ sự kết nối nào giữa cháu với bá tước. Angelstone được cho là có những trò giải trí cho riêng mình khá kỳ lạ. Anh ta có thể thấy thú vị khi làm hỏng cô gái quê mùa nhất trong mùa vũ hội này.”

Prudence cắn môi. “Thôi nào, phu nhân. Cháu đã hai mươi lăm tuổi rồi. Đã quá tuổi bị tán tỉnh rồi.”

“Chưa đâu, cháu yêu. Chưa đâu. Và nếu có bất kỳ điều gì xã hội yêu thích hơn một Thiên Thần Sa Ngã, đó chính là, một vụ tai tiếng. Cháu đang ở trong thành phố đấy. Mọi con mắt đều đang đổ dồn về cháu. Nếu tên cháu bị đặt cạnh tên Angelstone, những tin đồn sẽ không bao giờ chấm dứt.”

Prudence nhấp thêm một ngụm trà. “Lý do duy nhất cháu là trung tâm của sự chú ý vì công việc tìm kiếm kho báu gia đình dòng họ Pembroke.”

“Tất nhiên rồi, cháu yêu.” Hester cười rạng rỡ vui mừng và đưa một tay triu mển nâng niu mặt dây chuyền gắn kim cương quanh cổ bà. Đây là một phần của kho báu mà Prudence đã khám phá ra. “Mọi người đều biết cháu đã tìm thấy trang sức của ta khi cháu nghiên cứu bóng ma trong gia đình Pembroke. Toàn xã hội khá say mê câu chuyện đó.”

Prudence nhăn mũi. “Thật tệ vì cháu không xác định được vị trí mà bóng ma trong gia đình Pembroke còn đó không. Bắt gặp bằng chứng về hiện tượng quang phổ thực sự còn đẹp đẽ và thú vị hơn nhiều việc khám phá ra một món đồ trang sức.”

“Nhưng không thể hữu ích bằng được, Prue. Không thể hữu ích bằng được. Cháu đã thay đổi cuộc đời ta, cháu thân yêu, và ta không biết phải làm gì để đền đáp cháu được.”

“Cô biết rõ là cô đã trả cho cháu nhiều hơn rồi bằng cách đưa Trevor và cháu đến London một lần. Kể từ sau cái chết của cha mẹ, Trevor đã rất bồn chồn khi phải ở lại nông thôn. Ở trong thành phố này thẳng bé sẽ có thêm kinh nghiệm với thế giới và nó cũng đang có khoảng thời gian tuyệt vời.”

“Đó là điều ít ỏi nhất ta có thể làm để tỏ lòng biết ơn,” Hester nói. “Ta biết cháu quan tâm đến Trevor thế nào. Nhưng ta muốn làm được nhiều điều hơn cho cháu, cháu yêu.” Bà cau mày trước bộ váy nghiêm trang hoàn toàn không hợp thời của Prudence. “Ta hy vọng cháu sẽ cho phép ta sắm cho cháu một tủ quần áo mới.”

“Giờ thì, Hester, chúng ta đã nói về điều này rồi mà. Cháu không thể để cô mua cho cháu bất kỳ bộ quần áo mới nào mà cháu sẽ không bao giờ có thể mặc một khi cháu quay lại Dorset. Đó hoàn toàn là một sự lãng phí.”

Hester thở dài. “Vấn đề là, Prue, bây giờ cháu đã được xã hội chú ý tới rồi, có vẻ như sẽ thích hợp hơn nếu cháu gây thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ta không thể hiểu nổi tại sao cháu lại không để tâm nhiều đến vậy trong vấn đề trang phục. Trông cháu sẽ rất đáng yêu trong màu hoa oải hương.”

Cánh cửa phòng khách mở ra trước khi Prudence có thể nghĩ ra một câu trả lời thích hợp.”

“Chào buổi chiều, các quý cô.”

Prudence nhìn lên khi Trevor bước vào phòng một cách ngang tàng, hoang mĩ theo cái cách đơn giản thẳng bé đã chịu khó học hỏi từ những người bạn mới của mình.

Mọi thứ Trevor đã làm gầy đây thường với cung cách đặc biệt. Prudence quyết định nó cũng đã ăn mặc đẹp hơn đôi chút.

Em trai nàng đã đi chơi qua đêm với các cậu thiếu niên của giới thượng lưu. Từ chiếc cà vạt công phu trên cổ cùng chiếc áo khoác da lộn, áo ghi lê kẻ sọc và chiếc quần bó sát, Trevor trông vô cùng thời trang. Thằng bé cũng sắm cho mình một cây gậy và cũng có thêm vài sợi dây trang trí treo lủng lẳng cùng một chiếc đồng hồ bỏ túi.

Dù có vẻ ngoài bảnh bao, Prudence không nghi ngờ rằng Trevor vẫn còn rất ngây thơ. Nàng tự nhủ với mình thằng bé vẫn chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi với tự tôn còn đang rất cao và cần một người đàn ông hiểu biết hướng dẫn để kiềm chế và trưởng thành hơn.

Em trai nàng là một chàng trai tốt, ưa nhìn, nàng nghĩ đầy tự hào. Thằng bé không cần một tấm đệm trong áo khoác làm gì. Mái tóc cậu cũng màu mật ong bóng như tóc nàng. Trevor được thừa hưởng đôi mắt xanh lam tuyệt vời của mẹ, chứ không phải đôi mắt xanh lá của cha. Thằng bé không phải đeo kính, dù vậy trong tuần trước nó đã thử dùng một chiếc kính một mắt. Nó cuối cùng cũng bỏ cuộc sau khi phát hiện ra thật khó để giữ được chiếc kính ở nguyên vị trí.

Prudence lo lắng đôi chút khi Trevor không muốn quay về với cuộc sống bình lặng của một điền chủ ở nông thôn sau khi đã được trông thấy tất cả những thú vui ở thành phố.

Và, nếu nàng thành thực với chính mình. Prudence nghĩ, nàng cũng phải thừa nhận Trevor không phải người duy nhất thấy nông thôn có chút buồn tẻ. Nàng thấy rằng cuộc sống ở London đến nay thú vị và hấp dẫn hơn nàng mong đợi.

Đó không phải vòng xoay bất tận của những đêm vũ hội và các buổi tiệc linh đình mà là sự thu hút bất tận của những cửa hàng sách, viện bảo tàng và những thứ tương tự vậy. Ở trong thành phố này nàng có thể nghiên cứu các hiện tượng quang phổ một cách kỹ lưỡng hơn nàng có thể ở nhà. Nàng cũng có cơ hội lớn hơn để gặp được những người cần thiết để trau dồi kỹ năng điều tra đặc biệt của mình.

“Chào em, Trevor,” Prudence nói.

“Chào cháu.” Hester cầm ấm trà lên. “Cháu muốn uống trà không?”

“Vui lòng cho cháu một tách.” Trevor háo hức lên tiếng. “Chờ đến khi cháu nói với hai người về tin tức của cháu đã.”

“Chúng ta đang nghe đây,” Hester lẩm bẩm

“Hai người sẽ không tin chuyện này đâu.” Trevor xỏ ra một tràng khi cậu nhận tách trà. “Nhưng cháu, Trevor Merryweather, vừa thoát khỏi địa ngục của chính mình, ơn Chúa.”

Hester chớp mắt. “Cháu không sao chứ?”

“Cháu hoàn toàn ổn.” Trevor quay sang Prudence đầy tự hào. “Angelstone sẽ không bao giờ làm phiền chị nữa đâu, Prue. Chị có thể tin thế. Phải bắt tên khốn đó xin lỗi chị. Phải cho cả thế giới cũng phải biết điều đó nữa. Anh ta đã cho người tới truyền đạt lời xin lỗi đến em ngay giữa câu lạc bộ của em, nơi em và tất cả bạn bè đều có thể nghe thấy.”

Prudence lườm Trevor trong khi cậu đang ngả ngốn trên chiếc ghế gỗ tinh xảo của Hester. “Lần cuối này, Trevor, chị không bị Angelstone xúc phạm. Ngài ấy cư xử khá đúng mực. Hoàn toàn không có chút gì trên sàn nhảy lúc đó là không đúng quy cách cả.”

“Người đàn ông đó đầy tai tiếng.” Trevor tự lấy cho mình chiếc bánh nhỏ trên khay. “Tất nhiên là chị không thể biết được điều đó. Không phải những điều mà phụ nữ nên biết. Vấn đề là anh ta chắc chắn không phải loại người chị nên giao du. Mọi người đều đồng ý rằng anh ta không bao giờ có ý định đứng đắn khi bắt đầu chú ý tới một phụ nữ.”

“Vì Chúa,” Prue lên tiếng. “Thử kể tên một phụ nữ bị Angelstone hủy hoại xem nào. Chỉ cần một thôi.”

Trevor cau có. “Chúa ơi. Chắc chắn là chị không mong đợi em sẽ thảo luận loại tin đồn đó với chị chứ.”

“Có đấy. Nếu chị đang được cảnh báo, chị muốn biết lý do chính xác là tại sao. Nạn nhân cuối cùng của ngài ấy là ai thế?”

“Nếu anh ta không có nạn nhân nào trong mùa này chỉ là vì các gia đình đáng kính đang giữ con cái họ khỏi tầm tay anh ta mà thôi.”

“Chị muốn một cái tên.” Prue nói đều đều.

Trevor trừng mắt nhìn nàng và rồi quay sang Hester nhờ trợ giúp. “Cháu có linh cảm là cô thành thạo trong cuộc trò chuyện này hơn cháu. Hãy cho Prue một cái tên đi. Có lẽ nó sẽ thuyết phục được chị ấy ngừng đùa với lửa khi chị ấy đồng ý thêm một điệu nhảy nữa với Angelstone.”

“Một cái tên ư?” Hester vỗ cằm bằng một ngón trỏ và trầm ngâm nghiên cứu trần nhà một lúc. “Phải, tên của anh ta có liên hệ với tên của Phu nhân Charlesworthy một thời gian, nhưng đó là từ mùa vũ hội trước và phu nhân đó là góa phụ chứ không phải làm điều gì sai trái cả. Ta không chắc cô ta có được tính là một nạn nhân ngây thơ không, nếu các cháu hiểu ý ta. Trong trường hợp đó, ta phải nói chuyện đó kết thúc đã được một thời gian rồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra ạ?” Prudence hỏi, vô cùng tò mò.

“Phu nhân Charlesworth đã phạm sai lầm khi cố gắng kích động sự ghen tuông của Thiên Thần Sa Ngã.” Hester nói. “Cô ta đã chủ động quyến rũ một quý ông khác. Có tin đồn rằng một trận đấu tay đôi đã diễn ra khi đó.”

Trevor cau mày. “Một trận đấu sao?”

Hester gật đầu. “Rõ ràng Angelstone đã khiến đối thủ bị thương, nhưng không giết anh ta. Họ nói Thiên Thần Sa Ngã đã rời cuộc đấu và đi thẳng tới nhà người đàn bà đó. Chuyện kể rằng anh ta đã đi lên lầu và phòng ngủ của cô ta và đánh thức cô ta ngay trên giường chỉ để nói với cô ta rằng chuyện vụng trộm của họ đã chấm dứt.”

Prudence rùng mình. Nàng có thể tưởng tượng cảnh Angelstone đã trút cơn giận lạnh lùng của mình xuống chiến thuật của Phu nhân Charlesworth. “Cô hoàn toàn đúng, Hester, Phu nhân Charlesworth không thể tính là một nạn nhân vô tội được. Thật không tốt khi cố tình khơi gợi sự ghen tuông của Angelstone.”

“Không tốt sao?” Hester bắn cho Prudence ánh nhìn thích thú. “Ta cho là người đàn bà khốn khổ đó đã tuyệt vọng khi cố gọi lên chút ấm áp trong Angelstone. Mọi người đồn rằng anh ta được làm bằng băng đấy.”

“Vô lý. Quay lại vấn đề những cái tên. Chúng ta đang tìm một nạn nhân thật sự vô tội ở đây,” Prudence nói. “Cô có thể nghĩ được thậm chí chỉ một cô gái trẻ nào đã từng bị Angelstone hủy hoại không?”

Hester nhú mày. “Thực ra là không. Ta không thể. Giờ thì khi nghĩ về nó, từ những gì ta nghe được, Angelstone có xu hướng thích những người phụ nữ trưởng thành hơn là những cô gái ngây thơ.”

Trevor trông giận dữ. “Người đàn ông đó có tai tiếng, em đã nói với chị rồi. Mọi người đều biết điều đó.”

“Rõ ràng là không hủy hoại những phụ nữ trẻ tuổi,” Prudence nói. “Vậy nên, trong tương lai em vui lòng kiềm chế không can thiệp vào các vấn đề xã hội của chị nữa, em hiểu rồi chứ, Trevor?”

“Giờ thì xem đi,” Trevor bắn trả. “Em là em trai chị. Có trách nhiệm với chị.”

“Chị hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc bản thân.”

“Không thể nào. Sự thật là chị không biết gì nhiều về người đàn ông đó, Prue. Chị không phải một người giỏi đánh giá họ. Hãy nhớ những gì đã từng xảy ra ba năm trước xem.”

Hester vỗ tay lớn tiếng để gây chú ý. “Đủ rồi, các cháu. Nếu các cháu muốn đấu khẩu, các cháu có thể làm điều đó ở nơi nào đó khác hơn là phòng khách của ta. Chúng ta còn có việc khác phải làm.”

“Việc khác là việc gì ạ?” Prudence hỏi, còn hơn cả sẵn sàng muốn thay đổi chủ đề.

Hester cười khúc khích. “Sao vậy, chỉ là chút vấn đề nhỏ trong việc chúng ta sẽ quyết định chấp nhận lời mời trong tuần này thôi mà. Prudence, cháu thân yêu, cháu có rất nhiều lời mời. Ta e là trong thời gian tới chúng ta sẽ rất bận rộn.” Hester đặt một khay bạc lên bàn với rất nhiều thiệp mời. “Giờ thì, giải quyết vấn đề nhỏ nhất này thôi. Cháu có tin tất cả chỗ này đều được đưa đến trong hôm nay không? Ta không cho là chúng ta có thể quản lý để nhận lời tất cả.”

“Cô chọn đi ạ,” Prudence nói. “Cháu không thực sự quan tâm tới việc chúng ta sẽ tham dự buổi

tiệc nào. Chúng đều có vẻ giống nhau cả thôi. Căn phòng quá đông đúc và quá nóng và có quá nhiều tiếng ồn nên rất khó để có thể trò chuyện.”

“Chúng ta phải hy sinh chút ít một khi đã gia nhập xã hội.” Hester cầm lên một tấm thiệp. “À, phải, chúng ta chắc chắn nên xuất hiện ở vũ hội của Thornbridge. Phu nhân mới của Thornbridge đang có chút tiếng vang.”

Trevor nuốt lại miếng bánh của cậu và trông có vẻ quan tâm “Thế nghĩa là sao ạ?”

Hester bắn cho cậu một nụ cười hiểu biết. “Cô ta có hơi quá trẻ so với chồng mình. Và rất đẹp. Có lời đồn rằng Thornbridge đã phát điên vì ghen tuông dạo gần đây. Nên khá thú vị để xem nếu có một vài vụ việc xảy ra trong buổi vũ hội của họ.”

“Nghe có vẻ như nó khá khó chịu với cháu,” Prudence trầm ngâm. “Ai lại muốn thấy một người chồng ghen tuông biến mình thành một tên ngốc trước cô vợ trẻ của ông ta chứ?”

“Hầu hết toàn thể xã hội thượng lưu, cháu yêu,” Hester vui vẻ đảm bảo với nàng.

Cánh cửa phòng khách bật mở lần nữa ngay lúc đó. Là quản gia của Hester, vẫn với vẻ uy nghiêm của mình, xuất hiện trước cửa.

“Có Bà Leachock muốn gặp, thưa phu nhân.”

“Tuyệt quá,” Hester nói. “Cho bà ấy vào, Crandall.”

Một phụ nữ với mái tóc ngả bạc trắng, mặc bộ váy đen tuyền đắt tiền được dẫn vào phòng.

“Thật vui vì chị đã đến thăm, Lydia,” Hester nói. “Mời ngồi. Chị có biết những người cháu thân yêu của tôi Trevor và Prudence Merryweather không?”

“Có, tất nhiên.” Đôi mắt nhỏ của bà Leachock bồn chồn liếc nhìn giữa Hester và Prudence. “Thực tế thì đây không chính xác là một buổi thăm hỏi xã giao, Hester. Tôi đến để tham khảo ý kiến của Cô Merryweather.”

“Thật vậy sao?” Hester nâng ấm trà lên. “Đừng nói với chúng tôi bà muốn điều tra về một hồn ma nhé?”

Bà Leachock ngồi xuống trên một chiếc ghế lùa mềm. “Tôi không chắc nữa. Nhưng có thứ gì đó thật kỳ lạ xảy ra vào buổi tối muộn ở chái nhà phía Tây. Những sự việc bắt đầu ảnh hưởng đến thần kinh của tôi và tôi lo sợ về hậu quả của nó. Bác sĩ đã cảnh báo rằng tim tôi rất yếu.”

Prudence ngay lập tức bị hấp dẫn. “Chuyện này nghe có vẻ còn hơn cả thú vị so với các buổi tiệc chúng ta sẽ tham dự. Vui lòng kể chi tiết về các sự cố cho cháu, bà Leacock. Cháu sẽ rất vui mừng nếu được điều tra.”

“Ta sẽ mãi mãi biết ơn, Cô Merryweather.” Chiếc tách của bà Leacock va lách cách trên đĩa. “Ta e là ta thực sự đang trở nên khá tuyệt vọng. Ta chưa bao giờ tin vào ma quỷ trước đây, nhưng gần đây ta bắt đầu thấy băn khoăn.”

“Để cháu đi lấy giấy bút đã ạ,” Prudence hớn hớn nói.

Bà Leacock rời đi sau một giờ, trông vô cùng nhẹ nhõm vì đã mời được một nhà điều tra chuyên nghiệp. Prudence rất mừng trước viễn cảnh có một câu đố sắp được giải.

“Nếu cô thứ lỗi cho cháu, cô Hester, cháu sẽ đi thẳng lên lầu để đọc cuốn sách mới mua lúc sáng. Nó vô cùng hữu dụng về những luồng điện từ để phát hiện ra những luồng khí lạ trong không khí. Có lẽ cháu sẽ học thêm vài kỹ thuật có thể áp dụng trong vụ việc mới của mình.”

Trevor trông có vẻ hơi hứng thú. “Anh bạn Matthew Hornsby của em có một chiếc máy điện từ đấy. Cậu ta tự mình chế tạo nó.”

“Thật sao?” Prudence hỏi với vẻ cực kỳ quan tâm.

“Vâng, nhưng em ngờ là chị sẽ cần đến nó.” Trevor nhả mặt. “Vụ việc mới này của chị chẳng hơn gì chỉ là sự tưởng tượng của một người phụ nữ già đang lo lắng.”

“Chị không hoàn toàn chắc đâu.” Prudence bước đến cửa. “Mọi thứ nghe có vẻ hơi hỗn loạn nhưng một vài trong số đó cần một lời giải thích.”

Hester nhìn lên. “Cháu nói cháu thực sự tin Lydia có một hồn ma trong nhà của bà ấy sao?”

“Cháu sẽ cho cô biết những suy nghĩ của cháu trong vấn đề này sau khi cháu có cơ hội nghiên cứu kỹ lưỡng đã. Trong khi chờ đợi cháu muốn hai người hứa sẽ không nói chuyện này cho bất kỳ ai.”

“Ta sẽ không nói gì cả, cháu yêu,” Hester đảm bảo với nàng.

Trevor nhả mặt khi cậu đứng dậy. “Chị không cần lo về việc em sẽ lan truyền tin tức về chuyện này đâu. Thật xấu hổ khi có một người chị lại đi hứng thú với việc điều tra các hiện tượng quang phổ. Ước gì chị sẽ từ bỏ nó đi, Prue.”

“Chị không định từ bỏ sở thích của mình.” Prudence bước ra hành lang.

“Prue, chờ đã, em muốn nói vài lời với chị.” Trevor vội vã bước sau nàng.

Prudence chờ cậu bước tới bên bậc dưới cùng của cầu thang. “Đừng cố nói chị phải bỏ qua chuyện này, Trevor. Chị chán muốn chết với các bữa tiệc và các buổi dạ hội rồi. Nếu chúng ta muốn ở lại London cho đến cuối mùa vũ hội, như ước muốn của em, chị sẽ phải tìm cho mình thứ gì đó thú vị để giết thời gian.”

“Không, không, không phải về cuộc điều tra ngớ ngẩn của chị.” Trevor liếc nhìn quanh để chắc chắn không có người hầu nào trong tầm nghe. Sau đó, cậu nghiêng người về phía trước. “Bởi bằng cách nào đó chị đã biết về trận đấu tay đôi đã được lên kế hoạch giữa em và Angelstone, em sẽ không phiền nếu kể cho chị một sự thật khá thú vị em đã được biết về sự khét tiếng của Thiên Thần Sa Ngã.”

“Nó là gì?” Prudence hỏi thận trọng.

“Anh ta có thể có một danh tiếng kinh khủng, nhưng người đàn ông đó là một kẻ chết nhất.”

Prudence bị sốc. “Trevor, sao em có thể nói thế?”

“Hoàn toàn là sự thật đấy.” Trevor gật đầu hài lòng. “Người đàn ông đó là một kẻ hèn nhát từ trong ra ngoài.”

“Đó không phải sự thật.”

“Anh ta chính là người đã hủy bỏ trận đấu tay đôi, chị biết đấy. Lời xin lỗi đã được chuyển đến em sáng nay.”

Prudence giận dữ trước lời giải thích của Trevor trong sự việc này. “Nếu em muốn nghe ý kiến của chị, Angelstone cho thấy một phong thái trưởng thành, một hành vi có trách nhiệm đáng được trông đợi từ một quý ông. Nếu em thực sự tin rằng anh ta là một kẻ hèn nhát, vậy thì em là một thằng ngốc, Trevor.”

“Giờ thì bình tĩnh nào, Prue. Thật sự thì người đàn ông đó là một kẻ hèn nhát và thực tế đã cho thấy điều đó. Trong tối nay, toàn thể giới thượng lưu sẽ được biết chuyện.”

“Thật quá xấu xa. Rác rưởi.” Prudence nâng váy và lao lên cầu thang trái thảm.

Angelstone đã giữ lời. Anh ta đã cứu sống Trevor. Prudence ước rằng Thiên Thần Sa Ngã sẽ không đòi một cái giá quá cao so với thiệt hại mà nàng dường như đã gây nên cho danh tiếng vượt trội của anh.

CHƯƠNG 4

Tại đêm vũ hội nhà Thornbridge bốn ngày sau, Prudence quyết định thế này là đủ rồi. Nàng đang cực kì khó chịu với Sebastian và nàng đã nói thẳng cho anh biết ngay khi anh tìm thấy nàng trong đám đông.

“Thưa ngài, ngài đang biến em trai tôi thành trò cười.”

Sebastian, trông thật điển trai trong bộ đồ đen trắng, và anh cực kỳ nổi bật so với những người đàn ông trông hết như những gã công tử bột khác trong khán phòng. Anh có vẻ không ngạc nhiên trước sự buộc tội của Prudence. Miệng anh cong lên trong nụ cười quen thuộc không lấy gì là hài hước.

“Ít nhất cậu ta cũng là một trò cười còn sống chứ không chết,” anh nói. “Không phải đó là những gì cô muốn sao, Cô Merryweather?”

Nàng trừng mắt nhìn anh qua cặp kính của mình. Anh đang cố tình gây khó chịu. “Không, đó không phải những gì tôi muốn. Không chính xác là vậy.”

Mày Sebastian nhướn lên trong vẻ dò hỏi. “Vậy là cô thích ta chấp nhận một hoặc hai trong số rất nhiều lời thách đấu mà ta đã nhận được từ em trai cô trong vài ngày qua hơn sao?”

“Chắc chắn là không. Tôi biết rõ điều cuối cùng mình muốn là một trận đấu tay đôi giữa hai

người. Đó là điều tôi muốn tránh.”

“Cô đã có được điều mình mong muốn đấy thôi.” Đôi mắt hổ phách của Sebastian sáng lên. “Ta đã giữ đúng thỏa thuận của chúng ta. Sao cô còn nhieć móc ta, Cô Merryweather?”

Prudence thấy má mình hồng lên trước lời nhắc nhở về thỏa thuận mà họ đã đồng ý trong thư viện của anh. “Ngài biết rõ tôi đã mong đợi ngài xử lý toàn bộ chuyện này một cách tinh tế hơn, thưa ngài. Tôi không nghĩ ngài sẽ biến nó thành một trò đùa.”

Những gì chính xác Sebastian đã làm trước sự phẫn nộ của em trai nàng cuối cùng cũng tới tai Prudence vào buổi chiều hôm đó. Hester bị giằng xé giữa sự thích thú và tình cảm dành cho Trevor, đã kể toàn bộ những lời đồn thổi cho Prudence vài giờ trước.

“Chuyện trở thành thông lệ khi Trevor đưa ra một lời thách đấu mỗi khi thằng bé biết Angelstone nói chuyện hoặc khiêu vũ với cháu,” Hester giải thích bên dưới tách trà.

“Ôi không.” Prudence nhìn chăm chăm người bạn của nàng trong vẻ choáng váng. “Sao Trevor không thể khép miệng mình lại được kia chứ?”

Hester nhún vai. “Thằng bé vẫn còn trẻ, cháu thân yêu. Và khá quyết tâm bảo vệ cháu. Trong trường hợp này, Angelstone đã biết nó thành một trò giải trí. Anh ta nhanh chóng gửi ngay một lời xin lỗi hoa mỹ tới mỗi khi Trevor đưa ra lời thách thức.”

“Và Trevor đã chấp nhận nó?”

“Cậu bé không thể làm gì khác được. Danh tiếng của Angelstone không bị tổn hại chút nào bởi chẳng một ai có thể nghi ngờ rằng anh ta là một kẻ hèn nhát được. Danh tiếng của anh ta quá ghê gớm. Không một linh hồn nào có thể tin anh ta thực sự sợ gặp Trevor.”

Prudence trông tươi tỉnh hơn. “Cháu cho rằng tất cả mọi người đều nhận ra Angelstone chỉ đang thương hại và hành xử trưởng thành hơn bằng cách từ chối gặp em trai cháu.”

“Không hẳn, cháu thân yêu,” Hester nói. “Lời giải thích được đưa ra là Angelstone không muốn găm một viên đạn vào đầu Trevor tội nghiệp chỉ vì anh ta không muốn khiến cháu đau khổ.”

“Cháu không hiểu.”

Hester thở dài. “Chuyện rành rành ra đó mà, Prue. Mọi người đều tin Angelstone đang ưu ái cháu đạo gần đây bởi vì họ tin cháu đã bị đánh dấu là nạn nhân tiếp theo của Thiên Thần Sa Ngã.”

“Không thể nào.” Nhưng Prudence ý thức sâu sắc được cú sốc của sự phẫn khích đang chảy ào trong nàng. Thật điên rồ khi nghĩ rằng Angelstone hứng thú với nàng hơn chỉ là sự yêu thích trí tuệ của nàng. Tuy nhiên, nàng vẫn không thể gạt nộ hân của anh ra khỏi đầu mình.

Tối nay nàng quyết tâm đối đầu với anh về vấn đề của Trevor. Quyết tâm của nàng không thể bị lung lay.

Sebastian đang chăm chú dõi theo sự quyết tâm của Prudence. “Nếu cô còn nhớ các điều khoản trong thỏa thuận của chúng ta, Cô Merryweather, cô sẽ nhớ là cô không hề thỏa thuận

chính xác cách thức ta sẽ tránh cuộc quyết đấu trong tương lai với em trai cô.”

“Tôi đã không tính tới chuyện Trevor sẽ biến mình thành đồ ngốc khi tiếp tục thách đấu với ngài. Thằng bé đã rất lo lắng sau khi nó thách thức ngài lần đầu tiên nên tôi cho rằng nó sẽ thấy biết ơn vì thoát khỏi việc bị thương. Tôi đã hy vọng nó sẽ rút ra bài học để tránh chuyện đó trong tương lai.”

“Tha thứ cho ta vì nói điều này, Cô Merryweather, nhưng ta e là cô không biết nhiều về cách thức hoạt động trong bộ não của nam giới.”

“Không biết chút nào về cách thức hoạt động của bộ não những người đàn ông trưởng thành,” nàng nói. “Tôi sẽ nhường lại chuyện đó cho ngài. Và theo quan điểm của tôi, thưa ngài, cách ngài đối phó với em tôi chẳng có chút trưởng thành nào hơn thằng bé khi thách thức ngài cả. Tôi sẽ không để ngài biến em trai tôi thành trò đùa của mình.”

“Thật thế sao?”

“Phải. Và trong khi chúng ta bàn về đề tài này, tôi cũng xin thông báo với ngài rằng tôi sẽ không cho phép ngài biến cả tôi thành trò đùa đâu.” Nàng thấy má mình đang chuyển hồng, nhưng vẫn giữ vững quyết tâm.

“Cô sẽ ngăn ta lại bằng cách nào?” Sebastian hỏi vớ vẩn vô cùng hứng thú.

“Nếu cần thiết, tôi sẽ đặt dấu chấm hết cho việc vô nghĩa này một lần và mãi mãi bằng cách từ chối lời mời khiêu vũ của ngài.” Nàng hếch cằm lên trong vẻ thách thức. “Có lẽ tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với ngài nữa.”

“Thôi nào, Cô Merryweather. Đừng thêm vào những lời đe dọa mà cô không thể thực hiện được nữa. Cô biết mình sẽ sớm cảm thấy nhàm chán cũng như ta nếu cô phớt lờ ta mà.”

“Tôi chắc chắn có thể tìm thấy một hoặc hai người khác thú vị hơn để trò chuyện,” nàng nói. Nhưng lời nói thoát ra nghe có chút kém can đảm và nàng ngờ rằng anh đã biết điều đó rồi.

Sebastian thường không thể chịu đựng được vòng xoay của các buổi vũ hội. Nhưng giờ Prudence thực sự trông ngóng mỗi buổi tối ra ngoài bởi nàng biết anh sẽ đến một hoặc vài bữa tiệc mà nàng sẽ tham dự.

Đôi mắt Sebastian đang ánh lên vẻ hiểu biết. Anh nắm lấy tay nàng và dẫn nàng ra sàn nhảy. “Nhìn quanh mình xem, Cô Merryweather. Chẳng một ai ở đây tối nay có chung sở thích với cô cả. Không ai khác cô có thể thảo luận về kỹ năng điều tra của mình. Theo như vòng quay của xã hội, cô chỉ đơn thuần là một món đồ chơi mới thú vị mà thôi.”

Nàng tìm kiếm khuôn mặt anh. “Tôi cược là trong đó có cả ngài, thưa ngài.”

Sebastian cuốn nàng vào điệu waltz. “Không như nhiều người khác ở đây đêm nay, ta biết làm cách nào để chăm sóc đồ chơi của mình. Ta không thấy vui vẻ gì trong việc phá hỏng chúng và rồi vứt bỏ chúng.”

Prudence nín thở. “Thế có nghĩa là sao, thưa ngài?”

“Thế có nghĩa là cô an toàn với ta, Prue,” anh nhẹ nhàng nói. “Và điều đó cũng sẽ chọc tức cậu em trai trẻ con hấp tấp của cô.”

Không biết đối đáp ra sao trước lời hứa đó, Prudence giật người lại. “Vậy thì ngài vẫn tiếp tục hành hạ Trevor sao?”

“Không có gì phải lo lắng. Sớm hay muộn địa ngục cũng nhận ra rằng khi ta muốn điều gì đó, ta sẽ không để bất cứ thứ gì ngăn đường mình. Cuối cùng cậu ta cũng sẽ phải dừng lại. Giờ thì, ta đang nghĩ về cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta và ta có một câu hỏi cho cô.”

Prudence nhìn anh bối rối. “Chuyện gì vậy ạ?”

“Cô từng nói cô đã tìm thấy những viên ngọc của nhà Pembroke bên dưới sàn nhà trong khi tìm kiếm các hiện tượng quang phổ. Ta cho rằng cô đã không lật từng viên gạch trong nhà để tìm một hồn ma.”

“Không, tất nhiên là không,” nàng đồng ý.

“Vậy thì làm cách nào cô biết chính xác phải tìm ở đâu?”

“À, cũng dễ thôi, thưa ngài.” Nàng nói. “Tôi gõ.”

“Gõ?”

Prudence cười khúc khích. “Bằng một cây gậy. Truyền thuyết về những viên ngọc nhà Pembroke được kết nối với hồn ma nhà Pembroke, ngài biết đấy. Tôi biết nếu tôi có thể tìm được chỗ trang sức, tôi có thể chứng minh hoặc bác bỏ những tin đồn về hồn ma.”

“Vậy là cô tìm ra những viên ngọc quý bằng cách tìm các hồn ma. Đương nhiên cô phải suy luận rằng những viên đá quý nếu vẫn đang bị cất giấu đâu đó trong nhà, sẽ phải bị giấu ở một nơi thật an toàn chứ.”

“Và nơi an toàn để giấu là bên dưới sàn nhà hoặc trong các bức tường sẽ tạo ra tiếng gạch rỗng khi tôi gõ thanh gỗ lên tường,” Prudence kết luận đầy vui vẻ.

“Rất hợp lý.” Có sự ngưỡng mộ chân thành trong ánh mắt Sebastian.

“Tôi đã đi quanh toàn bộ căn nhà với một cây gậy lớn và gõ vào mỗi bức tường và từng sàn nhà. Khi tôi phát hiện ra một chỗ có vẻ bị rỗng, tôi hướng dẫn người nhà gõ nó ra. Đồ trang sức được giấu trong một khe bí mật bên dưới đó. Ông nội phu nhân Pembroke đã quên tiết lộ bí mật nơi cất giấu của mình cho con cháu, vậy nên chỗ đồ trang sức bị coi như mất.”

“Rất thông minh.” Sebastian nhìn xuống nàng với vẻ đồng tình. “Ta rất ấn tượng đấy.”

Mặt Prudence đỏ dừ trước lời khen ngợi. “Tất nhiên là tôi rất mừng cho Phu nhân Pembroke, nhưng tôi phải thừa nhận khá thất vọng vì không thể tìm thấy thêm vài bằng chứng về hiện tượng quang phổ nào.”

Sebastian nở nụ cười mỉa mai. “Ta chắc chắn Phu nhân Pembroke đánh giá cao chỗ trang sức hơn là những hồn ma nhà Pembroke.”

“Đó cũng là điều mà cô ấy đã nói.”

“Làm cách nào cô lại có sở thích khác thường như vậy?” Sebastian hỏi.

“Tôi đoán là do sự ảnh hưởng từ cha mẹ.” Prudence mỉm cười hồi tưởng. “Cha mẹ dành hết sở thích vào triết học tự nhiên. Cha tôi nghiên cứu các hiện tượng khí tượng. Mẹ tôi quan sát các loài động vật và các loài chim chóc sống ở vùng lân cận trong trang trại của gia đình.”

Sebastian nhìn nàng chăm chú. “Và họ đã dạy cô cách quan sát đúng không?”

“Vâng. Và làm cách nào để tiến hành một cuộc điều tra hợp lý nhằm tìm câu trả lời cho các câu hỏi. Họ đều là chuyện gia đấy.” Prudence mỉm cười tự hào. “Cả hai người đều có những bài viết đăng trên các tờ tạp chí của một vài hội khoa học lớn.”

“Cha ta cũng có một vài bài viết được xuất bản trên các tạp chí,” Sebastian chậm rãi lên tiếng.

“Thật sao? Ông đã nghiên cứu gì vậy?”

“Ông ghi lại những chuyến hành trình và khám phá của mình. Nhiều người trong các hội nghị khoa học rất quan tâm tới nó.”

“Thú vị thật đấy.” Prudence bị cuốn hút. “Tôi cho là ngài cũng được tham gia cùng ông trong các chuyến đi phải vậy không?”

Sebastian nở nụ cười ngắn ngủi. “Trong suốt quãng thời gian trưởng thành, cha ta đã đưa tất cả - bao gồm mẹ ta, ta, và em trai đi cùng ông khắp nơi. Mẹ có sở trường trong việc cất lên một căn nhà ngay giữa sa mạc hay trên một hòn đảo ở vùng biển phía Nam.”

“Chuyện gì xảy ra khi ngài đã lớn?”

“Mẹ và em trai ta tiếp tục đi cùng cha. Nhưng ta phải đi con đường của riêng mình. Ta tìm hiểu về các cơ hội đầu tư hấp dẫn ở các bến cảng nước ngoài. Ta là người quan sát địa hình cho quân đội trong chiến tranh. Vài thứ đại loại như vậy.”

“Tôi thật ghen tị vì những nơi ngài đã được trông thấy và những thứ ngài đã học được,” Prudence nói.

“Thực sự thì ta đã được học hỏi rất nhiều về thế giới.” Đôi mắt Sebastian đang rực cháy và lạnh như kim cương. “Tuy nhiên cái giá của nền giáo dục ta có được thật quá đắt.”

“Tôi không hiểu,” Prudence thì thầm.

“Bốn năm trước cha mẹ và em trai ta đã bị giết trong một khe núi đá khi đang đi du lịch qua một ngọn đèo hoang vắng ở phía đông Saragstan.”

Prudence dừng lại giữa sàn nhảy. “Thật kinh khủng, thưa ngài. Tôi biết cảm giác đó ra sao. Tôi nhớ rất rõ cảm xúc của mình khi nhận được tin cha mẹ đã qua đời trong vụ tai nạn xe ngựa.”

Sebastian dường như không nghe thấy nàng. Ánh nhìn của anh giờ đang thu hẹp khi anh dẫn nàng khỏi sàn nhảy. Prudence cảm thấy như anh đang tập trung vào nơi xa xăm nào đó mà chỉ riêng anh có thể thấy. Anh dừng lại gần cửa ra vào kiểu Pháp và dừng đó nhìn vào màn đêm.

“Lẽ ra ta sẽ gặp họ trong thị trấn nhỏ bên dưới chân núi. Ta có một thương vụ kinh doanh ở đó. Các thợ dệt địa phương sản xuất những thứ tốt nhất mà ta định mua và sẽ chuyển tới Anh và Mỹ. Cha mẹ và em trai ta không bao giờ tới được điểm hẹn.”

“Tôi rất tiếc, thưa ngài.” Prudence cố tìm ra một câu an ủi. “Tai nạn bi thảm như vậy thật khó mà chịu đựng.”

Sebastian nhắm chặt mắt bên dưới hàng mi đen dày của mình. Khi anh mở mắt và liếc nhìn Prudence, nàng biết anh một lần nữa đã quay lại với hiện tại. “Cô hiểu lắm rồi. Cha mẹ và em trai ta không chết vì tai nạn.”

Prudence nhìn chằm chằm anh. “Ngài đang nói gì vậy?”

“Mỏm đã sụp xuống đã giết họ là một vụ dàn dựng có chủ ý gây ra bởi toán cướp trên núi. Ta không biết vùng đó lại có sơn tặc khi ta gửi tin nhắn cho cha hẹn gặp trong cái thị trấn chết tiệt đó.”

“Chúa ơi.” Mắt Prudence mở to khi nàng nhận ra anh đang nói gì. “Chắc chắn ngài không thể tự trách mình được, thưa ngài?”

“Ta không biết.” Anh nghiêng một bên vai dựa vào khung cửa và tiếp tục nhìn vào bóng tối. “Thực tế là tất cả sẽ còn sống đến hôm nay nếu ta đã không hẹn gặp để mọi người đoàn tụ ở Saragstan.”

Nàng chạm vào tay áo anh. “Ngài không phải chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra. Ngài không hề phá hủy gia đình mình. Những tên cướp đã làm điều đó. Chúng có bị bắt và bị trừng trị không?”

“Có.” Sebastian nhìn xuống nàng. “Chúng đã bị trừng trị.” Miệng anh cong lên trong nụ cười lạnh lẽo. “Giờ thì, Cô Merryweather, ta đề nghị chúng ta hãy thay đổi chủ đề. Ta không muốn thảo luận về những vấn đề khó chịu như vậy với cô nữa.”

“Tôi hoàn toàn hiểu, thưa ngài,” Prudence nói nghiêm túc. “Tôi không nghĩ sẽ là điều tốt khi cứ sống mãi trong quá khứ. Hiện tại và tương lai mới là điều quan trọng. Ngài có đồng ý vậy không?”

“Ta không biết nữa.” Sebastian hành động như thể câu hỏi đó khiến anh nhàm chán. “Ta sẽ để những vấn đề thuộc phạm trù triết lý đó cho cô.”

Ma quỷ đã bò lên để vui đùa trong đêm nay. Prudence chắc chắn về điều đó trong một giờ sau khi Sebastian cáo từ và bước về phía cửa.

Trong vài ngày qua, nàng đã cảm thấy như mình quen biết người đàn ông bí ẩn này khá rõ. Có cảm giác của nhận thức sâu sắc từ sâu trong nàng. Nàng không hiểu được hết nhưng biết rõ rằng nó có ở đó.

Nàng nghĩ nàng có thể đã trông thấy thứ bên dưới vẻ bề ngoài anh đã trưng ra cho cả thế giới. Nàng tin mình thậm chí còn có thể đọc được các dấu hiệu nhỏ nhất chỉ là những thay đổi vô cùng tinh tế trong tâm trạng luôn u uẩn của anh.

Tối nay, Prudence quyết định, dường như có một bầu không khí đầy cảnh giác bao quanh anh, cảm giác như một động vật ăn thịt đang vờn con mồi của nó. Nó khiến nàng lo lắng. Sebastian đã rất kỳ lạ kể từ ba hôm nay.

Nàng quan sát anh bước ngang qua căn phòng sáng lung linh. Anh sẽ sớm biến mất khỏi tầm nhìn trong đám đông khách khứa đang lấp đầy căn nhà của Thornbridge.

Đây không phải lần đầu tiên trong tuần nàng nhìn anh lặng lẽ biến mất khỏi căn phòng khiêu vũ đông đúc. Anh cũng biến mất như vậy trong ba đêm vũ hội vừa rồi, hai buổi đêm hôm trước, và hai đêm trước đó nữa. Mỗi lần anh chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi sau đó biến mất như chưa từng đến. Không một ai ngoại trừ Prudence nhận ra. Dù sao thì căn phòng cũng rất đông đúc và chẳng ai có thể chỉ để ý riêng một người suốt cả quãng thời gian được cả.

Nhưng Prudence luôn ý thức được sự hiện diện của Sebastian bất cứ khi nào anh ở gần và nàng cũng cảm nhận được sự biến mất của anh ngay lập tức.

Bất cứ ai để ý tới đêm nay về sự xuất hiện của anh cũng sẽ nói rằng anh đang rời đi. Đã quá nửa đêm rồi, và Sebastian đã dành hơn một giờ trong buổi vũ hội của nhà Thornbridge. Bá tước đã trở nên nổi tiếng với thiên hướng cả thèm chóng chán của mình.

Prudence bắt đầu thấy hiếu kỳ về sự bất an thiên bẩm của Sebastian dẫn tới những sở thích khá nguy hiểm. Nàng biết anh thích giải những câu đố và cũng không thể quên được là anh đã thể hiện sự quan tâm của mình về những khám phá của nàng với đồ trang sức nhà Pembroke. Thật vậy, những câu hỏi của anh về việc điều tra của nàng đưa ra rất cụ thể và tự nhiên.

Prudence ghép nối hai sự kiện với nhau và đi đến kết luận rằng Sebastian có thể phát triển thiên hướng thích rình mò sau một cánh cửa đóng kín hay một chiếc két sắt bị khóa trong một ngôi nhà đông đúc chỉ vì anh thích thế. Có lẽ anh thích sự hồi hộp của việc tìm ra những món trang sức bị mất dù anh giàu có hơn hầu hết những người cùng giai cấp với mình.

Sebastian chắc chắn không ăn cắp bất cứ thứ gì có giá trị, anh chỉ tình cờ tìm thấy, Prudence trấn an bản thân. Nhưng anh rất có thể lấy làm thích thú trong việc dẫn thân vào những mối nguy hiểm trong quá trình tìm kiếm chúng.

Trò chơi anh đang tham gia thật quá nhiều rủi ro. Anh cần phải dừng lại trước khi bước chân vào rắc rối.

Nàng uống nốt ngụm rượu pân cuối cùng trong ly và đặt nó xuống với một quyết tâm không thể lay chuyển. Tối nay nàng quyết tìm ra công việc mạo hiểm nào mà Thiên Thần Sa Ngã đang tham gia khi anh cứ liên tục biến mất trong những buổi vũ hội đông đúc. Khi nàng khám phá trò giải trí của anh là gì, nàng sẽ cho anh một bài rao giảng nghiêm túc. Buồn chán không phải cái cớ để tham gia vào những trò mạo hiểm.

Thật quá đơn giản để rời khỏi đám đông theo cách Sebastian đã làm. Những người nhận ra nàng đều gật đầu chào vui vẻ, không nghi ngờ gì là nàng đang trên đường lên lầu để nghỉ ở một trong những phòng được dùng làm phòng nghỉ cho các quý cô.

Prudence mỉm cười và trò chuyện đôi chút với một hoặc hai người quen của Hester, trong lúc

đó luôn hướng về phía sảnh nơi Sebastian đã biến mất.

Vài phút sau, nàng thấy mình đang đứng trong một hành lang trống trơn. Nàng liếc nhanh xung quanh, nâng chiếc váy màu mù tạt vàng của mình lên và vội vã bước về phía cầu thang phía sau.

Khi nàng đến được cầu thang, nàng dừng lại để kiểm tra xem có người hầu nào của gia đình gần đó hay không. Không một ai trong nhà Thornbridege ở trong tầm nhìn. Vào giờ này mọi người đều đang ở cả trong bếp hoặc di chuyển trong đám đông cùng các khay đồ ăn và sâm banh.

Prudence bứt rứt nhìn vào bóng tối phía trên cầu thang. Có lẽ nàng đã nhầm khi nghĩ Sebastian sẽ đi hướng này. Nàng chỉ có cái nhìn thoáng qua ngắn ngủi trước khi anh biến mất ở hành lang này.

Nàng bắt đầu leo lên cầu thang, đôi dép đế mềm im ắng trên sàn gỗ. Khi nàng lên được tầng hai, nàng ngập ngừng, cố gắng trấn an bản thân. Hai phòng vũ hội trong nhà đều sáng trưng, nhưng hầu hết phần còn lại của căn biệt thự thì chìm trong bóng tối.

Tiếng thở khê phía cuối hành lang tối tăm thu hút sự chú ý của Prudence. Có ai đó vừa đóng cánh cửa phòng ngủ hết sức lặng lẽ.

Nàng bước dọc theo hành lang trải thảm tới cánh cửa. Khi đứng nhìn chằm chằm nó, nàng không chắc chắn về hành động tiếp theo của mình ra sao, một khe hở nhỏ hắt ra ánh nến phía dưới cửa. Có ai đó đang ở bên trong.

Ngón tay Prudence run lên khi nàng nắm chặt tay nắm cửa. Nếu nàng nghĩ sai rằng Sebastian đã bước vào phòng ngủ, vậy thì hành động tiếp theo của nàng sẽ trở nên vô cùng lúng túng. Nàng chuẩn bị sẵn sàng cho hai hoặc ba lý do hợp lý trong khi thận trọng mở cửa.

Ánh sáng nàng thấy ban này biến mất ngay lập tức khi nàng bước vào phòng. Bên trong chìm trong bóng tối.

Prudence đứng ở ngưỡng cửa vài giây, để mắt điều chỉnh với ánh sáng thiếu. Khi nàng có thể trông thấy bóng mờ mờ đồ sộ của chiếc giường cỡ đại, nàng đóng cánh cửa phía sau lại.

“Sebastian?” nàng thì thầm. “Ngài ở đâu? Tôi biết ngài có ở đây.”

Có tiếng động khê phía sau nàng. Tay một người đàn ông khép lại trên miệng nàng. Prudence đông cứng vì sợ hãi khi nàng thấy bản thân bị ép chặt vào một cơ thể to lớn, cứng rắn. Và rồi, nàng bắt đầu vùng vẫy dữ dội. Răng nàng cắn ngập vào bàn tay đang bịt miệng mình.

“Chết tiệt,” Sebastian thì thầm vào tai nàng. “Ta nên biết đó sẽ là cô chứ. Hứa là cô sẽ không hét khi ta thả cô ra. Gật đầu nếu cô hiểu.”

Prudence gật đầu cuồng. Sebastian thả nàng ra, nắm chặt hai vai nàng, và kéo nàng lại đối mặt với anh. Nàng gần như không thể trông thấy anh trong bóng tối, nhưng tông giọng của anh và cách những ngón tay đang bấu chặt vai nàng nói với nàng rằng anh đang vô cùng giận dữ.

“Cô nghĩ cô đang làm cái chết tiệt gì ở đây?” anh hỏi.

“Đi theo ngài.”

“Cô đúng thật ngu ngốc.” Anh lắc khế nàng với vẻ bức tức. “Cô nghĩ đây là trò chơi à?”

Prudence lên tinh thần. “Không, nhưng ngài thì có. Tất cả cái màn lén lút này là vì cái gì, thưa ngài? Ngài rõ ràng đang muốn thử vài trò gian trá. Ngài nên tự thấy xấu hổ về bản thân mình. Đây là hành vi phù hợp với một quý ông với tước hiệu như ngài sao?”

“Chính là thứ ta cần. Một bài thuyết giảng về hành vi của bản thân.”

Quá trễ, Prudence đột nhiên có suy nghĩ khủng khiếp, điều nàng chưa từng xem xét trước đây. Nó gần như cướp mất hơi thở của nàng. “Ngài không hẹn gặp ai đó ở đây đây chứ, phải không, thưa ngài?”

“Không, ta chắc chắn là không hẹn gặp ai ở đây cả. Ta ở đây là có việc, nếu cô muốn biết.”

Prudence tự hỏi cảm giác nhẹ nhõm bất chợt bắn xuyên qua mình là do đâu. “Kiểu công việc gì vậy?”

“Nó là một chiếc vòng cổ, không liên quan gì đến cô đâu.”

“Tôi đã sợ là như vậy.” Prudence ước gì nàng có thể trông thấy gương mặt anh rõ hơn. “Thưa ngài, tôi không tin ngài phải đến mức đi ăn cắp một chiếc vòng cổ để giải trí cho mình. Ngài đâu có lớn lên một cách buồn chán ở thành phố.”

“Chết tiệt, ta không ăn trộm.” Anh nói với vẻ thực sự bị xúc phạm.

“Tất nhiên là không. Tôi không nghĩ như vậy. Nhưng ngài là người rất thích giải câu đố phải không? Nói cho tôi biết chính xác ngài đang định làm gì trong phòng ngủ này.”

“Ta đã nói với cô rồi, ta đang tìm một chiếc vòng cổ. Tuy nhiên ta sẽ không đứng đây để biện hộ cho bản thân đâu. Chúng ta phải ra khỏi đây trước khi có ai đó đến. Không thể nói có bao nhiêu người trông thấy cô lên đây được.”

“Không ai thấy tôi cả,” nàng đảm bảo với anh.

“Làm sao cô biết? Cô gần như không phải chuyên gia trong chuyện này.”

“Và ngài thì có?”

“Ta có kinh nghiệm hơn cô chút ít.” Anh nắm tay nàng và bắt đầu mở cửa. Nhưng tiếng rít của sàn gỗ ở hành lang ngăn anh lại. “Chết tiệt.”

“Chuyện gì vậy?” Prudence thì thầm. “Có chuyện gì sao?”

“Ai đó đang đi qua hành lang. Chúng ta không thể ra đó bây giờ được.”

“Nếu anh ta bước vào đây thì sao?”

“Vậy thì nó sẽ như địa ngục ấy. Và nó sẽ là lỗi của cô, Prue. Thực tế mà ta sẽ không thể quên.”

Sebastian kéo cô về phía tủ quần áo bằng gỗ gụ đồ sộ.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Chúng ta sẽ giúp cô tránh mặt.” Anh mở một cánh cửa tủ quần áo. “Vào trong. Nhanh lên.”

“Angelstone, chờ đã. Tôi không nghĩ đây là ý hay đâu. Có quá nhiều quần áo ở đây. Toàn quần áo phụ nữ. Chúa ơi, đây hẳn phải là phòng ngủ của Phu nhân Thornbridge.”

“Vào trong, Ngay, Vì Chúa.”

Anh túm lấy eo nàng như thể nàng là một bao khoai tây và ném nàng vào trong tủ.

“Trời đất ơi.” Prudence gần như ngộp thở giữa một đồng vải vóc đắt tiền, sa tanh, và vải muslin. Nàng vùng vẫy dữ dội, cố gắng lấy lại thăng bằng.

“Dịch người lên,” Sebastian lẩm bẩm. Bàn tay anh khum lấy hông nàng khi anh cố gắng đẩy nàng vào sâu hơn trong tủ quần áo.

“Không còn chỗ đâu.” Gạt tay anh khỏi hông mình, Prudence cuống cuồng lao vào sâu hơn trong nỗ lực để gạt đồng quần áo sang bên. Nhưng chiếc tủ đã bị nhồi nhét hàng đồng những chiếc váy đắt tiền. “Sao ngài không trốn dưới gầm giường?”

“Khỉ thật có lẽ cô nói đúng.” Sebastian thả nàng ra và lùi khỏi tủ quần áo.

Anh đóng cửa tủ lại, nhốt Prudence trong bóng tối. Ngay lúc ấy cánh cửa phòng ngủ bật mở với tiếng rầm vang dội.

Prudence không cần đoán cũng biết đó là tiếng gầm của Đức ngài Thornbridge và biết Sebastian đã không kịp tới được chiếc giường cỡ đại.

“Angelstone. Người? Tại sao, người là tên khốn hèn hạ, ta chưa bao giờ nghĩ có thể trông thấy người ở đây, tên khốn. Ta chắc chắn cô ta đã hẹn gặp ai đó đêm nay mà. Quý tha ma bắt, ta cứ nghĩ... đó là, ta đã nói... Sao người dám?”

“Chào buổi tối, Thornbridge.” Giọng Sebastian vang lên đều đều đáng ngạc nhiên. Thật ngạc nhiên khi nó thậm chí còn pha trộn chút vui vẻ thường thấy của anh. Anh nói như thể anh vừa gặp Thornbridge trong câu lạc bộ hơn là trong phòng ngủ của Phu nhân Thornbridge.

“Ta sẽ thấy người mục rữa trong địa ngục, Angelstone. Đừng nghĩ là ta sẽ không.”

“Bình tĩnh nào, Thornbridge. Tôi không ở đây để hẹn gặp vợ ngài.”

“Còn lý do nào khác người có thể có mặt ở đây trong phòng ngủ của cô ta? Người tưởng ta không biết cô ta đã biến mất khỏi phòng khiêu vũ sao? Cô ta đang trên đường lên đây để gặp người, phải thế không?”

“Không.”

“Đừng cố gắng phủ nhận điều đó, thằng khốn.” Thornbridge bùng nổ. “Người ở đây để dụ dỗ vợ ta. Ngay tại nhà riêng của ta, Vì Chúa. Người không có chút liêm sỉ nào sao? Không có danh dự,

đạo đức sao?”

“Tôi không để mắt chút nào tới Phu nhân Thornbridge, thưa ngài. Và tôi có thể đảm bảo với ngài, tôi không định hẹn gặp cô ta ở đây. Tự mình xem đi, cô ta không hề có trong phòng.”

“Ta cho là người sẽ biện minh một lý do hợp lý giải thích cho lý do người đang trong phòng ngủ của cô ta?” Thornbridge hỏi hoài nghi.

“Tôi đang tìm khu nhà kính mới, tôi nghe nói ngài mới lắp đặt nó.”

“Đừng có biến ta thành kẻ ngốc với câu chuyện bịa đặt đó.” Thornbridge rõ ràng đang cực kỳ giận dữ. “Khu nhà kính ở ngay bên ngoài, chính xác ở nơi rất dễ tìm kiếm.”

“Là lỗi của tôi, thưa ngài.” Sebastian nói lịch sự. “Rõ ràng tôi đã bị mất phương hướng khi rời phòng khiêu vũ. Tôi có thể thề là người làm đã nói nó ở trên này. Tôi tin là mình hẳn đã uống hơi nhiều rượu sâm banh tuyệt vời của ngài đêm nay, Thornbridge.”

“Lần này người sẽ không thoát được đâu, Angelstone.” Giọng Thornbridge run lên với cảm xúc mãnh liệt. “Ta không quan tâm người có phải tay thiện xạ cỡ nào.”

“Nếu ngài đang muốn thách đấu, Thornbridge, tôi đề nghị ngài nên thu hồi. Trong trường hợp ngài không nghe thấy, tôi đã từ chối lời thách đấu.”

“Người nghĩ ta sẽ chấp nhận lời xin lỗi chiếu cố của của người sao?” Giọng Thornbridge giờ đang tăng cao vượt ngưỡng, âm sắc có chút tuyệt vọng. “Ta không giống như vài tên ngốc để người chế giễu cười cợt như Merryweather.”

“Thornbridge, hãy nghe đã nào. Tôi có thể giải thích tất cả.”

“Ta không muốn nghe giải thích của người. Và người có thể tránh bản thân khỏi rắc rối bằng việc truyền đạt lời xin lỗi của mình. Ta sẽ không đặt danh dự bản thân ngang hàng với người.”

“Vậy thì, ngài định sẽ làm gì?” Sebastian hỏi khẽ.

“Người nghĩ ta sẽ làm gì? Ta sẽ găm một viên đạn vào tinh hoàn người ngay tại đây, ngay bây giờ, tên khốn kiếp. Ngay nơi dễ dàng nhất. Người có thể dừng việc làm đồi bại của người lại ngay bây giờ. Chúng sẽ không còn tác dụng gì sau đêm nay nữa đâu. Chúng ta sẽ xem người còn có thể tán tỉnh vợ những người đàn ông khác trong tương lai nữa không.”

“Vì Chúa,” Sebastian nói. “Bỏ súng xuống đi, thưa ngài. Tôi thề mình không có ý định tán tỉnh vợ ngài. Sự quan tâm của tôi dạo gần đây đang đặt ở nơi khác rồi.”

Prudence đóng băng. Nàng nhận ra cách thức cuộc trò chuyện đang diễn ra rằng Thornbridge có một khẩu súng lục. Ông ta làm việc cho chính phủ điều đó sẽ cho phép ông ta khai hỏa nó.

“Đừng mong ta sẽ tin người thực sự quan tâm đến con nhỏ nhà Merryweather,” Thornbridge xấn tới. “Người gần như không phải loại thích thú lâu với cái thứ kì quặc như cô ta. Người đang sử dụng người phụ nữ tội nghiệp đó, phải không?”

“Thornbridge, ngài sẽ vui lòng lắng nghe một chút chứ?”

“Người đang cho mọi người thấy người tán tỉnh cô ta, nhưng những gì người thực sự đang làm là sử dụng cô ta để đánh lạc hướng sự chú ý trong khi người theo đuổi mục tiêu đích thực của mình. Người đang sử dụng cô gái nhà Merryweather để che mắt trong khi tán tỉnh vợ ta.”

Tôi không quan tâm đến Phu nhân Thornbridge,” Sebastian nói. Anh nói như thể đang mất kiên nhẫn. “Tôi thề với ngài, Thornbridge, tôi không ở trong phòng ngủ này để chờ vợ ngài.”

“Không còn lời giải thích nào khác nữa,” Thornbridge tuyên bố. “Cô ta rất đẹp. Chúa biết mọi người nhìn vào đều muốn cô ta. Người nghĩ người cứ việc lấy những gì mình muốn sao, phải vậy không, Angelstone? Tên khốn kiếp kiêu căng.”

“Thornbridge, tôi mong ngài cố gắng kiềm chế bản thân. ngài đang mất kiểm soát đấy.”

Prudence biết nàng không thể chờ thêm phút nào nữa. Rõ ràng Sebastian đang không thể khiến Thornbridge thoát khỏi cơn thịnh nộ. Đã đến lúc nàng trả món nợ cho Thiên Thần Sa Ngã.

Nàng hít sâu một hơi và đẩy cánh cửa tủ mở ra.

“Xin thứ lỗi, thưa các ngài,” Prudence nói quả quyết khi cánh cửa bật mở. “Tôi tin là đã đến lúc chúng ta đặt dấu chấm hết cho sự ngu ngốc này trước khi có ai đó bị thương.”

“Thế quái nào?” Thornbridge xoay về phía nàng. Trong ánh sáng ngọn nến ông ta mang theo bên mình cô có thể trông thấy cơn sốc trên gương mặt nặng nề của ông ta. Khẩu súng lục trong tay run rẩy. “Cô Merryweather, trời ơi. Cô đang làm gì ở đây?”

“Ngài phải tha thứ cho Cô Merryweather, Thornbridge.” Sebastian bước một bước về phía trước và khéo léo đón lấy khẩu súng từ tay Thornbridge. “Cô ấy vẫn còn lạ lẫm với thành phố này và vẫn chưa học được cách định hướng ở đây.”

Thornbridge lờ anh đi. Ánh mắt kinh ngạc của ông ta đang dán dính lấy Prudence. Sự giận dữ của ông ta nhanh chóng chuyển sang bối rối. “Chuyện gì đang diễn ra ở đây?”

Prudence đổ mắt dưới ánh nhìn buộc tội, nhưng nàng nở một nụ cười trấn an với ông ta. “Không phải đã rõ ràng rồi sao, thưa ngài? Angelstone và tôi đang tìm một nơi riêng tư, để thảo luận một vài vấn đề liên quan đến hiện tượng quang phổ và tôi e là chúng tôi đã lang thang đến đây do nhầm lẫn.”

“Hiện tượng quang phổ?” Thornbridge trông hoang mang hơn bao giờ hết. Ông ta bắt đầu trông thiếu chắc chắn.

Sebastian nhướn mày. “Cô ấy chưa học được cách nói dối. Không phải có rất nhiều lời giải thích cho sự hiện diện của chúng tôi ở đây rồi sao. Tôi tin chúng ta sẽ phải nói thật với nhau lần này rồi.”

Thornbridge trừng mắt nhìn anh. “Sự thật là người đã đưa người phụ nữ trẻ ngây thơ này lên đây để quyến rũ cô ấy. Không phải thế sao, Angelstone?”

“Không hẳn,” Sebastian nói.

“Anh ấy không định làm vậy đâu ạ,” Prudence nói nhanh.

Thornbridge tiếp tục cau có nhìn Sebastian. “Ngài nên thấy xấu hổ vì hành vi của mình, thưa ngài.”

“Ngài không phải là người đầu tiên nói với tôi điều đó đêm nay.”

“Thưa ngài, ngài không hiểu.” Prudence nhảy khỏi tủ quần áo. “Angelstone không mang tôi lên đây để quyến rũ gì tôi cả.”

Thornbridge bắn cho nàng ánh nhìn thương hại. “Cô Merryweather đáng thương. Chuyện này sẽ khiến trái tim Phu nhân Pembroke tan vỡ mất thôi. Cô thật ngây thơ đến thảm hại.”

Sebastian khoanh tay và tựa vào tủ quần áo. Anh nhìn xoáy vào Prudence. “Ngây thơ không phải từ hoàn toàn đúng với Cô Merryweather đâu. Khinh xuất thì đúng hơn. Liều lĩnh. Bất cẩn. Thiếu thận trọng. Phải, tôi có thể nghĩ ra một loạt các tính từ phù hợp với Cô Merryweather đây tốt hơn nhiều so với ngây thơ.”

Nàng đẩy cặp kính của mình lên cao hơn trên sống mũi và trừng mắt nhìn anh. “Thật không công bằng, thưa ngài. Tôi đang cố gắng giải thích tình huống vô cùng khó chịu này với ngài Thornbridge đây. Ngài ấy có quyền biết tại sao chúng ta lại đang đứng trong phòng ngủ của vợ ngài ấy.”

“Vậy thì,” Sebastian trả lời, đôi mắt vàng rực rỡ của anh sáng lên với nụ cười quỷ quái. “Giải thích cho ngài ấy đi.”

Sự khó chịu bùng lên trong nàng khi nàng nhận ra anh định sẽ không giúp đỡ gì hết. Chết tiệt anh ta, anh ta định giải trí cho mình nữa, lần này là bằng chính nàng. Xem xét đến thực tế họ đang rơi vào hoàn cảnh hiện tại là bởi hành vi của anh, và nàng chỉ đang cố cứu vớt tình huống tồi tệ của anh, ít nhất thì anh cũng nên làm gì để giúp ích cho nàng chứ. Prudence quay về phía Thornbridge.

“Chuyện này là, thưa ngài, tất cả chỉ là một sự hiểu lầm khủng khiếp mà thôi,” nàng nghiêm trang nói.

Thornbridge ngắt lời nàng bằng một cái phẩy tay. Giờ thì ông ta không còn buộc phải sắm vai người chồng bị xúc phạm nữa, ông ta dường như quyết định đảm nhận một vai trò khác, đó là vị chủ nhà bị xúc phạm. Ông ta vươn thẳng vai và nheo mắt nhìn Sebastian.

“Đừng tự làm khó dễ cho bản thân nữa, Cô Merryweather. Hiện thực đã phản ánh rồi. Cô đang ở đây một mình trong phòng ngủ với một trong những người đàn ông tai tiếng nhất xã hội. Không cần giải thích thêm gì nữa.”

Prudence do dự khi nàng bắt đầu cảm nhận được hướng chuyển biến mới của câu chuyện. Nàng thận trọng hắng giọng. “Thưa ngài, tôi tin là ngài đang hiểu lầm cực kỳ nghiêm trọng.”

Thornbridge lờ nàng đi. Ông ta vẫn đang trừng trừng nhìn Sebastian. “Vậy thì, thưa ngài? Ngài có định làm điều đúng đắn với cô gái trẻ này không đây?”

Vẫn đứng với một vai tựa vào tủ áo, Sebastian nhếch mép với vẻ lười biếng. “Như ngài biết đấy, Thornbridge, Cô Merryweather và tôi đang trong phòng ngủ này bởi vì chúng tôi đang tìm kiếm chút riêng tư để thảo luận về tương lai của chúng tôi. Tôi quyết định đã đến lúc để kết hôn rồi. Về phần mình, Cô Merryweather đã khôn khéo kết luận rằng cô ấy không thể có được lời đề nghị nào tốt hơn do tuổi tác của mình. Vậy nên chúng tôi đã đi tới thỏa thuận.”

“Angelstone,” Prudence lên tiếng với giọng tắc nghẹn.

Sebastian thậm chí không chút ngần ngại. “Cho phép tôi giới thiệu vị hôn thê của tôi, thưa ngài. Cô Merryweather và tôi đã đính hôn.”

CHƯƠNG 5

“Em rất tiếc phải nói điều này, thưa ngài, nhưng thảm họa mà chúng ta đều thấy đây hoàn toàn là lỗi của ngài,” Prudence tuyên bố khi Sebastian xoay cổ xe hai ngựa kéo đen bóng về phía công viên đông đúc.

“Em mới rộng lượng làm sao, em yêu.” Sebastian hướng hai con ngựa đen tuyền đẹp mắt hòa vào dòng người. “Ta tin là lời hứa hôn trong đêm qua phần lớn công trạng là do em nhỉ.”

Prudence giấu mặt bên dưới chiếc mũ rơm rộng vành của mình. Cô giật mạnh gấu bộ váy đang vướng vào đế boots và tìm ra một lời bào chữa cho bản thân. “Em chỉ cố giúp thôi.”

“Thật thế sao?”

“Nếu ngài thật sự để em có lời giải thích rõ ràng cho Ngài Thornbride, mọi thứ sẽ được giải quyết thỏa đáng rồi.” Prudence nhìn thẳng phía trước, nhận thức sâu sắc những ánh mắt tò mò đang hướng thẳng về phía nàng và Sebastian.

Nó đã như vậy kể từ đêm qua khi Thoornbride cùng họ quay trở lại phòng khiêu vũ và công bố tin tức mới về lễ đính hôn của Thiên Thần Sa Ngã.

Các vị khách của Thornbridge ban đầu còn choáng váng sau đó thấy buồn cười và cuối cùng là hoàn toàn bị mê hoặc. Đây là sự kiện giải trí tuyệt vời nhất trong suốt mùa vũ hội. Việc Thiên Thần Sa Ngã kết hôn với một cô thiếu nữ thôn quê khiến họ buồn cười gấp nhiều lần hơn những người trong xã hội thượng lưu có thể tin.

Phản ứng của toàn xã hội vẫn chưa là gì so với Hester và Trevor. Họ bị sốc và không thể thốt nên lời. Sebastian đã cảnh báo Prudence không nên cố gắng giải thích tình huống cho họ làm gì, vì nó sẽ chỉ khiến mọi việc trở nên phức tạp hơn. Prudence buộc phải đồng ý với anh về điểm này.

Ngạc nhiên là Hester là người hồi phục trước tiên với lời thông báo đó. Một khi bà đã tiêu hóa được mớ tin tức, đôi mắt bà trở nên lấp lánh với những dự định.

“Không hẳn là những gì ta mong đợi.” Hester trầm ngâm. “Nhưng Thiên Thần Sa Ngã cũng ít khi làm những gì người ta mong đợi. Và đó chính là sự lựa chọn khác thường cho tước hiệu bá

tước tương lai của mình.”

“Anh ta chỉ đang đùa cợt mà thôi,” Trevor gầm gừ.

“Ta không chắc đâu,” Hester nói. “Một lời hứa hôn là một sự cam kết của danh dự. Bất kể người ta có nói gì về Angelstone, anh ta chưa bao giờ là người phá vỡ những lời hứa. Giờ thì không thể thay đổi được gì nữa. Prue đã đính hôn với Thiên Thần Sa Ngã và đơn giản thực tế là vậy. Chúng ta nên để mọi thứ tiến triển theo lẽ thường.”

Lời hứa hôn không hẳn là một sự kiện bình thường mà xã hội quan tâm. Toàn thể London đều nóng lên. Sebastian đã quyết định lái xe đi dạo trong công viên chiều nay, nói rằng tốt nhất là nên trưng ra vẻ bình thường hơn là cố che đậy sự chú ý không mong muốn. Prudence không hoàn toàn chắc rằng lý lẽ của anh là chính xác.

“Chấp nhận sự thật đi, Prue,” anh nói. “Thực sự thì lời giải thích của em với Thornbridge gây hại nhiều hơn là có lợi.”

Prudence trừng mắt nhìn anh. “Em không thấy sao nó lại có thể gây hại hơn bất kỳ lời giải thích vô lý nào của ngài, thưa ngài. Và em không thích ngài gọi em bằng cái tên thân mật ban nãy đâu.”

Miệng Sebastian cong lên trong nụ cười yếu ớt. “Ta không nghĩ em để ý đấy. Dù sao thì chúng ta đã đính hôn rồi mà.”

“Không phải là do em.”

“Không sao?” Lông mày đen của Sebastian cong lên nhạo báng. “Em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không ra khỏi cái tủ áo đó?”

Prudence siết chặt chiếc túi xách khổ lớn của mình. “Em cố gắng để cứu mạng ngài đấy, thưa ngài. Trong trường hợp ngài không nhận ra, ngài đang vướng vào rắc rối trong thời điểm đó đấy.”

“Đúng là vậy, phải không nào?” Sebastian trông có vẻ không mấy quan tâm đến vấn đề này. “Nhưng em đã nhảy ra giải cứu ta và ta đã được cứu.”

“Ít nhất thì em cũng mừng là ngài đánh giá cao điều đó.” Nàng cố kìm lại vẻ mỉa mai khoái chí của mình. “Theo điều khoản trước đây chúng ta đã nói thì em nợ ngài. Em chỉ cố để thực hiện tốt nghĩa vụ của mình với ngài mà thôi.”

“À, phải, thỏa thuận của chúng ta.”

“Em nghĩ em có thể trả ơn ngài bằng cách cứu ngài từ tay ngài Thornbridge.”

“Ta có thấy.”

Prudence một lần nữa bị bủa vây bởi tội lỗi mà nàng đã cố nén lại suốt từ đêm qua. “Em cho là ngài hẳn vô cùng giận dữ, thưa ngài.”

Sebastian nhún vai. “Không hẳn.”

Nghiêng đầu, Prudence liếc trộm anh. “Sao lại không hẳn?”

“Ta không nghĩ lời hứa hôn của chúng ta là một vấn đề.”

Prudence bật thẳng dậy. “Ngài có kế hoạch để đối phó với tình huống khó khăn của chúng ta sao?”

“Ta cho là vậy.”

Prudence nhìn chăm chăm anh trong sự tôn trọng và nhẹ nhõm tăng dần. “Thưa ngài, đó quả là tin tốt lành. Gì vậy, chính xác là ngài định làm gì?”

Sebastian mỉm cười với nàng, nhưng ánh mắt anh thật khó dò. “Kế hoạch đơn giản thôi, em yêu. Ta định sẽ tận hưởng một cách tối đa lợi ích khi là một người đàn ông đã hứa hôn.”

Miệng Prudence há ra. “Xin ngài thứ lỗi?”

“Em nghe rồi đấy.” Sebastian nghiêng đầu lịch sự nhưng lạnh nhạt với một người phụ nữ lớn tuổi trong cỗ xe ngựa lướt qua đang nhìn chăm chăm cỗ xe hai ngựa kéo của anh. Người phụ nữ nhanh chóng nhìn đi.

“Ngài định sẽ cứ để lời hứa hôn như vậy sao?” Prudence hỏi hoài nghi. “Thế quái nào mà ngài lại muốn vậy chứ?”

“Ta không thấy là chúng ta có nhiều lựa chọn trong vấn đề này, phải không nào? Nếu chúng ta công bố cho toàn thế giới rằng lời hứa hôn chỉ là trò lừa bịp, danh tiếng của em sẽ vỡ tan thành từng mảnh.”

“Đó không phải vấn đề lớn đâu, thưa ngài. Em sẽ chỉ đơn giản là lui về miền quê sớm chút và xã hội sẽ nhanh chóng lãng quên em thôi.”

“Còn ta thì sao hả, Prue?” Sebastian hỏi nhẹ nhàng. “Xã hội thượng lưu sẽ không dễ gì mà quên được vai trò của ta trong chuyện này, ta đảm với với em đấy. Thornbridge là người đầu tiên sẽ hoài nghi về ý định ban đầu cho sự hiện diện của ta trong phòng ngủ của vợ ông ta. Ông ta rất có khả năng sẽ quay lại tìm ta với một khẩu súng lục.”

Prudence nhay nhay môi dưới giữa hai hàm răng và nhìn Sebastian. “Ngài có thực sự tin là ông ta sẽ làm vậy không?”

“Ta có thể cho là vậy.”

“Em đã không nghĩ đến điều đó. Chúng ta sẽ làm gì đây, thưa ngài?”

“Kết thúc mùa vũ hội với tư cách một cặp đôi,” Sebastian nói bình tĩnh. “Khi tháng sáu đến, em có thể quay lại Dorset và ta sẽ tiếp tục các vấn đề của mình. Người ta sẽ dần mất hứng thú với những tin đồn thôi.”

“Em đồng ý với ngài,” Prudence nói, nghĩ một cách cẩn thận. “Khi mùa thu qua đi thì tất cả mọi người cũng quên chuyện này thôi.”

“Rất có thể.”

“Phải, nó sẽ hiệu quả.” Prudence cau mày suy nghĩ. “Thế có nghĩa là còn hai tháng rưỡi nữa chúng ta đều có nghĩa vụ phải giả vờ rằng đang đính hôn.”

“Em nghĩ mình có thể giả vờ vui vẻ hạnh phúc được lâu như vậy sao, Prue?”

“Em không biết nữa,” nàng thành thật nói. “Em chưa bao giờ cố gắng dấn thân vào nghệ thuật sân khấu nghiệp dư.”

“Ta chắc chắn với chút luyện tập, em sẽ sớm học được thôi.”

“Ngài nghĩ vậy sao?” Prudence nghiêng đầu sang bên và bắn cho anh ánh nhìn sắc sảo. “Thế còn ngài thì sao, thưa ngài?”

Miệng Sebastian cong lên yếu ớt. “Em không cần bận tâm, em yêu. Ta đảm bảo với em rằng ta có thể hoàn thành tốt vai trò của mình. Tài năng diễn xuất đã ăn sâu vào máu ta rồi.”

“Vâng, đúng vậy, phải không? Ngài thật may mắn khi có mẹ là một diễn viên tài năng.” Prudence thở dài. “Em thực sự xin lỗi về tất cả chuyện này.”

“Hãy nhìn vào mặt tươi sáng,” Sebastian đề nghị. “Có lẽ giờ thì cậu em trai choai choai của em sẽ ngừng đưa ra lời thách đấu mỗi khi ta nhảy với em.”

“Phải, em cho là vậy.” Prudence hắng giọng kín đáo. “Chỉ có vấn đề nho nhỏ về sự kiện đêm qua mà em muốn làm rõ trước khi chúng ta dấn thân vào lời hứa hôn sắp tới.”

Sebastian mỉm cười. “Cho phép ta dự đoán vấn đề nho nhỏ đó nhé. Có lẽ là em muốn biết chính xác những gì ta định làm trong phòng ngủ của Phu nhân Thornbridge.”

“Vâng, thực tế là vậy, em muốn một lời giải thích. Em không tin là trong khoảnh khắc ngài lại muốn quyến rũ cô ấy. Em đã quan sát ngài rất sát sao lúc trước, thưa ngài, và đêm qua không phải lần đầu tiên em thấy ngài biến mất một cách bí ẩn ở một buổi khiêu vũ. Theo như em có thể xác minh, ngài đang không qua lại với bất kì ai thời gian này cả.”

Sebastian liếc nhìn nàng với vẻ ngưỡng mộ thờ ơ. “Em thật tinh ý. Nhưng ta không thể nói là mình bị ngạc nhiên được. Em quả là một phụ nữ thú vị.”

“Em không cho rằng đó hoàn toàn là một lời khen. Giờ thì, ngài có định nói cho em chuyện gì đã diễn ra đêm qua không?”

Đôi mắt hổ phách của Sebastian sáng lên giây lát khi anh nghiền ngẫm câu hỏi. “Em có thực sự tin ta vào đó để ăn trộm không?”

Prudence nheo mắt sau cặp kính của mình. “Suy nghĩ đó từng nảy ra trong đầu em, thưa ngài, rằng ngài đang có một nỗ lực đầy sai lầm để giảm bớt sự buồn chán, ngài có thể hình thành nên vài sở thích không hay ho gì.”

“Nói cách khác, em đã nghĩ ta có thể trở thành một tên trộm đá quý. Ta đang bị tổn thương khi biết em nghĩ ta có sự tự trọng thấp đến vậy đấy.”

“À thì, em không hoàn toàn dám chắc được ngài đã định làm gì,” Prudence nói nhanh. “Dù sao

thì cũng đâu phải ngài cần tiền. Mọi người đều nói ngài giàu có như Croesus¹. Vậy thì ngài đã làm gì trong phòng ngủ của Phu nhân Thornbridge vậy?”

“Em có phần nào đúng trong giả định ban đầu của mình. Như ta đã cố gắng nói cho em biết, ta đang tìm một chiếc vòng cổ. Một chiếc vòng cổ vô cùng đặc biệt.”

“Gì cơ?” Prudence nhìn chăm chăm anh với vẻ ngạc nhiên. “Em không thể tin được.”

“Đó là sự thật. Tuy nhiên nó không phải thứ thuộc về Phu nhân Thornbridge.”

Prudence ngay lập tức bị hấp dẫn. “Chiếc vòng là của ai?”

“Nó thuộc về một phụ nữ thượng lưu đã đưa nó cho Phu nhân Thornbridge.”

“Tại sao bà ấy lại đưa nó cho cô ta?” Prudence hỏi.

“Bà ấy hy vọng có thể mua được sự im lặng của Phu nhân Thornbridge,” Sebastian nhẹ nhàng nói.

“Sự im lặng của cô ta?” Prudence nháy ngay đến kết luận rõ ràng. “Phu nhân Thornbridge đã tống tiền người phụ nữ này sao?”

“Chính xác. Tuy nhiên, khi Phu nhân Thornbridge yêu cầu một món đồ trang sức để đổi lấy nhiều sự im lặng hơn, nạn nhân nhận ra nhu cầu này sẽ không bao giờ chấm dứt. Bà ấy quyết định sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn Phu nhân Thornbridge lại.”

Prudence cau mày. “Nạn nhân đã đến nhờ ngài chuyện này sao?”

“Không, bà ấy đến hỏi xin ý kiến một thám tử ở Bow Street tên Whistlecroft. Whistlecroft quyết định liên hệ với ta. Ông ấy và ta đã có một sự sắp xếp, như em thấy đấy. Ông ấy có nguồn cung mang đến cho ta những trải nghiệm thú vị.”

Prudence giờ như đang bị mê hoặc. “Và ông ấy đã đưa ngài vụ này sao?”

“Phải.”

“Tuyệt thật đấy,” Prudence thở dài. “Đêm qua ngài có tìm thấy chiếc vòng cổ không?”

Nụ cười kiêu ngạo của Sebastian ẩn chứa sự hài lòng tự mãn. “Có, ta có thấy.”

“Nó đâu rồi? Ngài đã làm gì với nó?”

“Nó đã được trả lại cho chủ sở hữu hợp pháp sáng nay. Whistlecroft xử lý những việc còn lại của thỏa thuận. Ta muốn giữ kín những chuyện mình đã làm. Không ai ngoại trừ em, Whistlecroft, và một người bạn của ta tên Garick Sutton biết về sở thích nho nhỏ này của ta.”

“Em có thấy. Em có thể hiểu được lý do tại sao ngài lại muốn giữ bí mật sở thích này. Nhưng còn Phu nhân Thornbridge thì sao? Liệu cô ta sẽ không dọa tống tiền bà ấy lần nữa nếu nhận ra nạn nhân của mình không còn hợp tác nữa chứ?”

“Ta cho là vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì trước khi ta bị em và Thornbridge làm cho gián đoạn công việc, ta đã có thời gian để gửi lại trong két của Phu nhân Thronbridge một lưu ý, ngay tại vị trí chiếc vòng cổ. Cô ta sẽ trông thấy nó sớm thôi.”

“Một lưu ý?” Prudence hỏi. “Nó viết gì vậy?”

“Chỉ là một ghi chú vô danh đề cập đến gia phả chả mấy khá khẩm của Phu nhân Thornbridge mà ngay đến cả xã hội và Đức ngài Thornbridge cũng sẽ không thể tin nổi. Nói thẳng ra, Prue, Phu nhân Thornbridge đến từ một cái máng xối và cô ta sẽ bị hủy hoại trong xã hội này nếu sự thật được tiết lộ.”

“Một cái máng xối?”

“Cô ta là một sinh vật nhỏ cực kỳ thông minh và tham vọng, cô ta đã đấu tranh để ngai ngóp trong thế giới này. Ta không đổ lỗi cho cô ta ít nhất trong việc trưng ra vẻ ngoài đáng kính để đi lừa đảo cả xã hội thượng lưu và hạ cánh với một ông chồng giàu có.”

Prudence cười khúc khích. “Nói cách khác, cô ta đã làm việc chăm chỉ để đạt được điều mình muốn và ngài tôn trọng cô ta vì điều đó, nhưng ngài không thể đá cô ta rơi trả lại con đường cũ, phải vậy không?”

“Không phải khi cô ta đã chọn một nạn nhân cũng là người đã chiến đấu khó khăn để thoát khỏi đường hầm và gia nhập xã hội. Phu nhân Thornbridge giờ đã có tất cả mọi thứ cô ta muốn, vậy nên không cần thiết phải tổng tiền một phụ nữ có vị trí tương đương mình làm gì.”

“Hoàn toàn chính xác.” Prudence gật đầu đồng tình. “Ngài đã nói với cô ta điều đó trong lưu ý của mình chưa?”

“Rồi.”

“Nhưng làm cách nào ngài biết được bí mật của Phu nhân Thornbridge?” Prudence hỏi.

“Ta có cách của mình để điều tra, cũng như em thôi.”

Prudence nhớ lại những lần anh cứ biến mất tại các buổi khiêu vũ dạo gần đây. “Cách thức của ngài rất thông minh, quả thật là vậy, thưa ngài. Phu nhân Thornbridge đã thành công trong việc đánh lừa cả xã hội thượng lưu, nhưng ngài đã tìm ra. Tuyệt vời thật đấy, Angelstone. Cực kỳ tuyệt vời.”

“Ta có cảm giác là em đánh giá cao những nỗ lực của ta.”

“Chắc chắn là vậy ạ.” Prudence bật cười vui sướng. “Ngài đã xử lý toàn bộ chuyện này rất tốt, thưa ngài.”

“Cảm ơn em.”

“Nhưng Phu nhân Thornbridge sẽ không thể đoán được ngài là người đã để lại tờ giấy lưu ý đó chứ?”

“Ta cho là vậy. Thậm chí nếu Thornbridge có nói với cô ta về chuyện trong phòng ngủ, cô ta có lẽ cũng sẽ không thể kết nối ta với tờ giấy ghi chú tìm thấy trong két sắt đó được đâu.”

“Sao lại không ạ?”

“Bởi một điều, có lẽ phải mất vài ngày cô ta mới tìm thấy tờ giấy đó. Cô ta không cách nào biết được nó bị bỏ lại từ lúc nào. Bên cạnh đó, ngay cả khi cô ta nghĩ về thực tế rằng ta bị phát hiện trong phòng ngủ của mình thì cũng sẽ phải nhớ rằng em cũng ở đó cùng ta,” Sebastian nói.

Prudence nghiêng đầu sang bên và quan sát anh từ bên dưới vành mũ của nàng. “Em không hiểu.”

“Giống như những người khác, cô ta sẽ nghĩ chúng ta biến mất trên lầu để ta có thể dụ dỗ em trong phòng ngủ đầu tiên mà ta có thể tìm thấy.”

“Chúa ơi” Prudence bị sốc thực sự. Nàng có thể cảm thấy má mình đang hồng lên dữ dội.

“Một tưởng tượng thật quyến rũ, phải vậy không?”

“Em cho rằng đó chính là những gì mọi người đang nghĩ đến hôm nay,” Prudence nói rầu rĩ.”

“Không nghi ngờ gì.”

Prudence giữ im lặng một lúc khi nghiền ngẫm về những điều mà Sebastian vừa nói. “Tất nhiên tin đồn này sẽ giải thích mọi chuyện. Ngài đã tìm được cho mình một sở thích thú vị nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất, thưa ngài.”

“Ta tận hưởng từng phi vụ một,” Sebastian thừa nhận.

“Nó không mấy khác biệt với sở thích nho nhỏ của em cho lắm.”

“Ta biết.” Sebastian vẩy dây cương trên mông con ngựa. “Nó khiến chúng ta có một cái gì đó là điểm chung, em có nghĩ thế không?”

“Vâng, đúng vậy ạ.” Prudence quay sang anh, bất chợt thấy hào hứng. “Thưa ngài, em có một ý tưởng là chúng ta có thể kết hợp với nhau.”

Sebastian bắn cho nàng ánh nhìn thận trọng. “Em đang nói cái quỷ gì vậy?”

“Em không thấy lý do tại sao chúng ta lại không tiến hành điều tra cùng nhau, thưa ngài. Hai chúng ta, sẽ trở thành một đội tuyệt vời.”

“Theo cách chúng ta đã làm đêm qua sao?” Sebastian hỏi thẳng thừng. “Ta có nên nhắc em nhớ rằng ta đã suýt bị bắn bởi một người chồng ghen tuông nhờ sự hỗ trợ hữu ích của em không?”

“Thật không công bằng, thưa ngài. Ngài định làm gì nếu không có em chứ?”

“Tự mình trốn trong tủ quần áo và tránh xa Thornbridge,” Sebastian nói ngắn gọn. “Ông ta sẽ không bao giờ trông thấy ta.”

“Ồ.” Prudence cố tìm ra lời bào chữa nhưng không thể. Nàng quyết định thử chiến thuật khác.

“Em chỉ đang cố cho ngài thấy sẽ thú vị đến thế nào nếu chúng ta làm việc cùng nhau, thưa ngài. Chúng ta nên trở lại với chủ đề chính thôi.”

“Tôi đang cân nhắc đây. Thế theo em thì vì sao ta lại nói với em về kế hoạch tổng tiền của Phu nhân Thornbridge chứ? Ta đâu có nói rằng ta phản đối việc thảo luận về công việc của ta với em đâu.”

Hy vọng của Prudence tăng cao trở lại. “Vậy thì ngài nghĩ là chúng ta có thể làm việc cùng nhau?”

“Theo khía cạnh nào đó,” Sebastian nói đều đều. “Ta sẵn sàng thảo luận các phi vụ của ta với em, nhưng ta sẽ không cho phép em đi cùng ta trong công việc điều tra của mình. Ta không muốn có thêm bất kỳ rắc rối nào như đêm qua nữa.”

“Em không thấy lý do tại sao em lại không được đi cùng.” Prudence vặn lại. “Thiệt hại đã được sửa chữa rồi. Chúng ta bị mắc kẹt trong trò hề này cùng một cam kết trong suốt tháng còn lại của mùa vũ hội. Mọi thứ còn sai trái đến đâu được nữa chứ?”

Miệng Sebastian nghiêng chặt một cách dữ tợn. “Luôn có những rủi ro nhất định liên quan đến công việc điều tra của ta. Ta không muốn em đối diện với bất kỳ khẩu súng ngắn nào nữa.”

Mắt Prudence mở to. “Liệu đó có phải điều thường xuyên xảy ra trong quá trình điều tra của ngài không?”

“Tất nhiên là không. Nhưng ta sẽ không đánh cược bất kỳ cơ hội nào. Như ta đã nói, ta sẽ thảo luận các phi vụ của ta với em, nhưng thế là hết mức rồi.” Anh bắn cho nàng ánh nhìn bao dung. “Sau tất cả thì, em yêu, chuyên môn của em là hiện tượng quang phổ, không phải đi tìm các món đồ và những tên tội phạm.”

“Nhưng em có cảm giác chắc chắn là phương pháp của em sẽ giúp ích rất nhiều trong việc điều tra những tên tội phạm cũng hiệu quả như khi điều tra hiện tượng quang phổ,” Prudence đảm bảo với anh một cách tha thiết.

“Tin ta đi, em yêu, có cả một thế giới khác biệt giữa hai loại điều tra đó đấy.”

Prudence trừng mắt với anh. “Sao ngài biết được?”

“Điều đó thật rõ ràng.” Bàn tay đeo găng của Sebastian di chuyển gần như không thể nhận ra trên dây cương. Những con ngựa nhanh chóng tăng tốc và chạy nước kiệu.

“Thưa ngài, em phải nói rằng ngài đang cực kỳ cứng đầu về việc này. Vì chúng ta có nghĩa vụ phải dành rất nhiều thời gian bầu bạn với nhau trong hai tháng rưỡi nữa, em không thấy lý do tại sao chúng ta lại không nên dành thời gian giúp đỡ nhau trong việc điều tra.”

“Câu trả lời là không, Prue, và đó là câu trả lời cuối cùng.”

Không thể nhăm lẩn trước tông giọng cứng rắn của Sebastian. Prudence hếch cằm. “Tốt thôi, thưa ngài. Nếu ngài chọn con đường ngu ngốc và kiêu ngạo trong vấn đề này, thì có rất ít điều em có thể làm.”

Anh mỉm cười đồng tình. “Ta rất mừng vì em không phải kiểu phụ nữ hay rên rỉ khi cô ấy không nhận được thứ mình muốn. Ta thấy kiểu phụ nữ như vậy vô cùng mệt mỏi.”

“Rên rỉ? Em sao? Không đâu, thưa ngài.” Prudence cố gắng bắt chước nụ cười khinh khỉnh của anh. “Em không muốn khiến ngài phát chán. Trong trường hợp này em cho là em có đủ bận rộn với những cuộc điều tra của chính mình rồi.”

Sebastian nghiêng đầu lịch sự. “Ta mong là mình sẽ được nghe về chúng.”

Prudence không thể kìm lại tông giọng đầy hạ cố của mình khi lên tiếng. “Có lẽ em còn có thể cung cấp cho ngài cả một bản báo cáo chi tiết về cuộc điều tra mới nhất của em vào đầu sáng mai ấy chứ.”

“Sớm vậy sao?” Sebastian liếc nhìn nàng. “Em đã tìm thấy một khách hàng trong thành phố rồi à?”

“Một người bạn của Phu nhân Pembroke đã mang đến cho em một phi vụ hấp dẫn nhất.” Prudence nghiêng người gần hơn. “Ngài có biết Quý bà Leacock không?”

Sebastian nghĩ ngợi một lúc. “Ta có nghe nói về bà ấy. Chồng bà ta vừa qua đời và để lại cho bà ta gia tài của mình.”

“Vâng, bà ấy gần đây có rất nhiều rắc rối với một con ma ở chái nhà phía Tây. Em đã hy vọng có thể kiểm tra một vài giả thuyết mới của mình bằng cách sử dụng máy quang phổ để bẫy con ma đặc biệt này, nhưng em e rằng trong trường hợp này chỉ là một sự lãng phí thời gian mà thôi.”

“Em sẽ đi bắt con ma của em thế nào?”

Prudence gửi cho anh một nụ cười mỉm. “Phu nhân Pembroke và em sẽ qua đêm ở nhà bà ấy. Tối nay em sẽ ngủ trong phòng ngủ của bà Leacock ở chái nhà phía Tây.”

Sebastian bắn cho nàng ánh nhìn tò mò. “Em định đến thế chỗ bà Leacock sao?”

“Vâng. Nhưng chúng em sẽ không nói cho ai biết về sự chuyển đổi này cả.”

Anh trông có vẻ thích thú. “Sao lại không? Em nghĩ con ma sẽ quan tâm sao?”

“Chỉ là vấn đề thực tế thôi,” Prudence nói, “em nghĩ hần hần là cực kỳ quan tâm ấy chứ.”

Sebastian nhìn nàng chăm chú. “Hần sao?”

“Em dựa vào giả định ban đầu của mình. Có nhiều yếu tố thú vị về hiện tượng quang phổ này lắm,” Prudence tâm tình. “Đầu tiên là việc nó không hề xuất hiện cho đến dạo gần đây.”

“Gần thế nào?”

“Sự việc bắt đầu ngay sau cái chết của ông Leacock,” Prudence nói. “Bà Leacock chưa bao giờ gặp ma ở chái nhà phía tây cả. Cũng không có bất kỳ ai khác. Không hề có tin đồn nào là ngôi nhà bị ma ám cho đến bây giờ.”

“Người phụ nữ ấy vừa mới mất chồng,” Sebastian nhắc nhở nàng. “Bà ấy có lẽ đã gặp những cơn ác mộng.”

“Em không hẳn bị thuyết phục với giả định đó. Ngài thấy đấy, điểm thú vị thứ hai của trường hợp này là bà Leacock không có con cái gì. Nhưng theo Phu nhân Pembroke, bà ấy có đến ba đứa cháu tham lam. Và cả ba đều biết di của chúng gần đây đã nói với bác sĩ rằng tim bà ấy rất yếu.”

“Chết tiệt.” Sebastian nhìn chăm chăm nàng. “Có phải em đang nói với ta là em nghĩ những đứa cháu đó đang cố tình khiến di chúng sợ chết khiếp với hy vọng khiến bà ấy lên cơn đau tim không?”

“Em nghĩ nó hoàn toàn có thể. Tối nay em định sẽ đi tìm hiểu đây.”

“Bằng cách đối mặt với ma?” Hàm Sebastian siết lại. “Ta không nghĩ thế đâu.”

“Ngài, thưa ngài,” Prudence nói ngọt ngào, “không có quyền lên tiếng trong chuyện này.”

“Chết tiệt là không đi. Giờ ta là hôn phu của em đấy, Prue.”

“Chỉ trên danh nghĩa thôi.”

“Tuy nhiên,” anh nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, “em sẽ phải nghe lời ta.”

“Em có nghe lời ngài đấy chứ, thưa ngài.” Prudence mỉm cười bình thản. “Và ngài đã nói rất rõ ràng rằng chúng ta sẽ tiến hành các cuộc điều tra một cách riêng biệt. Theo như em được biết, ngài không muốn chúng ta làm việc như một đội. Hay em đã hiểu nhầm ý của ngài vậy ạ?”

“Đừng ném những lời ta đã nói lại vào mặt ta, cô nàng ưa lý sự. Chết tiệt là em biết ta muốn nói gì mà.”

Prudence trao anh nụ cười bao dung. “Em có nghe rất rõ ràng, thưa ngài. Chúng ta được phép thảo luận về các vụ án của nhau, nhưng chúng ta không hỗ trợ nhau trong các cuộc điều tra thực tế. Đừng lo, ngày mai em sẽ nói tất cả về những khám phá em đã thu được với ngài mà.”

Mắt Sebastian sáng lấp lánh. “Phải, em quả là người học hỏi nhanh trong việc là một phụ nữ đã đính hôn.”

“Ngài nghĩ vậy sao, thưa ngài? Lạ thật đấy. Và giờ thì em nghĩ mình đã thích nghi khá tốt với vai trò mới này.”

“Prue, ta sẽ không cho phép em –”

“Prudence. Chúa ơi, là em sao. Anh không thể tin được.”

Prudence lưỡng lự trước âm thanh trong giọng nói quen thuộc. Nàng đã không nghe thấy nó gần ba năm nay, nhưng nàng khó có thể quên được nó. Nàng quay đầu lại và nhìn thẳng vào đôi mắt xám mềm mại của người đàn ông đã dạy nàng rằng trực giác của nàng không phải không có sai lầm.

“Xin chào, Ngài Underbrick,” nàng nói khẽ khi người mới đến hướng con ngựa xám đẹp mã của

mình gần hơn tới cỗ xe bốn bánh hai ngựa kéo.

Prudence hít sâu một hơi và buộc mình đối diện với Edward, Đức ngài Underbrick, với thái độ lịch sự. Trước sự ngạc nhiên và nhẹ nhõm nàng không cảm thấy gì ngoài cảm giác thất vọng sâu sắc với ký ước về niềm tin của chính mình. Nàng quả là một cô nhóc nhỏ bé ngu ngốc ba năm trước khi nghĩ rằng Underbrick có ý định nghiêm túc khi anh ta đề cập đến hôn nhân.

Không bao giờ có chuyện người thừa kế tước hiệu của Underbrick lại kết hôn với con gái một điền chủ ở nông thôn. Edward chỉ tìm chút vui vẻ cho chính mình mùa hè năm đó mà thôi.

Anh ta chẳng hề thay đổi gì nhiều trong ba năm qua, Prudence nhận định. Tóc anh ta vẫn thật mềm mại như nàng nhớ, đôi mắt anh ta vẫn to tròn và ngây thơ. Về ngoài của anh ta vẫn còn khá hấp dẫn mặc dù nàng nghĩ mình đã phát hiện ra vài dấu vết của vẻ nặng nề quanh đường viền hàm dưới của anh ta. Anh ta mặc một chiếc áo khoác được cắt may chừa màu xám ngọc trai tiếp màu với con ngựa dắt tiền.

“Ngạc nhiên thật đấy,” Underbrink nói. “Anh vừa về tới thành phố hôm qua. Anh được biết em có mặt ở đây trong suốt mùa vũ hội, nhưng anh gần như thấy thật khó tin.” Anh ta liếc nhìn Sebastian đầy khó chịu. “Có tin đồn về việc đính hôn nữa.”

Sebastian nói ngắn gọn, lờ đi ánh nhìn của Underbrink. “Tin đồn là sự thật.”

Ánh mắt Edward giật mình quay lại phía Prudence. “Anh không hiểu.”

“Trong trường hợp đó, Underbrink,” Sebastian nhẹ nhàng lên tiếng. “Tôi đề nghị ngài hãy thử đọc thông báo sẽ xuất hiện trên bản tin sáng mai. Có lẽ nó sẽ khiến ngài hiểu rõ hơn đấy.”

Edward cau mày. “Giờ thì, xem nào, Angelstone, Prudence và tôi là những người bạn cũ. Tôi có mọi quyền để quan tâm đến lễ đính hôn của cô ấy. Ngài không thể đổ lỗi cho tôi vì đã bị ngạc nhiên bởi thông tin này.”

Prudence thấy ánh lửa lạnh băng đọng trong đôi mắt Sebastian. Nàng không hiểu lý do tại sao anh lại hành động như thế anh thấy khó chịu với Edward, nhưng nàng quyết định tốt nhất là nên ngăn chặn một cuộc đối đầu.

“Phu nhân Underbrink thế nào rồi?” Prudence hỏi rạng rỡ. Nàng chưa bao giờ gặp người phụ nữ đã kết hôn với Edward, nhưng dường như là đủ an toàn để hỏi thăm về cô ta.

Ánh tức giận sâu sắc nhuộm đỏ má Edward. “Cô ta ổn,” anh cộc cằn nói. “Nghe này, Prue, anh sẽ có mặt tại buổi dạ hội của Handleys tối nay. Em sẽ đến đó chứ?”

“Cô ấy không tham dự buổi dạ hội của Handleys,” Sebastian nói. “Và trong tương lai, Underbrink, ngài sẽ gọi hôn thê của tôi là Quý cô Merryweather. Rõ chưa?”

Edward vươn thẳng người trên yên ngựa. Anh ta đỏ mặt hơn nữa. “Tất nhiên.”

“Rất mừng là ngài có khả năng thấu hiểu được một điều đơn giản. Ngài sẽ cần đến nó đấy.” Sebastian thúc ngựa đi nhanh hơn. “Giờ thì thứ lỗi cho chúng tôi, Underbrink.”

Cỗ xe bốn bánh hướng về phía con đường rộng, bỏ Edward lại phía sau.

Prudence hít sâu một hơi. Nàng biết mình phải trách móc Sebastian vì sự thô lỗ của anh, nhưng nàng không thể khiến bản thân làm vậy. Nàng chợt nhận ra nàng đã căng thẳng đến thế nào trong suốt cuộc gặp gỡ.

Nàng không biết mình đã mong đợi cảm nhận của bản thân thế nào khi trông thấy ngài Underbrink lần nữa, nhưng cảm xúc duy nhất nàng thực sự nhận thấy là cảm giác nhẹ nhõm. Nhẹ nhõm vì cuối cùng anh ta cũng không kết hôn với nàng. Thật khó để nhớ lại rằng nàng đã từng nghĩ rằng mình yêu anh ta.

Sebastian không nói gì trong vài phút. Anh trông như thể đang tập trung lái xe. Cuối cùng, anh để những con ngựa đi nước kiệu.

“Sao em quen Underbrink?” Anh hỏi không mào đầu.

Prudence chỉnh lại cặp kính của mình. “Ba năm trước, anh ta đã dành phần lớn thời gian mùa hè ở Dorset. Anh ta ở cùng bạn là những người hàng xóm của chúng em. Bọn em gặp nhau nhiều lần. Ở hội đồng, các bữa tiệc trong làng, đại loại vậy.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Prudence bắn cho anh ánh nhìn nhanh và sau đó tập trung ánh nhìn vào đôi tai con ngựa phía trước. “Không có gì nhiều. Đến cuối hè, anh ta quay lại London để đính hôn với người phụ nữ mà gia đình anh ta đã sắp xếp để kết hôn.”

“Lucinda Montclair.”

“Vâng, em nghĩ đó là tên cô ấy,” Prudence nói lặng lẽ. “Cha cô ấy được cho là rất giàu có.”

“Đúng vậy. Lucinda là một phụ nữ trẻ rất giàu có.”

“Em có thể hiểu được.” Prudence lẩm bẩm.

“Và cũng là người vô cùng ghen tuông,” Sebastian nói thêm. “Có tin đồn là Underbrink bị lép vế. Rõ ràng vợ hắt ta đã buộc cổ hắt lại bằng một sợi xích ngắn. Hắt đã quyến rũ em trong mùa hè ở Dorset à?”

Prudence suýt nữa đánh rơi túi xách. “Trời ơi, thưa ngài. Câu hỏi kiểu gì vậy.”

“Có vẻ là một câu hỏi đủ hợp lý với ta.”

“Đó là một câu hỏi cực kỳ bất hợp lý,” Prudence vặn lại. “Nhưng với thông tin của ngài thì, Ngài Underbrink là một quý ông hoàn hảo đấy.”

Không cần phải giải thích rằng Edward đã hôn nàng nhiều lần. Sau tất cả thì một quý cô cũng cần có chút riêng tư chứ. Và giờ thì, ký ức về những nụ hôn của Edward thật tẻ nhạt so với nụ hôn nồng cháy của Sebastian đã trao nàng trong cái đêm nàng đã tới ngôi nhà trên phố của anh.

“Vậy là em và Underbrink không có gì hơn là tình bạn ba năm trước?”

“Chính xác,” Prudence khẳng định. “Không có bất cứ chuyện gì là nghiêm túc giữa chúng em.

Ngài Underbrink chỉ đơn thuần là đang tận hưởng sự vui vẻ ở nông thôn mùa hè năm đó mà thôi.”

Nàng không thể để lộ rằng Underbrink không phải là người duy nhất tìm cách để tận hưởng sự vui vẻ theo cách gây đau đớn cho người khác.

Ngay khi vừa qua nửa đêm, Prudence đội một chiếc mũ trắng và trèo lên chiếc giường có mái vòm khổng lồ choáng đầy phòng ngủ của bà Leacock. Nàng mặc một chiếc áo choàng len tiện lợi chứ không phải một chiếc váy ngủ và nàng để nguyên kính. Đêm nay nàng không định ngủ.

Nàng thừa nhận mình từng có suy nghĩ lại về cuộc điều tra của mình. Chái nhà phía tây của căn biệt thự có vẻ yên tĩnh khác thường. Không thể phủ nhận rằng nó là nơi ẩn náu thật tốt cho một con ma thực sự. Prudence thậm chí còn không thể nghe thấy âm thanh bình thường của đường phố với những bánh xe di chuyển, công nhân vệ sinh, và những gã say khướt bởi phía này của căn nhà đối diện với khu vườn yên tĩnh rộng mênh mông của nhà Leacock.

Đêm qua thì suy nghĩ việc ngủ trong phòng bà Leacock dường như là một ý tưởng tuyệt vời với Prudence. Nếu một hay vài đứa cháu tham lam của bà Leacock đã lập vài kế hoạch bất chính, đây là cách duy nhất để bắt được hắn ta. Bà Leacock khốn khổ đã phải chịu đựng đủ rồi.

Prudence chồm người qua giường để mở ngăn kéo phía đầu giường. Nàng chạm tay vào thân kim loại của khẩu súng lục nhỏ nàng đã đặt sẵn ở đó.

Yên tâm hơn, nàng ngả lưng xuống gối và nhìn lên khoảng không nặng nề. Sẽ là một đêm dài đây.

Không phải nàng có nhiều chuyện để mà suy nghĩ. Cuộc sống của nàng chắc chắn cuối cùng cũng trở nên thú vị. Nàng vẫn không thể hoàn toàn tin rằng mình đã đính hôn với Sebastian. Thực tế rằng lời hứa hôn sẽ không kéo dài cũng không làm giảm bớt sự phấn khích của nàng.

Nàng phải nhớ rằng mối quan hệ của nàng với Sebastian sẽ hủy hoại tình bạn. Sau tất cả thì anh là một bá tước và anh chắc chắn có yêu cầu cao hơn nàng nhiều khi cuối cùng anh cũng ra đi để lựa chọn cho mình một người vợ. Anh sẽ thực hiện đúng bốn phận của mình với tước hiệu và gia đình mình, giống như Edward đã làm ba năm trước.

Nhưng nàng cũng biết sâu trong tim mình, nàng đã cực kỳ bị Thiên Thần Sa Ngã thu hút. Nhận thức về những trải nghiệm nàng có với anh thật vô cùng sâu sắc. Nó cũng cực kỳ quyến rũ hơn rất nhiều những trải nghiệm nàng đã từng có với Edward.

Chẳng mấy chốc nàng sẽ rơi vào tình yêu với Sebastian, Prudence nghĩ. Thực sự thì nàng ngờ rằng mình đã yêu anh mất rồi.

Prudence cau mày và chỉnh lại chiếc chăn nặng nề. Nàng sẽ không chìm đắm trong những giấc mơ lãng mạn, ngu ngốc, vô vọng về Sebastian.

Thay vào đó nàng sẽ làm chủ chính mình tận hưởng sự kết nối trí tuệ với người đàn ông duy nhất nàng từng gặp mà hiểu và chia sẻ sở thích với mình.

Nếu nàng may mắn, kết nối trí tuệ đó vẫn tiếp tục được duy trì ngay cả khi nàng bị buộc phải quay trở lại Dorset. Có lẽ nàng có mối liên kết với anh. Anh có thể tiếp tục thông báo cho nàng về những cuộc điều tra của mình. Anh có thể có chút hứng thú khi hỏi xin vài lời khuyên của nàng về những chủ đề nhất định. Nàng cũng sẽ nói với anh về nghiên cứu của mình trong hiện tượng quang phổ.

Phải rồi, một sự tương tác rất có khả năng. Ít nhất cho đến khi anh lấy vợ. Prudence ngay lập tức chùng xuống. Sebastian rất có khả năng sẽ tìm cho mình một người vợ sớm thôi. Sau tất cả thì anh vẫn còn trách nhiệm phải gánh vác.

Một tiếng ạch nhỏ phá vỡ những mộng tưởng của Prudence. Tiếng ồn khẽ gửi một cơn choáng váng đầy báo động thoáng qua nàng. Nàng ngồi dậy trên chồng gối, căng tai lắng nghe.

Suy nghĩ đến việc phải đối diện với bóng ma một mình đột nhiên có vẻ nặng nề hơn với những gì nàng tưởng. Nếu những nghi ngờ của nàng đúng về việc những đứa cháu của bà Leacock, nàng có thể đang gặp nguy hiểm nữa. Prudence ước gì Sebastin đang ở đó với mình. Anh sẽ là một trợ thủ vô cùng đắc lực lúc này trong cuộc điều tra.

Nàng chăm chú nhìn vào bóng tối, quan sát ánh nến bên dưới cánh cửa thông giữa phòng ngủ của bà Leacock với phòng bên. Bà Leacock đã nói bóng ma thường mang theo một ngọn nến.

Một tiếng ạch câm lặng khác khiến thần kinh Prudence căng thẳng hơn. Nàng bắt đầu với tay đến chỗ khẩu súng lục trong ngăn kéo.

Nàng đóng băng khi trông thấy bóng mờ của một người đàn ông đang đứng trên gờ tường bên ngoài cửa sổ. Cơn hoảng loạn bao trùm lấy nàng. Không có ai nói rằng con ma lại đến từ hướng đó cả.

Cửa sổ đột ngột mở toang. Không khí lạnh tràn vào phòng.

Prudence nghe thấy giọng nói của chính mình. “Ai ở đó?” Nàng giật mạnh ngăn kéo và lấy ra khẩu súng lục.

Bóng tàng hình lơ mờ bên ngoài gờ tường bước vào phòng.

“Dừng lại, bất kể là ai.” Prudence đẩy chân sang bên và cuống cuồng nhảy bổ khỏi giường. Nàng siết chặt khẩu súng bằng cả hai tay.

“Ta hy vọng em sẽ không sử dụng đến khẩu súng đó, em yêu,” Sebastian nói bình tĩnh. “Thử nghĩ đến những tin đồn sẽ đến sau đó rằng em đã bắn hôn phu của mình chỉ một ngày sau tuyên bố đính hôn mà xem.”

CHƯƠNG 6

“Cho phép ta có lời khen ngợi bộ đồ ngủ đầy mê hoặc của em, em yêu.” Sebastian quan sát chiếc áo choàng len và mũ muslin mà Prudence đang mặc. “Ta đáng lẽ nên dự kiến rằng sự chọn lựa trang phục như vậy là bản năng của em chứ.”

“Ngài nghĩ mình đang làm cái quái gì ở đây, thưa ngài?” Prudence chậm chậm hạ súng xuống. Ánh trăng chiếu xuyên qua ô cửa kính lấp lánh bóng nàng và phản chiếu vẻ căng thẳng của nàng. “Ngài khiến em sợ chết khiếp. Em có thể đã bắn ngài rồi.”

“Suýt nữa đã bắn rồi, phải vậy không? Cuộc đời ta dạo gần đây dường như đầy mạo hiểm. Đầu tiên là với Thornbridge cố gắng bắn ta và sau đó là vị hôn thê của ta nhắm ngay giữa ngực. Ta không chắc mình còn bao nhiêu dây thần kinh có thể chịu đựng được nữa.”

Nàng trao anh cái nhìn khó chịu. “Em vừa hỏi ngài đấy, thưa ngài.”

“À phải rồi.” Sebastian liếc nhìn quanh căn phòng ngủ mờ tối, ẩn trong bóng tối là bóng đồ nội thất và chiếc giường ngủ nặng nề. “Câu trả lời là ta đến đây đêm nay để cung cấp cho em vài gợi ý trong chuyên môn của ta.”

“Và đó là gì vậy ạ?”

Anh mỉm cười khê trước giọng điệu đầy nghi ngờ của nàng. “Không phải rõ ràng quá rồi sao?” Anh quăng chiếc áo choàng khỏi vai và ném nó lên một chiếc ghế. Anh chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi và quần ống túm bên dưới. Anh quyết định một chiếc áo khoác và cà vạt trong trường hợp này là không cần thiết. “Ta ở đây để giúp em điều tra hiện tượng quang phổ trong phi vụ mới nhất của em.”

“Em không cần sự trợ giúp của ngài, thưa ngài. Em nghĩ chúng ta đã đồng ý lúc chiều nay là chúng ta sẽ không hợp tác trong các phi vụ của nhau.”

“Về việc đó,” Sebastian dễ dàng nói. “Ta đã xem xét lại vấn đề.”

“Thật sao?” Ánh sáng mờ ảo thấp sáng cái nhìn đầy hy vọng từ biểu hiện trên gương mặt nàng. “Đó quả là tin tuyệt vời.”

“Cứ như là ta có nhiều sự lựa chọn trong vấn đề này vậy.” Sebastian lẩm bẩm.

“Xin lỗi?”

“Không có gì.” Sẽ có cả ngày mai để giải thích chính xác quan hệ đối tác mới của họ sẽ thế nào.

Thực ra là rất đơn giản. Sebastian có nhiều kinh nghiệm trong các cuộc điều tra mạo hiểm hơn Prudence, nhưng anh không định sẽ để nàng mạo hiểm cái cổ của mình khi giúp anh trong các vụ việc của riêng anh.

Prudence đặt khẩu súng xuống bàn. “Sao ngài tìm được em trong căn phòng ngủ đặc biệt này?”

Sebastian nhún vai. “Ta tìm theo ánh sáng cuối cùng bị tắt là ở căn phòng này.”

“Ngài quả là rất thông minh.” Prudence bước đến gần cửa sổ và nhìn xuống khu vườn. “Ôi trời, cũng khá cao đấy. Và ngài đã leo qua bức tường này sao?”

“Không. Ta luồn qua cửa nhà bếp và leo lên cầu thang lên đến tầng này. Sau đó, ta mở một ô cửa sổ từ một căn phòng trống và phát hiện ra cái gờ tường thuận tiện bên ngoài. Nó dẫn ta thẳng vào phòng ngủ này.”

“Một cách tuyệt vời để giải quyết vấn đề, thưa ngài.”

“Không có gì. Chỉ là sự logic đơn giản thôi,” Sebastian khiêm tốn nói.

“Vâng, tất nhiên, nhưng em ngờ là có ai nghĩ được đến phương pháp đó.”

“Có lẽ là không,” anh thừa nhận, hài lòng với sự ngưỡng mộ của nàng.

Và Sebastian nhận ra dù chẳng bao giờ anh quan tâm đến sự đánh giá chết tiệt từ bất kỳ ai kể từ khi cha mẹ và em trai qua đời, gần đây anh lại thấy mình ngày càng mong đợi sự đồng tình của Prudence.

Nàng là người phụ nữ duy nhất anh biết đánh giá cao tài năng và sở thích riêng của mình. Anh tự hỏi liệu nàng có bất kỳ suy nghĩ nào rằng anh muốn mang nàng lên giường đến nhường nào hay không.

Anh quan sát nàng đứng bên cửa sổ và tiêu hóa khả năng rằng hẳn mình phát điên rồi. Chưa từng có người phụ nữ nào ảnh hưởng đến anh như vậy. Khi anh ở bên nàng, hàng rào băng giá bên trong anh có vẻ như nhỏ lại và xa hơn. Anh gần như có thể quên đi sự trống rỗng mà mình luôn che giấu. Ngay khi Prudence quay lại nhìn anh. Ánh trắng yếu ớt chiếu sáng đường nét của nàng, tiết lộ nụ cười tươi sáng. Ham muốn tràn qua Sebastian như một làn sóng lớn khiến toàn thân anh rung động.

Nó trở thành một cơn đau rõ ràng hơn trong vài ngày qua khi cơn đói khát Prudence luôn dấy lên trong anh ngay từ đêm đầu tiên họ gặp mặt.

Rõ ràng là một sự khó chịu sâu sắc khi nhận ra Prudence ở bên anh chỉ vì bị thu hút bởi sở thích của anh. Anh đã tự hỏi không biết bao nhiêu lần rằng Underbrink có ý nghĩa đến đâu với nàng. Anh đã bị câu hỏi đó gặm nhấm kể từ khi trở về từ buổi dạo chơi trong công viên lúc chiều.

“Giờ thì ngài đã ở đây, chúng ta phải lên một vài kế hoạch mới.” Prudence liếc trộm về phía tủ quần áo. “Chúng ta phải tìm cách giấu ngài đi trong trường hợp bị phát hiện.”

“Em có thể quên tủ áo đi,” Sebastian nói. “Ta không định dành cả đêm ở trong đó đâu.”

“Thế ngài định trốn ở đâu chứ? Dưới giường sao?”

Sebastian khẽ chửi thề. “Ta không nghĩ mình cần phải lẩn trốn cho đến khi chúng ta có vài dấu hiệu cho thấy con ma xuất đầu lộ diện.”

“Nhưng nếu kẻ xuất hiện là một trong những đứa cháu của bà Leacock chúng ta không thể để hẳn biết ngài ở đây được. Chúng ta phải tuyệt đối yên lặng và không được đốt nến.”

Sebastian nhướn mày. “Ta đảm bảo với em, ta có thể cực kỳ yên lặng. Ánh trăng đủ sáng rồi, vậy nên chúng ta không cần tới nến. May mà không có đám sương mù chết tiệt, dù ta ngờ rằng đến bình minh là nó kéo đến thôi. Mỗi quan tâm duy nhất bây giờ là nghĩ xem nên làm gì cho đến khi bóng ma của chúng ta xuất hiện.”

Nàng nhìn anh chờ đợi. “Có lẽ chúng ta không nên nói chuyện. Chúng ta có thể bị nghe thấy đấy.”

“Ta đồng ý.” Sebastian bước về phía nàng.

“Em gợi ý chúng ta có thể chơi bài,” Prudence đề nghị. “Thật không may là em không có bất kỳ quân bài nào ở đây cả.”

“Vậy thì chúng ta phải nghĩ ra vài phương pháp khác để giải trí thôi.” Sebastian nắm lấy cằm nàng bằng ngón cái và ngón trỏ của mình. Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên để có thể trông thấy đôi mắt nàng rõ ràng hơn.

Prudence đứng thật yên, như thể cái chạm nhẹ của tay anh cũng khiến nàng bất động đến choáng váng. Nàng ngược lên nhìn anh với đôi mắt mở to, tìm kiếm ánh mắt anh bằng vẻ tỏ mò lẫn cảnh giác.

“Thưa ngài?” nàng thì thầm thở ra.

“Có vài điều ta muốn biết, Prue.”

Đôi môi nàng hơi hé mở. Đầu lưỡi chạm nhẹ vào khóe miệng. “Chuyện gì ạ?”

“Em nghĩ liệu mình có thể khám phá ra thứ gì đó khiến ta vui vẻ hơn so với sở thích chẳng mấy buồn cười của ta không?”

“Ý ngài là sao cơ?”

“Để ta chỉ cho em,” anh nhẹ nhàng nói.

Sebastian cúi xuống và quét miệng mình chậm rãi trên môi nàng. Nàng rên lên khe khẽ, ú ớ khi hoàn toàn bị anh quyến rũ.

Anh cố tình ấn nụ hôn sâu hơn và siết chặt hơn cầm nàng bằng tay mình.

Một cơn run rẩy tinh tế lướt qua Prudence. Sebastian cảm thấy nó ngay lập tức. Sự hài lòng nhẹ nhõm trào qua anh. Anh có thể khiến nàng muốn anh, anh tự nhủ.

Prudence rên khẽ khi anh hơi thả môi nàng ra. Anh cảm thấy tay nàng di chuyển ban đầu là vai. Sau đó, cánh tay nàng vòng qua cổ anh. Ép cơ thể gần vào anh hơn.

Nhiệt lượng tăng lên trong anh. Lúc này anh gần như không thể cảm thấy lạnh lẽo nữa. Nó tạm thời lắng xuống bởi ngọn lửa nhu cầu của anh với Prudence.

Prudence thở hổn hển khi anh tạm thời buông miệng nàng ra để khám phá cần cổ mềm mại của nàng. “Sebastian, em không biết chuyện này có gây ra tiếng động không nữa.”

“Tin ta nào, Prue.”

“Em tin ngài,” nàng nói nhanh.

“Tốt.” Anh trượt tay xuống lưng nàng, cổ tình thúc giục nàng tiến gần hơn cho đến khi khuôn ngực mềm mại của nàng áp chặt vào ngực anh và đường cong mềm mại của nàng ép chặt vào nơi đang phồng lên của anh. Cơ thể anh cứng lại với sự kích thích.

“Sebastian, ngài khiến em cảm thấy rất kỳ lạ.” Prudence khẽ vuốt ve vào gáy anh. Sự mơn trớn gửi một cơn kích động phấn kích xuyên qua anh. Nàng đứng kiễng chân luồn ngón tay vào tóc anh. Và rồi, nàng bắt đầu hôn trả lại anh với niềm đam mê trong vô thức.

Nàng rõ ràng là chẳng học được gì nhiều từ Underbrink, Sebastian nghĩ với sự hài lòng sâu sắc.

Máu anh dồn dập trong huyết quản như tia sét chói sáng. Tất cả suy nghĩ về việc bắt ma bay biến. Anh có thể giải quyết một hoặc hai bóng ma nếu nó xuất hiện tối nay. Hiện giờ thì còn vấn đề quan trọng hơn nhiều.

Anh sẽ làm tình với Prudence, người mà, dù nàng có biết hay không, sẽ sớm trở thành vợ anh.

“Sebastian?”

“Không sao đâu, em yêu” Anh kéo nàng về phía chiếc giường lớn. “Mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Em dường như không thể suy nghĩ rành mạch khi ngài hôn em,” nàng phản nài.

“Ta cũng không.” Sebastian mỉm cười. “May mắn là, không có chuyện gì cấp thiết cần phải suy nghĩ rõ ràng trong những lúc thế này cả.” Anh nhẹ nhàng gỡ cặp kính của nàng ra và đặt chúng trên chiếc tủ nhỏ.

Nàng nhìn chằm chằm anh với vẻ lo lắng, như thể anh vừa gỡ bỏ mạng che mặt và để nàng hoàn toàn phơi bày. Một cơn đau đớn dâng lên trong Sebastian.

“Em thật đáng yêu,” anh thì thầm.

Đôi mắt nàng mở to ngạc nhiên với vẻ giật mình. “Ngài thực sự nghĩ vậy sao?”

“Phải, ta thực sự nghĩ vậy.” Anh kéo dài ta nàng giữa hai hàm răng và cắn nhẹ. “Và ta muốn em rất nhiều.”

“Ngài muốn em?” Nàng nghe có vẻ ngờ ngác, như thể, phần trí não cực kì thông minh của nàng bị bất ngờ trước một tình huống khó hiểu. “Em không chắc mình hiểu rõ ý ngài, thưa ngài.”

“Em sẽ hiểu nó sớm thôi. Chúa biết ta không thể che giấu nó lâu hơn nữa. Em không hề có bất kỳ ý tưởng nào về tác động của em với ta, phải không?”

Nụ cười của nàng run rẩy. “Nếu tác động của em với ngài có bất cứ điều gì giống như của ngài với em, chúng ta hẳn phải đang đối diện với một vấn đề bất thường nhất, thưa ngài. Em không

chắc chúng ta nên làm gì tiếp theo.”

“Khi chuyện đó đến, ta biết chính xác phải làm gì tiếp.”

Sebastian cúi xuống và hôn nàng lần nữa. Cánh tay nàng siết chặt quanh cổ anh. Khi anh cảm thấy nàng đang tựa vào anh trong tín hiệu thăm lặng của sự đầu hàng nữ tính, anh chen một bên chân vào giữa hai chân nàng.

Nàng hít sâu nhưng không phản đối khi anh nhẹ nhàng ép đùi mình vào giữa. Lốp váy và áo choàng ngủ của nàng bị kéo lên qua đầu gối và bắp đùi trần của nàng áp vào thành giường phía sau.

Prudence bóp nghẹt tiếng thét khe khẽ khi nàng đột ngột thấy mình đang cười trên anh như thể đang cười ngạo.

“Sebastian. Trời ơi.” Nàng bám lấy anh như thể bị sốc.

“Suýt, em yêu. Chúng ta không được gây tiếng ồn. Chúng ta không muốn đuổi mấy con ma đi đâu.” Sebastian rên rỉ khi anh cảm thấy hơi nóng thân mật từ nơi mềm mại, nữ tính, ấm áp của nàng thiêu đốt anh qua lớp quần chần.

Không chỉ sức nóng, anh đặc thăng nghĩ, mà còn cả sự ẩm ướt. Anh bắt được mùi hương kích thích thoảng qua của Prudence và gần như đánh mất sự kiểm soát.

“Em yêu của ta, Prue,” anh nói với vẻ ngạc nhiên. “Em đã ở đâu tất cả những năm qua?”

“Ở Dorset,” nàng nói nghiêm túc.

Sebastian giấu nụ cười của mình trong mái tóc nàng. Anh trượt tay dọc theo chân nàng và chạm tay vào phía trên đùi mượt mà. Nàng co rúm lại phản ứng. Và rồi hít sâu.

“Vì vài lý do,” Sebastian nói, “Ta cảm thấy như ta biết nàng rất, rất rõ. Như thể chúng ta là những người bạn lâu năm, em và ta. Hay là những người tình.”

“Lạ thật đấy.” Giọng nàng giờ nghe thật mơ màng, mềm mại và ấm áp cùng ham muốn tăng cao. “Em cũng đã nghĩ về những điều như vậy trước khi ngài xuất hiện. Như thể chúng ta đã quen biết nhiều năm rồi, mặc dù chúng ta mới chỉ biết nhau được một thời gian rất ngắn.”

“Chúng ta sẽ biết nhau nhiều hơn nữa trước khi đêm nay kết thúc,” Sebastian hứa.

Anh không thể chờ lâu hơn nữa. Nàng muốn anh và anh muốn nàng. Họ đã dính hôn. Mọi thứ đột nhiên trở nên đơn giản và dễ hiểu.

Sebastian hạ chân xuống, cùng lúc chậm rãi hạ Prudence đứng trên chân nàng. Trước cả khi bàn chân nàng chạm xuống sàn, anh đã đẩy nàng xuống giường.

Anh hít sâu khi trông thấy nàng nằm đó giữa tấm chăn nhàu nát. Váy bị kéo trên đầu gối, để lộ nịt bít tất, cùng đôi vớ bông thực tế. Đường cong nơi bắp chân nàng trông thật thanh lịch khi nó kéo dài xuống mắt cá chân. Phía trên nịt tất ôm lấy đùi nàng trông thật đẹp mắt.

Sebastian nhìn xuống chân Prudence và tưởng tượng ra cảnh chúng quấn quanh eo mình. Anh

nghe thấy mình thoát ra một âm thanh khàn khàn từ sâu trong họng.

“Có chuyện gì vậy?” Prudence ngược nhìn anh lo lắng.

“Không, không có gì.” Sebastian giật áo sơ mi ra. Anh nghe tiếng vải bị xé rách, nhưng anh không quan tâm. Tất cả những gì quan trọng bây giờ là làm tình với Prudence.

Anh mở sơ mi ra nhưng không mất nhiều thời gian để cởi nút hoàn toàn. Anh đang quá nôn nóng để cảm nhận những ngón tay Prudence trên làn da trần của mình. Anh ngồi xuống mép giường và kéo mạnh giày.

“Ngài trông như đang đói vậy, Sebastian.”

“Phải.”

Anh nằm xuống cạnh Prudence và kéo nàng vào vòng tay mình.

“Chạm vào ta đi,” anh nói. Anh nắm lấy tay nàng trong tay mình và hướng nó luồn xuống bên dưới áo sơ mi của mình. “Ta muốn cảm thấy bàn tay em trên ta.”

“Vâng. Vâng, em cũng muốn.” Prudence thở ra một hơi khẽ, hài lòng khi nàng lướt ngón tay trên khuôn ngực trần của anh. Nàng túm lấy lớp lông quần đen mình tìm thấy ở đó.

Sebastian thở dốc.

Prudence nhìn lên anh. “Em thích cảm giác về ngài. Có quá nhiều sức mạnh và sự tự chủ trong ngài. Đêm đầu tiên em trông thấy ngài, em đã nghĩ ngài là sinh vật tuyệt vời nhất mà em từng thấy.”

Anh sững sờ và bất động mất một lúc trước ham muốn ngọt ngào, trung thực sáng lên trong đôi mắt trong sáng của nàng. Không có chút rụt rè nào, anh thầm nghĩ. Không chút giả dối nào.

Anh đẩy đùi mình vào giữa hai chân nàng, cúi đầu xuống và hôn lên cổ họng nàng. Anh lên tiếng. “Em sẽ không hối tiếc về chuyện này đâu, Prue. Ta thề trên danh dự của mình.”

Môi nàng vuốt ve vai anh. “Em không định sẽ hối tiếc bất kỳ điều gì em làm với ngài. Sao có thể chứ? Nó còn tuyệt vời hơn cả những từ ngữ có thể diễn tả được.”

“Prue, em đánh cắp hơi thở của ta.” Sebastian kéo nàng lại gần và bắt đầu cởi hàng khuy cài phía sau lưng chiếc váy của nàng. Quá trình này dường như lâu đến vô tận. Có quá nhiều những cái khuy chết tiệt.

“Khốn kiếp,” anh lẩm bẩm, dò dẫm từng cái khuy cuối cùng. Anh đột nhiên thấy thất vọng bởi sự thiếu kiên nhẫn của mình.

“Ngài ồn chứ, Sebastian?”

“Ta ổn.” Nhưng đó không phải sự thật, anh nghĩ khi từ từ nới lỏng vai áo của nàng để lộ khuôn ngực nhỏ săn chắc. Anh còn lâu mới thấy ổn. Bàn tay anh run lên. Anh khuyu xuống như thể đang lên cơn sốt. Phần thân dưới của anh đau nhói. Tâm trí anh bàng hoàng trước nhu cầu mãnh liệt của bản thân.

Không, anh chắc chắn là không hề ổn. Nhưng nó cũng thật ổn. Anh đã không còn cảm thấy những điều này quá lâu đến mức anh chẳng còn quan tâm để mà nhớ nổi nữa

“Sebastian?”

Anh nhìn chăm chăm vào đường cong nơi ngực nàng. Anh thực sự đang phát điên lên.

“Chúa ơi, nhưng em thật hoàn hảo, Prue.” Anh cúi xuống và bắt lấy một núm vú nhỏ nhả giữa hai hàm răng.

“Ôi.” Ngón tay nàng siết chặt tóc anh và cơ thể mảnh mai của nàng cong lên như thể nàng vừa chạm vào một cái máy quang phổ.

Phản ứng vô thức của nàng là vuốt ve anh và kéo Sebastian gần hơn đến bờ vực mất kiểm soát. Anh cúi xuống và đẩy tay luồn vào bên dưới mép váy nàng. Anh vuốt ve đùi nàng cho đến khi nàng run rẩy. Khi anh thăm dò cao hơn, tìm kiếm luồng nhiệt ẩm ướt mà anh biết mình sẽ tìm thấy đang chờ đợi. Chỉ cho riêng anh. Chỉ mình anh.

Anh tìm thấy nó.

“Sebastian.” Prudence rùng mình và cố để siết chặt chân ngăn anh lại. Anh cảm thấy phản ứng bản năng của nàng, phản ứng tự nhiên với từng cái vuốt ve mà nàng chưa bao giờ được trải nghiệm.

“Không sao đâu,” anh thì thầm khích lệ. “Ta muốn cảm nhận tất cả những nơi bí mật nhất. Ta muốn biết về em một cách thân mật nhất như cách một người đàn ông có thể biết về người phụ nữ.”

“Vâng, nhưng điều này thật kỳ lạ.” Giọng nàng như bị bóp nghẹt bên dưới chiếc áo của anh.

“Em là một quý cô có sở thích trong việc điều tra những hiện tượng kỳ lạ và bất thường,” anh nhắc nhở nàng. Anh nhẹ nhàng buộc hai đùi nàng mở ra lần nữa và tìm thấy những cánh hoa mềm mại ẩn trong đám tóc thậm chí còn mềm mại hơn.

“Vâng, em biết, nhưng.... Ôi trời ơi. Ôi Chúa ơi. Sebastian, ngài đang làm gì vậy?”

Nàng thật nóng bỏng và ẩm ướt như anh biết nàng sẽ như vậy. Sebastian chìm một ngón tay mình sâu trong khe hở trơn trượt, siết chặt của nàng. Cơ co thắt nhỏ siết lấy anh như một chiếc găng tay. Cảm giác thật không gì diễn tả được. Anh sợ rằng mình sẽ làm bể mặt bản thân bằng cách đổ hạt giống của mình ngay lúc đó.

“Em đã không biết là làm tình sẽ mang lại cảm giác thế này,” Prudence tâm sự hụt hơi.

Sebastian nhìn xuống đôi mắt mở to của nàng. “Ta cũng không.”

Đột nhiên nhịp đập của ham muốn không còn quan trọng như nhu của của anh muốn trao Prudence mùi vị đam mê đầu tiên trong cuộc đời nàng. Anh muốn nàng có trải nghiệm lên đỉnh đầu tiên thật tuyệt vời và biết được anh là người khiến nàng trở nên như vậy. Sẽ còn rất nhiều thời gian để thỏa mãn anh sau. Họ có cả đêm.

Sebastian rút ngón tay mình khỏi nàng cho đến khi anh cảm thấy nàng siết lại trong thất vọng. Anh tìm thấy cái nụ nhỏ nhạy cảm bằng ngón tay cái và chậm rãi đẩy ngón tay kia trở lại trong nơi siết chặt ấm áp của nàng.

Prudence bật ra một âm thanh nhỏ xíu nghe vừa như một tiếng thét, vừa như một tiếng rên. Sebastian bít lấy miệng nàng bằng miệng mình và lặp lại những cái vuốt ve giữa hai chân nàng.

Nàng lại bật ra tiếng kêu bị bóp nghẹt và nắm tay siết chặt lớp vải trên áo sơ mi của anh. Đầu gối nàng kẹp chặt, bẫy tay anh trong nàng.

“Thư giãn chút nào em.” Sebastian rải những nụ hôn mềm mại đầy thuyết phục lên ngực nàng. “Mở ra cho ta. Phải, đúng rồi, em yêu. Để ta vào, Prue. Sâu bên trong.” Anh cảm thấy nàng ngần ngại và rồi từ từ bắt đầu mềm mại của nàng thả lỏng. “Em thật ấm áp,” anh thì thầm. “Ta muốn được cảm nhận sức nóng của em. Ta cần phải cảm nhận nó.”

Anh vuốt ve nàng lần nữa và lần nữa, từ từ mở nàng ra rộng hơn cho đến khi anh nghĩ mình có thể trượt thêm một ngón nữa vào trong. Anh bắt đầu làm vậy.

Prudence lập tức phản ứng lại. Nàng cứng người. Miệng hé mở trong tiếng hét câm lặng và rồi nàng bắt đầu run lên. Sebastian cảm thấy từng đợt sóng nhỏ đang chảy ào ào trong nàng. Khoảnh khắc nàng lên đỉnh khiến anh hài lòng hơn bất cứ điều gì anh từng trải qua trong đời mình.

Anh ngẩng đầu lên và nhìn lên mặt Prudence khi nàng trải qua khoảnh khắc chưa từng có trong đời.

“Đẹp quá,” anh thì thầm.

Và rồi nàng yếu ớt áp vào anh. Nàng lẩm bẩm điều gì đó trong áo anh rằng Sebastian thật khó hiểu. Anh mỉm cười và miễn cưỡng rút tay khỏi hai chân nàng.

Giờ đến lượt anh.

Anh hít sâu mùi hương của Prudence khi bắt đầu cởi bỏ quần chèn của mình. Anh đã được đánh thức đủ để không nghi ngờ gì là mình chỉ có thể kéo dài được vài phút là nhiều nhất. Quái quỷ, anh nghĩ, anh sẽ may mắn nếu kéo dài được đủ lâu để vào được bên trong nàng.

Âm thanh leng keng của một sợi xích phá vỡ khung cảnh.

Sebastian cảm thấy như có ai đó vừa dội cả xô nước lạnh vào mình.

Anh hoàn toàn bất động. Cảm nhận được sự căng thẳng của Prudence.

“Là con ma,” nàng thì thầm.

“Khốn kiếp.” Sebastian lắc đầu trong nỗ lực để xóa bỏ tấm màn chắn của đam mê. Anh dò dẫm khuy quần và cố để cài nó lại. “Nếu đây là ví dụ về cách lựa chọn thời điểm mà một bóng ma chết tiệt có thể chọn lựa nếu nó từng còn sống, không có gì lạ khi ai đó lại muốn giết hẳn.”

Âm thanh nặng nề lại vang lên lần nữa. Giờ thì nó đã gần hơn, dội qua cách vách tường. Tiếng

rên thấp khẽ từ phía bên kia cánh cửa nổi.

“Lydia. Lydia, ta đến với nàng đây.”

“Tên khốn.” Sebastian đẩy mình khỏi giường.

“Ngài làm gì vậy?” Prudence mấp máy môi khi nàng vật lộn với mớ quần áo của mình.

“Ta sẽ chăm sóc con ma đó.” Sebastian giật mạnh màn rèm bên trên chiếc giường phía trên đầu nàng. “Đừng cử động. Đừng gây tiếng động.”

Anh để lại nàng nằm đó bên trên chiếc giường và dưới tấm chăn lớn, nhanh chóng băng qua phòng bước đến bên cửa sổ. Anh kéo mạnh rèm lại, che đi ánh trăng sáng. Căn phòng tối như hũ nút.

“Lydia, nàng ở đâu? Đến lúc rồi. Ta đã chờ quá lâu, quá lâu rồi, để đưa nàng theo cùng ta xuống mồ.”

Chuỗi âm thanh ầm ầm lại vang lên trên sàn nhà căn phòng kế bên. Từ vị trí gần tủ áo của mình, Sebastian quan sát khe hở trên cửa. Có ánh nến.

Cánh cửa từ từ mở ra và âm thanh ngày một to hơn. Một cái bóng di chuyển vào phòng và chậm rãi bước.

Sebastian rúc sâu hơn vào bóng tối của tủ áo lớn và quan sát sự xuất hiện từ nơi tiếng động phát ra hướng đến chiếc giường.

Cây nến để lộ gương mặt với vết sẹo được ẩn một phần sau chiếc mũ trùm đầu của áo choàng. Một vết thương lớn lộ ra trên cổ họng của bóng ma. Một bàn tay đeo găng cầm nến. Phía mặt còn lại bị ẩn sau lớp áo choàng. Sợi xích được gắn vào chân con ma.

Con ma di chuyển hướng thẳng về phía chiếc giường. “Lydia. Lydia. Nàng đang ở đâu, Lydia?”

Sebastian bước một bước về phía trước. Nhưng trước khi anh có thể xuất hiện, Prudence đã ném tấm chăn sang bên và ngồi bật dậy. Nàng đang siết chặt khẩu súng trong tay.

“Dừng lại ngay đó hoặc ta sẽ găm một viên đạn vào ngươi,” nàng tuyên bố.

“Cái quái gì đây?” Hồn ma la oai oái. “Cô không phải dì Lydia.”

“Ta chắc chắn là mình không phải. Và ngươi cũng không phải ma.” Prudence bật khỏi giường, cẩn thận giữ khẩu súng chĩa thẳng vào kẻ đột nhập. “Và sự việc đáng tiếc này đã đi đủ xa rồi đấy.” Nàng lóng ngóng tìm cặp kính và cố để đeo nó lên mũi. “Ngươi nên thấy xấu hổ về bản thân mình.”

“Lạy Chúa, cô nghĩ cô là kẻ quái nào? Ta sẽ dạy cho cô một bài học vì đã can thiệp vào việc của ta.”

Kẻ đột nhập rút tay ra bên dưới nếp gấp chiếc áo choàng, để lộ con dao găm dài. Hắn giơ lưỡi dao ra và bắt đầu bước qua thành giường.

“Dừng lại không ta bắn.” Prudence lùi lại một bước.

“Còn lâu,” bóng ma nói. “Các quý cô thường chẳng biết phải sử dụng súng ra sao cả.”

Sebastian tung mình về phía con ma. Anh tóm lấy vai và kéo mạnh mũ áo choàng của hắn xuống từ phía sau, và đá cây nến đi.

“Kẻ quái nào thế?” Con ma vật lộn để ném chiếc áo choàng đang cản trở tầm nhìn của hắn sang bên.

Sebastian không cho hắn cơ hội đó. Anh không thể mạo hiểm để con ma trông thấy và nhận ra anh. Sẽ phải giải thích rất nhiều điều.

Sebastian tước con dao găm của hắn bằng một tay. Sau đó anh dội thẳng nắm đấm vào hàm con ma, thứ khó có thể trông thấy bên dưới chiếc áo choàng.

Kẻ đột nhập bật ngửa đập đầu vào cột giường, và sụp xuống thành một đồng bất tỉnh trên sàn nhà.

“Làm tốt lắm, thưa ngài,” Prudence la lên khi nàng vội vã nhặt cây nến lên trước khi nó làm cháy tấm thảm. “Và trong khoảnh khắc em tin là hắn thực sự định làm hại em bằng con dao găm đó.”

Sebastian đứng phía trên nạn nhân của anh và nhìn chăm chăm nàng. Giận dữ trước rủi ro Prudence phải đối mặt pha lẫn với sự nhẹ nhõm vì nàng giờ đã an toàn.

“Em thật ngốc. Em có nhận ra chuyện gì có thể xảy ra không?”

Nàng chớp mắt nhìn anh trong ngạc nhiên. “À, cũng có chút ít, em thừa nhận. Em thực sự không muốn bắn hắn ta, ngài thấy đấy. Em chưa bao giờ thực sự bắn một khẩu súng lục nhắm vào mục tiêu cả.”

“Thế sao?” Sebastian hỏi trong sự hoài nghi đầy xúc phạm. Anh bước qua cơ thể đang sụp xuống trên sàn nhà và lờ mờ hiện ra phía trên Prudence. “Hắn có thể đã cắt họng em bằng con dao đó. Hắn có thể đã giết em, cô nàng ngốc nghếch này.”

Nàng bắt đầu nở nụ cười. “Thực ra thì, Sebastian, không cần phải hét lên thế đâu.”

“Ta không hét. Nhưng ta đang nghiêm túc xem xét việc lật em nằm sấp trên đầu gối và tét vào mông em để em không thể cưỡi ngựa được trong vòng một tuần liền. Em suýt nữa đã bị giết đêm nay rồi.”

“Em có một khẩu súng,” nàng nhắc anh.

“Em có bất kỳ ý tưởng nào là một khẩu súng nhỏ như vậy có thể hạ gục một người đàn ông không? Ta đã thấy những người đàn ông vẫn có thể bước đi với hai viên đạn găm trong bụng. Ta đã thấy họ giết được người khác trước khi ngã xuống.”

Prudence nhìn chăm chăm anh. “Ngài đã trông thấy những điều như vậy thật sao, thưa ngài?”

“Dừng bận tâm.” Không có thời gian để mô tả việc bắt cướp kinh hoàng quanh vùng núi

Saragstan. “Nhưng cứ tin ta là một viên đạn không phải lúc nào cũng có thể hạ gục một người đàn ông.”

“Giờ thì, xem này, Sebastian, đây là vụ điều tra của em và em đã chuẩn bị đầy đủ để xử lý nó. Em không hỏi xin sự giúp đỡ của ngài.”

“Không, em không,” anh thừa nhận qua kẽ răng. “Thay vào đó em chọn cách đánh cược cái cổ của mình.”

“Thế là sao?” nàng bắn trả, giờ đang vô cùng phần nộ. “Đây là chuyện của em, không phải việc của ngài.”

“Chắc chắn nó là việc của ta, cô Merryweather. Em đã đính hôn với ta.”

“Vâng, à, nó sẽ được khắc phục sớm thôi.”

“Chết tiệt phụ nữ.”

Gã đàn ông trên sàn rên rỉ. Sebastian cúi xuống hắt, khó chịu vì bị ngắt ngang.

“Ôi trời, em tin là hắt sẽ tỉnh lại sớm thôi,” Prudence nói. Nàng giữ ngọn nến gần về phía con ma đang nằm. “Hắt hình như đang mang mặt nạ.”

“Đưa ta cây nến.” Sebastian nhận ra anh có vấn đề thực sự trước mắt trước khi có thể tiếp tục đe nẹt Prudence. Anh vội lấy cây nến mà Prudence ngoan ngoãn đưa mình.

Quỳ xuống bên cạnh gã đàn ông đang bất tỉnh, dò dẫm kiểm tra và tìm thấy gờ chiếc mặt nạ. Với chuyển động duy nhất, anh giật mạnh nó, để lộ gương mặt không quen thuộc.

“Ngài nhận ra hắt không?” Prudence hỏi.

“Không, nhưng ta cược rằng hắt là một trong những đứa cháu khét tiếng của bà Leacock.”

“Rất có khả năng.” Prudence vội lấy dây chuông. “Em phải gọi trợ giúp đây. Bà Leacock có những người làm khỏe mạnh. Họ có thể trói con ma của chúng ta lại cho đến khi thẩm phán đến. Ngài tốt nhất là nên rời đi, thưa ngài.”

“Thế em định giải thích việc con ma đang bất tỉnh thế nào?” anh hỏi.

Prudence suy nghĩ chốc lát. “Em sẽ nói là hắt bị trượt chân và ngã khi đang lao vào em. Hắt bị đập đầu vào cột giường và bất tỉnh. Ai có thể bắt bẻ em nào?”

“Ta cho là lý do đó hợp lý đấy,” Sebastian nói miễn cưỡng. “Thường thì những kẻ bị bất tỉnh hiếm khi nhớ được bất cứ điều gì trong khoảng khắc trước khi sự việc xảy ra. Hắt có lẽ sẽ tin là mình bị ngã, nếu đó là những gì em nói với hắt.”

“Và đó chính xác là những gì em nên nói. Giờ thì ngài nên đi đi thưa ngài.”

Anh bắn cho nàng ánh nhìn chán ghét, khi biết rõ nàng nói đúng. Vì lợi ích của nàng, anh không thể để mình bị phát hiện bởi bà Leacock và người làm của bà ấy. Chiếc giường nhàu nhĩ, vẻ nhếch nhác của Prudence, và áo quần lôi thôi của anh sẽ khiến mọi người tiến thẳng tới kết

luận rằng anh đã làm tình với vợ chưa cưới của mình.

Bị phát hiện thế này cũng không hẳn là thảm họa với Prudence. Cả xã hội sẽ mắt nhắm mắt mở thôi. Suy cho cùng thì cặp đôi đã tuyên bố đính hôn. Tuy nhiên, cũng có vài giới hạn. Xã hội sẽ gán cho mỗi lương duyên này sự lãng mạn bất tận. Bị bắt gặp cùng nhau trong tình huống này gần như sẽ mang ngay tới một giấy phép đặc biệt.

Một giấy phép đặc biệt. Sebastian thích ý tưởng đó.

“Vậy thì, thưa ngài? Không phải ngài nên nhanh lên sao?” Prudence đưa áo cho anh. “Hy vọng ngài ko quên đôi bốt của mình đấy chứ?”

“Em nói đúng, em yêu.” Sebastian mỉm cười dứt khoát. “Ta sẽ rời khỏi đây. Danh tiếng của em đang ngàn cân treo sợi tóc, phải không nào?”

“Đó không phải thứ em quan tâm,” nàng lặng lẽ nói. “Mà là danh tiếng của ngài kìa.”

Người phụ nữ này liệu có bao giờ khiến anh thôi ngạc nhiên. “Của ta sao? Vì cái quái gì mà em lại lo lắng cho danh tiếng của ta?”

“Ngài có quá nhiều điều để mất, không phải sao?” nàng hỏi khế. “Mọi người sẽ vô cùng mừng rỡ khi được thấy danh tiếng tồi tệ của ngài bị phơi bày ra ánh sáng. Em không muốn ngài bị mang ra làm trò cười cho toàn thể xã hội bằng một chuyến phiêu lưu như thế này.”

Sebastian sững sốt. Chưa một ai từng lo lắng cho danh tiếng của anh trước đây. Phải mất chút thời gian anh mới có thể trả lời. “Ta đảm bảo với em, ta cóc thêm quan tâm những gì xã hội nghĩ về ta.”

“À, em thì có đấy. Hơn nữa, em chắc chắn không cần nhắc ngài nhớ là nếu bị bắt gặp trong tình huống khó xử thế này, ngài sẽ buộc phải kết hôn với em. Em đã gây phiền phức cho ngài đủ rồi, thưa ngài. Em không muốn ngài bị trói chân thật sự trong một cuộc hôn nhân mà ngài chắc chắn là không muốn.”

Sebastian hắng giọng. “À, vậy thì, Prue, ta nghĩ –”

“Nhanh lên, em nghi thấy tiếng bước chân ở hành lang.”

Sebastian cau mày. Anh cũng nghe thấy, người hầu tin cẩn của bà Leacock đang tiến nhanh đến khi nghe thấy tiếng chuông. Anh liếc nhìn biểu hiện đầy báo động trên gương mặt Prudence và khẽ nguyền rủa. Nàng chắc chắn trông không giống một quý cô muốn bị ép kết hôn ngay trong hôm nay.

Anh sẽ phải cho nàng thêm thời gian. Giờ thì anh chẳng thể làm được gì hơn với chuyện này nữa, anh nghĩ.

Sebastian nhặt giày lên, khoác áo choàng qua vai, miễn cưỡng bước đến bên cửa sổ. Anh mở cửa và bước ra ngoài.

Anh dừng lại ở đó và nhìn lại Prudence. Nàng trông nghiêm nghị và ngọt ngào, đôi mắt lo lắng khi quan sát anh rời đi. Anh nhớ lại nàng đã run rẩy thế nào trong vòng tay mình.

Lần tới nàng cũng sẽ run rẩy như thế, anh thầm hứa, khi anh chôn mình sâu trong nàng.

“Chúc ngủ ngon, Prue.”

“Chúc ngủ ngon, Sebastian.” Nụ cười của nàng sáng lên trong ánh nến. “Và cảm ơn vì sự hỗ trợ đêm nay. Em hy vọng sẽ được giúp ngài trong nhiệm vụ lần tới của ngài. Em biết chúng ta sẽ trở thành một đội tuyệt vời mà.”

Cuộc sống bên Prue, Sebastian nghĩ khi anh trườn dọc theo gờ cửa sổ, sẽ thật điên rồ, đầy giận dữ, và cực kỳ hồi hộp, nhưng anh chắc chắn sẽ không thấy nhàm chán.

Hay lạnh lẽo.

CHƯƠNG 7

Whistlecroft hắt hơi vào chiếc khăn tay bẩn của ông ta, lau cái mũi đỏ ửng như củ hành của mình, và nghiêng người qua chiếc bàn gỗ. Ông ta hạ giọng nhỏ xiu, thì thầm. “*Ngày* đã nghe chuyện Đức ngài Ringcross bị ngã gãy cổ trong bữa tiệc tại Lâu đài Curling chưa?”

“Ta có nghe tin.” Sebastian ngồi lúi lại trong nỗ lực tránh mùi hôi khó chịu trong hơi thở của Whistlecroft. “Chuyện xôn xao trong thành phố suốt hai hôm nay. Chỉ có tên ngốc say xỉn mới rơi xuống được từ một ngọn tháp như vậy. Chuyện đó thì sao?”

Sebastian không biết rõ Ringcross lắm, nhưng anh đặc biệt không thích những gì mình biết về người đàn ông đó. Ringcross nổi tiếng là người hay lui tới nhà thổ dù tuổi đời còn rất trẻ. Rất ít người tiếc thương cho cái chết của hắn ta kể từ khi tin đồn tràn lan trong xã hội.

“Vâng, *thưa ngài*, chuyện là, có một quý ông muốn tôi phải tận mắt kiểm chứng cái chết của Ringcross.” Whistlecroft nâng cốc của ông ta lên và Sebastian chờ đợi. “Tôi nghĩ vụ này ngài có thể quan tâm.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Lòng mảy mảy của Whistlecroft cau lại ngạc nhiên. “Bởi vì có thể chúng ta đang đối diện với một vụ giết người, thưa ngài, đó là lý do. Ngài đã không có vụ điều tra giết người nào trong vài tháng nay rồi. Thường thì chúng ta hay nhận các vụ tổng tiền, tìm lại đồ mất cắp, vài tên tham ô lẻ tẻ.”

“Ta có thấy.” Một vụ giết người xảy ra trong xã hội thượng lưu thường khá hiếm. Các thành viên xã hội cũng có thể tự mình ra tay giết người, đó là sự thật. Nhưng khi tìm ra thủ phạm lại thường là mấy kẻ cướp đường, những tên vô danh tiểu tốt, người chồng bị xúc phạm. Các trường hợp đó hiếm khi là câu đố thú vị với Sebastian.

“Tôi tin ngài sẽ giải quyết vụ này nhanh thôi, *thưa ngài*.” Whistlecroft nói đầy thuyết phục. “Chỉ là một câu đố thôi.”

“Ai đã bí mật thuê ông tìm hiểu về cái chết của Ringcross? Ta không thể hiểu tại sao lại có

người trả tiền để làm việc chết tiệt như thế. Thế giới tốt đẹp hơn nhiều khi thoát được hẳn.”

Whistlecroft nhún đôi vai khổng lồ của mình và trông đầy nghiêm trọng. “E là trong trường hợp này danh tính khách hàng tôi phải giữ bí mật.”

“Vậy thì ông cứ việc tìm ai đó khác mà giúp mình điều tra.” Sebastian bật dậy khỏi ghế.

Whistlecroft đặt cốc của ông ta xuống đầy báo động. “Chờ đã, *thưa ngài*. Tôi cần sự giúp đỡ của *ngài*. Có một khoản tiền thưởng béo bở trong vụ này.”

“Vậy thì tự điều tra đi.”

“Hãy suy nghĩ cho hợp lý đã,” Whistlecroft rên rỉ. “Nếu Ringcross bị sát hại, việc đó hẳn đã được thực hiện bởi ai đó trong giai cấp của ngài, không phải một tên cướp đường thông thường. Một thám tử như tôi sẽ không được thuê điều tra những vụ thông thường như vậy đâu. Ngài biết điều đó cũng rõ như tôi.”

“Vấn đề là, Whistlecroft, ta không đặc biệt quan tâm đến Ringcross có biến mất khỏi trái đất này không. Có thể đó chỉ là một vụ tai nạn. Nhưng nếu nó là một vụ mưu sát và ai đó đã đẩy hẳn, đó hẳn phải là khoảnh khắc tuyệt vời cho ta. Theo như ta quan tâm, kẻ giết hẳn hẳn đã ban cho thế giới này một đặc ân.”

“Khách hàng của tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra,” Whistlecroft kéo mạnh chiếc khăn tay bản thủ của mình và xì mũi vào đó lần nữa. “Ông ta có hơi lo lắng.”

“Tại sao ông ta lại lo lắng?”

“Chả biết.” Whistlecroft cúi người gần hơn. “Ông ta không nói cho tôi. Nhưng nếu ngài hỏi, thì ông ta đang lo sợ điều tương tự sẽ xảy đến với mình như với Ringcross.”

Thông tin đó khơi gợi trí tò mò của Sebastian. Có một câu đố ở đây. Có lẽ là một câu đố thú vị. Anh giữ lại biểu cảm trên gương mặt mình khi quan sát Whistlecroft.

“Ta sẽ phải biết tên khách hàng của ông,” Sebastian nói. “Ta sẽ không mù mờ dấn thân vào vụ này. Nếu ông muốn sự giúp đỡ của ta, ông sẽ phải nói cho ta biết ai là người muốn điều tra cái chết của Ringcross.”

Whistlecroft nhay nhay môi dưới trong khi suy nghĩ vấn đề. Sebastian không ngạc nhiên khi ông ta nhún vai lần nữa và và hớp thêm một ngụm rượu gin. Whistlecroft chẳng là gì ngoài một kẻ thực dụng.

“Được rồi, nếu *ngài* phải biết, thì là Đức ngài Curling muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong phòng tháp đó,” Whistlecroft nói.

“Curling? Ông ta hứng thú gì với vụ này chứ?” Sebastian có quen biết ông ta, đó là một người đàn ông cuối độ tuổi tứ tuần. Curling cũng là thành viên trong vài câu lạc bộ mà Sebastian tham gia.

Ông ta nổi tiếng là người có những thú vui xa hoa ở vùng nông thôn của mình. Lâu đài Curling mất chưa đến một giờ đi xe từ thành phố. Trong suốt mùa vũ hội Curling thường tổ chức

những bữa tiệc tại gia gần như mỗi tuần. Sebastian thường xuyên nhận được giấy mời, nhưng anh chưa bao giờ nhận lời. Những bữa tiệc tại tư gia luôn khiến anh phát chán.

“Ringcross chết ở ngôi nhà ở nông thôn của Curling,” Whistlecroft nói tiếp. “Có thể Curling chỉ muốn đảm bảo rằng ông ta không bị mang tiếng là ‘kẻ giết chết cả mùa vũ hội’.”

Sebastian nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ quán cà phê. “Hoặc có lẽ ông ta biết nhiều hơn về sự cố đó hơn ông.”

“Có thể.” Whistlecroft uống nốt chỗ rượu gin của mình. “Tất cả những gì tôi quan tâm là phần thưởng. Và tất cả những gì ngài quan tâm là chút thú vị màu nhiệm. Chúng ta đều được lợi phải không, *thưa ngài?*”

“Phải,” Sebastian nói. “Ta tin là vậy.”

Anh nhận ra mình đang trông ngóng để được kể cho Prudence về vụ điều tra mới nhất của mình. Anh chưa bao giờ có ai để thảo luận về các vụ án ngoại trừ Garrick. Garrick thích thú với sở thích của Sebastian hơn là quan tâm đến nó.

Nhưng Prudence sẽ bị mê hoặc bởi ý tưởng về một vụ điều tra án mạng có thể xảy ra. Tuy nhiên có một vấn đề là, Sebastian thừa nhận một cách buồn bã, nàng sẽ muốn được tham gia vào cuộc điều tra.

Anh sẽ xử lý vấn đề đó khi nó đến, anh nghĩ khi bước khỏi quán cà phê. Có lẽ sẽ có cách để nàng vẫn giúp anh và đồng thời vẫn giữ nàng ở an toàn ngoài phạm vi vụ án.

Sẽ rất thú vị khi được làm việc với Prue về cái chết của Ringcross cho xem.

Nửa giờ sau, anh bước qua cánh cửa ngôi nhà trên phố của mình, trông thấy biểu hiện u ám trên gương mặt Flowers, và mỉm cười gượng gạo.

“Có chuyện gì vậy, Flowers?”

“Có Ông Trevor Merryweather muốn gặp, thưa ngài.” Flowers nhận lấy mũ và găng của Sebastian. “Cậu ta nhấn mạnh rằng sẽ chờ đến khi ngài trở về. Tôi đã đưa cậu ta vào thư viện.”

“Được rồi.”

“Tôi có nên ném cậu ta ra ngoài không, thưa ngài?”

“Tất nhiên là không, Flowers. Cậu ta là em vợ tương lai của ta. Chúng ta khó có thể ném cậu ta đi mỗi khi cậu ta xuất hiện.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi e là vậy. Cậu ta có vẻ là một cậu trai trẻ khá nóng tính.”

“Cậu ta chỉ đang cố gắng bảo vệ chị gái mình khỏi ta thôi,” Sebastian nói. “Ai đó có thể nói cậu ta là một cậu trai trẻ khá dũng cảm.”

Flowers chớp đôi mắt lớn của mình. “Tôi hiểu, thưa ngài. Tôi đã không nghĩ về khía cạnh tươi sáng đó.”

Sebastian lặng lẽ bước vào thư viện. Lucifer bật dậy khỏi chỗ của nó trên sofa, nhảy xuống tấm thảm và lon ton chạy về phía trước chào đón anh. Sebastian bế con mèo lên và liếc nhìn vị khách của mình.

Trevor đang đứng cứng nhắc bên cửa sổ. Đôi vai thẳng đơ cùng vòng eo bé tí bị thít chặt trong chiếc áo khoác có đệm dày khiến bóng cậu ta trông như một con côn trùng cỡ lớn. Cậu ta xoay người khi nhận ra có ai đó bước vào phòng.

Sebastian vuốt ve Lucifer và chiêm ngưỡng ngoại hình kinh khủng của Trevor. Cà vạt chàng trai trẻ được thắt nút cầu kỳ khiến cổ cậu ta cứng ngắc gần như không thể cử động. Sebastian tự hỏi nó có khiến Trevor bị ngạt thở hay không. Cổ áo phủ hồ quá cao đóng khung cằm cậu ta lại, chiếc quần được xếp ly cẩn thận cùng áo ghi-lê lại có chút phớt hồng.

“Angelstone.”

“Chào buổi chiều, Merryweather.” Bế Lucifer trên một tay, Sebastian bước ngang qua căn phòng đến chỗ chai vang đỏ. “Cậu tham gia cùng tôi chứ?”

“Không.” Trevor đỏ mặt. “Cảm ơn. Thưa ngài, tôi đến để nói chuyện với ngài về chị gái tôi.”

“À, phải rồi. Không nghi ngờ là cậu đến để thảo luận về các điều khoản. Đừng lo, Merryweather. Ta sẽ chăm sóc tốt cho chị gái cậu.”

“Giờ xem nào,” Trevor vươn thẳng vai. “Tôi đã có đủ những lời chế nhạo và mỉa mai của ngài rồi, thưa ngài. Ngài đã đi quá xa.”

“Chưa đâu.” Sebastian nhấp một ngụm vang đỏ và buồn bã nhớ lại những gì anh đã làm ngay trước khi bị gián đoạn bởi con ma trong biệt thự nhà Leacock. “Nhưng ta hy vọng sẽ làm vậy sớm thôi.”

Trevor trở nên đỏ lựng vì giận dữ. “Cả hai chúng ta đều biết ngài chỉ đang tự giải trí cho chính mình với Prue mà thôi. Ngài không định thực sự kết hôn với chị ấy. Tôi sẽ không cho phép ngài chơi trò chơi độc ác như vậy với chị ấy, Angelstone.”

Sebastian đặt Lucifer xuống sofa. Sau đó, anh đi vòng qua phía sau bàn làm việc và ngồi xuống. Anh gác đôi bớt của mình lên mặt gỗ bóng loáng, phẩy một sợi lông khỏi chiếc quần ống chèn của mình, và trầm ngâm nhìn Trevor. “Điều gì khiến cậu nghĩ là tôi sẽ không hết hôn với cô ấy?”

“Chết tiệt ngài đi.” Trevor bùng nổ. “Ngài biết rõ rằng chị ấy không phải kiểu của ngài.”

“Ta phản đối.”

“Ngài là đồ khốn,” Trevor giận sôi người. “Tôi sẽ không cho phép ngài làm tổn thương chị ấy theo cách Underbrink đã làm. Tôi không quan tâm mình phải làm gì để ngăn cản ngài.”

Sebastian nghiêng cứu ly vang của mình. “Chính xác là chuyện gì đã xảy ra giữa chị gái cậu và Underbrink?”

“Hắn cầu hôn chị ấy.” Tay Trevor siết lại thành nắm đấm. “Tất nhiên là hắn không hề đến để

hỏi xin phép cha tôi, bởi vì hắn chưa bao giờ thực sự có ý định nghiêm túc Nhưng Prue lại nghĩ là hắn yêu chị ấy. Chị ấy đã nghĩ hắn sẽ cưới chị ấy.”

“Prue có yêu hắn không?”

“Chị ấy rất quan tâm đến hắn,” Trevor lẩm bẩm. “Hắn tán tỉnh chị ấy suốt cả mùa hè. Nhảy với chị ấy trong các bữa tiệc trong làng. Gửi hoa đến nhà. Đọc cho chị ấy nghe những bài thơ lãng mạn.”

“Và nói với cô ấy là hắn muốn cưới cô ấy?”

“Đúng vậy. Nhưng hắn nói dối. Hắn biết mình sẽ phải kết hôn với một người thừa kế giàu có để khôi phục lại tiền đồ nhà Underbrink. Không đời nào hắn kết hôn với Prue. Tất cả chúng tôi đều biết được sự thật khi hắn trở lại London.”

Sebastian nhìn vào ly rượu đỏ. “Chị gái cậu có khóc vì hắn không?”

“Có, chị ấy có khóc.” Trevor sốc lại tinh thần. “Và tôi sẽ không để chị ấy khóc lóc thêm lần nào nữa vì con quỷ như ngài.” Cậu ném mình về phía trước không một lời cảnh báo.

Sebastian hạ chân khỏi bàn và bật dậy nhanh chóng. Rượu đổ xuống sàn khi anh tránh khỏi đòn tấn công của Trevor.

Trevor bay vèo qua bàn và đâm sầm vào chiếc ghế Sebastian vừa ngồi. Cậu ta lồm cồm bò dậy bám vào tường.

Sebastian đặt ly của mình xuống. “Merryweather, ta đảm bảo với cậu là không cần thiết phải gắng sức vì chuyện này đâu.”

Trevor loạng choạng đứng lên và quờ quạng hướng về phía Sebastian. Giơ nắm đấm lên.

Sebastian cúi xuống tránh đòn, giơ một chân ra và ngang Trevor.

“Chết tiệt.” Trevor nằm dài úp mặt xuống sàn. Cậu ta lăn người đau đớn và lồm cồm bò dậy lần nữa.

“Ta sẽ kết hôn với cô ấy, Merryweather.” Sebastian lùi lại ngoài tầm với của Trevor để tránh một cú đấm khác. “Cậu có lời hứa danh dự của ta.”

“Lời hứa của ngài thì sao chứ?” Trevor hỗn hển thở. Cậu ta lão đảo bước về phía trước, bàn tay giơ ra để nắm lấy họng Sebastian.

“Chị gái cậu tin tưởng ta.”

“Ha. Chị ấy thì biết gì trong việc đối phó với ma quỷ chứ?” Trevor ném mình vào cuộc chiến lần nữa.

Sebastian né người. Trevor lao về phía mục tiêu và đâm thẳng vào tường lần nữa. Cậu quay lại, choáng váng nhưng sẵn sàng xông trận lần nữa.

Sebastian giơ tay lên. “Đủ rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này, cậu có thể tự gây ra vài tổn thương

ng nghiêm trọng cho chính mình đấy. Prue không nghi ngờ là sẽ đổ lỗi cho ta về điều đó.”

“Chết tiệt, Angelstone, đây không phải trò tiêu khiển của ngài để mà thưởng thức đâu. Chúng ta đang nói về chị gái tôi.”

“Ta có thấy,” Sebastian nói lặng lẽ. “Ta phải làm gì để thuyết phục cậu là ý định của ta với chị gái cậu hoàn toàn nghiêm túc?”

Trevor nhìn chăm chăm anh. “Chẳng điều gì ngài nói có thể thuyết phục được tôi hết. Tôi không tin ngài.”

“Merryweather, chúng ta cần nói rõ ràng. Ta không muốn dành phần còn lại của mùa vũ hội này và tự hỏi liệu cậu có nhảy bổ ra từ một con hẻm nào đó gần nhất và đâm thẳng vào cổ họng ta không. Ta sẽ cố thỏa thuận với cậu.”

Trevor ngay lập tức nghi ngờ. “Thỏa thuận?”

“Cho ta cơ hội để chứng minh là ý định của ta là nghiêm túc và cậu sẽ có sự hướng dẫn trong cách sử dụng nắm đấm cho đúng.” Sebastian mỉm cười chậm rãi. “Và có lẽ là một khẩu súng lục.”

Trevor cau mày bối rối. “Tôi không hiểu.”

“Đơn giản thôi. Ta sẽ sắp xếp để cậu được hướng dẫn trong câu lạc bộ đấm bốc của Học viện Witt và ta sẽ coi như đó là thỏa thuận của chúng ta.”

Trevor nheo mắt. “Tôi sẽ không bao giờ được Witt chấp nhận. Ông ta có câu lạc bộ đấm bốc hạng nhất ở London. Chỉ các quý ông có địa vị cao mới được hướng dẫn ở đó.”

“Ta có thể giúp cậu chuyện đó,” Sebastian nói.

“Tôi không có nổi một khẩu súng đủ tao nhã để có thể chường mặt ở Manton,” Trevor vẫn kiên trì.

“Ta có thể cho cậu mượn.”

Trevor nhìn chăm chăm anh với vẻ hoang mang tăng dần. “Tại sao ngài làm vậy?”

Sebastian khẽ mỉm cười. “Có hai lý do. Đầu tiên là nếu ta thất hứa trong việc kết hôn với chị gái cậu và cậu sẽ thách đấu ta vì chuyện đó, chúng ta ít nhất cũng nên làm nó một cách công bằng. Chẳng vui vẻ gì khi phải tham gia vào một trận đấu kém công bằng cả.”

“Thế còn lý do thứ hai?”

“Ta cũng từng có một đứa em trai. Cậu nhắc ta nhớ về nó.” Sebastian cầm chai rượu lên và rót ra hai ly. Anh đưa một chiếc cho Trevor. “Vậy thì chúng ta thỏa thuận chứ?”

Trevor nhìn xuống màu đỏ trong ly rượu và sau đó đưa mắt lên nhìn thẳng Sebastian. “Ngài thực sự sẽ kết hôn với Prue?”

“Phải.”

“Và ngài sẽ giúp tôi được huấn luyện ở câu lạc bộ của Witt để tôi có thể học cách chống lại ngài nếu ngài thất hứa?”

“Phải.”

“Tôi tin là ngài thực sự có ý đó,” Trevor chậm rãi nói.

“Ta đảm bảo với cậu.”

Trevor nhấp một ngụm rượu. “Vậy thì được. Và nếu ngài thất hứa, tôi sẽ xé toạc đầu khỏi vai ngài hoặc đặt một viên đạn vào đó.

“Thế là công bằng.”

Trevor rõ ràng là nhẹ nhõm hẳn. “Vâng, vậy thì, thỏa thuận.”

“Ta hy vọng thế.”

Trevor hắng giọng. “Còn một điều tôi muốn hỏi ngài, Angelstone.”

“Ừ?”

“Nếu ngài thực sự sắp trở thành anh rể tôi, liệu ngài có vui lòng giúp tôi một việc lớn không?”

Sebastian nhướn mày. “Kiểu việc gì?”

“Liệu ngài có thể giúp tôi thắt cà vạt giống ngài được không?”

Sebastian mỉm cười. “Ta sẽ còn làm một việc hơn thế. Sau khi ta giới thiệu cậu vào câu lạc bộ của Witt và Manton, ta sẽ giới thiệu cậu đến chỗ thợ may của ta.”

“Thật sao?” Trevor kinh ngạc nói. “Ông ấy còn khó tính hơn cả Witt nữa.”

“Vớ lý do chính đáng.” Sebastian nhìn chiếc áo ghi lê hồng của Trevor. “Nghề nghiệp của ông ta vô cùng quan trọng với một quý ông.”

Prudence quan sát Drucilla Fleetwood² bước ngang qua căn phòng khiêu vũ đông đúc. Nàng chuẩn bị tâm lý cho cuộc gặp gỡ. Thật khó khăn để mà lờ đi của Sebastian đi, thậm chí nếu có ai đó nói nàng không cần bận tâm đến chuyện đó.

Drucilla trông thật ấn tượng trong chiếc váy lụa màu vàng của cúc vạn thọ. Hoàn toàn ăn nhập với mái tóc được vấn đúng mốt. Những viên kim cương lấp lánh sáng lung linh dưới ánh nền của những chiếc đèn chùm.

Rõ ràng Drucilla trông trẻ hơn tuổi của mình. Bà ta vẫn còn khá hấp dẫn, Prudence nghĩ. Tiếc rằng nó lại được đặt trong con người với nét tính cách khó chịu đến vậy. Drucilla được biết đến là một phụ nữ vô cùng xấu tính.

Hester đã cảnh báo Prudence chỉ mới một giờ trước rằng Drucilla sẽ tham dự buổi vũ hội nhà Craigmore.

“Vấn đề là bà ta chẳng vui về gì khi nghe về lễ đính hôn của Angelstone đâu,” Hester giải thích. “Bà ta đã hy vọng sẽ có một vụ tai nạn khủng khiếp sẽ đến với bá tước và anh ta sẽ tùy tiện để bị giết chết trong một cuộc đấu tay đôi trước khi xoay xở để kết hôn được. Điều cuối cùng mà bà ta muốn là trông thấy anh ta tạo ra một người thừa kế và đảm bảo cho tài sản và địa vị của mình.”

Prudence đã đỏ mặt khi nghe đến đoạn người thừa kế. “Cháu chắc chắn là đó không phải việc của bà ta. Vấn đề là Angelstone và cháu vẫn chưa thực sự kết hôn. Và chắc chắn là cũng không mấy vội vàng. Bọn cháu định sẽ có một lễ đính hôn lâu dài.”

Hester bắn cho nàng ánh nhìn kỳ lạ. “Thật vậy sao? Ta thấy ngạc nhiên đấy, cháu yêu.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì ta không tin là Angelstone sẽ chấp nhận một sự hứa hôn lâu dài. Sau khi đã lựa chọn cho mình cô dâu, một người đàn ông đúng nghĩa chắc chắn sẽ thấy thiếu kiên nhẫn trong chuyện này.”

Prudence trông có vẻ ngạc nhiên. “Hester, cô có bất kỳ nghi ngờ nào là bọn cháu sẽ hủy đám cưới không?”

“Giờ thì lễ đính hôn đã được công khai, cháu yêu, theo ta thì tốt nhất là nên giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt.”

“Cô có nghĩ Angelstone sẽ đổi ý không?” Prudence hỏi khô khan.

“Có thể. Người đàn ông đó là người nguy hiểm. Ta đã nói với cháu rồi mà. Người ta không thể hoàn toàn chắc chắn về ý định của anh ta được. Ta sẽ cảm thấy an toàn hơn khi cháu đã thực sự kết hôn.”

“Thế ra cô đang rất háo hức để được chứng kiến hôn lễ của cháu với Angelstone sao?”

Hester trông trầm ngâm. “Ta tin là cháu sẽ được an toàn bên dưới sự bảo vệ của anh ta. Angelstone sẽ để mắt đến những gì thuộc về mình.”

Nhận xét của Hester vẫn còn in đậm trong tâm trí Prudence khi Drucilla cuối cùng cũng đứng trước mặt nàng.

“Ồ ồ.” Drucilla nhìn nàng từ đầu đến chân và rõ ràng bị ấn tượng bởi chiếc váy màu xám nhạt của Prudence. “Thế ra cô là cô nàng thợ săn ma bé nhỏ mà bà Leacock đã kể cho chúng ta sao?”

Prudence nuốt xuống lời đáp trả sâu cay và cố nở nụ cười. Chủ đề về bóng ma nhà bà Leacock đã được đồn thổi nhanh như chớp trong bữa tiệc đêm nay. Prudence đã được ca ngợi như một nữ anh hùng thông minh, dũng cảm bởi vẻ vô cùng biết ơn của bà Leacock. May mắn thay, như Sebastian dự đoán, con ma, kẻ mà thực sự là một trong những đứa cháu của bà Leacock, đã quên hết những gì xảy ra khi bị bất tỉnh. Theo như hắc nói, hắc bị vấp vào thứ gì đó vô hình trên thảm và bị ngã.

“Xin chào phu nhân,” Prudence nói lịch sự. “Theo tôi thì bà là bà Fleetwood?”

“Tất nhiên là ta. Và cô là cô gái nhà quê đã đính hôn với Angelstone.”

“Vâng thưa bà, tôi có vinh dự đó.”

“Ta cho là bản thân không nên ngạc nhiên khi cậu ta lại lựa chọn một sinh vật kỳ lạ như vậy cho tước hiệu của mình. Người đàn ông đó hoàn toàn có thể lựa chọn người cao quý hơn là bị vướng vào một tai nạn không mong muốn.”

“Tôi cho là tước hiệu của ngài ấy hoàn toàn là chuyện hiển nhiên, thưa bà. Ngài ấy là người thừa kế hợp pháp.”

“Hừ.” Có sự thất vọng đang cháy lên trong đôi mắt nâu của Drucilla. “Cậu ta có nó vì hoàn cảnh đưa đẩy. Thực tế thì nó không bao giờ là của cậu ta hết.”

“Đó không phải điều công bằng nên được thốt ra.” Prudence khẽ nói.

“Nó đủ tồi tệ khi người cha vô trách nhiệm của nó đã bỏ trốn với một nữ diễn viên. Jonathan Fleetwood lẽ ra không nên kết hôn với một cô đào. Nếu ông ấy không quá ngu ngốc, chồng tương lai của cô sẽ không trưởng thành một cách thấp kém như vậy.”

Prudence nhanh chóng mất đi sự kiên nhẫn của mình. “Tôi không cho phép bà xúc phạm chồng tương lai của tôi, thưa bà.”

“Ta là một thành viên trong gia đình, cô nàng ngớ ngẩn. Nếu ta muốn xúc phạm ai thì đó là việc của ta.”

“Một logic khá thú vị,” Prudence thừa nhận. “Tuy nhiên, tôi tin là Angelstone đã chịu đủ những lời lăng mạ từ gia đình mình rồi, không phải sao?”

Ánh mắt Drucilla trở nên gay gắt. “Những gì ta nói còn chưa đủ xúc phạm so với những gì cậu ta đã làm đâu.”

“Và đó là gì vậy, thưa bà?”

“Đơn giản nhất là Angelstone đã lựa chọn một người phụ nữ hoàn toàn không phù hợp với tước hiệu bá tước của mình. Cứ nghĩ đến việc một cô nàng nhà quê như cô lại trở thành nữ bá tước tiếp theo của Angelstone thật không thể chịu nổi.”

Có vài tiếng thở dốc và lời thì thầm lan rộng lơ lửng trong không trung. Prudence thoáng nghe được lời nhận xét của Drucilla hẳn sẽ là miếng mồi ngon cho toàn thể xã hội nhai đở trong bữa sáng mai. Sebastian không cần thêm tai tiếng nào nữa.

Prudence kiên quyết nở nụ cười rạng rỡ của mình như thể Drucilla vừa buông một câu khen ngợi tuyệt vời. “Bà có thể vui lòng giới thiệu các thành viên còn lại trong gia đình với tôi không, thưa bà? Tôi thấy khá tò mò về phần còn lại trong gia đình Angelstone.”

“Cô muốn thật sao?” Drucilla nhìn qua cái mũi thanh lịch của bà ta. “Điều đầu tiên cô nên biết là tước hiệu mà Angelstone đang nắm giữ đã bị vấy bẩn khi mà lẽ ra nó nên được chuyển giao cho con trai ta. Nếu ông trời có mắt, một ngày nào đó nó sẽ là của Jeremy.”

“Theo tôi thấy thì những câu hỏi về quyền thừa kế được chuyển giao của chồng tôi đã được giải quyết từ lâu rồi.”

“Quá tệ.” Mặt Drucilla biến thành màu đỏ thẫm. “Hy vọng cô có thể tận hưởng cuộc hôn nhân của mình, cô Merryweather. Có lẽ cô có thể sản sinh ra một hoặc hai con ma trong đêm tân hôn của mình để mà giải trí cho chồng cô đấy. Cô chắc hẳn sẽ cần làm gì đó thật bất bình thường để giữ cậu ta vui vẻ được quá hai tuần đấy. Angelstone là người rất chóng chán.”

Drucilla đang đi quá xa trước vẻ choáng váng của những người đứng gần. Prudence biết Sebastian sẽ được nghe về cuộc trò chuyện này và anh sẽ tức điên lên. Anh sẽ vô cùng giận dữ và không thể bỏ qua cho kẻ đã xúc phạm hôn thê của mình.

Cô nhìn vào đôi mắt giận dữ của Drucilla và cảm thấy tiếc cho bà ta. Người phụ nữ khốn khổ này rõ ràng chỉ đang quá giận dữ vì bị lừa dối trong xã hội.

“Tôi đánh giá cao sự quan tâm của bà với tước hiệu của gia đình,” Prudence nói lạnh lẽ. “Rõ ràng là bà đã làm việc rất chăm chỉ để giữ nó luôn được trong sạch trong những hoàn cảnh cực kỳ khó khăn.”

Drucilla nhìn chăm chăm nàng. Trong khoảnh khắc, bà ta trông hoàn toàn sững sốt. “Ta đã làm hết sức mình.” Cuối cùng bà ta lên tiếng.

“Tôi nhận thấy đó không phải một nhiệm vụ dễ dàng,” Prudence nói. “Hãy yên tâm là tôi cũng quan tâm đến tước hiệu của gia đình Angelstone. Vì lợi ích của gia đình, tôi sẽ nỗ lực hết mình để tránh xa những vụ bê bối.”

Ánh mắt Drucilla hấp háy trong sự hoang mang phần uất. “Cô đang chơi trò quái gì đây, cô Merryweather?”

“Tôi không chơi trò gì cả.”

“Vậy thì chúng ta phải chờ xem Angelstone đang chơi trò gì.” Drucilla quay gót bỏ đi qua đám đông.

Một cảm giác nghi ngờ sâu sắc trườn qua Prudence khi nàng nhìn theo kẻ thù hằn học của mình lẩn vào đám đông.

“À, giờ thì tôi cho là Angelstone sẽ có điều gì đó để nói về chuyện này,” một giọng thì thầm phía sau Prudence.

Nàng xoay người trông thấy Garrick Dutton đang đứng ngay phía sau. Sebastian đã giới thiệu nàng với anh ta trong buổi dạ hội nhà Bowdreys. Anh đã nói rõ rằng anh coi Garrick là một người bạn. Garrick là một trong số ít người Prudence nhận ra trong phòng khiêu vũ tối nay không cầm một ly sâm banh. Nàng trao anh một nụ cười lo lắng.

“Tôi sẽ không cu vực là Angelstone sẽ không được nghe về từng câu chữ trong chuyện này đâu,” nàng nói.

Miệng Garrick cong lên trong nụ cười gượng gạo. “Tôi e là không có khả năng mà cậu ta không

nghe được chuyện này đâu. Quá nhiều người đã chứng kiến.”

Prudence liếc cái nhìn khổ sở ra xung quanh. “Tôi e là anh nói đúng. Vâng, tôi sẽ phải nói chuyện với Angelstone trước khi ngài ấy làm bất kỳ điều gì khinh suất.”

“Và đó là gì? Cô nghĩ cô có thể nói chuyện phải trái với cậu ta trước sự thù địch rành rành của nhà Fleetwood sao?”

“Không cần ngài ấy phải trả thù cho tôi,” Prudence nói. “Người phụ nữ khốn khổ đó rõ ràng đã phải chịu đựng rất nhiều trong suốt những năm qua.”

“Người phụ nữ khốn khổ đó,” Garrick nói lạnh băng, “gần như là tác nhân duy nhất khiến gia đình Fleetwood không bao giờ chấp nhận mẹ Angelstone.”

“Tuy nhiên, Angelstone vẫn là người đứng đầu gia đình lúc này. Ngài ấy nên là người có lòng nhân ái với những người trong gia đình mình.”

“Lòng nhân ái á?” Garrick cười toe toét. “Có phải chúng ta đang nói chuyện về cùng một Ngài Angelstone không nhỉ?”

“Chuyện này không buồn cười chút nào cả đâu, anh Sutton.”

“Không, không hề. Nhưng nó khá thú vị đấy chứ. Nhớ lấy lời khuyên của tôi và đứng ngoài chuyện này, cô Merryweather. Angelstone rất giỏi xử lý chuyện trong gia đình Fleetwood. Cậu ấy hẳn giờ đang thực hiện nó rồi cũng nên.”

“Anh nghĩ ngài ấy sẽ làm gì về sự cố không may tối nay?” Prudence hỏi.

Garrick nhún vai hờ hững. “Ai biết được? Angelstone kiểm soát phần lớn tài chính trong gia đình. Có lẽ cậu ấy sẽ cắt viện trợ cho nhà Fleetwood.”

“Ôi trời.”

“Hoặc là, anh ấy đơn giản có thể hài lòng với việc Drucilla và con trai bà ta bị cấm cửa ở tất cả các buổi vũ hội trong mùa này. hoặc anh ấy có thể sắp xếp để cậu em họ thân yêu của mình bị tống cổ khỏi vài câu lạc bộ của cậu ta. Không nghi ngờ là Angelstone sẽ nghĩ ra vài cách báo thù hợp lý. Anh ấy khá là sáng tạo.”

“Ngài ấy có thể nghĩ về vài cách để trả thù, nhưng tôi không tin là ngài ấy sẽ thực hiện nó,” Prudence nói mạnh mẽ.

Garrick nhướn một chân mày hỏi. “Ai sẽ ngăn cậu ta lại được chứ?”

“Tôi cho đó là cách xử sự hợp lý của ngài ấy và là cách để củng cố địa vị là người đứng đầu gia đình của mình.”

Garrick liếc nhìn một điểm qua vai Prudence. Nụ cười của anh ta đột nhiên trông đầy mong đợi. “Tôi không thể chờ để cô thấy được cách xử lý của cậu ấy, cô Merryweather.”

“Và ai là người cô ấy sẽ thấy thế?” Sebastian hỏi nhạt nhẽo.

Prudence quay ngoắt lại và trông thấy Sebastian hiện ra lơ mờ phía trên mình. Anh trông thật tuyệt vời, như thường lệ, trong bộ dạ phục tối với cà vạt trắng được xếp đơn giản chừa chu cùng chiếc áo được cắt may khéo léo tiết lộ bờ vai rộng. Đôi mắt vàng của anh sáng lên khi trông thấy nàng.

“Tất nhiên là cậu,” Garrick nói.

“Tôi rất mừng khi nghe thấy điều đó.” Sebastian mỉm cười với Prudence. “Đến đây nào, em yêu. Chúng ta sẽ kiếm thứ gì đó để ăn.”

“Em đã ăn một ít rồi,” Prudence nói.

Sebastian nắm lấy cánh tay nàng. “Em ăn rồi sao? Vậy thì em có thể đi cùng và nhìn ta ăn nhẹ ít tôm hùm. Ta có vài chuyện muốn nói với em.”

“Ồ, em hiểu.” Prudence mỉm cười. “Em cũng đang định nói chuyện với ngài đây, thưa ngài.”

“Tuyệt vời.” Sebastian nghiêng đầu về phía Garrick. “Cậu thứ lỗi cho chúng tôi chứ?”

“Tất nhiên.” Garrick nháy mắt với Prudence. “Chúc cô may mắn, cô Merryweather.”

Prudence cau mày nhìn anh ta qua vai khi Sebastian dẫn nàng xuyên qua đám đông.

“Có chuyện gì sao em?” Sebastian hỏi không mấy để tâm.

“Không có gì.”

“Không có gì hết sao?”

“Một chút, à, chuyện nội bộ thôi ạ.”

“À.” Sebastian gật đầu với một người quen. “Vậy là vấn đề gia đình.”

“Vâng, vâng, kiểu vậy ạ.”

“Gia đình ai vậy?” Sebastian hỏi đều đều. “Của em hay của ta?”

“Thưa ngài, đây không phải lúc để nói về chuyện đó.”

“Vậy thì của ta rồi,” anh nói. “Ta cho đó là việc dì mình đã làm điều gì đó vài phút trước khi ta xuất hiện.”

Prudence trừng mắt nhìn anh khi anh kéo nàng dừng lại gần một bàn tiệc bày đầy đồ ăn. “Ngài đã biết rồi sao?”

“Em yêu, em phải hiểu rằng sẽ không thiếu người mong mỏi được kể cho ta nghe về thông tin này chứ.”

“Không, em nghĩ là không.” Prudence bắn cho anh ánh nhìn thăm dò. “Ngài sẽ không làm gì đó quá khích đấy chứ, phải không? Chuyện chẳng có gì quan trọng đâu.”

Sebastian ngó qua vài món đồ ăn nhẹ. Cuối cùng anh chọn vài con hàu. “Em không cần lo lắng

thế đâu, em yêu. Ta sẽ xử lý mọi chuyện.”

Prudence không có chút tin tưởng nào vào sự lạnh lẽo trong mắt anh. “Thưa ngài, em phải nhấn mạnh rằng ngài không cần phải cố gắng trừng phạt hoặc làm nhục dì mình chút nào vì cuộc trò chuyện giữa em và dì ấy. Lúc đó dì ấy hơi bị kích động thôi.”

“Không nghi ngờ gì.” Sebastian cắn nhẹ con hầu.

“Dì ấy chỉ vừa mới biết về lễ đính hôn của chúng ta,” Prudence giải thích. “Thông tin này khiến dì ấy có chút ngạc nhiên.”

“Ý em là vô cùng ngạc nhiên hử?” Sebastian cầm một con hầu khác lên. “Bà ta lo sợ em sẽ thực sự sinh một người thừa kế và điều đó thậm chí sẽ khiến con trai bà ta có thể không bao giờ được thừa kế tước hiệu nữa.”

“Em tin là,” Prudence đồng tình, “dì Fleetwood thực sự quan tâm đến tước hiệu của gia đình và danh tiếng gắn liền với nó.”

“Ta đảm bảo với em bà ta chắc chắn quan tâm đến nó.”

“Có lẽ còn vài lý do khác nữa,” Prudence nói dứt khoát.

Sebastian ngừng nhai và nuốt. “Em đang ám chỉ điều gì nữa, Prue?”

“Chỉ là ngài đã không làm gì để trấn an dì ấy là tước hiệu an toàn trong tay ngài.”

“Ta chẳng việc gì phải làm vậy, cứ để bà ta tự trấn an mình rằng ta sẽ giữ tước hiệu một cách thiếu an toàn đi.” Sebastian nắm lấy cánh tay Prudence và dẫn nàng qua cánh cửa kiểu Pháp. “Nói về chuyện vô nghĩa này thế là đủ rồi, Prue. Ta có vài chuyện quan trọng hơn cần thảo luận.”

Prudence ngược nhìn anh khi anh dẫn nàng ra vườn. “Thưa ngài, em sẽ không cho phép ngài kết thúc chủ đề này cho đến khi em có được lời hứa của ngài là ngài sẽ không trả đũa dì ngài vì những gì dì ấy đã nói tối nay.”

“Ta đang bắt đầu thấy chán chủ đề đó rồi.”

“Thế thì tệ quá, thưa ngài, bởi vì em vẫn chưa nói xong đâu.”

Sebastian dừng lại bên cạnh đài phun nước và xoay nàng về phía anh. “Chết tiệt, Prue, sao em phải bận tâm về Drucilla Fleetwood làm gì? Bà ta đáng phải trả giá vì đã xúc phạm em và bà ta sẽ có nó. Hết chuyện.”

“Bà ấy sỉ nhục em, không phải ngài. Em sẽ không trả đũa và em không cho phép ngài làm vậy thay em. Ngài có hiểu không, thưa ngài?”

“Bất kỳ ai xúc phạm em tức là xúc phạm ta,” anh nói nhẹ nhàng.

“Sebastian, ý em là vậy đấy, em sẽ không để ngài làm gì đó đáng hổ thẹn.” Prudence chạm nhẹ lên mặt anh bằng bàn tay đeo găng của mình. “Ngài là người đứng đầu gia đình và ngài phải hành động đúng với trách nhiệm của mình. Nếu ngài chọn cách trả thù người dì khốn khổ của

mình, ngài sẽ chỉ làm tăng thêm sự rạn nứt đã tồn tại giữa ngài và phần còn lại của gia đình Fleetwood mà thôi.”

“Chết tiệt, Prue –”

“Tước hiệu của ngài buộc ngài phải tỏ ra rộng lượng với các thành viên trong gia đình. Ngài nợ họ sự bảo vệ.” Prudence mỉm cười ấm áp. “Nhưng em chắc chắn ngài không cần em phải nói với ngài điều đó. Ngài đã hoàn toàn nhận thức rõ ràng nhiệm vụ và trách nhiệm của mình với gia đình và em biết ngài sẽ có những hành động thích hợp.”

Sebastian trông thấy vẻ dứt khoát của nàng. “Lần cuối em giải giải về trách nhiệm của ta, em đã có được một thỏa thuận. Khi em cố gắng thực hiện nó, em thấy mình phải kết thúc bằng việc đính hôn với ta. Lần này ta sẽ nhận được gì nếu hành động như một người trưởng thành có trách nhiệm đây?”

Prudence tập trung vào việc sửa lại kính của mình. “Thực sự thì, Sebastian, không cần phải trêu chọc em về chuyện này đâu. Em biết rõ chuyện đã không diễn ra đúng như kế hoạch trong lần trước.”

“Ta đảm bảo với em, Prue, ta hoàn toàn nghiêm túc.”

Nàng ngược nhìn anh thận trọng. “Không thể nào? Ngài thực sự mong đợi em sẽ thỏa thuận khi ngài chọn hành động một cách đúng đắn sao?”

“Ta rất quan tâm đến lợi ích của bản thân,” anh nói trơn tru. “Và phải, ta nghĩ rất công bằng nếu ta nhận được thứ gì đó cho những nỗ lực của mình, không phải vậy sao?”

Nàng không thể thấy là anh đang nghiêm túc, nhưng nàng ngờ là anh có ý đó. Với tính cách của Sebastian, nàng ngờ là một lần nữa mình là miếng mồi ngon của anh. Nàng thở dài. “Kiểu phần thưởng nào ngài muốn đây, thưa ngài?”

“Ta phải nghĩ kỹ đã và sẽ nói cho em biết.” Bàn tay Sebastian siết lấy vai nàng. Anh kéo nàng lại gần, cúi đầu xuống, và hôn nàng một cách mạnh mẽ, nhanh chóng, một nụ hôn đầy tính chiếm hữu. Khi anh rời miệng mình khỏi nàng, vẻ mặt anh trông đầy lo lắng. “Ta cho là ta sẽ nghĩ về thứ gì đó có thể bù đắp cho mình.”

Prudence rùng mình khi hiểu ra những gì anh nói. Hai đêm trước, nàng đã học được ý nghĩa của đam mê và nàng biết nàng sẽ mãi mãi gắn bài học đó với Sebastian. Giờ thì anh đang nói với nàng mà không có chút tinh tế nào rằng sẽ có thêm bài học như vậy nữa. Nàng không biết bản thân nên hoảng hốt hay vui mừng khôn xiết.

Nàng vẫn bị bối rối với những cảm xúc hỗn loạn của mình khi Sebastian vuốt ve nàng đêm đó bằng sự thân mật đáng ngạc nhiên đến vậy. Nàng biết với từng ngày trôi qua trong lễ đính hôn giả dối này, nàng càng rơi xuống sâu hơn trong sự áp đảo của Thiên Thần Sa Ngã.

Tiềm thức cảnh báo nàng rằng sẽ cực kỳ nguy hiểm nếu nàng cho phép Sebastian làm tình với mình hoàn toàn. Nhưng Prudence không chắc mình có thể làm gì để ngăn cản anh.

“Ngài đang cố tình gây khó dễ cho em, thưa ngài,” nàng buộc tội.

“Phải, ta biết, nhưng nó khiến ta cực kỳ phấn khích.” Sebastian gác một chân đi bốt lên cạnh đài phun nước và mỉm cười. “Giờ thì, ta có thứ thú vị hơn nhiều để thảo luận với em, em yêu.”

“Đó là gì?”

“Tay thám tử Bowstreet mà ta quen đã mang đến cho ta một vụ khá hấp dẫn và nhờ ta điều tra. Ta nghĩ em có thể muốn nghe về nó.”

Prudence ngay lập tức quên mất nàng đang bực mình với anh. “Sebastian, tuyệt quá. Kể cho em đi. Em rất muốn giúp ngài.”

“Ta không cần em giúp,” anh cẩn thận nói. “Nhưng ta nghĩ em có thể có cơ hội quan sát cách làm việc của ta.”

“Làm thế nào vậy?” nàng hỏi. Nàng hoàn toàn không định bị đẩy vào chỗ chỉ là người quan sát, nhưng nàng sẽ nói cho anh sau.

“Ta sẽ điều tra về cái chết cách đây vài ngày ở Lâu đài Curling. Hẳn là em đã nghe về nó rồi chứ?”

Prudence cau mày. “Một người tên Ringcross đã ngã từ trên cửa sổ của tòa tháp cao và gãy cổ. Anh ta bị cho là khá say lúc đó và cái chết là một tai nạn đáng tiếc.”

“Ai đó, cụ thể là Ngài Curling, rõ ràng không cho là vậy.”

“Ông ta đã thuê một thám tử để điều tra sao?”

“Tuyệt đối. Không một ai, kể cả Curling, biết được ta mới là người điều tra. Whistlescroft mới là người ra mặt để nhận vụ điều tra.”

“Vâng, tất nhiên. Em hiểu là ngài muốn giữ sở thích của mình trong bí mật. Cũng dễ hiểu thôi với địa vị của ngài. Ngoài ra, ngài sẽ không thể làm được gì hiệu quả nếu mọi người đều biết về những gì ngài làm phải không?”

“Ừ.”

“Sebastian, chuyện này hấp dẫn quá. Chúng ta sẽ làm gì trước đây? Em rất mong đợi được tìm hiểu về kỹ năng và các phương pháp điều tra của ngài.”

Anh bắn cho nàng ánh nhìn trông rõ ràng là tự mãn. “Đầu tiên, chúng ta phải đi khảo sát hiện trường nơi xảy ra cái chết của Ringcross.”

“Rất hợp lý.” Prudence lơ đãng vỗ chiếc quạt của mình lên bàn tay đang đeo găng. “Thế có nghĩa là chúng ta phải đến Lâu đài Curling. Sao chúng ta có thể làm được mà không để ai biết mục đích thực sự của ngài, thưa ngài?”

“Cũng dễ thôi. Như thường lệ, ta nhận được một thư mời đến một trong những ngôi biệt thự nghỉ cuối tuần của Curling. Lần này, ta sẽ nhận lời và nhấn mạnh rằng em cũng sẽ tham dự.”

“Xuất sắc. Nhưng không ai sẽ nghĩ là thật lạ khi em đột nhiên được mời đến bữa tiệc của ngài Curling sao? Em chắc chắn chưa bao giờ nằm trong danh sách khách mời.”

“Không ai nghĩ nó kì quặc hết.” Sebastian rõ ràng thấy thích thú với sự ngây thơ của nàng. “Không khi họ nhận ra là ta cũng đã nhận lời mời. Thật ra thì nếu em không đến tham dự ở Lâu đài của Curling mới là kỳ quặc đấy.”

Prudence nghiêng đầu và quan sát anh chăm chú. “Vậy là sao, thưa ngài?”

Sebastian kéo nàng lại gần hơn đến khi váy nàng chạm vào chân anh. “Ta cho là em không tham dự nhiều buổi vũ hội tại gia nhiều lắm, em yêu.”

“Không,” nàng thừa nhận. “Nhưng tại sao?”

“Ta nghĩ em sẽ hiểu sự hấp dẫn của một bữa tiệc lớn tại vùng nông thôn khi đã tham dự.”

Prudence có thể cảm nhận thấy bắp đùi mạnh mẽ của anh. Anh vẫn gác chiếc bốt của mình lên đài phun nước vậy nên nàng đang hơi bị ép vào giữa hai chân anh. Vị trí thân mật đó gửi một cơn rung mình xuyên qua nàng.

“Em cho là có nhiều trò chơi phong phú và những thú tiêu khiển mà các vị khách được tận hưởng ở đó.” Nàng nhanh chóng nói trong nỗ lực để nghe có vẻ hiểu biết về các bữa tiệc tại gia.

“Chắc chắn là vậy. Và những trò chơi và thú tiêu khiển hay nhất là vào đêm muộn khi tất cả mọi người đã đi nghỉ đêm.”

“Em không hiểu.”

Miệng Sebastian khẽ cong nhẹ. “Một căn nhà lớn ở nông thôn cung cấp cơ hội gần như là vô tận cho việc lẩn tránh và các mối quan hệ lãng mạn, em yêu.”

Mắt Prudence mở lớn. “Ồ.”

“Trong một ngôi nhà lớn như Lâu đài Curling có cả chục phòng ngủ. Và thật thuận tiện khi tất cả đều nằm rất gần nhau.”

Prudence thấy mình đang ảm dần lên. “Trời ơi. Em không hề nghĩ đến khía cạnh đó.”

“Có một mối quan hệ ngoài luồng trong thành phố cần phải có kế hoạch,” Sebastian nói. “Nhưng tại một căn nhà lớn như của gia đình Curling, ai đó chỉ cần đi dọc hành lang để đến với người tình hay” – anh mỉm cười – “hôn thê của mình.”

Prudence hếch cằm và bắn cho anh ánh mắt nghiêm nghị. “Em đoán Phu nhân Pembroke sẽ là người đi kèm của mình.”

“Ta hy vọng là bà ấy sẽ đi.” Sebastian rõ ràng không hề lo lắng với viễn cảnh Prudence có một người đi kèm. “Ta sẽ đảm bảo bà ấy cũng sẽ được mời.”

CHƯƠNG 8

Sebastian đặt gậy bi-a của anh xuống và liếc nhìn những người chơi khác đang đứng quanh

chiếc bàn chơi của ngài Curling. “Nếu các vị thứ lỗi, tôi tin là mình đã chơi đủ cho tối nay rồi.”

“Thôi nào,” một trong số các vị khách phản đối, “ngài phải để chúng tôi có cơ hội giành lại chút gì đó ngài đã ăn được từ chúng tôi tối này chứ, Angelstone.”

“Ngài có vẻ không hiểu rồi, Dodwell,” Sebastian nói. “Tôi đang thấy chán trò chơi này rồi.”

“Để ngài ấy đi đi,” một người khác lên tiếng từ phía bên kia chiếc bàn xanh lá. “Tôi cho là Angelstone có vài trò tiêu khiển thú vị hơn nhiều trong tâm trí.”

Những người đàn ông tụ tập quanh bàn cười khùng khục và liếc nhìn nhau đầy hiểu biết.

“Phải rồi,” một người khác càu nhàu. “Thật không may, giờ vẫn còn hơi sớm nhỉ.”

Một người chơi liếc nhìn Sebastian. “Nếu ngài đang lo lắng không biết vị hôn thê của mình đang làm gì lúc này, vậy thì hãy qua chái nhà phía đông kiểm tra nhé. Tôi tin là ngài sẽ thấy cô ấy đang giành chiến thắng cuộc thi bắn cung của cánh phụ nữ.”

“Không nghi ngờ gì.” Sebastian bắt đầu hướng về phía cửa thư viện lớn của Curling. “Cô ấy giành hết chiến thắng trong các trò chơi được bố trí cho các quý cô hôm nay.”

Trong khi Sebastian dành cả ngày với các quý ông khác, những người được mời đến Lâu đài Curling, Prudence lại bận rộn với các trò giải trí ở vùng quê dành cho các quý cô. Trong bộ váy thời trang của Prudence, nàng đã ném mình hết lòng vào các trò giải trí.

Đến trưa, như thể một người đàn ông vừa trở về sau một chuyến hành trình đánh bắt xa bờ dài ngày cùng những người đàn ông khác, Sebastian được biết Prudence đang say mê tham gia trò bắn cung phúc tạp. Đến hai giờ chiều, trong khi đang kiểm tra con ngựa của mình ở trong chuồng, anh được nghe tin cánh phụ nữ đã trở về từ chuyến đi dạo thăm di tích cổ của người Norman. Prudence rõ ràng đang dẫn đầu đoàn người và dần hiện rõ trong tầm nhìn.

Chiều nay nàng đã giành chiến thắng trong tất cả các cuộc thi được tổ chức trên bãi cỏ phía trước lâu đài và đã đăng ký tham gia diễn kịch sau bữa tối.

Sebastian quan sát màn trình diễn của nàng với tư cách một diễn viên trên sân khấu. Anh mỉm cười, nghĩ đến mẹ mình.

Anh có linh cảm rằng Prudence và mẹ anh có những điểm thật giống nhau. Họ đều là những người phụ nữ thông minh, nhiều đam mê và toàn vẹn. Cha anh từng nói với anh rằng những người phụ nữ như vậy rất hiếm có và nếu một người đàn ông đủ may mắn có thể tìm thấy một người như vậy thì đó là điều vô giá.

Sebastian nhìn quanh khi anh bước qua hành lang dài lên sân thượng. Lâu đài Curling giống như một hang động cổ cao gấp ba lần những tòa nhà khác xung quanh. Nó được xây dựng từ thế kỷ trước bởi một thương gia giàu có nhưng khá lập dị, ông ta định xây nó để nâng bản thân ngang tầm một quý ông. Trong nỗ lực để đạt mục tiêu đó, ông ta đã đổ một khối tài sản lớn vào bất động sản này.

Kết quả là một ngôi nhà quái vật. Hành lang như dài đến vô tận. Curling đã từng thừa nhận

trong một bữa sáng là ông ta không chắc có bao nhiêu căn phòng trong ngôi nhà. Ông ta cũng nói thêm rằng những tầng cao nhất và các phòng tháp chưa bao giờ được sử dụng, ngay cả khi ngôi nhà chứa đầy người, ví dụ như trong các dịp cuối tuần.

Đó là chút thông tin hấp dẫn Sebastian. Theo như báo cáo, Ringcross bị ngã từ một phòng tháp. Sebastian tự hỏi anh ta đã làm gì ở khu vực không hề được sử dụng của ngôi nhà.

Tối nay anh và Prudence sẽ đi điều tra, anh nghĩ khi tản bộ trên sân thượng. Prudence sẽ cực kỳ thích thú chuyện đó.

Anh trông thấy các quý cô đang dàn hàng trước những tấm bia bắn được đặt sẵn ở khu phía đông. Mỗi cô đang cầm một cây cung xinh xắn và một mũi tên có lẽ còn chẳng thể giết nổi một con chuột từ khoảng cách gần.

Có rất nhiều tiếng cười từ người tham gia và đám đông khán giả cổ vũ. Sebastian quan sát kỹ đám đông. Anh cau mày khi trông thấy Underbrick trong đám đó.

Underbrick rõ ràng là mới đến. Anh chắc chắn không trông thấy hẳn ta đã ở đây đêm qua hay sáng nay. Sebastian để ý thấy không hề có dấu hiệu cho thấy cô vợ luôn ghen tuông của Underbrick.

Khi Sebastian quan sát, Underbrick bước đến chỗ Prudence và có vẻ như muốn giúp nàng với cây cung. Prudence lắc đầu dứt khoát. Underbrick nhún vai và quay lại chỗ đám đông.

Phu nhân Pembroke cũng đang đứng giữa những người xem. Bà ngược lên trông thấy Sebastian trên sân thượng và vẫy vẫy chiếc khăn tay tím tiếp màu với bộ váy của bà. Sau đó quay trở lại xem Prudence bắn.

Prudence đang trong số các quý cô thi đấu. Nàng là thí sinh duy nhất không hề cười khúc khích hay rụt rè trước sự quan tâm mà các quý ông đang trưng ra. Kính của nàng lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời khi nàng tập trung vào mục tiêu. Sự chú tâm trong biểu hiện của nàng khiến Sebastian mỉm cười.

Hôm nay là một ngày nhiều mây. Gió thổi khiến váy của Prudence tung bay thành các gợn sóng vờn quanh đôi chân nàng. Sebastian lấy làm ngưỡng mộ cái cổ chân nhỏ nhắn thoáng ẩn hiện trước khi kịp nhận ra anh không phải giống đực duy nhất thấy vậy. Anh liếc sang bên và thấy vị chủ nhà vừa bước ra để tham gia cùng mình.

“Tôi mừng cho ngài, Angelstone. Cô ấy quả là sinh vật nhỏ nhắn kỳ lạ hấp dẫn. Không hề giống với thông thường chút nào.” Đôi mắt xanh nhạt của ngài Curling đang dán chặt trên Prudence. “Tôi nghe nói hôn thê của ngài đến từ nông thôn. Nhưng từ những gì mọi người đều nhận thấy thì cô ấy hẳn là người phụ nữ duy nhất phù hợp với ngài. Có đúng là cô ấy chuyên điều tra về các hồn ma không?”

Sebastian bắn cho Curling ánh mắt đánh giá. Thật ra thì ông ta cũng chẳng quá tốt hay quá xấu xa hơn phần lớn những quý ông thuộc tầng lớp thượng lưu.

Sebastian biết có rất nhiều người khác sẽ nói danh tiếng của anh còn tồi tệ hơn cả của Curling.

Ví dụ như nguồn gốc xuất thân của Curling không bao giờ là chủ đề gây tranh cãi.

Sebatian đã tiến hành một cuộc điều tra nho nhỏ về Curling trước khi rời London nhưng chẳng tìm hiểu được gì nhiều. Ngoài sở thích giải trí sa hoa ở miền quê tại Lâu đài Curling, không có tin đồn đặc biệt khó chịu nào về người đàn ông đó. Ví dụ như không ai từng cáo buộc ông ta gian lận tại các bàn đánh bài. Chưa bao giờ tham gia trận đấu tay đôi nào. Không có dấu hiệu nào cho thấy ông ta cùng một giuộc với Ringcross.

Nhưng Sebastian không thể cố thích người đàn ông đó thực sự cho được. Giờ thì có lẽ anh đã biết tại sao. Có ánh nhìn quan tâm đầy nhục dục trong mắt Curling khi ông ta nhìn Prudence. Sebastian biết thế có nghĩa nếu ông ta đang có ý định muốn điều tra về cái chết của Ringcross, ông ta sẽ không cảm dỗ Prudence cho đến khi quay trở lại thành phố.

Nhưng Sebastian cũng biết nếu anh để họ lại một mình cùng nhau, Prudence sẽ bị xúc phạm. Nàng đang rất mong đợi cuộc điều tra vào đêm nay với sự nhiệt tình mà anh không thể nào khiến mình làm nàng thất vọng được.

“Hôn thê của tôi có sự quan tâm rất lớn đến hiện tượng quang phổ,” Sebastian nói thẳng.

“Hấp dẫn thật đấy.” Curling quay đầu nhìn anh. “Và cô ấy đã bao giờ thực sự phát hiện ra một hồn ma nào chưa?”

“Chưa.”

“Thật đáng tiếc.” Biểu hiện của Curling mang đầy vẻ tiếc nuối. “Đôi khi tôi vẫn luôn tự hỏi liệu ma có thực sự tồn tại hay không.”

“Thật sao?” Sebastian siết chặt phiến đá bao quanh sân thượng và nhìn Prudence bắn mũi tên của nàng. “Chuyện gì về hồn ma mà lại hấp dẫn ngài đến vậy, Curling? Có phải ngài sợ phải gặp một con ma hay ngài lo lắng một con có thể quay lại tóm ngài?”

“Ngài nhầm rồi, Angelstone. Tôi chưa bao giờ bị báo động về việc gặp một hồn ma. Chỉ đơn thuần là tôi tò mò. Tôi thường xuyên thấy mình rơi vào cảm giác buồn chán. Gặp một con ma sẽ là trải nghiệm thú vị nhất, không phải sao? Gần như là một thú vui khác thường mà tôi không thể tưởng tượng nổi.”

Tay Sebastian siết chặt tường đá hơn nữa. “Tôi có thể tư vấn cho ngài một cách nghiêm túc về vài quyết định giúp ngài giảm bớt sự buồn chán của mình.”

“Yên tâm rằng tôi là một người đàn ông rất thận trọng, Angelstone.” Curling mỉm cười đầy hài lòng khi mũi tên của Prudence ghim chặt ngay gần hồng tâm. “Cú bắn tuyệt vời. Tôi tin người phụ nữ của ngài đã chiến thắng, thưa ngài.”

“Cô ấy vẫn thường thắng mà,” Sebastian nói. Anh nhận ra Underbrick đang vỗ tay tán thưởng một cách nhiệt tình.

“Tôi rất mừng vì cuối cùng ngài cũng chấp nhận một trong những lời mời của tôi,” Curling nói. Mắt ông ta vẫn dán lấy Prudence. “Ban đầu tôi đã tự hỏi là tại sao cuối cùng ngài cũng nhận lời. Nhưng khi tôi nhận được thông báo ngài sẽ đi cùng hôn thê và bạn của cô ấy, Phu nhân

Pembroke, tôi đã hiểu được lý do.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên.” Curling nở nụ cười đầy hiểu biết. “Cuộc sống trong thành phố có nhiều hạn chế để các cặp mới đính hôn được ở bên nhau. Về vùng nông thôn thì thoải mái hơn nhiều. Tận hưởng dịp cuối tuần này nhé, Angelstone.”

“Tôi hoàn toàn đang có ý định đó đây.”

Nghe này, Gerald thân yêu của em, có ai đó đang đến. Có lẽ là Đức ngài Braxton. Hãy trốn đi. Đi ngay đi. Chàng sẽ không bao giờ bị phát hiện là đã ở đây với em.

Ngồi trên ghế sofa bọc vải bông nhiều màu trong căn phòng nhỏ bên dưới cầu thang xoắn ốc trong lâu đài, Prudence cau mày chăm chú cố gắng ghi nhớ lời thoại.

Nàng đã tách biệt mình trong căn phòng yên tĩnh này từ cả nửa giờ trước và đang làm việc vô cùng chăm chỉ. Nhưng nàng đang đi đến kết luận là diễn xuất khó hơn nhiều so với nàng dự đoán.

Vở kịch ngắn sẽ diễn ra vào buổi tối muộn. Nàng sẽ vào vai Elisa, một cô gái trẻ bị bố mẹ sắp đặt một cuộc hôn nhân với Đức ngài Braxton bí ẩn. Khiếp sợ viễn cảnh đó, Elisa đã sẵn sàng chạy trốn với chàng Gerald đẹp trai, quyến rũ. Riêng Prudence thì nghĩ Elisa đã chọn lầm người.

Nàng cố nhập tâm lời thoại. “Chạy đi. Hãy đi đi. Chàng không thể bị phát hiện ở đây với em được.”

“Đừng sợ, em yêu,” Edward, Đức ngài Underbrink lên tiếng từ ngưỡng cửa. Anh ta liếc nhìn qua vai sau đó bước nhanh vào phòng. “Chúng ta khá an toàn mà.”

“Edward.” Prudence nhìn lên với vẻ ngạc nhiên.

“Phải, là ta đây, em yêu dấu.” Anh ta đóng cửa lại và tặng nàng nụ cười bí ẩn. “Các quý cô đều đã lên lầu để nghỉ ngơi chuẩn bị cho bữa tối còn các quý ông đều đang trong thư viện của Curling.”

“Ngài làm gì ở đây? Ngài có một vai trong vở kịch sao?”

“Không, Prudence thân yêu của anh, anh ở đây bởi vì anh phải nói chuyện với em.” Edward bước nhanh qua phòng và quỳ xuống trước mặt nàng. Anh ta ôm chặt lấy một bàn tay của nàng trong đôi tay mình. “Em yêu dấu, anh đã vô cùng mong đợi được gặp riêng em.”

Prudence cố gắng một cách kín đáo để rút tay ra. “Tại sao?”

“Bởi vì có quá nhiều điều phải giải thích.” Edward hôn lên bàn tay anh ta đang cầm giữ. “Em phải tin anh khi anh nói rằng anh không bao giờ quên được mùa hè kỳ diệu của Dorset.”

“Hè nào? Ngài biết đấy, chúng tôi có vô số mùa hè. Thực ra thì chúng tôi có nó hằng năm.”

“Quả là một trí óc sắc bén, em yêu. Nhưng chỉ có một mùa hè luôn sống mãi trong tim anh, Prudence thân yêu của anh.” Đôi mắt Edward đông đầy cảm xúc. “Và đó là mùa hè anh đã gặp em. Anh không thể tin được là em đã quên những gì chúng ta đã có với nhau.”

“Edward, nếu ngài không phiền, tôi thực sự phải tập trung học lời thoại đây.” Prudence cố gắng rút mạnh tay lại trong bàn tay kìm kẹp của anh ta lần nữa.

Edward siết lại. “Em không biết anh cảm thấy thế nào khi gặp lại em trong công viên hôm trước đâu. Trông thấy em đã mang tất cả những kỷ niệm trở lại. Cuộc sống của anh thật trống vắng khi không có em, em yêu.”

“Edward, ngài đã kết hôn. Ngài khó có thể nói rằng cuộc sống của mình là trống vắng.”

“Nhưng đúng là vậy. Anh cô đơn lắm, em yêu dấu. Em phải biết là cuộc hôn nhân của anh là một sự kết hợp không vì tình yêu. Anh bị buộc với nó vì lợi ích của gia đình và tước hiệu. Nhưng vợ anh không bao giờ hiểu được những mong muốn của anh.”

Prudence bắt đầu bị kích động. “Rõ ràng là tôi cũng không thể hiểu được chúng đâu, thưa ngài. Nếu tôi hiểu, tôi sẽ sớm nhận ra ngài chỉ giải trí cho bản thân với tôi vào mùa hè ở Dorset mà thôi.”

“Em yêu, sự thật là điều không thể thay đổi được. Chỉ hoàn toàn là vì trách nhiệm với gia đình buộc anh phải rời xa em. Anh không có sự lựa chọn, em yêu.”

“Ngài lẽ ra nên nói với tôi ngay từ đầu vào mùa hè đó là ngài không được quyền tự do yêu đương và kết hôn.” Prudence nói thẳng thừng. “Tôi không đánh giá cao việc mình là người cuối cùng biết chuyện chút nào.”

“Tha lỗi cho anh, anh không thể chịu đựng nổi nếu nói cho em.” Edward rải những nụ hôn như mưa lên lòng bàn tay nàng. “Anh nhận ra quãng thời gian vừa qua của mình thật phung phí, em yêu. Lẽ ra nó là dành cho em. Anh có thể dâng hiến cho em cả bản thân mình. Và nó dường như là cũng không thể đủ cho chúng ta, phải không?”

“Thực ra thì tôi tin là với tôi nó quá đủ rồi,” Prudence nói.

Edward mỉm cười buồn bã. “Em không thể che giấu cảm xúc thật sự của em với anh được, Prudence. Anh biết tình cảm của em dành cho anh vô cùng lớn và tình khôi đến mức sẽ không bao giờ bị dập tắt.”

“Tôi e là nó cũng không lớn hay tinh khiết cho lắm đâu bởi vì dường như nó đã tắt nhanh như một ngọn nến rồi.”

“Vậy thì anh sẽ dâng hiến hết bản thân mình để nhen lại ngọn lửa hồng mà anh biết nó vẫn còn sáng đâu đó trong em,” Edward thề.

Prudence trong khoảnh khắc tự hỏi sao nàng thậm chí có thể từng nghiêm túc với Edward vào mùa hè năm đó ở Dorset được chứ. Tất nhiên, nàng nhắc nhở bản thân, nàng trẻ hơn hiện tại ba tuổi. Và nàng vẫn chưa gặp Sebastian.

“Tôi không nghĩ Angelstone sẽ đánh giá cao nỗ lực của ngài đâu,” Prudence nói khô khốc.

“Angelstone. Con quỷ đó” Edward siết chặt tay nàng. “Anh không thể tin là em sẽ kết hôn với Thiên Thần Sa Ngã. Em là một phụ nữ ấm áp và tươi sáng. Thật đau khổ mỗi khi anh nghĩ đến việc em bị kẹt lại trong vòng tay một gã đàn ông lạnh lùng đến vậy.”

Prudence cau mày. “Angelstone không lạnh lùng chút nào.”

“Họ luôn nói anh ta lạnh lẽo từ trong huyết quản.”

“Vớ vẩn,” Prudence nói nhanh. “Ngài ấy hành động như thể ngày ấy đã luôn như vậy từ rất lâu rồi mà tôi dám nói rằng ngài ấy luôn là chính mình. Ngài ấy là người có tài năng thiên bẩm đấy. Và ngài ấy chắc chắn không hề lạnh lẽo từ trong huyết quản.”

Edward ném cho nàng ánh nhìn thương hại. “Em yêu, em thật quá tốt bụng. Em không hiểu Angelstone thực sự nguy hiểm đến thế nào đâu. Vì lợi ích những gì chúng ta đã từng chia sẻ. Em không nên để mình bị vướng vào lưới của Chúa tể Thế giới ngầm được.”

“Tôi e là mình có mọi quyền để mang cô ấy đi, Underbrink,” Sebastian nói từ ngưỡng cửa. Giọng anh mềm mại, lạnh lùng nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm. “Vậy nên, tôi khuyên ngài nên buông vị hôn thê của tôi ra ngay.”

Edward thả rơi tay Prudence xuống như thể nó đang khiến anh ta cháy xém. Anh ta đứng bật dậy. “Angelstone.”

Prudence mỉm cười với Sebastian. “Xin chào, Angelstone. Em không nghe thấy ngài bước vào.”

“Rõ là vậy.” Sebastian tựa người vào cửa, hai tay khoanh trước ngực. Anh đặt toàn bộ sự chú ý của mình vào Edward. “Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?”

“Tập dượt cho vở kịch, thưa ngài,” Prudence nói nhẹ nhàng. “Không có gì cả. Phải vậy không, Ngài Underbrink?”

Edward đỏ mặt. “Phải,” anh ta lắp bắp. “Tập dượt cho vở kịch. Tôi đang giúp Prudence – ý tôi là, cô Merryweather – thực hành lời thoại.”

“Đi đi,” Prudence lẩm bẩm bằng chất giọng kịch tính nhất của mình. “Đi luôn đi. Tôi không cần sự trợ giúp của ngài, thưa ngài. Angelstone có thể giúp tôi ghi nhớ lời thoại.”

“Vâng, tất nhiên.” Edward lướt một ngón tay nói lỏng chiếc cà vạt của mình. “Nếu cô thứ lỗi, cô Merryweather.”

“Tạm biệt, ngài Underbrink.”

Edward hướng về phía cửa với nét mặt cảnh giác. Rõ ràng anh ta không hoàn toàn chắc Sebastian liệu có di chuyển không. Ngay khi Sebastian uể oải bước sang bên. Edward rón rén nhanh chóng chuồn qua anh và chạy trốn chết.

Sebastian nhướn mày với Prudence. “Tập dượt cho vở kịch hử?”

“Vâng, và ngài có biết không, Angelstone, em đã phát hiện ra diễn kịch là một việc rất khó.”

“Đó là những gì mẹ ta luôn nói.”

“Em không hiểu được là cách nào những người khác có thể học thuộc được hết lời thoại trong buổi tối nay.”

“Phần lớn diễn viên thực sự sẽ không phải bận tâm với nó.” Sebastian hước về phía nàng. “Họ đơn giản chỉ cần đọc chúng trên sân khấu.”

“Trời ơi, vậy là em đang lãng phí thời gian sao, ngài có nghĩ thế không?” Prudence mỉm cười buồn bã. “Nó thực sự là một vở kịch rất ngắn gọn.”

“Thế sao?”

“Vâng, nó nói về một quý cô đã bị đánh hôn với một người đàn ông rất thú vị là ngài Braxton. Nhưng cô ta ngu ngốc tin là mình đang yêu một sinh vật cực kỳ kém-thông-minh tên là Gerald. Nếu em là cô ta, em sẽ nói lời tạm biệt với Gerald và sau đó sẽ kết hôn với ngài Braxton bí ẩn kia.”

“Em thực sự sẽ làm vậy sao?” Sebastian kéo nàng đứng dậy và áp má nàng trong đôi tay anh.

“Chắc chắn rồi.” Nàng nín thở, tự hỏi liệu anh có hôn mình không. “Đó chính xác là những gì em sẽ làm.”

“Ta rất mừng khi nghe thấy nó.” Anh khẽ lướt miệng mình trên môi nàng. “Giờ thì, em có muốn ta giúp học lời thoại không?”

“Ngài không phiền chứ?”

“Không hề. Em biết đấy, diễn xuất đã ăn sâu vào máu ta rồi.”

Khuya hôm đó, Prudence đã đuổi cô hầu được giao phục vụ nàng ra và bắt đầu sốt ruột đi loanh quanh trong phòng. Sự tĩnh lặng bao trùm Lâu đài Curling, tất cả các vị khách đều đã lui về phòng ngủ sau vở kịch nghiệp dư lúc tối cùng rất nhiều rượu và các thẻ bài.

Prudence khá tự hào với nỗ lực đầu tiên của mình trên sân khấu. Nàng là người duy nhất thuộc nắm lòng lời thoại và nàng còn vui sướng hơn khi Sebastian vỗ tay âm ỉ trước màn trình diễn của nàng.

Nhưng giờ thì nàng đã sẵn sàng cho chuyến phiêu lưu thực sự trong đêm nay.

Prudence đã cởi ngay bộ váy ngủ của nàng ra khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô hầu. Nàng nhanh chóng mặc vào chiếc váy len tiện lợi đã mang theo cho dịp này và giờ nàng đang sốt ruột mong ngóng Sebastian đến đưa mình đi để họ có thể bắt đầu điều tra.

Dường như là vô tận trước khi cửa phòng nàng mở ra mà không một lời cảnh báo và rồi Sebastian lặng lẽ bước vào phòng. Anh liếc qua vai khi ra hiệu cho nàng. “Em đã sẵn sàng chưa?”

“Tất nhiên.” Prudence cầm một cây nến khổng sáng lấp lên và vội vã bước về phía cửa. “Điều gì đã giữ chân ngài vậy?”

“Ta phải chờ hành lang bớt nhộn nhịp đi đã.” Anh mỉm cười. “Em có biết cậu trai trẻ Dodwell đang qua lại với Phu nhân Keegan không?”

“Phu nhân Keegan á?” Prudence giật mình. “Nhưng cô ấy hẳn phải gấp đôi tuổi cậu ta. Hơn nữa cô ấy đã có chồng rồi.”

“Nhưng chồng cô ta ở lại thành phố, nếu em nhớ.” Sebastian chạm vào môi nàng bằng một ngón tay. “Giờ thì không nói lời nào nữa, cho đến khi chúng ta tới được chỗ cầu thang.”

Anh nắm lấy tay nàng và dẫn nàng nhanh chóng băng qua hành lang yên tĩnh. Prudence nhận ra không cần thiết phải cầm theo một ngọn nến. Ánh sáng từ những ngọn đuốc trên tường là đủ để cung cấp ánh sáng cho cả các cánh cửa và cầu thang. Rõ ràng Đức ngài Curling cũng nhận thức rõ những thói quen ban đêm của các vị khách của mình.

Cầu thang dẫn lên tầng ba thì lại là chuyện khác. Nó tối đen như mực và hơi lạnh len lỏi qua chiếc váy ấm áp của Prudence.

Sebastian không cho Prudence thắp nến cho đến họ đến được đầu cầu thang và an toàn tránh được tầm nhìn từ hành lang phía dưới. Khi ngọn lửa bùng lên, anh cầm lấy nó từ tay nàng và giữ nó trên cao.

“Làm sao chúng ta biết đường Ringcross đã chết ở phòng nào?”

“Ta đã điều tra vài người hầu ở đây trước rồi,” Sebastian giải thích. “Một trong số họ nói nó là một căn phòng ở tòa tháp phía nam.”

“Trên này lạnh thật đấy.” Prudence chà sát hay tay nhanh chóng khi họ bước về phía cánh cửa dẫn lên tòa tháp phía nam của lâu đài.

“Curling nói chỗ này chưa bao giờ được sử dụng. Không cần phải lãng phí nhiệt lượng với nó.”

“Nếu chỗ nào chưa bao giờ được sử dụng, vậy thì Ringcross làm gì ở đây trong cái đêm anh ta chết?” Prudence hỏi.

“Hỏi hay lắm, em yêu.” Sebastian dừng lại trước một cánh cửa đóng kín cuối hành lang. “Phòng đó đây.”

Prudence cố xoay nắm cửa. “Nó bị khóa rồi.”

“Ta sẽ xử lý nó. Ở đây, giữ lấy cây nến.”

Prudence đỡ lấy ngọn nến trong tay anh. Nàng ngưỡng mộ quan sát Sebastian rút ra một thanh kim loại ngắn trong ống tay áo. Anh cẩn thận đưa nó vào ổ khóa. “Mở ra cho ta nào, em yêu,” Sebastian thì thầm với ổ khóa. “Đúng rồi, em yêu, để ta vào. Cho ta cái ta muốn. Ồ phải, đúng thế. Đó là cái ta cần. Tuyệt vời.”

Tiếng click nhỏ vang lên. Sebastian xoay tay nắm cửa và mở ra. Bản lề rít lên tiếng kỳ lạ.

Prudence thực sự bị ấn tượng. “Rất thông minh, thừa ngài.”

Anh mỉm cười yếu ớt khi bước vào phòng. “Cảm ơn, em yêu. Luôn thật tuyệt khi nhận được lời tán dương từ ai đó.”

“Ngài phải dạy em cách làm điều đó thế nào nhé,” Prudence nói.

“Ta không chắc làm vậy có nên không. Nếu ta dạy em tất cả mảnh khoe của mình, em có thể quyết định sẽ không cần ta nữa.”

“Vớ vẩn.” Prudence bước theo anh vào căn phòng tối. “Chúng ta là một đội, thừa ngài. Chúng ta phải chia sẻ kinh nghiệm với – ôi trời.” Nàng hỗn hển thở khi cái lạnh thấu xương không ngừng quét qua mình.

“Sao vậy?” Sebastian hỏi trong bóng tối.

“Em không biết.” Prudence liếc nhìn ngọn nến trong tay mình, rõ ràng mong đợi là nó đã tắt. Nhưng ngọn lửa vẫn cháy. “Ở đây lạnh như băng ấy.”

“Không lạnh hơn trong hành lang là mấy đâu.”

“Vớ em thì cảm giác lạnh hơn nhiều.” Nàng giơ ngọn nến cao hơn và nhìn quanh căn phòng.

Các món đồ nội thất nghèo nàn với một chiếc giường trông lạ mắt, một bàn viết, một tủ quần áo khổng lồ, rèm che cửa trông có vẻ nặng nề che kín cửa sổ.

“Mọi thứ đều màu đen,” Prudence thì thầm kinh ngạc. “Ga trải giường, chăn mềm, thảm. Mọi thứ.” Nàng giơ cao ngọn nến và chăm chú nhìn hai sợi xích màu đỏ treo lơ lửng trên tường. “Đây là cái quái gì vậy?”

Sebastian bước ngang qua căn phòng để kiểm tra. “Xích trói.”

“Trời đất ơi. Kỳ quặc thật đấy. Ngài có nghĩ đây từng là một nhà ngục không?”

“Không. Nhà ngục thường được xây bên dưới ngôi nhà, không phải trên đỉnh.”

“Cách bố trí thật kỳ lạ.”

“Phải.” Sebastian đỡ lấy ngọn nến từ tay Prudence và bắt đầu chậm rãi di chuyển quanh phòng.

Prudence rùng mình khi nàng nhìn anh. Chắc chắn ở đây lạnh hơn ngoài hành lang, nàng nghĩ. Nàng tự hỏi tại sao Sebastian lại không cảm thấy sự khác biệt đó. Không phải chỉ hơi lạnh mà không khí trong căn phòng cũng khiến nàng bồn chồn. Có cảm giác thật khó chịu trong bóng tối này mà không giống chút nào với sự u ám thường thấy của màn đêm.

“Sebastian, có gì đó rất khác trong căn phòng này,” nàng nói khẩn cấp.

Anh liếc nhìn nàng lo lắng. “Chết tiệt. Em đang sợ hãi. Ta lẽ ra không bao giờ nên đưa em lên đây. Đến đây nào, ta sẽ đưa em quay lại phòng ngủ.”

“Không.” Nàng cố nở một nụ cười trấn an. “Không, em ổn mà. Chỉ hơi lạnh thôi.”

“Em có chắc mình không muốn quay trở lại phòng mình chứ?”

“Và bỏ lỡ cơ hội được quan sát kỹ năng điều tra của ngài sao? Chắc chắn là không,” nàng nói kiên quyết. “Tiếp tục đi, thưa ngài.”

Anh ném cho nàng cái nhìn suy tư cuối cùng. “Được rồi. Nhưng nếu em thấy khó chịu hơn nữa, em phải nói cho ta biết. Ta không muốn làm hỏng trí thông minh của em bằng cách dọa em sợ trong vụ việc này.”

“Em đảm bảo với ngài là em không sợ.” Prudence tìm cách thay đổi chủ đề. “Ngài biết đấy, em không thể tưởng tượng được việc sử dụng căn phòng này làm phòng khách. Nó quá kì quái.”

“Ta đồng ý.” Sebastian dừng lại trước tủ quần áo và mở nó ra. “Không có vị khách nào có thể thấy thoải mái trong căn phòng thế này được.”

“Trong tủ áo có gì không?” Prudence bước lại gần hơn, trong giây lát bị phân tâm trước biểu hiện tập trung cao độ nàng trông thấy trên khuôn mặt Sebastian.

“Không, nó hoàn toàn trống rỗng.” Sebastian cúi sâu hơn vào trong. “Nhưng có vài ngăn kéo nhỏ được thiết kế bên trong.”

“Cho em xem với.” Prudence liếc nhìn vào trong. Có vài hàng ngăn kéo chiếm hầu hết không gian. “Em tự hỏi người ta giữ thứ gì ở đây?”

“Ta không biết nữa.” Sebastian bắt đầu mở chỗ ngăn kéo.

Tất cả chúng đều trống trơn ngoại trừ một trong những cái cuối ở góc bên phải. Sebastian sắp đóng nó lại khi anh mở cái khác và rồi dừng lại, cau mày.

“Gì vậy?” Prudence đứng kiễng chân, cố nhìn qua vai anh. Nàng trông thấy ánh vàng ở góc ngăn kéo nhỏ. “Một đồng xu.”

“Không, một cái khuy.” Sebastian cầm món đồ ánh vàng ra khỏi ngăn kéo và giữ nó trước ánh nến. “Nó được chạm khắc.” Anh nghiên cứu kỹ hơn. “The Princes of Virtue³.”

Prudence cau mày. “Trình bạch? Ngài có nghĩ cái khuy thuộc về một người theo Đạo Tin lành không?”

“Ta ngờ là vậy.” Sebastian trông đầy quan tâm. “Các thành viên của câu lạc bộ quý ông thường có những chiếc nút áo chạm khắc tên các câu lạc bộ đặc biệt của họ.”

“Ngài đã bao giờ nghe nói câu lạc bộ tên Hoàng tử Trinh bạch chưa?”

“Chưa,” Sebastian thừa nhận. “Chưa bao giờ. Nhưng ta có thể tìm hiểu vài điều về nó khi chúng ta quay lại thành phố.” Anh bỏ chiếc nút áo vào túi và đóng ngăn kéo lại.

“Em cho là chiếc khuy này cũng không cho chúng ta thêm bất kỳ manh mối nào về cái chết của Ringcross đâu,” Prudence thất vọng nói. “Em ngờ là chúng có bất kỳ sự kết nối nào. Em đoán chiếc nút áo đó nằm trong ngăn kéo này nhiều năm rồi.”

“Khó mà biết được,” Sebastian nói đầy hoài nghi. Anh đang định đóng tủ áo lại thì dừng lại lần

nữa. Anh nghiêng người về phía trước.

“Gì vậy?”

“Tấm gỗ này lạ thật đấy,” Sebastian nói.

Prudence quan sát kỹ hơn. “Nó làm em nhớ đến cái lần em tìm chiếc vòng ngọc cho Phu nhân Pembroke.”

“Ta tin là còn điều gì đó ẩn giấu trong chiếc tủ áo này.” Sebastian đẩy mạnh vào chiếc tủ. Nó không nhúc nhích. “Có lẽ là có chốt mở ở quanh đây.”

Prudence bước quanh chiếc tủ để quan sát kỹ hơn từ bên ngoài. “Cái tủ bị gắn trực tiếp lên tường, Sebastian. Thậm chí nếu chàng bẩy lưng tủ ra, chàng sẽ chỉ thấy các phiến đá mà thôi.”

“Không sao, ta sẽ giải quyết câu đố nhỏ nhoi này.” Sebastian tiếp tục kiểm tra bên trong tủ quần áo.

Prudence hiểu điều gì đang thúc đẩy anh. Nàng cũng rất tò mò muốn biết liệu có cơ chế ẩn nào được thiết kế để mở phần lưng tủ không.

Nàng quỳ xuống trên đầu gối để xem có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy một chiếc đòn bẩy hay lò xo nào dưới đáy tủ không. Qua khóe mắt mình nàng thoáng thấy một vật nhỏ bên dưới giường.

“Sebastian, có thứ gì đó ở kia.”

“Gì vậy?”

“Dưới gầm giường ấy. Em tin nó là một cái hộp nhỏ.” Prudence bò về phía chiếc giường bằng tay và đầu gối. “Giữ nấn xuống thấp cho em.”

“Để ta.” Sebastian cúi xuống và kéo nàng đứng dậy. “Chúng ta không biết có thứ gì khác bên dưới chiếc giường chết tiệt này không.”

Nàng nhăn mũi khi anh quỳ xuống. “Tốt thôi, thưa ngài, nhưng em muốn ngài nhớ chính em mới là người phát hiện ra thứ này, bất kể nó là gì.”

“Ta biết cách để giải quyết vấn đề theo đúng trình tự.” Sebastian bò vào gầm giường và nhặt vật nhỏ lên.

“Thế?” Prudence háo hức. “Ngài thấy gì vậy?”

“Một hộp đựng thuốc lá.”

“Còn thứ gì khác dưới đó không?” Prudence hỏi.

“Trống trơn.” Sebastian vươn thẳng dậy và cầm theo hộp thuốc lá trong tay. Anh mở nó ra. “Vẫn còn vương mùi thuốc.” Anh đưa hộp lại gần mũi hơn và hít vào thật trọng. “Mùi thơm rất đặc biệt.”

“Em mừng là ngài không hút thuốc,” Prudence nhận xét. “Đó là một thói quen rất khó chịu.”

“Nhưng cũng rất phổ biến. Nhìn chiếc hộp này thì nó trông cũng giống hàng chục chiếc khác được các quý ông thượng lưu sử dụng.” Sebastian đứng lên. “Tuy nhiên, chuyện này có những mối liên kết khá bất thường. Có lẽ sẽ tìm được người chế tạo ra thứ này và tìm ra người đã mua nó.”

“Có lẽ hộp thuốc này thuộc về Ringcross, nhưng cũng chẳng nói nên được nhiều điều.”

“Ta không chắc đâu.” Sebastian quét mắt khắp căn phòng với ánh nhìn đoán định. “Giả sử nếu nó thuộc về Ringcross, nó lẽ ra cũng đã ở bên ngoài cửa sổ cùng anh ta rồi. Trừ khi có một trận chiến trong căn phòng này trước khi anh ta chết và chiếc hộp bằng cách nào đó đã rơi khỏi túi áo anh ta.”

Prudence nhìn chăm chăm anh. “Ngài nghĩ chuyện này có thể là một vụ giết người sao?”

“Còn quá sớm để kết luận. Nhưng đến giờ thì vụ điều tra đang dần trở nên thú vị hơn rồi.” Anh bước đến bên cửa sổ và vén tấm rèm nặng nề sang bên.

Prudence quan sát cửa sổ lớn. “Rơi từ đó sẽ rất khó đấy, trừ khi ai đó đang đứng trên gờ tường.”

“Phải. Nhưng ai có thể đẩy một người đàn ông đến sát mép cửa chứ,” Sebastian nói.

Prudence rung mình lần nữa khi cái lạnh thấu xương quét qua nàng. “Hoặc ai đó có thể nhảy.”

Nàng bị bất ngờ với những cảm xúc dường như tỏa ra từ nơi khác hơn là trong chính mình. Con giân dữ và thù địch hòa quyện thoảng qua nàng, gửi đến một cơn rung mình xuyên qua cơ thể. Prudence loạng choạng dưới đợt tấn công, nhưng nàng hiểu nàng không phải người đã thực sự trải qua những cảm xúc kinh hoàng đó.

Một ai đó khác đã trải qua cảm giác đáng sợ đó trong căn phòng này. Một người phụ nữ khác. Prudence chắc chắn.

“Prudence?” Sebastian giữ ngọn nến trên cao và nhìn xuống nàng. “Có chuyện gì vậy?”

Nàng ngược nhìn anh, ước gì anh có thể hiểu. “Em nghĩ em đang gặp phải con ma thực sự đầu tiên trong cuộc đời mình.”

“Đủ rồi.” Anh nắm lấy tay nàng và bắt đầu hướng nàng ra cửa. “Chuyện này thế là quá đủ với em rồi. Ta sẽ đưa em ra khỏi đây ngay lập tức.”

“Sebastian, em không tưởng tượng đâu. Em thề đấy, có thứ gì đó khủng khiếp đã từng xảy ra ở đây. Em không hoàn toàn chắc là nó không liên quan đến cái chết của Ringcross đâu. Em có thể cảm thấy sự hiện diện của một người phụ nữ.”

“Bình tĩnh nào, em yêu.”

“Nhưng, Sebastian –”

Anh dẫn nàng qua cửa. Anh dừng lại đủ lâu để khóa cửa phòng và sau đó giục nàng nhanh chóng bước xuống hành lang tối đen về phía cầu thang.

Prudence vẫn đang khiếp sợ. “Ngài nghĩ em đã để trí tưởng tượng của bản thân lẫn át sự kiểm soát của các giác quan phải vậy không?”

“Em là một phụ nữ rất thông minh và giàu sức sáng tạo, em yêu. Những tài năng như vậy đôi khi lại là điểm yếu đấy.”

“Không đâu. Có chuyện gì đó cực kỳ khủng khiếp đã từng xảy ra trong căn phòng đó, Sebastian. Có thể chúng liên quan đến cái chết của Ringcross, có thể không. Nhưng em thề với ngài là có chuyện khủng khiếp đã từng xảy ra trong căn phòng đó.

“Ta không tranh cãi với em nữa, Prue.” Sebastian dẫn nàng bước dọc hành lang về phía cầu thang.

“Ngài không tin em,” nàng nói.

“Ta thừa nhận là mình không tin vào ma quỷ. Ta cũng thừa nhận là mình có sở thích mạnh mẽ với những thứ chắc chắn trước khi đưa ra kết luận của riêng mình.”

“Nói cách khác, ngài nghĩ em là nạn nhân của trí tưởng tượng quá mức.”

“Em yêu, thực tế là việc em chọn điều tra các hiện tượng quang phổ đã cho thấy một sở thích chỉ ra rằng trí tưởng tượng của em vô cùng phong phú, thật đấy. Không có ý xúc phạm nhưng em phải hiểu rằng sở thích của ta đòi hỏi một đầu óc minh mẫn hơn rất nhiều.”

“Ha. Ngài nghĩ ngài vượt trội hơn em sao?”

“Có lẽ không phải trong các hiện tượng quang phổ, nhưng khi nhắc đến điều tra tội phạm, chắc chắn là hơn nhiều.”

“Đó là điều ngạo mạn nhất để có thể nói ra thành lời,” Prudence tuyên bố. “Việc em làm cũng đầy tính khoa học y như ngài.”

Không một dấu hiệu cảnh báo, cánh cửa họ vừa bước qua đột nhiên bật mở. Tiếng cào và sau đó một ngọn nến bùng lên. Một ông già để râu gày khảnh khiu đang nhìn chăm chăm họ.

“Cái quái gì vậy?” Sebastian giật Prudence ra phía sau mình và quay ngoắt lại đối mặt với người đàn ông ốm yếu đứng trước cửa. “Người là ai?”

Ông già lờ anh đi và nhìn chăm chăm Prudence bằng đôi mắt đờ đẫn. “Cô không phải cô ấy.” Khuôn mặt nhăn nheo của ông ta hằn lên sự thất vọng rành rành.

“Xin ông thứ lỗi?” Prudence đứng kiễng chân để nhìn ông ta qua vai Sebastian.

“Tôi nói, cô không phải cô ấy.” Ông già nheo mắt. “Tôi đã bị giấu ở đây kể từ khi cô ấy ra đi trong căn phòng kia. Tôi đã theo dõi khi cô ấy đến. Đoán là cô ấy sẽ quay trở lại lần nữa. Tôi đã muốn cô ấy cho chính mình.”

“Ông đang mong đợi gặp ai?” Sebastian hỏi.

“Cô gái đã ra đi trong căn phòng đáng nguyên rủa đó.” Người đàn ông ném cho Sebastian ánh nhìn sắc sảo. “Tôi là người đã phát hiện ra cô ấy, anh biết đấy.”

“Không, tôi không biết,” Sebastian nói.

“Tìm thấy cô ấy dưới suối. Họ nói cô ấy bị ngã và chết đuối, nhưng tôi đã thấy cô ấy nhảy. Họ mang thi thể cô ấy vớt xuống suối và bỏ cô ấy lại đó để mọi người nghĩ là cô ấy chết đuối. Nhưng tôi mới là người biết rõ.”

Người đàn ông đó đang sắp sửa phát điên, Prudence nhận ra, nhưng ông ta tin vào mọi lời mình nói. “Ông là ai?”

“Higgins. Halfwit Higgins, họ gọi tôi như vậy.” Higgins bật cười im lặng, để lộ cái miệng gần như không còn chiếc răng nào của mình.

“Cô ấy đã nhảy lúc nào vậy, Higgins?” Sebastian hỏi.

“Từ rất lâu rồi.” Giờ Higgins đang nói bằng giọng như hát. Đôi mắt của ông ta dường như đang tập trung vào thứ gì đó ở rất xa. “Nhưng tôi không thể quên được.”

“Có phải Ringcross chịu trách nhiệm cho việc cô ấy nhảy không?” Sebastian hỏi.

“Bọn chúng đều phải chịu trách nhiệm.” Higgins gật đầu quả quyết. “Và tất cả bọn chúng sẽ phải trả giá. Anh sẽ thấy. Tất cả bọn chúng sẽ phải trả giá. Cô ấy đã nguyên rửa họ như vậy trước khi nhảy, anh sẽ thấy. Nói với chúng rằng cô ấy sẽ báo thù. Giờ thì nó đã bắt đầu rồi.”

“Cô ấy đã làm vậy với Ringcross ư?” Prudence siết chặt tay Sebastian. “Có phải đó là điều ông muốn nói không, ông Higgins?”

“Cô ấy cũng sẽ làm vậy với người khác nữa.” Higgins bước khỏi cửa. Ông ta bắt đầu bước xuống hành lang.

“Chờ đã. Những người khác là ai?” Sebastian hỏi nhanh. “Cô gái ấy đã nhảy khi nào?”

Nhưng Higgins không để ý. Ông ta ngâm nga trong hòng và tiếp tục bước dọc hành lang. Sebastian bước ngay sau.

“Để ông ta đi,” Prudence nói. “Ông già khốn khổ đó phát điên rồi. Nếu ngài cố hỏi ông ta thêm nữa, ngài sẽ chỉ kích động ông ấy thêm thôi. Bất kể ông ấy có làm gì. Ông ấy sẽ chỉ báo động cho cả căn nhà. Nó sẽ phá hỏng bất kỳ cơ hội điều tra thêm nào của chúng ta.”

“Khốn kiếp, ông ta biết gì đó về chuyện này. “Sebastian nhìn theo đầy thất vọng khi Higgins rẽ vào một góc trong căn phòng tối và biến mất khỏi tầm nhìn.

“Có lẽ không nhiều như ngài nghĩ đâu,” Prudence nói suy tư. “Ông ấy có vẻ đang đau khổ trong cơn mê sảng. Cái chết của cô gái có thể chỉ là một truyền thuyết cũ mà ông ấy bằng cách nào đó đã gộp nó cùng cái chết của Ringcross.”

“Em nghĩ ông ta là ai?”

“Em không biết nữa. Có lẽ là một người làm lâu năm đã nghỉ hưu trong nhà.” Prudence mỉm cười. “Hoặc có lẽ là một hồn ma.”

Sebastian cau mày nhìn nàng khi anh nắm lấy tay nàng và dẫn nàng về phía cầu thang. “Đó

không phải ma.”

“Sao ngài biết chứ? Ngài đã bao giờ gặp ma đâu.”

“Ta sẽ biết khi ta trông thấy một con.” Sebastian đã bước đến đỉnh cầu thang và thổi tắt ngọn nến. Ánh sáng mờ ảo từ hành lang tầng dưới hắt lên. “Em, mặt khác, đã thấy quá nhiều ma đêm nay rồi.”

“Vô lý. Em sẽ không để ngài khiến nó nghe như thể em có thói quen hù dọa chính mình đâu. Em đảm bảo với ngài, em không hề như vậy. Chỉ là em cảm thấy thứ gì đó rất kỳ lạ trong căn phòng đó không có nghĩa là em là đồ yếu đuối thiếu đầu óc.”

“Suýt.” Sebastian dừng lại nửa đường xuống cầu thang.

Anh dựa lưng vào tường và kéo Prudence vào vòng tay. Anh xoay nàng để gương mặt nàng bị giấu trong ngực anh.

“Ngài đang làm gì vậy?” Prudence lẩm bẩm trong áo anh.

“Yên nào,” anh thì thầm vào tai nàng. “Giao thông trong hành lang có vẻ đang nhộn nhịp lần nữa.”

“Ồ.”

Cánh cửa nào đó dọc hành lang đóng lại. Sebastian chờ thêm một lúc lâu trước khi thả Prudence ra. “Ta nghĩ chúng ta an toàn rồi. Đó là Larkin. Anh ta nhón chân đi qua các bậc thang dưới kia và không nhìn lên. Đi nào, chúng ta sẽ đưa em trở lại phòng ngủ. Chúng ta có thể không may mắn như vậy lần tới đâu.”

“Chuyện này thực sự rất thú vị, phải không Sebastian?” Prudence để mình bị kéo nhanh đến chân cầu thang. “Em tin là em sẽ tận hưởng sự hợp tác của chúng ta từng chút một.”

“Ta tin em sẽ làm vậy, em yêu,” anh lẩm bẩm. “Ta thì, không may là, các dây thần kinh của ta đang phải chịu đựng quá nhiều với kinh nghiệm lần này.”

Họ đến được cửa phòng Prudence mà không có thêm bất kỳ sự cố nào. Prudence có thể cảm nhận được tiếng thở dài nhẹ nhõm của Sebastian. Anh mở cửa cho nàng.

Prudence nghe tiếng rin rít phía cuối hành lang. Nàng vội vã bước vào phòng và quay lại để chắc chắn Sebastian không bị bất cứ ai đang nhón chân qua hành lang trông thấy.

Sebastian ở ngay sau nàng. Anh đóng cửa lại khế khàng khiến nó không gây bất kỳ tiếng động nào.

“Chết tiệt.” Anh thả nắm cửa ra. “Suýt thì bị phát hiện.”

“Vâng, nhưng giờ chúng ta an toàn rồi.” Prudence thấp nền. Ngọn lửa bùng lên soi sáng biểu hiện quả quyết trên gương mặt Sebastian. Nàng ngạc nhiên nhìn anh. “Có chuyện gì vậy? Em chắc chắn ngài có thể quay trở lại phòng mình trong một lát nữa thôi.”

“Về việc đó,” Sebastian nói, “có vài chuyện ta muốn thảo luận với em.” Ánh mắt anh chiếu lên

nàng với sự chiếm hữu không thể nhầm lẫn. “Giờ thì có vẻ như là thời điểm tốt nhất.”

Nàng mỉm cười, vẫn còn dư âm của sự nhiệt tình lúc trước. “Em đang nóng lòng muốn phân tích kết quả điều tra của chúng ta đêm nay. Chúng ta nên lập một bản ghi chú. Đợi em một lát để em lấy giấy bút nhé.”

“Để sau.” Đôi mắt Sebastian rực lên ánh vàng trong ánh nến. “Những nhiều ta muốn thảo luận mang tính riêng tư hơn nhiều.”

“Riêng tư sao?”

“Phải.”

Anh bước hai bước về phía nàng và kéo nàng vào vòng tay mình. “Cực kỳ riêng tư.”

Có tiếng gõ nhẹ lên cửa ngay khi Sebastian bao phủ miệng Prudence bằng miệng mình.

CHƯƠNG 9

“Chết tiệt,” Sebastian dút nụ hôn và quay đầu về phía cửa. Anh chưa bao giờ trông nguy hiểm đến thế. “Kẻ quái nào nghĩ hẳn có thể gõ cửa phòng ngủ của em vào cái giờ này trong đêm chứ?”

“Em không biết nữa.” Nàng cau mày lo lắng khi trông thấy cơn giận lạnh lẽo đang bùng lên trong đôi mắt Sebastian. “Vì Chúa, bình tĩnh nào. Đó chắc chắn là Phu nhân Pembroke. Có lẽ bà ấy cần giúp đỡ.”

“Không chắc.” Sebastian quay ngoắt lại trên gót chân và bắt đầu hướng về phía cửa.

Hoảng sợ trước biểu hiện đầy đe dọa của anh, Prudence nắm lấy cánh tay anh và túm trượt. “Sebastian, chờ đã. Ngài không thể mở cửa được.”

“Còn em thì chắc chắn là không được mở.”

“Có lý trí chút đi, thưa ngài.” Prudence vội vã bước theo anh. “Đây không phải cách hợp lý để tiếp cận vấn đề đâu.”

“Em sai rồi, Prue. Nó là cách cực kỳ hợp lý. Biện pháp của ta sẽ vô cùng hiệu quả trong việc chấm dứt bất kỳ ai có ý định bước ra hành lang này vào lúc tối muộn như vậy.”

“Em có nên nhắc ngài nhớ, thưa ngài, là sẽ cực kỳ khó để phá vỡ lời hứa hôn của chúng ta nếu mọi người tin là chúng ta đã chia sẻ phòng ngủ với nhau không. Toàn bộ chuyện này đã khó xử lắm rồi.”

Thêm một tiếng gõ cửa khẽ khàng khác.

Sebastian bắn cho Prudence cái nháy mắt chế giễu. “Em yêu, em không biết ý nghĩa của từ khó xử thực sự là thế nào đâu.”

Prudence thấy thế là quá đủ rồi. “Thật là vô lý. Ngài đang không suy nghĩ một cách rõ ràng. Thực sự thì ngài đang để tình cảm lấn át lý trí đấy.”

“Vậy sao?” Sebastian siết tay quanh nắm cửa. “Và chính xác em cho là ta nên làm gì trong trường hợp này, quý cô Merryweather?”

“Làm điều hợp lý. Trốn trong tủ quần áo và ở trong đó khi em giải quyết chuyện này.”

Anh bắn cho nàng ánh mắt hoài nghi. Và rồi anh giật cửa mở.

Prudence cực kỳ khó chịu với hành vi cao-tay của anh khi nàng chưa nhận ra kịp người đến gặp mình trong vài giây. Và rồi nàng hỗn hển khi nhận ra đó là Edward.

Ngài Underbrick đứng ngay giữa hành lang với đôi dép đi trong nhà cùng một chiếc áo khoác xanh đậm thêu gia huy gia đình. Anh ta không nhận ra Sebastian ngay vì còn quá bận rộn kiểm tra hành lang hai bên để chắc chắn không có ai.

“Chào buổi tối, Underbrick,” Sebastian nói bằng tông giọng có thể khiến đến cả địa ngục cũng có thể đóng băng. “Để cho nhanh thì chúng ta có thể bỏ qua phép lịch sự. Và đi thẳng vào vấn đề. Tôi có nên bảo phụ tá đến gặp phụ tá của ngài ngay khi chúng ta quay lại London.”

“Gì cơ?” Edward nháy bật lại cả thước. Đầu anh ta dáo dác nhìn quanh và anh ta đang chăm chăm nhìn Sebastian với vẻ kinh hoàng. “Chết tiệt. Angelstone, xin lỗi. Có vẻ như tôi đã gõ nhầm cửa.”

“Một nhận thức tuyệt vời. Chắc chắn là nhầm cửa.”

“Đây là một sai lầm, tôi đảm bảo với ngài,” Edward lắp bắp.

“Một sai lầm mà ngài sẽ phải trả giá đắt.”

“Giờ thì xem nào,” Edward đỏ mặt, “ngài chắc chắn không định gọi tôi ra chỉ đơn giản vì tôi gõ nhầm cửa phòng ngài đấy chứ.”

“Đây không phải phòng tôi,” Sebastian nói.

Edward trông hoảng loạn hơn nữa. “Không phải sao? Nhưng ngài đang đứng ngay ngưỡng cửa. Tôi e là mình vẫn chưa hiểu.”

“Đây là cửa phòng hôn thê của tôi, Underbrick, và ngài chắc chắn là biết điều đó. Tuy vậy tôi không định thảo luận về chuyện đó lúc này. Tôi thích nói chuyện bằng một khẩu súng hơn.”

Edward bị chấn động. “Tôi đảm bảo với ngài, đây chắc chắn là một sự nhầm lẫn. Tôi cứ nghĩ đây là cửa phòng người phụ nữ khác. Một quý bà. Đã lập gia đình được nhiều năm. Trong hoàn cảnh này tôi e là chắc chắn ngài hiểu tôi khó có thể tiết lộ tên cô ấy, nhưng đó chắc chắn không phải quý cô Merryweather.”

“Chúc ngủ ngon, Underbrick.”

Edward rõ ràng trông tuyệt vọng. “Thưa ngài, ngài không thể thật sự muốn thách đấu với tôi vì chuyện này được.”

“Đó chính xác là những gì tôi đang định làm.” Sebastian bắt đầu đóng cửa.

Prudence đặt một bàn tay để ngăn Sebastian lại. “Thưa ngài, đừng làm to chuyện hơn nữa.” Nàng mỉm cười trấn an Edward. “Tôi chắc chắn ngài Underbrick đây không có ý xúc phạm đâu.”

“Không hề.” Edward bắn cho Prudence ánh mắt biết ơn. “Chỉ là nhằm phòng thôi. Vấn đề là vậy. Chúng trông thật giống hệt nhau ở hành lang này.”

“Phải, đúng vậy.” Prudence tự hỏi trong thoáng chốc tại sao mãi đến giờ nàng mới nhận ra Edward mềm yếu và nhu nhược đến thế nào. “Tôi cũng thấy chúng trông thật giống nhau. Có quá nhiều sự kiện diễn ra trong hành lang đêm nay, phải vậy không? Ai đó có thể tự hỏi sao các vị khách lại có thể ngủ yên giấc cho được.”

Sebastian bắn cho nàng ánh mắt cảnh cáo. “Đừng ngoài chuyện này đi, Prue.”

“Không, em sẽ không làm vậy,” nàng nói bình tĩnh. “Đừng cố làm ngài Underbrick đây hoảng sợ hơn nữa. Ngài ấy đã gây nên một sai lầm và đã xin lỗi rồi.”

“Hắn ta sẽ còn hối tiếc nhiều hơn nữa ngay khi ta chính thức gặp hắn.” Sebastian thề.

Edward nao núng. “Thưa ngài, tôi xin lỗi. Tôi đảm bảo với ngài tất cả chuyện này chỉ là sự hiểu lầm.”

“Đấy, ngài thấy không, Angelstone? Underbrick đã xin lỗi rồi.” Prudence mỉm cười nhân từ với cả hai người đàn ông nhưng giữ ánh mắt trên Sebastian. “Và ngài vui lòng chấp nhận lời xin lỗi của ngài ấy trước khi chúng ta thu hút quá nhiều sự chú ý.”

Sebastian nheo mắt nhìn Edward. “Tôi sẽ nói chuyện với ngài sau, Underbrick.”

“Angelstone, ngài đang trở nên quá mức vô lý,” Underbrick điên cuồng nói.

“Phải, đúng vậy đấy, Angelstone.” Prudence vô vọng kéo tay anh lại. “Giờ thì, dừng tất cả chuyện vô nghĩa này lại đi.” Nàng quay sang Edward. “Chúc ngủ ngon, thưa ngài. Ngài có thể yên tâm là chuyện này đã kết thúc. Angelstone sẽ không thách đấu với ngài đâu.”

Edward trông không chắc chắn lắm nhưng đầy hy vọng. Anh ta bước lùi lại và nghiêng đầu lịch sự một cách cứng nhắc. “Chúc ngủ ngon, cô Merryweather. Một lần nữa, tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền cô vào giờ này.”

“Không sao đâu. Tôi là người thức cũng muộn.” Prudence kéo Sebastian lùi lại và đóng cửa.

Sebastian quay sang nàng. Anh vẫn đang sôi sùng sục. “Đừng bao giờ cả gan can thiệp như thế một lần nữa, ta sẽ không tha thứ cho em đâu.”

Nàng nhìn anh thận trọng nhưng không lùi bước. “Ngài đang rất vô lý đấy, thưa ngài. Và hoàn toàn không có chút lý trí nào. Underbrick chỉ đơn giản là mắc sai lầm mà thôi.”

“Còn lâu hắn mới sai. Hắn xuất hiện trước cửa phòng này vào cái giờ cực kỳ không hợp lý này để gặp em.”

Prudence gạt đi. “Vì cái quái gì ngài ấy lại muốn làm vậy chứ?”

“Bởi vì hẳn ta muốn em, cô nàng ngây thơ ngu ngốc. Hẳn không thể có em ba năm trước và giờ hẳn đang tự hỏi mình đã bỏ lỡ điều gì.”

Prudence đỏ mặt. “Đừng có vô lý thế, thưa ngài.”

Anh lờ mờ hiện ra phía trên nàng. “Ta đã tìm hiểu rồi.”

“Ngài chẳng biết gì về hoàn cảnh đó cả.”

“Em trai em đã kể ta nghe toàn bộ câu chuyện,” Sebastian nói.

“Nó đã kể sao?” Thông tin đó khiến Prudence khựng lại ngay lập tức. “Vậy thì, và em đảm bảo với ngài là bất kỳ cảm giác gì ngài Underbrick đã dành cho em ba năm trước đều đã biến mất rồi. Ngài ấy đã kết hôn và chuyện đến đây là hết.”

“Ta e là không đâu.” Ánh nến soi sáng phân nửa gương mặt Sebastian dưới ánh sáng ma quái. “Ít nhất không phải với ta. Còn với em thì sao, Prue? Giờ thì em cảm thấy thế nào về hẳn ta?”

“Chắc chắn là em không yêu ngài ấy, nếu đó là điều ngài đang quan tâm, thưa ngài.” Prudence hếch cằm. “Dù em không thể tưởng tượng nổi sao đó lại là chuyện của ngài được.”

“Nó chắc chắn là chuyện của ta.” Sebastian bước ngang qua căn phòng. “Hơn nữa, em không cần hành động như thể sự quan tâm của ta trong vấn đề này chỉ là chuyện vụn vặt và đáng ngạc nhiên. Chúng ta đã đính hôn đấy, nếu em nhớ.”

Vẻ hiển nhiên của anh trong mối quan hệ của họ khiến Prudence thấy xúc phạm. “Ngài có vẻ đang bị mất trí nhớ tạm thời thì phải. Hoặc ngài quên là việc đính hôn của chúng ta hoàn toàn là lời nói dối?”

Anh vòng qua một cột giường và nhìn xuống nàng với ánh mắt khó dò. “Ta đang định nói chuyện với em về sự hứa hôn này đây. Ta đã có đủ những chuyện ngu ngốc này rồi.”

Vẻ mất tinh thần trào qua nàng. “Ngài muốn kết thúc nó sớm vậy sao, thưa ngài?” Nàng loạng choạng trước viễn cảnh không thể tránh khỏi trước mắt. “Nhưng còn cuộc điều tra của chúng ta thì sao?”

“Quên cuộc điều tra đi. Ta bắt đầu hối tiếc vì đã thử làm điều này đấy, ta có cảm giác em đang quá hứng thú với cuộc điều tra này rồi.”

“Em không có ý ám chỉ ngài đang quá nhàm chán, thưa ngài,” nàng nói một cách tuyệt vọng. “Thật đấy, em chắc chắn chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào thú vị hơn ngài. Em đảm bảo ngài có một trí tuyệt thuộc hàng ưu tú nhất. Em đã cực kỳ bị ấn tượng với các giác quan nhạy bén của ngài. Và cả sự thông minh của ngài với các ổ khóa nữa.”

“Đủ rồi.” Anh rời chỗ cột giường và bước về phía nàng với vẻ cực kỳ nguy hiểm.

“Sebastian? Ngài định làm gì?”

“Sao em không vận dụng trí thông minh của mình trong câu hỏi đó nhỉ? Ta chắc chắn em sẽ

cực kỳ nhanh chóng có được câu trả lời.”

Anh bắt lấy nàng và nâng nàng lên trong vòng tay mình trước khi nàng nhận ra anh định làm gì.

“Sebastian.”

Anh quăng nàng nhẹ nhàng xuống giường và nằm dài phía trên nàng, bẫy nàng bên dưới cơ thể rắn chắc của anh. Prudence hít sâu một hơi. Trọng lượng của anh gây nên một cơn thích thú không thể tả nổi. Nàng có thể cảm thấy hơi nóng của anh thấm vào mình qua lớp quần áo giữa họ.

Nàng khẽ run rẩy khi anh cẩn thận tháo kính nàng ra và đặt chúng lên chiếc bàn đầu giường.

“Chỉ một lần thôi, Prue,” Sebastian nói bên cổ họng nàng. “Em nghĩ mình có thể tập trung vào ta thay vì vụ điều tra chết tiệt kia không?”

“Em không thể tập trung vào bất cứ thứ gì khác ngoại trừ ngài trong vài phút qua rồi.” Nàng siết chặt vai anh và cố gắng tập trung vào khuôn mặt đang lơ mơ hiện ra phía trên mình. “Ngài định làm gì vậy?”

“Ta định làm tình với em.” Anh cúi xuống và lột đôi dép đi trong nhà của nàng ra khỏi chân.

“Bây giờ? Đêm nay?”

“Phải. Bây giờ. Đêm nay.” Anh làm việc với những chiếc khuy trên chiếc áo ngủ của nàng.

Chỉ một khoảnh khắc thôi nàng đã cảm thấy ngón tay anh đang áp vào làn da trần của mình. Cơn rung mình chạy dọc cơ thể khi nàng nhanh chóng nhận ra anh đang cởi đồ của nàng nhanh đến thế nào. Chỉ một hoặc hai phút sau anh đã lột trần nàng đến tận thắt lưng. Cơn đau nhói sâu sắc đầy phấn khích sống dậy tận sâu trong nàng.

“Sebastian?”

“Suýt, Prue.” Anh dùng lời phản đối yếu ớt của nàng lại bằng một nụ hôn mãnh liệt cướp mất hơi thở của nàng. Nàng rên rỉ và siết chặt lấy đôi vai rộng của anh theo bản năng. Sebastian ngẩng đầu lên để nhìn xuống nàng. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Anh đẩy chân mình vào giữa hai chân nàng, đẩy váy của nàng lên qua đùi anh. Sự thân mật đáng ngạc nhiên của hành động đó gửi một cơn rung mình vừa nóng bỏng vừa lạnh lẽo qua Prudence. Ký ức về cái đêm trong phòng ngủ của nhà Leacock sượt qua tâm trí nàng lần nữa.

Với chuyển động cấp bách, Sebastian hoàn tất việc cởi chiếc váy ngủ của nàng và kéo nó xuống.

“Em yêu, Prue.” Giọng Sebastian không hơn một tiếng thì thầm tả tơi. Anh nhìn xuống bầu ngực của nàng một lúc và rồi cung kính cúi đầu và bắt lấy một núm vú nàng giữa hai hàm răng mình.

Prudence nuốt xuống và nhắm nghiền mắt khi nàng cố gắng cưỡng lại cảm giác tinh tế đang quét khắp cơ thể. Nàng thấy như thể mình đang lơ lửng trên một dòng sông ấm áp, lướt trên

những con sóng ấm áp của dòng chảy siết. Với những gì nàng đã học được trong cái đêm trên giường bà Leacock, Prudence biết sẽ có một thác nước tuyệt đẹp ngay trước mắt mình. Nàng đột nhiên thấy thiếu kiên nhẫn để chờ được trông thấy nó.

Nàng cong mình áp vào bàn tay đang vuốt ve của Sebastian. Anh phản ứng bằng một tiếng rên rỉ sâu.

“Lần này ta sẽ ở thật sâu bên trong em khi em lên đỉnh.” Sebastian nhìn xuống nàng với đôi mắt rực cháy. “Ta không quan tâm liệu tất cả các hồn ma từ địa ngục có xuất hiện quanh chiếc giường này hay không.”

Anh giật người xa khỏi nàng và kéo mạnh áo, quần ống chèn và đôi bốt của mình ra. Khi anh quay lại trước mắt nàng, anh đang khỏa thân.

Prudence nhìn chăm chăm anh với biểu hiện giật mình. Nàng chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông trong tình trạng như vậy suốt cả cuộc đời mình. Ánh nến chập chờn trên đôi vai rộng của anh và làm nổi bật lên những đường nét mạnh mẽ khỏe khoắn trên cơ thể cao gầy của anh.

Thậm chí không cần đến kính nàng cũng có thể trông thấy anh đang thức giấc hoàn toàn. Kích cỡ nơi khác biệt đó của anh khiến nàng bối rối. Nàng thiếu kinh nghiệm nhưng logic nói với nàng rằng một người đàn ông cũng chẳng khác lắm so với giống đực của các loài động vật khác. Nàng đã sống ở nông thôn suốt cả cuộc đời và cũng nhận thức khá rõ hành động giao phối của các con vật.

Nàng biết Sebastian sẽ hướng vật nam tính đó vào trong nàng. Ý tưởng đó nghe vừa thú vị nhưng theo cảm xúc và logic thông thường vẫn khiến nàng ngần ngại. Anh thật quá to lớn trước đôi mắt thiếu kinh nghiệm của nàng.

Prudence ngược nhìn anh. “Em chưa bao giờ nhận ra lại có sự khác biệt lớn đến vậy về kích thước giữa chúng ta, thưa ngài.”

Sebastian thốt ra âm thanh khàn khàn nửa như tiếng cười nửa như tiếng rên rỉ. “Em yêu, Prudence ư lý luận. Ta đã cảnh báo em là sẽ có lúc trí tuệ tinh thông của em trở thành rắc rối mà.”

“Câu đó không buồn cười đâu,” nàng nói, như thể bị tổn thương.

Anh cúi xuống giường, kéo nàng lại gần, và hôn lên làn da mỏng manh sau tai nàng. “Ta không cười em, Prue. Và ta đảm bảo dù khác biệt, chúng ta sẽ vừa khớp với nhau một cách hoàn hảo. Cứ để sự logic của em cho ta.”

Nàng mỉm cười run rẩy, còn hơn cả sẵn sàng để tin tưởng anh ngay lúc đó. “Được rồi, Sebastian. Nếu ngài chắc chắn ngài biết mình đang làm gì, vậy thì hãy để chúng ta cùng làm nó. Em thề là mình không thể chờ lâu hơn nữa để cảm nhận lần nữa những gì em đã được trải nghiệm trong lần cuối em được ở trong vòng tay ngài.”

“Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà ta từng biết,” anh thì thầm.

Anh kéo váy cùng áo lót của nàng ra hoàn toàn và ném nó xuống khỏi giường. Món đồ hạ cánh thành đồng nhỏ trên thảm. Sebastian lờ chúng đi khi anh quan sát cơ thể khóa thân của Prudence với biểu hiện ngập tràn ham muốn.

Prudence nhận ra mình vẫn còn đang mang vớ. Vì vài lý do nào đó nhận thức ấy khiến nàng cảm thấy mình có chút gì thật xấu xa. Nàng thấy làn da mình đang nóng dần lên. “Vớ của em,” nàng lẩm bẩm.

“Ta nghĩ là chúng ta vẫn sẽ để vớ em ở nguyên thế,” Sebastian nói. “Ta thấy là mình thích trông thấy em như vậy.”

“Sebastian, thật sao?”

“Phải, thật.” Anh trượt tay từ từ dọc theo đôi chân dài của nàng với nhịp độ cực kỳ chậm rãi khiến nàng rung mình. “Em thật đáng yêu, Prudence. Dù có vớ hay không.”

Khi tay anh trượt tới những lọn xoắn bao phủ tam giác nữ tính mềm mại giữa hai đùi nàng, Prudence khẽ kêu lên và áp mặt vào ngực anh. Sự nhút nhát quỵen với cơn đói khát của nhục dục đang mỗi lúc một siết lấy nàng. Cơn đói chiến thắng. Nàng nép mình gần hơn vào Sebastian, tìm kiếm thêm mỗi tiếp xúc mật thiết giữa họ.

“Lụa và lửa,” Sebastian thì thầm bên ngực nàng. “Đó là những gì tạo nên em, em yêu. Lụa và lửa. Và ta không thể chờ lâu hơn nữa để cảm nhận biển lửa này.”

Sebastian ổn định bản thân ngay phía trên nàng. Anh cúi xuống và tách hai đùi nàng ra. Những ngón tay anh đi vào trong nàng, nhẹ nhàng kiểm tra. Sự đụng chạm đó khiến Prudence khoan móng tay mình mạnh hơn vào lưng anh và nâng cơ thể nàng lên áp vào tay anh.

“Em thích thế đúng không?” Sebastian hỏi.

“Ngài phải biết chứ.” Prudence luồn tay vào tóc anh và kéo miệng anh xuống miệng mình. Nàng đang mê say, bị cuốn vào phép thuật lung linh của tình yêu và đam mê đang quét qua nàng như cơn bão mùa hè.

Và Sebastian đang ham muốn nàng mãnh liệt, nàng nghĩ chắc chắn. Anh hẳn phải yêu nàng cũng như nàng yêu anh. Anh không thể làm tình với nàng như thế này mà lại không có tình cảm với nàng như những gì nàng có với anh.

Sebastian chấp nhận lời mời gọi của miệng nàng với sự háo hức không thể nói nên lời. Lưỡi anh quét giữa đôi môi nàng, chiếm hữu với một sự thân mật như điềm báo trước những gì sẽ theo sau nó.

Anh tách đùi nàng rộng hơn, đưa mình tới gần hơn nơi ấm nóng của nàng. Và rồi anh với xuống giữa họ và đặt mình vào nơi nữ tính đang hé mở của nàng.

Cảm giác chiều dài dày dặn của anh đang sẵn sàng thâm nhập vào mình mang thực tại quay về một cách mơ hồ với Prudence. “Sebastian?”

“Nói cho ta rằng em muốn ta, Prue.”

Nàng mỉm cười mơ màng. “Em muốn ngài.”

“Vậy thì điều gì đến sẽ phải đến,” anh thì thầm.

Anh đẩy mình chậm rãi về phía trước.

Prudence hỗn hển thở trong miệng anh. Toàn thân nàng cứng đờ phản ứng lại với cuộc xâm lược.

“Mở ra cho ta,” Sebastian thúc giục. Anh hơi rút ra và sau đó đẩy về phía trước lần nữa. “Để ta vào nào, em yêu.”

Ngón tay Prudence siết chặt lấy tóc anh khi nàng dừng cảm chuẩn bị tinh thần. Nhưng Sebastian không tiếp tục ép mình vào trong thêm nữa. Thay vào đó anh hơi rút ra.

“Em giống như một ổ khóa cần được mở một cách cẩn thận,” anh nói. Mồ hôi lấm tấm trên trán và vai anh phản chiếu dưới ánh nến.

“Em đã nói với ngài là cái này không được đâu mà.”

“Và ta đã nói là em phải tin ta. Ta cực giỏi với những ổ khóa, nếu em nhớ.”

Anh vói tay xuống, thăm ướm một ngón tay mình bằng nàng và sau đó tìm thấy cái nụ nhỏ là trung tâm của đam mê trong nàng.

Prudence bắt đầu thư giãn trở lại khi anh vuốt ve nàng bằng ngón tay ướm dấm của mình. Sự căng thẳng cuộn lại trong nàng. Đầu nàng rũ ra trên cánh tay anh khi nàng uốn cong người.

“Đúng rồi.” Giọng Sebastian nghe đầy hài lòng. “Giờ thì em sẽ mở ra cho ta, phải không, ổ khóa thông minh bé nhỏ của ta? Giờ thì em đã sẵn sàng để ta vào trong em rồi.”

Tất cả những gì Prudence có thể nghĩ là sự phấn khích mà những ngón tay anh đã tạo ra. Sớm thôi, nàng nghĩ, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ lại cảm thấy tuyệt vời lần nữa.

Và rồi cơn sóng cuộn trào quét qua nàng.

“Phải rồi,” Sebastian thì thầm. “Ổ khóa đã mở.”

Prudence trở nên hoang dã trước sự tấn công. Toàn thân nàng co giật với khoái lạc.

“Vâng,” nàng thì thầm. “Vâng, Sebastian. Chúa ơi, vâng.”

Anh hướng mình vào trong nàng lần nữa và lần này anh không ngần ngại hay rút lui. Anh đẩy từ từ đẩy mình vào nơi nữ tính của nàng.

“Đẹp quá,” anh nói, giọng anh gần như tiếng rên rỉ trầm khàn.

Prudence nghe thấy tiếng thét nữ tính của chính mình bị bóp nghẹt khi nàng áp vào vai anh. Cơn đau pha lẫn với cơn khoái lạc vẫn đang cuộn chảy trong nàng như những cơn sóng nhỏ. Nàng không thể phân biệt được hai cảm giác đó. Nàng khẽ cắn lên vai Sebastian.

“Ổ khóa thông minh xinh đẹp của ta có răng cơ đấy,” Sebastian lẩm bẩm.

Nhưng vết cắn bé nhỏ trong đám mê trên vai anh dường như lại suýt khiến anh lên đỉnh. Anh thét lên khe khẽ và chôn mình vào trong nàng lút cán. Cơ bắp trên lưng anh cứng lại bên dưới những ngón tay của Prudence.

Prudence ôm chặt lấy anh khi anh rung mình mạnh mẽ và trút mình vào trong nàng.

Ngọn nến gần như đã cháy hết khi Sebastian cuối cùng cũng nhấc mình lên trên Prudence. Anh ngẩng đầu và nhìn xuống nàng. Miệng anh cong lên yếu ớt với sự hài lòng lười biếng. Anh cúi xuống quét môi mình trên môi nàng. Và rồi, anh rút mình ra khỏi nàng và lăn người sang bên.

“Chết tiệt. Ta chưa bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì tuyệt vời đến vậy trong đời mình.” Anh ngả lưng xuống gối và kéo nàng lên trên mình. “Ta đã nói với em là ta có thể mở bất kỳ ổ khóa nào mà.”

Prudence đỏ mặt. “Đúng là vậy.”

Anh cười toe toét và chạm một ngón tay lên mũi nàng. “Nó sẽ còn tuyệt hơn nữa đấy.”

“Và chúng ta sẽ luyện tập nhiều hơn nữa chứ, thưa ngài?”

“Em có thể hy vọng điều đó.” Anh vùi tay mình vào mái tóc bù xù của nàng và kéo miệng nàng xuống trong một nụ hôn nhanh chóng, nồng nàn. “Chúng ta sẽ thực hành bất cứ khi nào có cơ hội. Điều này dẫn ta đến một chủ đề mà ta đang định thảo luận với em đây.”

“Về lễ đính hôn giả của chúng ta sao?” Sự cảnh giác đột ngột dâng lên mãnh liệt trong Prudence.

“Chính xác. Ta muốn chấm dứt nó.”

Prudence bị choáng váng bởi nàng đã hy vọng nó là một tin tốt. Chắc chắn anh phải có cảm giác nào đó với nàng chứ. Sau tất cả trải nghiệm mãnh liệt trong cuộc ân ái giữa họ, nàng không thể tin được là anh lại chẳng cảm thấy điều gì. Anh yêu nàng. Anh phải yêu nàng. Nàng cố giữ giọng mình thật bình tĩnh. “Em hiểu.”

“Không, ta không tin là em hiểu.” Sebastian khẽ cười, nhưng đôi mắt cảnh giác. “Ta muốn chúng ta kết hôn ngay lập tức.”

“Kết hôn.” Prudence không thể thốt nên lời.

Sebastian cau mày. Anh trông cực kỳ khó chịu trước biểu hiện khó hiểu của nàng khi nắm bắt thông tin dường như khá rõ ràng với anh.

“Nào, giờ thì em yêu,” anh nói đầy thuyết phục. “Chúng ta có thể làm gì khác được sau những gì đã xảy ra kia chứ? Ta đảm bảo với em, sẽ cực kỳ khó khăn để có thể vụng trộm trong thành phố. Lựa chọn khác là chấp nhận mọi lời mời về nông thôn, và nó sẽ là một mối phiền toái kinh khủng. Chúng ta sẽ phải di chuyển suốt.”

“Vâng, nhưng kết hôn sao?” Nàng dường như không mong đợi điều này. Nàng nhìn chằm chằm anh với vẻ choáng váng, cố gắng một cách điên cuồng để tập trung mà không cần đến cặp kính của mình. “Sebastian, ngài có nghiêm túc không?”

“Ta đảm bảo với em, ta chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy trong đời mình.”

Sự phấn khích tăng vọt trong nàng. Nó ngay lập tức biến thành sự ngờ vực. Nàng đã nhận thức vô cùng rõ ràng rằng Sebastian có hứng thú với mình. Anh đã thấy nàng là một người thú vị và dĩ nhiên là anh cảm thấy một niềm đam mê mãnh liệt với nàng. Nhưng cho đến giờ anh vẫn chưa hề nói bất kỳ lời nào về tình yêu với nàng. Anh thậm chí còn không thốt ra những lời đó khi họ làm tình.

“Ngài có thực sự tin là chúng ta sẽ phù hợp với nhau không, Sebastian?”

“Ta không thể nghĩ được ai có thể phù hợp với mình hơn nữa,” anh nói.

“Vâng, vậy thì,” nàng bỏ qua cách mà nàng muốn đón nhận thông tin này. “Em, dĩ nhiên, vô cùng vinh dự, thưa ngài.”

“Tốt. Vấn đề đã được giải quyết,” Sebastian nói cộc lốc. “Ta sẽ đảm bảo có một giấy phép đặc biệt vào sáng mai. Phu nhân Pembroke có thể là người làm chứng.”

Cơn hoảng loạn ập xuống Prudence. “Như em nói đấy, em vô cùng vinh dự. Và em hoàn toàn có thể hiểu được hôn nhân sẽ khiến chuyện đó dễ dàng hơn. Nhưng em không chắc để chuyện đó dễ dàng hơn có phải lý do hợp lý để mà phải chịu đựng sự cam kết vĩnh viễn như thế không.”

“Có thêm vài lý do hợp lý khác để thấy là chúng ta nên kết hôn,” Sebastian nói lạnh lùng.

“Thật sao?”

“Hiển nhiên là vậy. Ta không thể nói khác được.”

Prudence vội lấy cặp kính và đeo vào. “Ngài có phiền nếu chỉ ra vài điều được không?”

Anh bắn cho nàng ánh nhìn kiêu ngạo nhất, gần như một nụ cười cực kỳ ra vẻ bề trên. “Nếu em muốn, mặc dù ta nghĩ điều đó là rõ ràng rồi chứ. Em là một phụ nữ cực kỳ đam mê, Prue. Đó là điều quan trọng với ta, vì ta chắc chắn là có nhu cầu ham muốn thể chất mãnh liệt mà muốn giải quyết được nó sẽ tốn khối thời gian đấy.”

Prudence không thể chịu đựng nổi khi nghe thấy đam mê giữa họ lại được mô tả một cách trần trụi như vậy. “Nói điều khác đi.”

“Được, tất nhiên rồi. Ngoài ra thì, để nói về vấn đề lành mạnh hơn, chúng ta có trí tuệ tương đồng.”

“Chính xác,” nàng thừa nhận.

“Trong thời gian ngắn tới, em sẽ không khiến ta thấy chán, em yêu ạ.” Anh quét miệng lên môi nàng. “Và ta cũng sẽ cố gắng không khiến em thấy chán.”

“Ngài sẽ không bao giờ khiến em thấy chán,” nàng nói nhanh.

“Ta cũng muốn chỉ ra thêm rằng sống một cuộc sống vợ chồng sẽ cho chúng ta rất nhiều điều kiện để tìm hiểu nhau. Chúng ta có thể tư vấn cho nhau, phân tích các phương pháp của nhau hiệu quả hơn nếu chúng ta ở cùng dưới một mái nhà.”

“Vâng, em có thể thấy điều đó.” Nhưng cảm giác lo lắng vẫn cứ ngày một lớn lên trong nàng. Nàng cố tìm cách để tiếp cận hợp lý. “Tuy nhiên, ngài có nghĩ... nghĩ mức độ tình thân ấm áp giữa chúng ta có đủ là nền tảng cho một cuộc hôn nhân không?”

Anh có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi đó. “Ta không thể nghĩ về một nền tảng nào tốt hơn thế.”

“Nếu bổ sung thêm cả tình yêu vào danh sách thì sẽ tốt hơn đấy,” nàng thì thầm ngập ngừng.

“Tình yêu?” Mắt anh nheo lại với vẻ không đồng tình, như thể nàng không chỉ khiến anh bị bất ngờ mà còn khiến anh thất vọng nữa. “Thôi nào, Prue, chắc chắn không phải cả em cũng là nạn nhân của cái thói mơ mộng đó chứ. Ta từ chối tin là một người thông minh, sắc sảo, một phụ nữ cực kỳ khôn khéo như em lại đủ ngu ngốc để tin vào thứ gì đó mơ hồ và ảo tưởng như tình yêu.”

Nàng nuốt xuống khó khăn. “À –”

“Em và ta đến với nhau bằng lý trí, không phải bằng cảm xúc.” anh tàn nhẫn nói tiếp. “Chúng ta cùng nhau làm sáng tỏ những bí ẩn và tìm ra những bằng chứng, trí óc logic của chúng ta không thể là miếng mồi ngon cho trí tưởng tượng để rồi trở thành miếng mồi ngon cho cả thế giới bàn tán.”

“Cứ cho là vậy. Tuy nhiên –”

“Yên tâm, em yêu, ta có quá nhiều sự tôn trọng dành cho em để mà cho phép bản thân tin là em thực sự tìm kiếm một cuộc hôn nhân vì tình yêu. Tình yêu là dành cho mấy cô gái mới lớn ngớ ngẩn vừa bước khỏi ghế nhà trường. Một phụ nữ trưởng thành đầy trách nhiệm, thông minh như em không thể để mình có những ảo tưởng như vậy được.”

Prudence gần như nghẹn thở. “Vâng, em biết, nhưng chuyện là, Sebastian –”

“Cuối cùng là, bằng chứng của một tình yêu thực sự tồn tại còn ít hơn cả những hiện tượng quang phổ nữa.”

“Em không cho là vậy, thưa ngài,” nàng nghiêm túc lý luận. “Tình yêu là động lực thúc đẩy tuyệt vời và đã được lịch sử chứng minh rồi. Người ta phạm tội vì tình. Đôi khi chúng ta còn phát bệnh vì nó. Chắc chắn là có nhiều bằng chứng cho thấy nó có tồn tại.”

“Vô lý. Thứ em đã tìm thấy là đam mê. Hoặc, nếu nói thẳng ra, là ham muốn.” Anh lần theo viền môi nàng bằng ngón tay mình.

Sự hăng hái của Prudence chìm ngấm. “Ngài có nghĩ là ngài có cảm tình với em không, Sebastian?”

“Đương nhiên.” Anh nói thô lỗ. “Thứ đó không thể diễn tả được.”

“Thật sao?” Có cảm tình không phải tình yêu, nhưng người ta có thể biến nó thành tình yêu, nàng tự nhủ một cách lạc quan.

“Thế còn em?” anh hỏi vu vơ. “Em có thấy là mình có cảm tình với ta không? Nó như là một cảm xúc mà em chỉ dành riêng cho ta vậy, có không?”

“Ồ, có,” nàng nói. “Vâng, chắc chắn có. Em thực sự rất thích ngài, Sebastian.”

“Và ta cũng khá thích em. Hơn cả những gì cả hai ta có thể đòi hỏi đúng không? Chúng ta là những người cùng chung chí hướng chia sẻ sở thích về mặt trí tuệ cho nhau và đam mê nhau. Chúng ta sẽ cực kỳ tuyệt vời nếu ở cùng nhau. Giờ thì, hãy nói là em sẽ kết hôn với ta ngay khi ta có thể thu xếp.”

“Sao chúng ta lại phải thúc đẩy nhanh thế? Chúng ta không phải nên chờ cho đến khi tình cảm giữa hai ta có cơ hội trưởng thành hơn sao?” Prudence hỏi yếu ớt.

“Ta nghĩ đó không chỉ là một sự lãng phí thời gian, mà còn là sự khó xử nữa.”

“Khó xử? Tại sao?”

“Chắc chắn là em phải biết câu trả lời rồi chứ. Sử dụng trí thông minh đáng kể của mình xem, Prue. Em rất có thể đã mang thai sau cuộc vận động toát mồ hôi giữa hai ta.”

Prudence nhìn chằm chằm như thể anh vừa thực sự đánh nàng. “Trời đất ơi. Em đã không nghĩ đến chuyện đó.”

“Em có thể chắc chắn là ta thì có nghĩ đấy,” Sebastian nói thẳng thừng. “Bị gọi là một thằng con hoang với ta thế là đủ rồi, ta không muốn con trai hay con gái mình cũng bị gọi như vậy nữa.”

“Tất nhiên là không. Em hoàn toàn hiểu được.” Và nàng hiểu, Prudence nghĩ.

Sự kiêu hãnh và lạnh lùng của Sebastian đã khiến anh ném trả câu hỏi về sự hợp pháp của mình vào mặt toàn gia đình và xã hội. Nhưng cũng vì niềm kiêu hãnh đó mà anh quyết không để con cái mình cũng phải chịu sự kỳ thị đó.

Sebastian nhìn nàng bên dưới hàng mi khép hờ của mình. “Vậy thì, Prue? Chúng ta còn thắc mắc nào nữa không? Em sẽ kết hôn với ta chứ?”

Prudence hít sâu một hơi và đẩy những ngờ vực cùng sự do dự của mình sang bên. Nàng sẽ suy nghĩ về nó sau, nàng trấn an. Nàng sắp sửa kết hôn với người đàn ông mình yêu.

“Em sẽ kết hôn với ngài, Sebastian.”

Có điều gì đó gần như là sự nhẹ nhõm bùng lên trong mắt anh. Nhưng giọng anh vẫn bình tĩnh, thậm chí còn có thêm nét cười, như thường lệ. “Quyết định cực kỳ hợp lý, quá xuất sắc, em yêu. Tất nhiên là ta không thể mong đợi điều gì ít hơn thế từ em được.”

“Tất nhiên,” Prudence lẩm bẩm. Nhưng bên trong nàng run lên vừa vì sợ hãi vừa là hy vọng.

Cảm giác hoảng loạn bất ngờ tấn công nàng. Nàng biết nếu nhận định sai về những cảm xúc của Sebastian dành cho mình, nàng đã phó mặc cả tương lai và có lẽ là cả linh hồn cho Thiên Thần Sa Ngã.

CHƯƠNG 10

Bốn ngày sau Garrick đối mặt với Sebastian trong câu lạc bộ yêu thích của mình. “Thế, Angelstone, đời sống hôn nhân thế nào?”

Sebastian ngược lên từ tờ Thời báo Buổi sáng khi đang chăm chú xem. Anh ném cho Garrick ánh mắt không mấy vui vẻ.

“Tôi đã hiểu được rất nhiều về vợ mình trong mấy ngày qua,” Sebastian nói. “Nếu cậu quan tâm, để tôi ví dụ, ngay cả một người được cho là có trí thông minh tuyệt đỉnh không phải lúc nào cũng logic trong suy nghĩ.”

Garrick đặt cốc cà phê của mình xuống và cười toe toét. “Thế đã cãi nhau với vợ chưa? Xấu hổ thật đấy, Angelstone. Người ta sẽ nghĩ trong thời gian này cậu phải bày ra tất cả những điểm tốt đẹp nhất của mình với Phu nhân Angelstone chứ. Còn việc để cô ấy thấy được con người thật của cậu thì là chuyện của sau này.”

Sebastian khẽ nguyên rủa khi anh nhớ lại tình huống nho nhỏ nhưng vô cùng sống động đã xảy ra ngay sau khi anh tuyên bố trong bữa sáng là anh dự kiến sẽ dành cả ngày ghé qua chỗ người bán thuốc lá. Flowers vừa rót trà cho họ xong và để họ lại một mình.

Đôi mắt đáng yêu của Prudence sáng lên với sự nhiệt tình phía sau cặp kính. “Ngài đang cố tìm hiểu về cái hộp chúng ta tìm thấy đúng không?”

“Phải.” Sebastian cắt một miếng xúc xích lớn. “Giờ thì đám cưới của chúng ta đã xong và chúng ta phải chuyển hết đồ đạc của em về đây, ta tin là cuối cùng chúng ta cũng có thể tập trung vào cuộc điều tra.”

Ánh mắt nàng trở nên tò mò. “Khổ thân Sebastian,” nàng thì thầm. “Ngài không biết chút nào rằng đám cưới của chúng ta sẽ gây chấn động đến thế nào phải không? Em cho là ngài sẽ nghĩ ngài chỉ cần đăng một thông báo lên và sau đó mọi chuyện thế là xong.”

“Có rất nhiều chuyện vô lý không cần thiết liên quan đến đám cưới mà ta không dự đoán được,” anh nói, “nhưng ta hy vọng là tất cả những gì tồi tệ nhất đã ở lại phía sau.”

Thật vậy, họ không có chút thanh thoi nào kể từ khi quay lại London, Sebastian nghĩ đầy khó chịu. Anh đã định sẽ dành hoàn toàn thời gian rảnh rỗi của mình trong bốn ngày qua để ở trên giường với vợ mới cưới. Xã hội thượng lưu thì lại có ý định khác. Trước sự ghê tởm của bản thân, anh phát hiện ra rằng đám cưới – không hề yên ổn, mà đầy biến động từ những người chú ý vô cùng phiền phức.

Vào buổi sáng ngày kết hôn, Hester đã vui vẻ nhắc anh nhớ rằng cuộc hôn nhân đã khuấy động toàn thể xã hội thượng lưu. Bà đã đúng với dự đoán của mình. Một hàng khách khứa đông đúc chật cứng căn nhà trên phố của Sebastian. Một núi thư và giấy mời đến vào mỗi sáng. Đức ngài và Phu nhân Angelstone được mời đến tất cả các buổi dạ hội và khiêu vũ trong thành phố.

Sebastian đã bị thúc đẩy để lờ đi toàn bộ các lời mời. Nhưng Prudence đã dập ngay ý định đó. Danh tiếng xấu xa bị đơm đặt của anh thế là đủ lắm rồi, nàng giải thích. Nàng không thấy cần phải có thêm bất kỳ lời đặt điều nào nữa chỉ đơn giản vì anh không muốn bị phiền phức ở một

vài sự kiện trong xã hội.

“Vậy là ngài hối hận vì chúng ta đã kết hôn?” Prudence hỏi bằng tông giọng đầy ngờ vực trầm thấp từ phía bên kia bàn ăn sáng.

“Thật là một câu hỏi ngu ngốc. Tất nhiên là không. Chúng ta hoàn toàn phù hợp với nhau, như ta đã giải thích rõ ràng rồi còn gì.” Anh nhìn nàng thận trọng, tự hỏi điều gì khiến nàng đặt ra câu hỏi như vậy. Liệu có thể nào là nàng, chính nàng, mới là người hối tiếc và nó nhen lên cơn ớn lạnh từ tận sâu trong anh.

Anh không thể hiểu làm cách nào nàng có thể ngờ vực dù chỉ trong khoảnh khắc rằng nàng thuộc về anh. Nàng trông thật nghiêm trang từ phía bên kia bàn ăn. Ánh mặt trời buổi sáng rọi chiếu qua ô cửa sổ phía sau nàng. Nó làm nổi bật lên mái tóc mang màu mật ong ấm áp như chiếc hũ nhỏ đang đựng cạnh khay bánh mì nướng. Con ham muốn từ từ chạy qua Sebastian khi anh nhớ lại cách mái tóc Prudence trông ra sao khi nó xoả tung trên chiếc gối trắng trên giường.

“Em muốn đi cùng ngài đến chỗ thợ làm thuốc lá,” Prudence tuyên bố.

“Không, em không được đi.” Anh cắt đôi miếng xúc xích. “Ta sẽ phải tìm hiểu được càng nhiều càng tốt trong hôm nay. Không biết có bao nhiêu cửa hàng ta sẽ buộc phải ghé qua.”

“Ý ngài đang nói em sẽ cản trở cuộc điều tra của ngài sao?” Lòng mảy Prudence cau lại thành một đường thẳng tưng trên vành kính. “Em cần nhắc ngài nhớ là chúng ta có nghĩa vụ phải trở thành một đội, thưa ngài.”

Sebastian thấy đến lúc phải có những bước đi thận trọng. Anh đã nhanh chóng học được chút mảnh khóm khi trở thành một người chồng, anh gượng gạo nghĩ.

“Em hiểu lầm ý ta rồi, em yêu.” Anh mỉm cười ôn tồn. “Thực sự vấn đề là cả hai ta nếu bị bắt gặp ghé thăm tiệm bán thuốc lá, ai đó có thể chú ý và nghĩ nó thật kỳ lạ. Các câu hỏi có thể được đặt ra cho xem.”

“Có lẽ nếu em có thể giấu mình như một người hầu hoặc một người đàn ông. Không ai có thể nghi ngờ sự hiện diện của em nếu em trông giống một thành viên trong đội người hầu của gia đình phải không?”

“Toàn thể gia nhân trong nhà chắc chắn sẽ đặt câu hỏi về chuyện đó,” Sebastian nói cộc cằn. “Chưa kể đến bất kỳ ai cũng có thể nhận ra em.” Ý nghĩ Prudence mặc vào bộ đồ của đàn ông gửi một làn sóng phần nộ xuyên qua anh.

Prudence cau mày suy nghĩ. “Em nghĩ nó sẽ rất hiệu quả, thưa ngài. Em tin là sau bữa sáng, em sẽ xuống dưới để xem có tìm thấy thứ gì của gia nhân không.”

Chỉ cần có thế, Sebastian từ bỏ mọi chiến lược đàm phán và lập tức giở giọng đe dọa.

“Nếu em cố gắng lừa phỉnh kiểu đó, thưa phu nhân, ta hứa với em ta sẽ không đi cùng em đến buổi khiêu vũ nhà Arlington tối nay nữa.”

“Sebastian, ngài không được làm vậy.” Vẻ mặt tinh thần ánh lên trong mắt nàng. “Ngài phải có mặt tối nay. Em được biết một số thành viên trong gia đình ngài cũng sẽ ở đó, bao gồm cả dì và em họ Jeremy của ngài.”

“Theo như ta thấy thì đó hẳn là lý do tuyệt vời để không xuất hiện. Trong trường hợp này, ta sẽ không mấy ngạc nhiên nếu biết Phu nhân Arlington đã cố tình lên kế hoạch buổi khiêu vũ chết tiệt của bà ta với mục đích gieo tin đồn cho cả xã hội.”

“Thôi nào, Sebastian, chuyện này thật sự rất khó xử. Bà ấy đã cố gắng để lịch sự mà.”

“Em yêu, em có thể rất thông minh, nhưng lần này thì em cũng ngây thơ đến đáng kinh ngạc.”

“Buổi khiêu vũ của Phu nhân Arlington sẽ là dịp đầu tiên để các thành viên trong gia đình ngài tụ họp lại với nhau nơi công cộng. Nếu ngài không tham dự, gia đình Fleetwood sẽ bị sỉ nhục trước toàn thể xã hội.”

Anh trông cực kỳ thích thú. “Em nghĩ ta thèm mà quan tâm sao?”

“Ngài đang cố tình gây khó dễ, thưa ngài. Ngài biết rõ nếu không xuất hiện tối nay sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa cho mối thù hằn trong gia đình mà thôi.”

“Mối thù đó là có thật đấy, Prue.” Sebastian đặt dao xuống và khoanh tay trên bàn. “Và em nên nhớ là mình đang theo phe ai. Hơn nữa, sẽ rất thiếu khôn ngoan nếu em cố gắng chơi trò hòa giải. Ta không muốn là một phần của gia đình Fleetwood, hết chuyện.”

“Thật thế sao, Sebastian.”

“Ừ, thật.” Định đứng lên nhưng Sebastian biết anh nên ngồi lại. Prudence sẽ phát hiện ra điểm yếu của anh ngay lập tức. “Vậy thì, bây giờ nếu em muốn ta xuất hiện ở buổi khiêu vũ nhà Arlington, em nên bỏ ngay ý định cải trang thành gia nhân trong nhà đi.”

“Giờ thì nhìn đi, Angelstone, chỉ vì chúng ta đã kết hôn nên ngài không phải đang nghĩ rằng ngài có thể ra lệnh và đe dọa em theo cách những người chồng bình thường vẫn làm đấy chứ.”

Anh bắn cho nàng nụ cười mỉa mai chế giễu. “Em không coi ta là một người chồng bình thường sao?”

“Chắc chắn là không.” Nàng gấp khăn ăn lại và đặt nó lên cạnh đĩa với một sự chính xác tuyệt đối. “Mối lương duyên của chúng ta được coi là một mối quan hệ đối tác. Hai ta có cùng chung chí hướng và liên kết với nhau bằng những lợi ích chung, nếu ngài nhớ.”

“Ta nhớ rất rõ các điều khoản chúng ta đã thương lượng.” Sebastian đứng lên.

Prudence thận trọng nhìn theo khi anh bước về phía nàng. “Sebastian?”

Sebastian chẳng nói chẳng rằng. Khi anh đến phía cuối bàn, anh cúi xuống và hôn Prudence một cách trọn vẹn. Nàng thật ngon lành. Anh có một thói thúc đột ngột là làm tình với nàng ngay trên bàn ăn sáng. Điều duy nhất ngăn anh lại là anh nhận ra Flowers có thể xộc vào phòng bất cứ lúc nào.

“Như em biết đấy, mối lương duyên của chúng ta dựa trên lợi ích chung.” Anh chải miệng mình trên môi nàng lần nữa và cảm thấy nàng run rẩy phản ứng lại. “Và một số lợi ích chung đã được chứng minh đem qua rồi. Ta đang mong muốn nhiều hơn nữa trong đêm nay.”

Nàng trừng mắt nhìn anh ngò vức qua cặp kính của mình. “Đừng có nghĩ ngài có thể thao túng được em... bằng những thứ như thế, Angelstone.”

“Những thứ như thế là những thứ gì vậy? Có lẽ là điều này?” Anh cắn nhẹ lên thùy tai nàng và trượt bàn tay xuống khe hở hình tam giác nhỏ xíu bên dưới vạt áo choàng sọc nâu và trắng của nàng.

“Ngài biết chính xác ý em là gì, thưa ngài.”

“Ta biết sao?” Anh chà sát ngực nàng và hài lòng trước phản ứng mình nhận được. Má Prudence ửng hồng và ánh mắt thích thú đã thay thế cho ánh nhìn trừng phạt trước bốn phen của một người vợ trong mắt nàng.

“Cho em đi với,” nàng thì thầm. “Và đừng quên buổi khiêu vũ tối nay ở nhà Arlington hoặc em sẽ không bao giờ tha thức cho ngài.”

...

Sebastian mỉm cười yếu ớt khi nhớ lại chuyện lúc sang và tự rót cho mình một tách cà phê trong ấm mà anh và Garrick đang chia sẻ.

Khi anh nhấp một ngụm cà phê, anh tưởng tượng ra cảnh Prudence ngồi đối diện mình vào bữa sáng mỗi ngày trong suốt phần đời còn lại của họ và tự hỏi anh sẽ thế nào nếu không còn nàng ở đó nữa.

Garrick quét mắt qua phần quảng cáo trong tờ báo anh ta đang đọc. “Cứ tưởng là tôi xong đời với Tattersall rồi chứ và xem họ đề nghị cái gì này. Tôi có thể là một thợ săn cừ khôi đấy.” Anh nhìn lên. “Cậu định làm gì hôm nay?”

“Tôi có vài việc phải làm.”

“À, tôi nhận thấy nó ngay trong giọng cậu rồi nhé.” Garrick cười toe toét mất một lúc. “Đó là cái giọng điệu cậu hay dùng khi đang trong một cuộc điều tra nho nhỏ. Cầu Chúa đừng với tôi là cậu đang thấy quá buồn chán với đời sống hôn nhân nên phải quay về với thú vui cũ nhé.”

“Tôi đảm bảo với cậu, đời sống hôn nhân có thể là bất cứ thứ gì khác ngoài buồn chán. Nhưng tôi không từ bỏ sở thích của mình đâu.”

“Tôi có thấy.” Garrick quan sát anh một cách tò mò. “Phu nhân của cậu có biết cậu đang làm gì để tiêu khiển không?”

“Cô ấy biết.”

“Và chấp nhận sao?”

“Cô ấy không phản nản gì,” Sebastian nói.

Garrick cười khùng khục. “Chúc mừng cậu, Angelstone. Tôi tin là cậu đã kết hôn với người phụ nữ duy nhất ở Anh Quốc này, người có thể hiểu được cậu.”

“Tôi có thấy.”

Điều duy nhất Sebastian vẫn băn khoăn là Prudence có thể không hài lòng với cuộc sống hôn nhân như anh.

Anh tự nhủ rằng vấn đề đã được giải quyết. Prudence giờ đã thuộc về anh. Mọi việc đã hợp pháp theo pháp luật và trong sự riêng tư của chiếc giường hôn nhân. Và nang cũng đã đáp lại anh bằng niềm đam mê có thể trấn an anh.

Nhưng đôi khi anh bắt gặp nang đang quan sát anh một cách băng khuâng khác lạ khiến anh khó chịu. Anh không thể quên được những lời của nang vào cái đêm ở Lâu đài Curling. Rằng tình yêu liệu có thể là một sự bổ sung tốt đẹp vào danh sách.

Prudence là một phụ nữ đang ngưỡng mộ cả về trí tuệ lẫn sự logic cao. Sebastian ngờ là nang cũng có thái độ lãng mạn của một phụ nữ với chuyện hôn nhân. Rằng nang cũng muốn kết hôn vì tình yêu.

Anh cũng nhận thức được mình đã cố tình ép Prudence vào một đám cưới vội vã. Anh đã sử dụng tất cả mách khéo mình có. Anh đã chứng minh bằng những thủ đoạn tàn nhẫn để dỗ ngọt nang rằng nang sẽ hạnh phúc khi ở bên anh.

Nàng đủ trưởng thành và đủ thông minh để nhận thức được bất kỳ cảm xúc nào nang có với Underbrink đều chỉ là gió thoảng mây trôi và rất thiếu chắc chắn. Trong trường hợp này, tên khốn đó đã phản bội tình cảm của nang. Nàng chắc chắn không bao giờ có thể tin tưởng Underbrink lần nữa. Chắc chắn nàng phải biết điều đó.

Vào lúc bốn giờ chiều một phần não Sebastian vẫn đang luẩn quẩn cân nhắc các tình huống tiêu cực mà anh đã giả định cho hôn nhân. Nhưng giờ thì anh cần phải tập trung vào vấn đề trước mắt đã.

Đến giờ này, anh đã ghét thăm gần nửa tá nhà thuốc trong cuộc tìm kiếm vô vọng để tìm ra người có thể nhận diện được mùi bột thuốc trong chiếc hộp đựng nhỏ mà Prudence đã phát hiện ra trong căn phòng tối đen.

Ban đầu nó trông có vẻ như một nhiệm vụ tương đối đơn giản với anh. Nhưng cho đến giờ thì vẫn không một ai nhận diện được nó.

Anh bước lên những bậc thang của R. H. Goodwright, tiệm bán thuốc lá, chẳng mấy hy vọng nhiều. Goodwright là người thứ sáu trong danh sách của Sebastian.

Sebastian liếc nhìn thân gỗ chạm khắc có kích cỡ lớn của một chiến binh Cao nguyên canh giữ lối vào cửa hàng. Bức tượng vận trang phục của một người lính nổi tiếng. Biểu tượng phổ biến của các cửa hàng kinh doanh thuốc lá tương tự năm chiến binh bằng gỗ khác mà Sebastian đã thấy trong chiều nay.

Nếu anh không có thêm bất kỳ may mắn nào ở đây, Sebastian quyết định, anh sẽ tìm kiếm ở

những cửa hàng ít tiếng tăm hơn ở những con phố ít phồn hoa hơn. Anh đã tìm hiểu dựa trên giả định rằng bất cứ ai sở hữu chiếc hộp thuốc này là thành viên của giới thượng lưu và mua sắm ở một cửa hàng tốt hơn. Sebastian không thể hình dung được Curling lại mời ai đó đến Lâu đài Curling mà lại không phải người thuộc giới thượng lưu.

Sebastian mở cửa vào bước vào cửa hàng nhỏ. Mùi thơm của thuốc lá bao trùm không khí trong các tủ kính và trong những chiếc thùng gỗ. Những chiếc tẩu Clay sắp xếp nổi bật trong một tủ. Ở tủ khác là những chiếc hộp đựng thuốc lá nhỏ được xếp ngăn nắp. Sebastian đến nhìn gần hơn đồng hồ hộp nhưng thấy không có cái nào tốt như cái anh đang điều tra.

“Tôi có thể giúp gì được, thưa ông?” Một giọng khàn khàn cất lên.

Sebastian nhìn quanh và trông thấy một người đàn ông râu dài, tóc bạc trắng đeo một chiếc tạp dề xanh lá cùng cặp kính vàng. Ngón tay mũm mĩm của chủ cửa hàng đã ố vàng sau nhiều năm xử lý thuốc lá.

“Ta đang cố tìm ra tên của sự pha trộn đặc biệt trong hộp thuốc này.” Sebastian mang hộp thuốc ra khỏi túi áo choàng và đưa cho chủ tiệm. “Một người quen đã cho ta đây một hộp thuốc này, nhưng ta đã sớm dùng hết và muốn đặt thêm. Nó khá đặc biệt. Ông có nhận ra nó không?”

Người chủ tiệm kiểm tra đôi mắt sáng bóng của Sebastian cùng bộ đồ phù hợp khi với tay mở hộp. Ông ta thận trọng hít vào, cẩn thận không hít phải quá nhiều thuốc. “Tôi chắc chắn mình nhận ra nó, thưa ngài. Chính tôi là người đã pha trộn loại thuốc lá này.”

Cảm giác hồi hộp quen thuộc thoáng qua Sebastian. Cho đến khi Prudence bước vào cuộc đời mình, anh nhận ra, anh đã bị buộc phải dựa vào những khoảnh khắc hiếm hoi của sự phấn khích để giữ mình tỉnh táo.

Sebastian khoác lên mặt nạ của biểu hiện quan tâm lịch sự. “Vậy thì có vẻ như ta đang gặp may rồi. Ta cho nó là sự pha trộn thông thường thôi?”

“Có thể nếu tôi bán nó tràn lan, nhưng quý ông mà tôi làm nó cho ông ấy đã quy định rằng ông ấy phải là người duy nhất có nó. Ông ấy đã trả một khoản hậu hĩnh để tôi giữ sự pha trộn đặc biệt này cho riêng ông ta.”

“Vậy thì nó không được bán rộng rãi sao?” Sebastian cau mày với biểu hiện anh hy vọng là sự thất vọng. Vận may của anh ngay đây rồi, anh nghĩ. Anh sẽ không cần điều tra thêm cả một danh sách dài dằng dặc những người mua thuốc nữa. Tất cả những gì anh cần tên người đã đặt chiếc hộp đặc biệt này cho mình.

“E là không.” Người chủ tiệm thuốc nhìn anh với ánh mắt đánh giá của một chủ cửa hàng. Ông ấy rõ ràng không muốn để mất mỗi làm ăn. “Có lẽ tôi có thể pha trộn một mẻ đặc biệt cho ngài, thưa ngài. Có lẽ là thứ gì đó mang ít hơi hướng hương vị Thổ Nhĩ Kỳ? Chỉ cần một lô thuốc tốt từ Mỹ thôi. Nó rất nhẹ. Tôi có thể làm cho ngài một mẻ đặc biệt nhất sẽ khiến bạn bè ngài phải ghen tị.”

“Ông thật là tử tế, nhưng ta cực kỳ muốn hương vị pha trộn đặc biệt này. Ta sẵn sàng trả một

khoản hậu hĩnh cho nó.”

Vị chủ cửa hàng thở dài hối tiếc. “Tôi không thể mạo hiểm để mất lòng khách hàng của mình được, thưa ngài. Tôi chắc chắn là ông hiểu.”

“Khách hàng của ông?” Sebastian cân trọng lặp lại.

“Ông Fleetwood đã nhấn mạnh ông ấy sẽ đi tìm một cửa hàng buôn thuốc khác nếu tôi không tôn trọng thỏa thuận với ông ấy.”

Sebastian nhìn chăm chăm vào vị chủ cửa hàng, hy vọng miệng mình không há ra ngạc nhiên. “Fleetwood?”

“Vâng, thưa ngài. Ông Jeremy Fleetwood.” Vị chủ cửa hàng cau mày. “Ông hẳn phải biết ông ấy chứ, thưa ông, nếu ông ấy là người đã đưa ông cùng mẫu thuốc này.”

“Chúng tôi đã gặp nhau trong một trận quyền anh,” Sebastian nói, nhanh trí nghĩ. “E là ta không nhớ tên ông ta. Ông biết một đám đông sẽ thế nào rồi đấy.”

“Đúng vậy, thưa ông. Tham dự một trận đấu thú vị trong dịp cuối tuần. Đám đông gần như trở nên quá khích khi Iron Jones thua cuộc. Ông biết đấy, anh ta rất được ưa thích. Tôi đã mất một khoản kha khá vì anh ta.”

“Ta cũng nghe nói kết quả trận đấu rất đáng thất vọng,” Sebastian lên tiếng khi bước ra cửa. “Cảm ơn vì tên của ông Fleetwood. Ta sẽ phải tìm ông ta vậy. Có lẽ ta có thể thuyết phục được ông ta cho phép ta cũng được tận hưởng hương vị tuyệt vời này.”

“Nhưng, thưa ông, nếu tôi có thể đề nghị một hương –”

Sebastian đóng cửa lại và rải bộ một khoảng ngắn về cỗ xe bốn bánh đang chờ.

Jeremy có liên quan quái gì đến bất kỳ điều nào trong chuyện này chứ? Sebastian tự hỏi khi anh leo lên ghế ngồi và nắm lấy dây cương.

Prudence sẽ bị giật mình trước thông tin này cho xem. Anh đột nhiên thấy mất kiên nhẫn để được thảo luận với nàng về bước ngoặt mới trong vụ án này.

...

“Ý ông là sao, Flowers, cô ấy không có ở đây ư? Thế cô ấy ở nơi quái quỷ nào?” Sebastian đã vội vã về thẳng nhà để chia sẻ với Prudence về chi tiết mới trong vụ điều tra. Thật cực kỳ khó chịu khi biết nàng không phải đang ở nhà háo hức chờ đợi để cổ vũ phát hiện sáng chói mới của anh.

“Tôi tin là Phu nhân Angelstone đã ra ngoài rồi, thưa ngài.”

Sebastian phẩy tay trước sự thiếu kiên nhẫn của bản thân. “Cô ấy đi đâu, Flowers?”

Flowers khẽ kín đáo hắng giọng. “Đến nhà của Cô Singleton trên Đường Wellwood, thưa ngài.”

“Cô Singleton là cô quái nào?”

“Phu nhân Angelstone mô tả họ là khách hàng.” Flowers trông có vẻ đau đớn. “Một tin nhắn từ họ được gửi đến ngay sau khi ngài rời đi. Họ dường như muốn tham khảo ý kiến với phu nhân của ngài về một vấn đề liên quan đến hiện tượng quang phổ. Phu nhân đã ngay lập tức rời đi.”

“Vậy là cô ấy đang theo đuổi một cuộc điều tra sao?”

Flowers bắn cho anh ánh mắt khổ sở. “Thứ gì đó về một chiếc máy quang phổ, thưa ngài.”

Sebastian cau mày. “Máy quang phổ?”

“Tôi có lý do để tin rằng phu nhân đã mượn được một chiếc từ ông Matthew Hornsby và dự định sẽ sử dụng nó trong quá trình điều tra hôm nay của mình.”

Sebastian tạm thời bị phân tâm khỏi vụ án của mình. “Nghe có vẻ thú vị đấy.”

Flowers vươn thẳng người. “Tôi có điều muốn hỏi, thưa ngài, có phải người làm nên quen với những hành vi này là một phần tất yếu của phu nhân không?”

“Phải, Flowers, ta nghĩ ông cùng mọi người tốt hơn nên biết rằng đây sẽ không bao giờ hoàn toàn là một gia đình bình thường.”

...

“Cô nói những âm thanh rên rỉ kì lạ dường như đến từ khu vực này của căn gác xép?” Prudence đẩy chiếc máy quang phổ vào vị trí chính giữa căn phòng nhỏ tối ngay dưới mái nhà chật hẹp.

“Tôi nghĩ đúng vậy.” Evangeline Singleton, một phụ nữ trung tuổi mập mạp, nhúu mày suy nghĩ. Chị quay sang em gái mình để xác nhận. “Em có nghĩ nó hơi chệch về bên phải hơn không, Iphigenia?”

“Em cho là vậy,” Iphigenia, cô gái nhỏ trông có vẻ yếu đuối, mỏng manh nhìn chiếc máy quang phổ với nỗi sợ hãi sâu sắc. “Em nghe thấy những âm thanh ở tầng dưới trong phòng ngủ của mình, vậy nên hẳn nó phải đến từ nơi nào đó quanh đây. Nhưng em thực sự không biết chúng ta có nên cố gắng tìm ra con ma không nữa, Evangeline.”

“Chúng ta không thể để nó cứ tiếp tục rên rỉ như vậy vào ban đêm được,” Evangeline nói. “Em cần nghỉ ngơi”. Cô quay sang Prudence. “Vậy thì bây giờ, Phu nhân Angelstone, làm cách nào mà chiếc máy này có thể buộc con ma của chúng tôi xuất hiện?”

“Theo giả thuyết mới của tôi,” Prudence nói, “hiện tượng quang phổ là việc sử dụng điện trong khí quyển để khiến những thứ không thể nhìn thấy được hiện diện. Tôi tin rằng lý do chính chúng cũng hiếm khi được nhìn thấy là bởi nó không thường xuyên xuất hiện được cho đến khi tích trữ đủ điện năng.”

Mắt Iphigenia mở to đầy báo động. “Ý chị là cung cấp thêm năng lượng cần thiết cho con ma để nó xuất hiện sao?”

“Chính xác.” Prudence thẳng thắn và khảo sát cỗ máy nàng vừa mượn được từ bạn Trevor, Matthew Hornsby.

Nó là một cỗ máy đơn giản gồm một xi lanh thủy tinh, một tay quay, một tấm lót da, và một chiếc bình. Matthew đã đảm bảo với nàng là không có gì nguy hiểm liên quan đến sự vận hành của cỗ máy hết.

“Xin thứ lỗi, Phu nhân Angelstone, nhưng chồng chị chấp nhận cho chị thực hiện các cuộc điều tra này sao?” Iphigenia hỏi thận trọng.

“Ồ, phải,” Prudence bận rộn với cái máy, khi chắc chắn mọi thứ đã sẵn sàng. “Angelsone là người rất tinh thông. Ngài ấy rất hứng thú với công việc của tôi.”

“Em hiểu.” Iphigenia bắn cho nàng ánh nhìn kỳ lạ. “Bọn em nghe nói Angelstone là một quý ông khá bất thường.”

“Tôi cho là vậy.” Prudence thử nghiệm quay tay. Nó dễ dàng khởi động. Xi lanh thủy tinh bắt đầu quay bên dưới tấm lót da. “Tôi chắc chắn là không có bất kỳ người đàn ông nào khác giống ngài ấy.”

Iphigenia ngằm đưa mắt ra hiệu với chị gái. “Còn có tin đồn là ngài ấy có phần nguy hiểm nữa.”

“Không hề.” Các trụ bắt đầu quay nhanh hơn khi Prudence quay cần gạt nhanh hơn. “Một trong hai người có thể tắt nến đi được không? Tôi ngờ là chúng ta không thể trông thấy bất kỳ điều gì nếu có quá nhiều ánh sáng.”

“Phu nhân Angelstone,” Iphigenia bắt đầu đầy khó khăn. “Em thực sự không nghĩ đây là ý hay đâu. Trên này không có cửa sổ nào cả và sẽ khá tối nếu chúng ta tắt hết đèn.”

“Thôi nào, Iphigenia, em không nên quá nhút nhát như thế.” Evangeline bước đến chỗ cây đèn và dập tắt nó.

Căn phòng chìm trong bóng tối hoàn toàn.

“Tuyệt vời,” Prudence nói. “Nếu có một con ma ở đây chúng ta có thể khiến nó hiện nguyên hình sớm thôi.” Nàng quay tay cầm chiếc máy quang phổ nhanh hơn nữa.

“Nhưng em thực sự không muốn trông thấy nó đâu,” Iphigenia thút thít. “Em chỉ muốn chị giúp em thoát khỏi nó.”

“Bình tĩnh nào,” Evangeline ra lệnh quả quyết. “Phu nhân Angelstone biết cô ấy đang làm gì, phải vậy không thưa phu nhân?”

“Chắc chắn,” Prudence nghe thấy tiếng đập ồn ào của xi lanh đang quay. “Tôi có niềm tin rất lớn trong giả thuyết mới của mình. Chúng ta sẽ tạo ra đủ điện năng để con ma sớm hiện ra ngay bây giờ.”

“Ôi trời ơi,” Iphigenia nói tuyệt vọng. “Em thực sự ước là chúng ta đã tham khảo ý kiến của một chuyên gia, Evangeline. Toàn bộ chuyện này đang bào mòn hết thần kinh của em.”

“Em có thể uống ít cồn thuốc phiện khi nó kết thúc,” Evangeline nói. “Bây giờ thì đừng có nặng nề nữa. Em có thể đang xua đuổi con ma đi đấy.”

Prudence quay tay quay nhanh hơn và nhanh hơn nữa. “Tạo ra điện khó khăn hơn tôi nghĩ,” nàng nói không kịp thở.

Ánh sáng nhấp nháy đột nhiên lóe lên bên trong bóng đèn trắng chiếu sáng căn phòng vài giây ngắn ngủi. Prudence nghe thấy hơi thở hỗn hển đầy sợ hãi của Iphigenia.

“Ôi trời ơi, Evangeline, chúng ta đang gọi ma quỷ tới.”

“Chuyện quái gì đây?” Prudence nhìn quanh chỉ trong tích tắc trông thấy khuôn mặt khắc nghiệt giận dữ của Sebastian ngay khi những tia lửa rực của bóng đèn lóe sáng. Đôi mắt vàng của anh đang thiêu đốt trong ánh sáng nhân tạo chói lòa.

Ngay sau đó anh biến mất.

Iphigenia rên rỉ yếu ớt khi căn phòng một lần nữa bị bao phủ trong bóng tối hoàn toàn.

“Vì Chúa.” Giọng nói Evangeline run rẩy. “Chuyện gì đang diễn ra vậy, Phu nhân Angelstone?”

Prudence quắc mắt trong bóng tối. “Angelstone? Là ngài sao?”

“Xin lỗi, em yêu.” Có tiếng quẹt diêm và sau đó là ngọn lửa bùng lên. Sebastian mỉm cười yếu ớt. “Không định đến làm gián đoạn cuộc điều tra của em đâu. Bà quản gia nói mọi người đều ở cả đây, vậy nên ta quyết định sẽ tham gia cùng.”

“Xin chào đức ngài,” Evangeline nói, giọng đầy nhẹ nhõm. “Ngài khiến chúng tôi bị giật mình, thưa ngài. Tôi tin là em gái mình đã ngắt xỉu.”

“Ôi trời ơi.” Prudence liếc nhìn xuống và thấy Iphigenia đang nằm trên sàn nhà. “Thấy chưa, Angelstone, lần sau nếu ngài quyết định tham gia vào kỹ năng điều tra của em, vui lòng thông báo sự hiện diện của mình một cách thích hợp.”

“Thứ lỗi cho ta, em yêu,” anh nói khiêm nhường. “Ta đã cố để không quá phô trương.”

“Ngài đâu có không phô trương, thưa ngài. Nhìn xem ngài đã làm gì với khách hàng của em. Ngài đã dọa cô bé sợ đến mất trí.” Prudence thở dài. “Em cho là chúng ta đành phải bắt đầu tất cả mọi thứ lại bây giờ.”

“Chính là Lucifer⁴. Em đã thấy hắn.” Lông mi Iphigenia chớp chớp nhưng không mở. “Dừng lại đi. Em xin chị, Phu nhân Angelstone. Làm ơn dừng việc điều tra lại.”

Prudence cau mày. “Nhưng chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Chính xác,” Evangeline nói khi cô đưa một chai giấm ngửi lên cho em gái. “Chúng ta không thể dừng lại bây giờ được. Nhưng có lẽ tốt nhất là Angelstone không tham gia cuộc điều tra này với chúng ta. Không có ý xúc phạm đâu, thưa ngài. Chỉ là thần kinh em gái tôi rất dễ bị kích động.”

“Em e là cô ấy nói đúng.” Prudence nhìn Sebastian. “Em nghĩ ngài tốt hơn là nên đi đi, thưa ngài. Em không thể để ngài hù dọa khách hàng của em thêm nữa.”

Sebastian cau mày. “Ta muốn nói chuyện với em, Prue.”

“Để sau đi, thưa ngài.” Nàng đẩy anh khỏi căn gác xếp bằng đôi tay kiên quyết. “Như ngài thấy đấy, giờ em đang bận. Về trước đi, nếu ngài vui lòng.”

Hàm Sebastian siết chặt. “Tốt thôi, phu nhân. Ta sẽ gặp lại em sau.”

“Vâng vâng, đương nhiên rồi.” Prudence quay lại với cỗ máy và bắt đầu quay tay quay lần nữa. “Tạm biệt, thưa ngài.”

Sebastian biến mất qua cánh cửa mà anh đã bước vào vài phút trước.

Evangeline nhìn theo sau anh. “Tôi không thể tin được.”

“Cô không tin gì, cô Singleton?” Prudence hít sâu một hơi và tiếp tục nhiệm vụ. Nàng có thể cảm thấy mồ hôi đang vã ra trên bả vai mình.

“Cô chỉ cần nói Angelstone đi đi. Vậy là ngài ấy đi ngay.”

“Đáng đời ngài ấy,” Prudence quay tay cầm nhanh hơn. “Ngài ấy đã không cho phép tôi giúp đỡ hôm nay.”

“Tôi hiểu.” Evangeline mang ánh nhìn kỳ lạ. “Thực sự thì có vẻ như cô có tài năng để đối phó với các hiện tượng quang phổ, phu nhân. Cô là sự hiện diện để xua đuổi ma quỷ.”

...

Ngay khi Sebastian lẻn được vào phòng khiêu vũ của Phu nhân Arlington và lập tức tìm Prudence, anh đang trong tâm trạng không mấy vui vẻ. Anh nghe thấy những lời xì xầm bàn tán khi đi ngang qua phòng khiêu vũ đông đúc và tâm trạng anh vẫn không hề được cải thiện. Cả xã hội thượng lưu đang hy vọng về một hoạt cảnh trong đêm nay. Anh chỉ đang không hề có ý định để cung cấp một thứ như thế.

Anh bắt ngay được hình bóng Prudence từ phía bên kia căn phòng sáng lấp lánh. Nàng là trung tâm trong một nhóm nhỏ và nàng ngược lên ngay khi anh rẽ lối tiến về phía nàng. Đôi mắt nàng long lanh ánh nhìn vui tươi phía sau cặp kính lấp lánh phản chiếu ánh sáng của những chiếc đèn chùm, và nụ cười của nàng còn rực rỡ hơn cả những ngọn nến trên trần.

Nàng đang mặc một chiếc váy muslin nghiêm trang màu xanh da trời nhạt. Đường viền cổ áo được cắt cao hơn nhiều so với các phụ nữ khác trong phòng. Sebastian cực kỳ hài lòng với phong cách khiêm tốn đó. Đúng như anh mong muốn, những bộ trang phục lỗi mốt độc đáo của Prudence che giấu rất tốt nàng khỏi con mắt của những người đàn ông khác. Chỉ mình anh biết bộ ngực nàng mềm mại và duyên dáng đến thế nào. Chỉ mình anh biết núm vú nàng se lại đáp trả khi anh chạm vào. Chỉ anh mới biết làm cách nào để nàng oằn mình bên dưới miệng anh, làm cách nào để nàng bám chặt lấy anh.

Sebastian cố nén lại tiếng rên rỉ khi anh nhận mình đang dần cứng lên và nặng nề hơn ngay giữa phòng khiêu vũ.

Anh tự hỏi một cách buồn phiền rằng chuyện gì đang xảy ra với sự kiểm soát khắt khe mà anh đã gìn giữ trong nhiều năm. Anh nhận ra bản thân đang trở nên mềm yếu hơn trước đam mê

vào cái đêm mà Prudence đã nhảy khỏi tủ quần áo để cứu anh trước họng súng của Thornbridge. Sebastian biết không ai khác có thể nhảy bổ ra để cứu lấy cái cổ anh như vậy được.

Anh đã gần đến được chỗ Prudence thì thoáng thấy Jeremy qua khóe mắt. Anh dừng lại và quan sát người em họ rời khỏi phòng khiêu vũ đông đúc để ra sân. Jeremy đang ở một mình. Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để đối đầu với cậu ta.

Sebastian đột ngột chuyển hướng đuổi theo Jeremy. Khi anh bước qua cánh cửa để mở, anh liếc mắt nhìn theo và thấy em họ đứng gần một bức tường đá thấp. Khi Sebastian quan sát, Jeremy rút một hộp đựng thuốc nhỏ ra và lật mở nắp bằng những ngón tay thanh lịch của mình. Cậu ta rõ ràng là đang thực hành động tác đó.

Sebastian cầm chiếc hộp thuốc anh đã tìm thấy ở Lâu đài Curling ra khỏi túi và bắt đầu bước về phía trước.

“Cho phép ta mời chú một hương vị pha trộn đặc biệt, em họ.” Sebastian đưa hộp về phía Jeremy.

“Gì? Ồ, là anh sao, Angelstone.” Jeremy không lập tức nhận ra chiếc hộp trong bàn tay đeo găng của Sebastian. Thay vào đó cậu ta quan sát anh với vẻ chẳng mấy hứng thú. “Thật ngạc nhiên khi gặp anh đêm nay đây, mặc dù mẹ nói bà nghĩ anh sẽ đến. Nói là anh sẽ nắm lấy cơ hội để chứng minh sự khinh bỉ của anh với những thành viên còn lại là chúng tôi đây.”

“Nắm lấy cơ hội như vậy đòi hỏi nhiều nỗ lực hơn so với những gì ta muốn phát huy tối nay. Chú có nhận ra hộp thuốc này không?”

Jeremy liếc nhìn chiếc hộp và cau mày. “Anh lấy cái này ở đâu?”

“Ta không lấy nó.” Sebastian lật mở nắp hộp. “Ta cho là sự pha trộn này là độc nhất. Sự pha trộn rõ ràng là cho một người đặc biệt.”

“Anh đang nói cái quái gì vậy?” Jeremy nhìn kỹ hơn chiếc hộp. “Chết tiệt, Angelstone, đó là hộp thuốc của tôi. Sao anh lại có nó?”

“Ta nhặt được nó cách đây không lâu. Chú mất nó khi nào và ở đâu?”

Jeremy cầm chiếc hộp lên. “Tôi không nhớ lắm. Tôi nhận ra nó bị mất ngay sau khi trở về từ một bữa tiệc tại lâu đài Curling. Sao anh hỏi thế?”

“Ta tìm thấy nó ở Lâu đài Curling.”

Jeremy nhún vai. “Vậy thì nó giải thích rồi đấy. Nhưng sao anh biết nó là của tôi?”

“Ta đã tìm hiểu.”

“Tôi có thấy.” Jeremy nhìn chằm chằm anh đầy bối rối. “Nhưng tại sao anh lại nỗ lực tìm ra chủ sở hữu nó làm gì? Cái hộp trông khá đẹp nhưng nó không có giá trị đến vậy.”

“Ta đã rất tò mò về chủ sở hữu chiếc hộp,” Sebastian nói nhẹ nhàng, “bởi vì ta tìm thấy nó

trong một căn phòng khác thường nhất trên tầng cao nhất của Lâu đài Curling. Một phòng được trang trí hoàn toàn màu đen.”

“Đen?”

“Một tháng trước, một người đàn ông tên Ringcross đã ngã và tử vong từ căn phòng đó. Chú có nhớ vụ việc đó không?”

Jeremy nhìn chằm chằm anh chết lặng. “Cái chết của Ringcross đúng vào cuối tuần tôi tham dự bữa tiệc tại Lâu đài Curling. Chuyện này thì sao, Angelstone?”

“Giờ thì không có gì.” Sebastian chăm chú quan sát cậu ta. “Ta chỉ thấy sự trùng hợp đó thật thú vị.”

“Trùng hợp gì cơ?” Jeremy hỏi. “Thực sự anh đã tìm thấy hộp thuốc của tôi trong căn phòng Ringcross đã chết sao? Vậy thì, tôi cũng thấy thật thú vị khi chính anh lại là người tìm ra hộp thuốc ở đó đấy.”

“Chú có nghĩ ta nói dối về chuyện này không?”

“Tôi nghĩ anh có thể đang có mục đích riêng.” Jeremy bỏ hộp thuốc vào túi. “Nhưng tôi thề là tôi không hiểu nổi lý do tại sao anh lại muốn sáng tác ra một câu chuyện như vậy. Nếu anh muốn biết, tôi chưa bao giờ đến tầng trên cùng của tòa lâu đài đó. Tôi chưa bao giờ trông thấy căn phòng màu đen mà anh đã miêu tả.”

“Chú có chắc về điều đó không?”

“Có, chết tiệt, tôi cực kỳ chắc chắn.” Khuôn mặt Jeremy giờ đang bị bao phủ bởi sự giận dữ, “Vì cái quái gì mà anh lại cố gắng kết nối tôi với căn phòng đó?”

“Ta không cố gắng kết nối chú với căn phòng đó. Chiếc hộp đựng thuốc đã tự mình làm việc của nó.” Sebastian quay gót và bắt đầu bước trở lại phòng khiêu vũ.

“Chờ chút, Angelstone,” Jeremy gọi theo. “Trò quái gì anh đang chơi đây? Tôi yêu cầu anh phải giải thích những gì anh đang làm.”

Sebastian dừng lại ở ngưỡng cửa của cửa phòng khiêu vũ kiểu Pháp và liếc nhìn Jeremy. “Về chuyện đó, ta đang định mời vợ mình nhảy một điệu waltz.”

Prudence xuất hiện trước khi Jeremy có thể phản ứng. Nụ cười của nàng vẫn tươi sáng như lúc trước, nhưng đôi mắt nàng trông đầy do dự và quan tâm. “Tôi thấy chú đã ra ngoài hít thở không khí trong lành, Fleetwood. Thật là một buổi tối đáng yêu, phải không?”

“Một tối rất đẹp, thưa phu nhân,” Jeremy trả lời cứng nhắc.

“Phải, đúng vậy. Tất nhiên là có chút se lạnh. Và tôi tin là chúng ta có thêm nhiều hơn chút sương mù so với ban sáng.” Nàng quay sang Sebastian. “Họ đang chơi một điệu waltz kìa, Sebastian. Em đang đi tìm ngài. Không dưới mười người đã đến báo tin cho em là ngài đã đến, nhưng khi không thấy ngài tìm em, em nghĩ có lẽ là do ngài không thể tìm được em trong đám đông.”

Sebastian mỉm cười khẽ khi anh nắm lấy tay nàng và dẫn nàng ra sàn khiêu vũ. “Không phải lo, Prue. Ta sẽ luôn tìm thấy em, bất kể em có đi đâu hay bất kì nơi lý tưởng nào em có thể trốn.”

Nàng nhăn mũi khi anh xoay nàng vào điệu waltz. “Nghe giống như một lời đe dọa hơn là lời hứa.”

“Phải, ta cho là vậy.”

“Thành thật mà nói, Sebastian, đôi khi ngài thật khó chịu.”

“Ta biết, em yêu, nhưng em đừng như vẫn có thể đối phó được ta. Cuộc điều tra của em chiều nay kết thúc thế nào?”

“Nó rất đáng thất vọng, nếu ngài muốn biết,” Prudence nói. “Em không thể tìm ra một con ma nào bằng cái máy đó. Em bắt đầu tự hỏi liệu có lỗ hổng nào trong giả thuyết mới của em không?”

“Có lẽ là do chẳng có con ma nào trong căn gác xép đó cả.”

“Có lẽ là không. Em phát hiện ra một chiếc khăn trong căn phòng đó thuộc về một cô hầu gái. Khi em nói chuyện với cô ấy, cô ấy thừa nhận có gặp một người hầu khác trong căn gác xép đó vào lúc tối muộn. Em tin đó chính là căn nguyên của những tiếng rên rỉ mà cô Singleton nghe thấy.”

“Suy luận rất lý trí và logic.”

“Em nghĩ vậy, nhưng gần như chẳng có lời giải thú vị nào cho câu đố đó cả.” Nàng dăm dăm nhìn anh. “Chuyện gì xảy ra ngoài đó thế, ngoài sân thượng giữa ngài và em họ ngài vậy? Em hy vọng ngài không gây ra bất kỳ rắc rối nào.”

“Ta đang thấy thật tổn thương bởi sự thiếu tin tưởng của em với tài khéo léo trong ứng xử với xã hội của ta.”

“Ha.”

“Ta đã muốn nói chuyện với em trong suốt mấy tiếng qua,” Sebastian nói.

“Thật sao?”

“Ta đã tìm ra người đã pha trộn hộp thuốc lá đó.”

Prudence rạng rỡ hẳn lên. “Tuyệt vời quá, thưa ngài. Ngài mới thông minh làm sao.”

“Cảm ơn em.” Sebastian không thể giữ nổi vẻ tự mãn khỏi giọng mình.

“Em rất mừng khi nghe thấy tin đó và em không thể chờ để được biết chi tiết, nhưng ngài vừa làm gì với cậu Fleetwood thế?”

“Chiếc hộp đó thuộc về Jeremy.”

Prudence nhìn chăm chăm anh. “Sebastian, ngài nghiêm túc chứ?”

“Cực kỳ nghiêm túc.” Sebastian quan sát em họ mình quay lại phòng khiêu vũ và di chuyển nhanh chóng qua đám đông. Khuôn mặt Jeremy trông thật khắc nghiệt khi cậu ta tiến về phía cửa. Sải chân của một người đàn ông đang căng thẳng và giận dữ.

“Ôi trời ơi,” Prudence thì thầm với vẻ mất tinh thần khi nàng nhìn theo ánh mắt anh. “Jeremy trông có vẻ buồn quá.”

“Phải.”

“Trời đất. Cả thế giới sẽ đồn ầm lên vào ngày mai là ngài và chú ấy đã cãi nhau.”

Sebastian nhún vai. “Một cuộc tranh cãi giữa Jeremy và ta không phải tin mới đâu, Prue. Điều duy nhất gây hứng thú cho những lời ngòi lê đôi mách là tin đồn nó và ta đã tham gia vào một cuộc trò chuyện thân thiện kia.”

“Thật sao?” nàng hỏi, trông cực kỳ hy vọng.

“Không,” Sebastian nói. “Không hề.”

CHƯƠNG 11

Prudence đột ngột tỉnh giấc, nhận thức được điều gì đó thật khác thường. Đây là đêm đầu tiên nàng và Sebastian được ngủ trước khi bình minh lên. Sự kết hợp giữa những cuộc xoay vòng của xã hội thượng lưu bận rộn và việc làm tình với Sebastian đã bằng cách nào đó kết hợp để giữ nàng tỉnh táo suốt mỗi đêm kể từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân. Nàng có cảm giác Sebastian đã quen với việc thức suốt đêm. Anh dường như không có thói quen đi ngủ cho đến khi bình minh lên.

Prudence bắt đầu tự hỏi liệu nàng có bao giờ được trở lại với nhịp sinh học bình thường nữa hay không, ngủ đúng giờ mỗi đêm và dậy sớm mỗi sáng. Có lẽ giờ khi đã kết hôn với Sebastian, nàng sẽ buộc phải thích ứng với thành phố. Nghĩ về việc phải thức suốt đêm trong suốt cuộc đời còn lại mới khó khăn làm sao.

Nàng nằm im một lúc. Linh cảm xấu cứ chập chờn trong tâm trí. Nàng cố tập trung nhưng không thể hoàn toàn nắm bắt được điều gì. Nàng trông thấy màn đêm đen kịt nổi gió trước khung cửa sổ mở toang trong một đêm tối trời. Nhưng hình ảnh gần như biến mất ngay lập tức.

Và rồi nàng nhận ra mình đang ở một mình trên chiếc giường lớn. Nàng quay lại trên gối.

“Sebastian?”

“Ta đây, Prue.”

Nàng liếc nhìn về phía cửa sổ và trông thấy hình dáng to lớn nhưng mờ ảo của anh đứng đó. Anh đang quay lưng về phía nàng, một tay chống lên ngưỡng cửa. Prudence ngồi dậy dựa người lên gối và với tay lấy cặp kính mắt.

Khi nàng dò dẫm lần sờ để đeo nó lên mũi, nàng thấy Sebastian đã đặt tay lên áo choàng của mình. Anh trông giống một Thiên Thần Sa Ngã hơn bao giờ hết khi đứng đó nhìn chằm chằm xuống khu vườn tối đen. Lucifer đang ngồi trên bậu cửa sổ bên cạnh Sebastian. Con mèo hắc cũng quen thức đêm giống như Sebastian.

“Ngài khó ngủ sao?” nàng hỏi nhẹ nhàng khi thắp ngọn nến cạnh giường lên.

“Ta chưa bao giờ đi ngủ trước lúc bình minh.”

“Ồ. Vậy thì có chuyện gì sao?”

“Không.” Giọng anh tối tăm và trầm tư. “Ngủ tiếp đi, Prue.”

Prudence lờ đi lời yêu cầu. Nàng co đầu gối lên bên dưới bộ váy ngủ và vòng tay ôm lấy chân. “Ngài có thể cho em biết ngài đang nghĩ gì được không. Em không thể ngủ tiếp được khi ngài vẫn đứng đó nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ như thế. Nó làm em thấy khó chịu.”

Sebastian vượt ve Lucifer. “Xin lỗi vì đã khiến em tỉnh giấc.”

Nàng mỉm cười. “Chà, đúng thế, vậy nên ngài tốt nhất là nên nói cho em ngài đang suy tư gì mà chăm chú thế. Nếu không, em sẽ không bao giờ ngủ nữa.”

Anh liếc nhìn nàng, trong giây lát trông thật thích thú. “Ta tin là em có ý đó.”

“Em có ý đó đấy.” Prudence tựa cằm lên đầu gối. “Ngài đang dự tính cho cuộc điều tra phải không?”

“Phải.”

“Em cũng nghĩ thế.” Prudence do dự. “Em cho là ngài đang nghĩ về chiếc hộp thuốc lá của Jeremy. Không nghi ngờ gì là ngài đang cố gắng tìm ra lý do tại sao nó lại nằm trong căn phòng đó.”

“Ta đang bắt đầu tự hỏi là thời gian gần đây có phải em đã phát triển được tài năng đọc tâm trí ta không.”

“Như ngài đã một lần nhận xét, thưa ngài, chúng ta khá giống nhau về khả năng suy luận.”

“Phải.” Sebastian vuốt ve Lucifer trong im lặng một lúc. “Nó khiến ta bối rối,” cuối cùng anh lên tiếng.

Prudence biết không nên nói với anh rằng anh vừa lại trở về với chủ đề ban đầu. “Sự kết nối của Jeremy với vụ điều tra sao? Em đồng ý với ngài. Nó rất khó hiểu.”

Nàng và Sebastian đã thảo luận chuyện này trong suốt thời gian sau buổi khiêu vũ. Sebastian đã kể cho nàng về cuộc trò chuyện giữa anh và Jeremy và Jeremy đã phủ nhận cậu ta không biết bất kỳ điều gì về căn phòng đen.

“Ta đã tìm hiểu vài điều trong buổi tối nay. Dường như em họ ta không phải một trong những người bạn thân của Curling. Dịp cuối tuần Jeremy ở lâu dài đó là lần duy nhất nó đến đó.”

“Ai nói vậy với ngài?” Prudence hỏi. “Là Jeremy sao?”

“Không, một người đàn ông tên Durham là người thường xuyên tham dự các bữa tiệc của nhà Curling. Anh ta là thằng cha bánh-chợe luôn tận hưởng mọi thứ khiến bản thân thấy vui vẻ và dễ chịu. Em biết kiểu người đó rồi đấy.”

Prudence mỉm cười đau khổ khi trông thấy vẻ khinh khỉnh rõ ràng của Sebastian. “Em cho là ông Durham khốn khổ trong giới thượng lưu khá giống một kẻ nhà quê giàu sổi. Kiểu người chỉ để gây cười cho toàn xã hội.”

Sebastian quay đầu nhanh. Đôi mắt anh ánh lên nét giận dữ trong bóng tối. “Em, thưa phu nhân, giờ là nữ bá tước Angelstone. Đừng bao giờ quên điều đó. Em không tồn tại để mua vui và là trò giải trí của xã hội thượng lưu. Hoàn toàn ngược lại. Xã hội tồn tại là để mua vui và giải trí cho em.”

Prudence chớp mắt trước phản ứng mạnh mẽ của anh trước những gì nàng nhận thấy chỉ như một câu nói đùa vô hại. “Một ý tưởng thú vị, thưa ngài. Em sẽ nghiêm túc suy xét nó vào lúc khác. Còn bây giờ, chúng ta hãy trở lại vấn đề về em họ Jeremy của ngài.”

“Vấn đề là,” Sebastian chậm rãi nói, “thời gian là không thể trở lại. Chúng ta chẳng biết chuyện gì khác ngoại trừ Jeremy đã ở lâu dài đó khi Ringcross chết và chiếc hộp thuốc chết tiệt chúng ta tìm thấy là của nó.”

“Cùng với chiếc khuy vàng.”

Sebastian khẽ đập một ngón tay chậm rãi trên bậu cửa sổ. “Phải. Ta vẫn chưa giả định mọi chuyện theo hướng đó. Có thể chúng ta sẽ tìm ra điều gì đó thú vị khi ta tìm hiểu về chiếc khuy đó.”

Prudence quan sát anh một lúc. “Ngài có nghĩ là em họ mình đã nói dối ngài khi chú ấy tuyên bố là chưa bao giờ bước vào căn phòng đen đó không?”

“Ta không biết.”

“Ngài có lo lắng nếu thực sự chú ấy có liên quan đến cái chết của Ringcross không?”

“Ta nghĩ sự trùng hợp khi chiếc hộp đựng thuốc lại ở trong căn phòng phóng thật khó mà quên được. Bản năng nói với ta có điều gì đó kết nối trong đó.”

“Có khi chỉ là sự trùng hợp thôi, Sebastian.”

“Ta biết, nhưng nó rất hiếm khi xảy ra và kinh nghiệm cho ta biết đặc biệt là trong những vụ kiểu này thì nó lại càng hiếm gặp.”

Prudence suy xét vấn đề trong một phút. “Em không biết rõ chú ấy, nhưng từ những gì em thấy về em họ ngài, em khó có thể hình dung được chú ấy lại là kẻ giết người. Chú ấy có vẻ rất ra dáng một quý ông.”

Sebastian nhìn chăm chăm màn sương mù trong đêm. “Bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể trở thành kẻ giết người, nếu có đủ động lực. Một quý ông cũng có thể dễ dàng giết người như bất kỳ ai khác.”

“Nhưng chuyện quái gì có thể là động lực trong trường hợp này chứ? Tại sao Jeremy lại muốn giết Ringcross?”

“Ta không biết. Đó chính là câu hỏi cần lời giải đáp. Còn những điều khác nữa chúng ta phải tìm hiểu xem liệu có bất kỳ mối liên hệ nào giữa Jeremy và Ringcross không.”

“Ngài có vẻ do dự quá, Sebastian. Có chuyện gì vậy?”

Anh liếc nhìn qua vai. “Câu hỏi mà ta vẫn tự hỏi mình trong đêm nay là liệu ta có muốn tiếp tục vụ điều tra này hay không.”

“Em cũng nghĩ vậy,” Prudence nói đầy thông cảm. “Em chắc chắn là mình hiểu sự miễn cưỡng của ngài khi phải điều tra một thành viên trong chính gia đình.”

Miệng Sebastian cong lên chẳng lấy gì là hài hước. “Đừng nhằm lẫn, phu nhân. Không phải ta có bất kỳ sự quan tâm nào nếu Jeremy bị bắt vì tội giết người đâu.”

Prudence bị sốc. “Sao ngài có thể nói vậy được? Chú ấy là em họ ngài mà.”

“Thì sao? Em nghĩ các vụ bê bối liên quan đến việc một người nhà Fleetwood bị bắt sẽ khiến ta phiền lòng sao? Không có đâu. Nó còn khá thú vị là khác.”

“Sebastian, chúng ta đang nói về một vụ giết người đấy.”

“Ừ, đúng vậy, phải không?” Nụ cười của Sebastian chỉ có thể được mô tả là hoang dại. “Sẽ thật thú vị để xem con khốn Drucilla và những người họ hàng yêu quý của ta bị đặt dưới miệng lưỡi của toàn thể xã hội.”

“Sebastian, kiểu tin đồn đó sẽ hủy hoại gia đình ngài đấy.”

“Hoàn toàn có thể. Nếu Jeremy bị bắt vì tội giết người, mẹ nó không nghi ngờ gì sẽ bị trục xuất khỏi giới thượng lưu. Xã hội sẽ quay lưng lại với bà ta cũng như nó đã quay lưng lại với cha mẹ ta. Đó sẽ chính là công lý.”

Prudence rùng mình. “Ngài không thể có ý đó được.”

“Em nghĩ là không sao?” Chiếc nhẫn vàng trên ngón tay Sebastian lấp lánh trong ánh nến khi anh tiếp tục vuốt ve Lucifer.

“Ngài là người đứng đầu gia đình, Sebastian,” Prudence nói đều đều. “Ngài sẽ làm bất kỳ điều gì cần thiết để bảo vệ nó.”

Anh vờ về phía nàng không một lời cảnh báo. Nắm lấy vai nàng và ôm nàng vào trước ngực. “Gia đình này,” anh nói qua kẽ răng, “là em và ta và những đứa con mà chúng ta sẽ may mắn có được. Ta chẳng quan tâm cái quái gì nếu tất cả những Fleetwood còn lại trong gia đình có lụi bại đi chẳng nữa.”

“Ngài không thể nghĩ thế được. Người ta không thể từ bỏ những người thân của mình đơn giản vì họ là những kẻ khó chịu hoặc không đủ vui vẻ.”

“Ta đảm bảo với em những kẻ Fleetwood đó đã không gặp khó khăn gì khi cố tình rũ bỏ cha mẹ ta.”

Prudence ôm lấy khuôn mặt anh giữa hai bàn tay nàng. “Vậy thì đó là sự trả thù ngài vẫn luôn tìm kiếm sao, đức ngài của em? Nếu vậy, tại sao ngài vẫn chưa thực hiện nó chứ?”

Tay Sebastian siết chặt tay nàng. “Em nghĩ ta chưa từng mơ sẽ làm chuyên đó sao?”

“Em không hiểu. Anh Sutton bạn ngài đã từng nói với em là ngài hoàn toàn có quyền để cắt đứt nguồn viện trợ cho những người còn lại trong gia đình hoặc thậm chí có thể trục xuất họ khỏi xã hội. Nếu ngài mạnh tay với những người còn lại trong gia đình Fleetwood, tại sao ngài không sử dụng quyền hạn của mình với họ ngay khi ngài có được tước hiệu?”

Đôi mắt Sebastian sáng lên. “Không nghi ngờ gì sẽ đến lúc ta sử dụng quyền lực của mình với họ nếu họ đẩy ta đi quá xa. Nhưng cho đến khi đó thì bọn họ vẫn an toàn, dù chẳng ai trong số họ biết điều đó.”

“Sao họ lại được an toàn?”

“Bởi vì ta đang bị ràng buộc bởi một lời hứa. Một lời hứa ta đã hứa với mẹ khi bà nằm chờ chết.”

Prudence lùi lại. “Em nghĩ ngài đã nói cha mẹ và em trai ngài đã bị giết ở bên một con thác đá chứ.”

“Ta nhận được lời nhắn lúc chập tối về chuyện đã xảy ra ở vùng núi.” Giọng Sebastian nghe thật xa xôi. “Ta mang theo một nhóm người trong làng và đi tìm gia đình. Chúng ta đã vượt đèo vào lúc nửa đêm. Cầm theo đèn lồng và bắt đầu tìm quanh những hòn đá tảng và những mảnh vỡ.”

“Lạy Chúa, Sebastian.”

“Trời lạnh lắm, Prue. Và sương mù thì dày đặc. Ta sẽ không bao giờ quên được đám sương mù khốn kiếp đó. Chúng ta đã tìm thấy họ trước khi bình minh lên. Đầu tiên là em trai ta. Sau đó là cha. Cả hai đều đã chết. Mẹ ta vẫn còn thở thoi thóp. Bà ấy đã sống cho đến khi mặt trời mọc.

“Em rất tiếc,” Prudence thì thầm. “Em sẽ không bao giờ có thể phục hồi được từ những ký ức bi thảm đến vậy.”

“Giờ thì em đã nghe được toàn bộ câu chuyện. Ta phải nói không một tên Fleetwood nào được an toàn từ ta là bởi những lời cuối cùng mẹ đã cầu xin ta gia ân cho chúng.”

“Mẹ yêu cầu ngài không trả thù họ sao?”

“Mẹ biết một ngày nào đó ta sẽ được thừa kế tước hiệu. Và bà đoán là khi có được nó, ta sẽ sử dụng sức mạnh đó để trừng phạt những kẻ còn lại trong gia đình vì sự đối xử của chúng với cha mẹ ta. Mẹ không muốn chuyện đó xảy ra. Bà nói gia đình đã tan nát thế là đủ rồi.”

“Mẹ ngài nghe có vẻ như một phụ nữ rất tốt bụng và nhân ái.”

“Đúng vậy. Nhưng ta không phải kiểu người bác ái như vậy và ta phải thú nhận là đã có lúc bị cám dỗ đến gần như không thể cưỡi lại việc hủy hoại lũ Fleetwood bằng nhiều cách thú vị khác nhau.”

Prudence trông thấy gương mặt dữ tợn của anh. “Em có thể hình dung được.”

“Thật không may, lời hứa lúc lâm chung với mẹ đã có hiệu quả trong việc kiềm chế ta lại như một sợi xích sắt. ‘Hãy hứa danh dự với mẹ là con sẽ không gây bất kỳ nguy hại gì cho nhà Fleetwood bởi những gì họ đã làm với chúng ta,’ bà đã nói vậy. Bà đang chết dần. Vậy nên ta đã hứa. Khi ấy thì nó có vẻ không vấn đề gì. Ta còn nhiều kẻ khác để trả thù trong tâm trí.”

“Những kẻ khác là ai vậy?”

Khuôn mặt Sebastian giờ trông thật âm đạm và đầy khó hiểu. “Mục tiêu duy nhất của ta hôm đó là tìm những tên cướp chịu trách nhiệm cho cái chết của họ. Ta không hề nghĩ về bất kỳ tên Fleetwood nào khi ta chôn cất gia đình mình trong cái ngọn núi khốn kiếp đó. Ta chỉ nghĩ đến chuyện phải rạch hòng những kẻ đã giết họ.”

Prudence nhìn chăm chăm anh. “Ngài đã truy lùng những tên cướp đó sao?”

“Ta mang theo vài người đàn ông trong làng đi cùng. Họ sẵn sàng giúp đỡ. Bản thân họ cũng đã chịu đựng đủ từ những tên cướp đó rồi. Những gì họ thiếu là một người lãnh đạo có thể đưa ra một kế hoạch hành động.”

“Ngài đã lên kế hoạch và lãnh đạo sao?”

“Phải.” Sebastian dịch người ra xa nàng. Anh trở lại bên bậu cửa sổ và nhìn ra ngoài bóng tối. “Mất chưa đến một tuần để tìm ra cách dụ những tên cướp vào bẫy. Tất cả bọn chúng đều chết ở đó, từng tên một. Ta đã tự mình giết chết tên cầm đầu.”

“Ôi Sebastian.”

Bàn tay anh siết chặt ô cửa sổ. “Ta nói với hấn một cách chính xác lý do tại sao hấn chết khi hấn nằm chảy máu tới chết dưới chân ta.

Prudence bước về phía Sebastian và vòng tay quanh anh từ phía sau. Nàng dựa đầu vào vai anh. “Đó không phải lỗi của ngài. Cha ngài là một nhà thám hiểm. Hành trình đến những vùng đất hoang dã luôn tiềm ẩn những rủi ro rất lớn.”

Sebastian không nói gì.

“Đó không phải là lỗi của ngài khi cha ngài qua đời nơi ngọn núi đó, Sebastian. Cha ngài là một nhà thám hiểm có kinh nghiệm. Ông chọn cách băng qua vùng núi. Ông rõ ràng nghĩ rằng nó an toàn. Cha ngài mới là người mắc sai lầm bi thảm đó, không phải ngài.”

Sebastian vẫn không trả lời.

Prudence ép mình gần hơn vào anh. Dường như anh đang cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo theo như nàng thấy. Nàng không nói thêm lời nào. Tất cả những gì nàng đang làm chỉ là chia sẻ sự ấm áp của mình với anh.

Nàng ôm anh thật chặt trong một lúc thật lâu.

Sau một khoảng thời gian nàng nhận ra sự căng thẳng đã rời khỏi Sebastian. Anh chạm một tay lên đôi tay nàng vẫn đang quấn chặt quanh eo anh.

“Giờ thì em đã biết lý do tại sao ta chưa bao giờ thực sự chống lại người nhà Fleetwood,” anh nói khẽ.

“Em biết. Nhưng Sebastian, ngài sẽ làm gì với cuộc điều tra? Chắc chắn là ngài không từ bỏ đấy chứ?”

“Không,” anh nói. “Ta thừa nhận là giờ ta thấy khá tò mò. Ta muốn tìm cho ra câu trả lời.”

“Em biết mà,” Prudence nói đầy hài lòng. “Em biết là ngài không thể chỉ đơn giản là từ bỏ vụ này.”

“Nhưng ta vẫn chưa quyết định mình sẽ làm gì với câu trả lời tìm được,” anh khẽ thêm vào.

“Sebastian.”

“Bình tĩnh nào, Prue. Ta sẽ không dùng nó để chống lại Jeremy thông qua Bow Street đâu. Điều đó sẽ là một sự vi phạm lời thề của ta với mẹ. Nhưng ta không có nghĩa vụ phải bảo vệ Jeremy nếu Bow Street tự mình tìm ra bằng chứng của riêng họ.”

Prudence nhìn anh chăm chú. “Chuyện này nghe giống như trò mèo vờn chuột mà mọi người vẫn nói ngài thích chơi với người nhà Fleetwood vậy.”

“Ta chỉ chơi trò đó khi thấy chán thôi,” Sebastian nói. “Tin hay không thì tùy nhưng phần lớn thời gian ta có nhiều thứ thú vị để làm hơn là vờn nhau với lũ Fleetwood.”

Prudence lắc đầu. “Sebastian, ngài nên thấy xấu hổ vì bản thân mình.”

“Không thuyết giáo, phu nhân.” Anh quay lại và chạm vào môi nàng bằng một ngón tay cảnh cáo. “Ta không có tâm trạng để lắng nghe bất kỳ bài thuyết giáo nào của em về trách nhiệm và hành vi của người trưởng thành đâu.”

“Nếu em nghiêm túc muốn thuyết giáo ngài thì sao?”

“Vậy thì ta chỉ đơn giản là sẽ tìm ra cách để bịt miệng nàng lại.” Anh kéo tay nàng lên miệng và hôn lên bên dưới cổ tay nàng. Đôi mắt anh không rời mắt nàng. “Ta chắc chắn sẽ suy nghĩ ra một phương pháp thích hợp.”

“Sebastian, em đang cố để thảo luận một cách nghiêm túc đấy.” Prudence có thể cảm nhận thấy sự ấm áp đang cuộn chảy trong mình. Nàng giật tay ra khỏi tay anh. “Ngài định dành phần còn lại của đời mình để hành hạ những người nhà Fleetwood bất cứ khi nào ngài không có gì tốt hơn để làm sao?”

“Như ta đã nói, ta thường có những thứ tốt hơn để làm. Mấy kẻ Fleetwood rất đông và toàn là những kẻ cực kỳ ngu ngốc.”

“Họ mới may mắn làm sao.”

“Hơn nữa, giờ ta là một người đàn ông đã lập gia đình, ta có trách nhiệm phải tạo ra người thừa kế. Ta hy vọng mọi việc sẽ suôn sẻ trong tương lai.”

“Ngài thật không thể sửa chữa được, thưa ngài.”

“Ta chỉ đang làm tốt việc của mình thôi mà.” Vẻ mặt anh cứng lại. “Có vài điều nàng phải hiểu này, Prue.”

“Gì vậy?”

“Người nhà Fleetwood chỉ vừa đủ an toàn với ta. Nhưng còn một điều nữa.”

“Một điều?”

Sebastian mỉm cười lạnh lẽo. “Nếu một trong số họ đi quá xa, những lời hứa của ta với mẹ sẽ không thể bảo vệ bọn họ được nữa đâu.”

“Thứ gì ngài cho là đi quá xa?” Prudence hỏi thận trọng.

“Nếu dì ta hoặc bất kỳ kẻ nào khác làm hại đến nàng bằng bất kỳ cách nào, ta muốn được biết. Ta sẽ đề bẹp bất cứ ai chịu trách nhiệm.”

“Sebastian.”

“Ta đã hứa với mẹ là ta sẽ không trừng phạt những tên Fleetwood đã quay lưng lại với bà và cha ta. Nhưng chẳng có điều gì về những gì ta sẽ làm với bọn họ nếu họ xúc phạm ta hay vợ ta.”

“Nhưng Sebastian –”

“Không, Prue. Em đã thương lượng với ta một lần sau khi dì ta xúc phạm em trong suốt cuộc đính hôn của chúng ta. Ta định sẽ làm gì đó với bà ta, nhưng đã để em thuyết phục ta bỏ qua lần đó.”

“Em không thể tin được ngài lại để em thuyết phục ngài bỏ qua đấy,” Prudence. “Ngài đã tự quyết định hành xử theo cách cao quý mà ai ai cũng hy vọng một người đàn ông ở địa vị và quyền lực của ngài nên làm.”

Lông mày Sebastian nhướn lên. “Ta làm vậy vì lời cầu xin của em đấy, cô nàng Prue ngây thơ ngọt ngào, bởi vì khi ấy chúng ta đã đính hôn rồi nhưng chưa kết hôn.”

“Xin ngài thứ lỗi?”

“Lúc đó ta đang ở vị trí khá bấp bênh. Ta không muốn chọc giận cô dâu tương lai của ta đến mức cô ấy có thể hủy hôn mất. Vậy nên ta đã nuông chiều cô ấy.”

“Em không thể tin được.”

“Không nghi ngờ gì là bởi em đã thuyết phục bản thân rằng ta vẫn là Lucifer trước khi hạ giới.”

“Thật không thể chấp nhận được.” Prudence trừng mắt nhìn anh. “Thế tức là ngài nói giờ khi đã kết hôn, ngài sẽ chẳng quan tâm nếu có làm em tức giận hay không sao?”

“Ta thích lúc em đang trong tâm trạng tốt đẹp, vui vẻ, em yêu. Nhưng thực sự thì vấn đề là giờ chúng ta đã bị ràng buộc về mặt pháp lý rồi.” Sebastian vuốt ngón tay mình dọc theo đường cong nơi bả vai nàng. Anh mỉm cười khi nàng rùng mình. “Và chúng ta đang bị ràng buộc theo nhiều cách tuyệt vời khác nữa, phải không nào. Bất kể em có giận dữ đến đâu, em cũng không thể rời xa ta được.”

“Và nếu em làm vậy thì sao?”

“Ta sẽ đuổi theo em và mang em về nhà,” anh hứa. “Sau đó ta sẽ làm tình với em cho đến khi em rùng mình trong vòng tay ta, cho đến khi em cầu xin ta. Cho đến khi em thậm chí không thể nhớ được lý do em giận dữ với ta.”

“Sebastian.”

“Cho đến khi em nhận ra rằng những gì em và ta có với nhau là toàn bộ vấn đề.”

Prudence nhìn vào đôi mắt anh dưới ánh nến và nín thở. “Em đã cảnh báo ngài một lần là đừng có nghĩ ngài có thể thao túng em bằng tình dục được.”

Anh mỉm cười chậm rãi. “Để xem. Nhưng ta luôn thích những thách thức.”

“Sebastian, đừng có trêu chọc em, em xin ngài đấy. Đây là một vấn đề rất nghiêm túc.”

“Ta đảm bảo với em ta đang cực kỳ nghiêm túc.” Anh túm lấy cằm nàng bằng gờ tay mình. “Ngoan nào, phu nhân. Lời thề mà mẹ có được từ ta sẽ không giữ ta không trừng phạt người nhà Fleetwood nếu họ xúc phạm em hoặc làm hại em bằng bất kỳ cách nào đâu.”

Prudence nhịp chân. “Em có ấn tượng là ngài đang hy vọng một người trong số họ sẽ bước một bước qua ranh giới vô hình mà ngài đã vạch ra.”

Nét cười ma quái đang nhảy múa trong đáy mắt Sebastian. “Em thật sắc sảo, em yêu. Và hoàn toàn đúng. Ta sẽ không phiền ít nhất là nếu một trong số bọn họ, tốt nhất là dì ta, bước qua ranh giới. Nhưng em không cần lo lắng đâu. Ta sẽ trang trọng hứa với em là nó sẽ chỉ xảy đến một lần thôi.”

“Bởi vì đó là tất cả lý do ngài cần để trả thù sao?”

“Chỉ cần một hành vi vượt ranh giới,” anh nói nhẹ nhàng. “Một sự xúc phạm em và ta sẽ thấy chúng bị trục xuất khỏi xã hội thượng lưu. Ta sẽ cắt hết viện trợ xuống mức thấp nhất.”

Prudence choáng váng trước ý định cương quyết trong lời anh nói. Lòng bàn tay nàng đột ngột trở nên ẩm ướt. “Đó có phải lý do thực sự để ngài chọn kết hôn với một cô gái quê mùa không, thưa ngài? Bởi vì ngài biết sẽ rất dễ dàng để moi được những lời lăng mạ mà ngài luôn muốn từ những người thân của mình?”

Sebastian cau mày. “Nào, Prue –”

“Có phải ngài kết hôn với em chỉ vì ngài cuối cùng sẽ có được lý do đúng đắn cho sự trả thù ngài vẫn thèm muốn?”

“Đừng có ngu ngốc thế.” Lòng mày Sebastian nhíu chặt lại. “Em nghĩ ta sẽ ràng buộc bản thân với một người ta phải chung sống suốt đời chỉ để châm chọc cái lũ Fleetwood kia sao?”

“Phải, suy nghĩ đó có thoáng qua tâm trí em.”

Sebastian nguyên rủa. “Nếu đó là điều duy nhất mà ta cần ở một người vợ, ta đã kết hôn từ lâu rồi. Ta đảm bảo với em có đến hàng đồng phụ nữ ở ngay London này sẽ làm mất lòng lũ nhà Fleetwood đấy.”

“Không nghi ngờ gì.”

“Sử dụng trí tuệ đáng ngưỡng mộ của em đi nào, phu nhân. Ta thừa nhận là mình rất muốn trừng phạt nhà Fleetwood, nhưng cái giá sẽ không phải là việc kết hôn với một phụ nữ không phải một người vợ hoàn toàn phù hợp với ta.”

“Tất nhiên, thưa ngài.” Prudence chiến đấu ngăn những giọt nước mắt. “Lẽ ra em nên suy xét vấn đề này cẩn thận hơn. Giờ khi đã làm vậy, em có thể thấy là ngài đã có một sự kết hợp khác thường nhất cho tước hiệu bá tước của mình.”

“Đúng là ta đã làm vậy.” Anh mỉm cười.

“Ngài cần một người phụ nữ đủ kỳ lạ để thu hút sự lên án của những người thân trong gia đình và cũng vừa đủ thông minh để giải trí cho ngài.”

Sebastian quát. “Em đang cố tình gây khó khăn đấy, Prue. Ta đã nói với em ý do tại sao ta kết hôn với em rồi đấy thôi.”

“Lợi ích của nhau và niềm đam mê lẫn nhau.” Prudence đưa tay lên dụi mắt. “Em hiểu lý do chính trong cuộc hôn nhân của chúng ta chứ. Nhưng em cảm thấy rõ ràng mình không hề nhận ra mục đích khác mà ngài nhắm đến, thưa ngài.”

“Prue, dừng việc vô nghĩa này lại. Em đang làm mọi việc rối tung lên đấy.”

“Em á?” Nàng bước lùi lại một bước. “Ngài chưa bao giờ giải thích cho em rằng em là một công cụ thuận tiện ngài có thể sử dụng để làm mọi thứ người nhà Fleetwood. Em không thích bị sử dụng theo cái kiểu đó.”

Biểu hiện của Sebastian trông thật nguy hiểm khi nàng lùi xa khỏi anh. “Em đang bóp méo lời ta nói, Prue.”

Nàng chớp mắt để ngăn nước mắt rơi. “Ngài đòi hỏi quá nhiều ở một người vợ rồi, thưa ngài. Danh sách các nhiệm vụ của em lại tăng dần lên theo từng ngày. Em chỉ để giải trí cho ngài mà thôi. Em là một người cũng có chút trí tuệ vậy nên ngài sẽ có một ai đó trong tay để chiêm ngưỡng những thành tựu sáng chói của ngài mỗi khi ngài tiến hành một cuộc điều tra. Em là để làm ấm giường cho ngài. Và bây giờ ngài mong đợi sử dụng em như một cái cớ để trừng phạt những người nhà Fleetwood vì những gì họ đã làm với cha mẹ ngài.”

Sebastian tiến thêm một bước về phía nàng. “Ta chịu đựng đủ những chuyện vô nghĩa này rồi.”

“Em cũng vậy. Đây là lúc để em rẽ lối đi riêng và em sẽ làm thế.”

“Lối nào em định đi?” Anh tiến thêm một bước về phía nàng.

“Ngài sẽ không được sử dụng em như một cái cớ để tiến hành sự trả thù của mình. Em không quan tâm điều đó có xúc phạm thế nào. Ngài sẽ không được sử dụng em. Rõ chưa?”

“Em là vợ ta, Prue. Ta sẽ không chấp nhận bất kỳ lời xúc phạm nào từ em. Đây là điều mà ta sẽ không thương lượng gì hết.”

“Em mới là người quyết định xem mình có bị xúc phạm hay không,” nàng ngang ngược nói.

“Chết tiệt, Prue, em đang khóc sao?”

“Đúng vậy đấy.”

“Ta cảnh cáo em, ta sẽ không bị thao túng bởi mấy giọt nước mắt đâu,” anh gầm gừ.

“Và em cũng sẽ không bị thao túng bởi chuyện ân ái đâu.”

Sebastian ném cho nàng ánh mắt mỉa mai. “Chúng ta đang ở đâu đây nhỉ?”

Prudence lau nước mắt bằng tay áo bộ váy ngủ của mình. “Em không có ý đó, thưa ngài. Nếu ngài tha lỗi cho em, em tin là mình sẽ quay lại giường.”

Anh nhìn nàng chăm chú. “Ta sẽ vào với em chút nữa thôi.”

“Không, ngài sẽ không vào. Em sẽ quay lại giường riêng của mình, thưa ngài. Em thấy là mình không thể ngủ trong phòng ngài được nữa.”

Prudence bước đến cửa nối, mở nó ra, và bước vào phòng mình. Nàng đóng cửa lại và nín thở.

Nàng không chắc Sebastian sắp làm gì. Nàng nửa mong đợi anh sẽ đuổi theo nàng và cho nàng một bài thuyết giảng về nhiệm vụ và bổn phận của một người vợ.

Nhưng cánh cửa phòng ngủ của nàng vẫn im lìm đóng chặt.

CHƯƠNG 12

“Ta khá thích viền cổ chiếc váy này,” Hester trầm ngâm.

Prudence cố gắng gom góp tất cả sự hứng khởi mình có khi ngoạn ngoạn chiêm ngưỡng bộ váy thời trang. Chuyển mua sắm này là ý tưởng của nàng, nàng nhắc nhở bản thân. Nàng chắc chắn đã cực kỳ hứng khởi khi bắt đầu nó sáng nay.

Nhưng sau khởi đầu đầy nhiệt tình tại khu mua sắm thượng lưu với toàn những thứ đồ chẳng mấy thu hút, nàng đã sớm trở nên buồn chán.

Prudence đẩy cặp kính vào đúng vị trí và nghiên cứu chiếc váy. “Nó trông có vẻ như ai đó sẽ bật ngay ra khỏi vạt váy nếu hít sâu một hơi thôi.”

“Đó chính là điểm nhấn đấy,” bà chủ tiệm may hấp tấp trấn an nàng bằng chất giọng kiểu Pháp sai lè. “Bộ váy là thứ khiến người phụ nữ trở nên hư ảo trong mỗi buổi khiêu vũ, như chiếc tơ nhện vẫn xoay vần trong khi giọt sương còn đọng lại trên mỗi sợi tơ.”

“Chính xác,” Hester tuyên bố. “Và để trông thật sự thời trang, chiếc váy này nên là màu oải hương.”

Prudence nhìn bộ váy đầy ngờ vực. “À, nếu cô nghĩ đó là những gì cháu muốn, Hester, vậy thì cháu nên đặt một bộ nhỉ.”

Hester mỉm cười đầy hài lòng và quay sang phía bà chủ tiệm. “Chúng tôi muốn lấy nó ngay lập tức. Chúng tôi có thể trả thêm nếu bà hứa nó sẽ được chuyển đến ngay trước tám giờ tối nay.”

Bà chủ tiệm may do dự rồi mỉm cười ôn tồn. “Có thể sắp xếp được mà, phu nhân. Tôi sẽ huy động tất cả nhân viên làm việc trong chiều nay.”

“Tuyệt vời,” Hester nói. “Tiếp theo chúng tôi muốn trang phục cưới ngựa, váy mặc buổi sáng, phục trang hàng ngày càng sớm càng tốt. Nhớ là tất cả đều phải màu violet và oải hương nhé. Bà có thể sử dụng thêm ít màu tím để trang trí.”

“Tôi hiểu, phu nhân. Phu nhân sẽ có tất cả mọi thứ trong vài ngày tới.” bà chủ tiệm may quay sang Prudence, người vẫn đang đứng xem xét một hộp đựng đầy khuy. “Nếu lệnh bà không phiền, chúng tôi muốn lấy số đo của bà.”

“Gì vậy?” Prudence nhìn lên. “Ồ vâng, tất nhiên.”

Nàng để mình bị dẫn vào phòng thử đồ, nơi nàng đứng ngoan ngoãn cho một phụ nữ với vẻ ngoài đầy đặn bận rộn với một cuộn dây đo. Bà chủ tiệm may đứng giám sát với vẻ mặt chăm chú.

Prudence mỉm cười với bà chủ. “Tôi nghe nói những bộ trang phục cưới ngựa và trang phục dạ hội hay gắn những chiếc khuy khắc gia huy dòng họ. Có thật vậy không?”

“Các quý cô thường hiếm khi quan tâm đến việc đó.” Bà chủ tiệm giữ nguyên sự chú ý của mình vào người thợ may. “Các quý ông mới là những người hay đến đặt hàng những chiếc khuy chạm khắc như vậy.”

“Họ hay khắc gì trên đó?” Prudence hỏi với những gì nàng hy vọng chỉ không hơn một chút tò mò.

“Cả đồng thứ. Huy hiệu quân sự. Biểu tượng trung đoàn. Biểu tượng gia đình. Vài thành viên câu lạc bộ các quý ông có tên tuổi cũng hay khắc biểu tượng câu lạc bộ của họ.” Bà chủ tiệm may nhìn nàng một cách lịch sự. “Liệu phu nhân có muốn đặt hàng khuy không?”

“Không, trừ khi nó là một yêu cầu bắt buộc. Tôi chỉ tò mò thôi. Những chiếc khuy như vậy phải đặt hàng ở đâu?”

“Một vài cửa tiệm có thể cung cấp những cái đó.” Bà chủ tiệm cau có với người thợ may. “Tôi nghĩ tốt hơn là bà nên đo lại ngực của phu nhân đây đi, Nanette. Chúng ta không muốn có bất kỳ sai lầm nào. Không có thời gian để sửa lại đâu. Phu nhân đây rất... à... mảnh mai, thân hình tinh tế. Chúng ta không muốn phần cổ áo bị rộng.”

“Bà có thể cho tôi một danh sách không?” Prudence hỏi khi Nanette thắt chiếc thước đo chặt quanh ngực nàng.

Bà chủ tiệm liếc nhìn nàng lần nữa. “Danh sách gì cơ, phu nhân?”

“Danh sách các cửa hàng thiết kế những chiếc khuy đặc biệt ấy. Tôi chợt nghĩ rằng nếu cánh phụ nữ không nghĩ đến thứ đó trong trang phục của mình, vậy tôi có thể là người bắt đầu trước tiên.”

“Đương nhiên rồi. Bà thật thông minh khi nghĩ đến chuyện đó.” Rõ ràng bà chủ tiệm chỉ đơn thuần là thấy nàng thật khôi hài. “Tôi sẽ thêm vào một ghi chú vài cửa hàng tốt chuyên thiết kế những chiếc khuy trước khi bà rời đi.”

“Cảm ơn,” Prudence lẩm bẩm. Lần đầu tiên trong nhiều giờ sự thích thú mua sắm quay lại với nàng. “Tôi đánh giá cao điều đó.”

Hai mươi phút sau Prudence và Hester được đưa trở lại xe ngựa của Angelstone bởi một người

hầu mặc đồng phục màu vàng và đen của gia đình Angelstone.

“Ta phải nói điều này, cháu yêu,” Hester nhận xét khi ngồi xuống. “Ta vô cùng vui mừng khi nhận ra là cháu đã quan tâm đến thời trang. Giờ thì cháu đã là một nữ bá tước, cháu phải chú ý nhiều hơn đến những vấn đề như vậy. Cháu được mong đợi phải làm vậy. Drucilla Fleetwood và những người còn lại trong gia đình Angelstone sẽ giám sát cháu cực kỳ chặt chẽ.”

“Không nghi ngờ gì, hy vọng cháu sẽ không tự sỉ nhục bản thân bằng hành động nào đó cực kỳ không phù hợp, chẳng hạn như mặc một bộ đồ và đôi boots cưới ngựa đến một buổi khiêu vũ.”

Hester bắn cho nàng ánh nhìn dò xét. “Đó chính là lý do cháu đột nhiên lại có hứng thú với váy áo sao? Cháu sợ sẽ làm mất lòng những người nhà Fleetwood?”

“Chỉ là cháu không muốn dì Angelstone rêu rao thêm bất kỳ lời lăng mạ nào nữa với cháu ở nơi công cộng.” Prudence nói khô khốc. “Những người nhà Fleetwood đã quyết định cháu hoàn toàn không phù hợp là một nữ bá tước. Cháu chỉ là không muốn cung cấp cho họ bất kỳ thứ vũ khí nào để củng cố giả định của họ thêm nữa.”

“Nào nào,” Hester cười khúc khích. “Không có ý xúc phạm đâu, cháu yêu, nhưng ta khá ngạc nhiên khi biết cháu đang cực kỳ quan tâm đến đám họ hàng của Angelstone đấy. Anh ta chắc chắn chưa bao giờ lo lắng về việc làm hài lòng bọn họ.”

“Có lẽ việc trở thành một nữ bá tước đã cho cháu cái nhìn tổng quan hơn về xã hội thượng lưu,” Prudence lẩm bẩm. Nàng nhìn chăm chăm ra con phố bận rộn và tự hỏi liệu những nỗ lực để trở nên thời trang của nàng có phát huy tác dụng hay không.

Nàng không dám giải thích với Hester lý do thực sự nàng lại tự làm khó mình để cải thiện tủ quần áo. Mục tiêu duy nhất của nhiệm vụ là để giữ những người nhà Fleetwood khỏi sự trả thù của Sebastian.

Phương pháp tốt nhất cho vấn đề, nàng quyết định, là phải đề phòng trước, nàng đã thức dậy sáng nay với quyết tâm không thể cung cấp cho những người thân mới của nàng thêm bất kỳ lý do nào cho những lời lăng mạ nữa.

Bước đi thận trọng đầu tiên của nàng là phải trở nên thời trang hơn.

Lời nhắn nàng gửi đến Hester vào cuối buổi sáng để mời bà cùng đi mua sắm đã nhận được phản hồi ngay lập tức. Hester đã rất vui mừng vì có một chuyến mua sắm thả phanh mà gần như không phải quan tâm đến tài chính.

Cuối cùng thì bà cũng chờ được đến lúc Prudence muốn thay đổi mình, ít nhất là bộ váy dạ hội, cùng vài món đồ trang trí chẳng hạn như một chiếc kính cầm tay buộc ruy băng tím. Nó có thể phù hợp với bất kỳ trang phục nào của nàng. Prudence đã phàn nàn rằng nó thật khó chịu khi cứ phải nâng kính lên mỗi khi nàng muốn nhìn rõ, nhưng Hester đã tàn nhẫn gạt phắt lời phàn nàn nho nhỏ đó.

Họ cũng mua thêm giày nhảy trong buổi khiêu vũ cũng màu oải hương và violet, cùng vài đôi găng tay phù hợp. Gối đồ chứa nhiều loại mũ và quạt cũng đã được chất đống trên nóc xe.

“Tuyệt vời, mọi chuyện thật hết sức suôn sẻ,” Hester nói với sự hài lòng tuyệt đối. “Chúng ta sẽ dừng lại ăn kem nhé?”

Prudence ngay lập tức vui trở lại. “Vâng, cháu rất thích kem. Và sau đó, cháu muốn ghé qua một hoặc hai cửa hàng trong danh sách mà bà chủ tiệm may đã cho.”

Hester liếc nhìn mảnh giấy trong tay Prudence. “Cháu định mua gì trong đó?”

“Cháu có quan tâm đến một vài kiểu khuy rất đặc biệt.”

Hester tỏ ra mừng rỡ. “Nó chắc chắn sẽ rất hợp với bộ đồ cưới ngựa của cháu hoặc có lẽ là áo choàng. Thật là một ý tưởng tuyệt vời.”

“Cháu cũng nghĩ vậy,” Prudence nói, cảm thấy có chút tự mãn. “Cháu đang tìm ai đó có thể làm chút việc vặt này. Chất lượng phải thật tốt, cô có nghĩ vậy không?” Nàng lục tìm trong túi xách và lấy ra chiếc khuy vàng nàng và Sebastian đã tìm thấy tại Lâu đài Curling.

“Chiếc khuy đó trông có vẻ hợp với áo ghi lê của một quý ông,” Hester nói. “Nó được khắc cái gì vậy?”

“Cháu không rõ. Có lẽ là tên một câu lạc bộ dành cho quý ông. Hoặc có lẽ nó thuộc về một người theo đạo tin lành.” Prudence thả chiếc khuy trở lại túi xách của mình.

“Cháu lấy nó ở đâu vậy?”

“Cháu thấy nó ở đâu đó,” Prudence dễ dàng nói. “Cháu không thể nhớ chính xác được. Nhưng cháu khá thích nó và quyết định nên tìm người đã làm ra chiếc khuy này. Nếu tìm được, cháu có thể đặt một bộ đặc biệt thế này cho riêng mình.

“Ta có thể tưởng tượng ra có hàng đồng thương lái có thể cung cấp cho cháu chiếc khuy thế này. Sao cháu phải bận tâm tìm ra đúng người thế chứ?” Hester tò mò hỏi.

“Bởi vì cháu muốn đảm bảo chất lượng của người có tay nghề,” Prudence giải thích tron tru. “Angelstone thích vợ ngài ấy chỉ mặc những thứ tốt nhất.”

“Rất tốt, cháu yêu. Nếu cháu muốn dành phần còn lại trong ngày mua sắm này để tìm hiểu về chiếc khuy đó, ta là ai mà được phép ngăn cản chứ.”

...

Khoảng sau hai giờ chiều, Sebastian bước khỏi Milway and Gordon, cửa hàng chuyên bán găng tay, cà vạt, và các phụ kiện quý hiếm khác mà bất kỳ người đàn ông yêu thích thời trang nào cũng muốn. Anh dừng lại để tham khảo danh sách mà người hầu của mình đã liệt kê.

Như vậy cho đến giờ anh đã ghé qua bốn cửa hàng để yêu cầu đặt hàng chiếc khuy đặc biệt đó. Nhưng không ai nhận ra thứ mà anh đã miêu tả.

“Bằng vàng, với cụm từ The Princes of Virtue khắc trên đó,” anh giải thích với người bán hàng. “Hợp với một chiếc áo ghi lê. Tôi muốn có một chiếc y như thế trên áo ghi lê của mình.”

“Có lẽ nếu đức ngài mang theo chiếc khuy áo đó tôi chắc chắn là mình có thể làm nó giống y

như vậy cho ngài,” một chủ cửa hàng đề nghị. “Tôi rất giỏi trong việc bắt chước. Nhưng sẽ tốt hơn nhiều nếu được trông thấy chiếc nguyên bản.”

Thật không may vì tất cả những gì Sebastian có thể làm chỉ là mô tả bởi Prudence mới là người phát hiện ra chiếc khay. Anh chỉ được nhìn thoáng qua nó lấp lánh giữa các ngón tay đeo găng của nàng trước khi nàng bỏ tọt vào túi xách.

“Đến lượt em điều tra, thưa ngài,” nàng đã thì thầm vào tai anh. “Cuộc hôn nhân này dựa trên sự hợp tác, nếu ngài nhớ, và cả cuộc điều tra này cũng vậy. Em sẽ cảm thấy cực kỳ tội lỗi nếu em không cố gắng để chia sẻ gánh nặng với ngài.”

“Chết tiệt,” Sebastian gầm gừ. “Em biết rõ là ta sắp ghé thăm vài cửa tiệm hôm nay. Sẽ rất khó xử nếu cả hai ta đều hỏi về chiếc khay chết tiệt đó ở cùng một cửa hàng.”

“Ngài hoàn toàn đúng, thưa ngài.” Mắt Prudence sáng lên với vẻ quyết tâm. “Chúng ta phải trở nên thật thông minh trong chuyện này, phải không nào? Em cho là vậy. Em sẽ tìm kiếm phần của mình trong khu phố Oxford. Ngài có thể tìm ở khu khác. Bằng cách đó, chúng ta sẽ không có khả năng bị điều tra ở cùng một cửa hàng những hai lần.”

“Khốn kiếp, Prue, ta sẽ không cho phép em –”

“Tha lỗi cho em, thưa ngài. Em phải đi đây. Cô em đang chờ.”

Biết được sự hiện diện của gia nhân trong hành lang sẽ kiềm chế được phản ứng của Sebastian, Prudence bước ngang qua mặt anh hướng đến cánh cửa để mở ra cỗ xe ngựa đang chờ.

Sebastian đã cực kỳ bị cám dỗ để đuổi theo nàng và lôi nàng ra khỏi cỗ xe ngay trước mặt những người hầu. Anh sẽ cho nàng một trận. Nàng thừa biết anh định sẽ tự mình điều tra chiếc khay đó hôm nay.

Nhưng có thứ gì đó ngăn anh lại và anh biết sẽ chẳng hay ho gì khi tạo ra một hoạt cảnh nhỏ nhỏ ngay trước mặt các gia nhân trong gia đình. Đây là quy tắc ứng xử còn hơn cả hiển nhiên.

Anh không muốn khơi lại những cảm xúc đã cháy sáng đêm qua của nàng. Sebastian thừa nhận với bản thân anh không chắc làm cách nào để xử lý Prudence khi nàng khóc. Anh đã sững sốt nhìn theo nàng quay về phòng ngủ của mình và đóng sầm cửa vào mặt anh.

Sebastian cau mày khi anh gấp danh sách các cửa hàng lại. Prudence đã cực kỳ quá đáng đêm qua, anh nghĩ khi bắt đầu bước về phía cỗ xe của mình. Đó chính là vấn đề. Chẳng có chút logic nào trong cảm xúc của nàng cả.

Sử dụng nàng làm mồi nhử để phá hủy gia đình Fleetwood không phải mục đích của anh khi kết hôn với nàng. Anh chỉ đơn thuần là tận dụng cuộc hôn nhân của họ để đạt được mục tiêu từ lâu anh đã luôn ấp ủ. Thế thì có hại gì cơ chứ? Anh tự hỏi. Phản ứng thái quá của Prudence đã khiến anh kinh ngạc. Nó thật không giống nàng chút nào.

Sebastian dừng khựng lại trên vỉa hè khi một ý tưởng chợt nảy đến với anh. Anh đã nghe nói đến chuyện phụ nữ thường có những cảm xúc kỳ lạ khi mang thai. Prudence rất có khả năng đã mang thai. Mang thai con anh.

Anh bắt đầu mỉm cười mặc cho tâm trạng u ám hiện tại. Anh có thể hình dung ra hình ảnh nàng tròn lên và đầy đặn hơn với hạt giống của anh đang lớn lên trong nàng. Một cảm giác yên bình bất chợt quét qua anh.

Anh đã từng tự nhủ một lần rằng anh bị ràng buộc với Prudence bởi sự chứng giám của luật pháp và niềm đam mê trong hôn nhân, nàng là của anh. Phần nào đó anh đã đúng. Nhưng đêm qua anh nhận ra lần đầu tiên việc hợp pháp cuộc hôn nhân của họ thậm chí chỉ lợi ích không thôi là chưa đủ.

Một đứa trẻ sẽ buộc Prudence lại với anh trong cách mà không điều gì khác có thể làm được, Sebastian nghĩ khi một cỗ xe dừng lại trước mặt anh.

Cánh cửa xe bật mở và Curling bước ra. Ông ta gật đầu với Sebastian và dừng lại trên vỉa hè.

“Tôi đã ngần ngại không biết có nên tìm hiểu xem điều gì khiến ngài vui vẻ đến vậy, Angelstone. Với danh tiếng của mình, ai cũng có thể chắc chắn rằng điều khiến ngài vui thích không nghi ngờ gì cũng khá bất thường. Tuy nhiên, tôi vẫn thấy tò mò.”

“Là chuyện riêng thôi. Không có gì mà ngài sẽ quan tâm đâu, Curling.” Sebastian liếc nhìn cánh cửa tiệm đồ khi anh đề nghị. “Ngài bảo trợ nhà buôn này phải không?”

“Milway và Gordon là tiệm làm găng cho tôi trong nhiều năm qua.” Curling quan sát anh với ánh nhìn tò mò nhẹ. “Tôi không biết ngài lại dùng găng đấy.”

“Gần đây thì có,” Sebastian nói dễ dàng. “Có thể tôi muốn yêu cầu họ thử làm cho mình.”

“Tôi chắc chắn ngài sẽ hài lòng với thứ họ làm.” Curling bắt đầu hướng về phía cửa và dừng lại. “Nhân tiện Angelstone, tôi đã chơi vài ván bài với em họ ngài đêm qua.”

“Vậy sao?”

“Cậu Fleetwood khá say và chơi không tốt lắm. Tôi đã giành được một khoản khá lớn từ cậu ta. Nhưng đó không hẳn là vấn đề. Vấn đề là tôi không thể không nhận thấy cậu ta có tâm lý không được ổn định. Khá giận dữ, thật vậy. Ngài, tôi tin, chính là nguyên nhân.”

“Chút tin đó không khiến tôi quan tâm lắm đâu.”

“Tôi hiểu,” Curling nói lặng lẽ. “Tôi biết ngài chưa bao giờ thân thiết với những người trong gia đình mình.”

“Tôi cũng có cảm giác đó đấy,” Sebastian nói. “Ngài đang muốn nói điều gì, Curling?”

Curling quan sát một dây găng tay và phụ kiện được bày trước cửa kính bên ngoài phía sau Sebastian. “Tôi ngần ngại khuyên ngài thế này, Angelstone. Có quý biết là ngài có thể tự chăm sóc bản thân. Tuy nhiên, tôi khuyên ngài nên để mắt đến cậu Fleetwood.”

Sebastian nghiêng đầu lịch sự và bước tránh sang phía vỉa hè. “Như ngài đã nói, Curling, tôi có thể tự chăm sóc bản thân.”

“Quả là một điều may mắn,” Curling thì thầm. “Ngài có thể bắt đầu bằng việc đề phòng mỗi khi

bằng qua đường. Tôi có ấn tượng về cậu Fleetwood là cậu ta sẽ không bận tâm chút nào nếu một tai nạn nghiêm trọng xảy đến với ngài.”

“Tôi chắc chắn là ngài đã nhầm về suy nghĩ của em họ tôi rồi, Curling. Tôi chắc chắn là Fleetwood sẽ không bao giờ cầu nguyện tôi lại là nạn nhân của một vụ tai nạn nghiêm trọng đâu. Nó sẽ muốn chắc chắn là tai nạn đó đã khiến tôi tử vong.”

Curling mỉm cười. “Tôi thấy là ngài không cần lời khuyên nào từ tôi rồi, thưa ngài. Ngài rõ ràng biết rõ về em họ mình. Chúc ngài một ngày tốt lành. Có lẽ tôi sẽ gặp ngài và người phụ nữ duyên dáng của ngài trong bữa tiệc tối nay tại phòng khiêu vũ nhà Hollington.”

“Có lẽ.”

Sebastian bỏ đi về phía cỗ xe đang chờ. Anh vẫn còn hai cửa tiệm nữa phải ghé qua trước khi về nhà để xem liệu Prudence có chút may mắn nào trong cuộc điều tra của nàng không.

Vậy là cho đến giờ, anh chỉ mới có mỗi một điều khiến mình hứng thú. Trong số bốn cửa hàng anh đã ghé qua, ba cửa hàng đảm bảo sẽ làm cho anh một chiếc khuy y chang. Chỉ có Milway và Gordon là cho thấy chẳng mấy mặn mà với việc kinh doanh.

...

Chỉ ngay trước năm giờ một chút, Sebastian đỡ vợ lên xe và ngồi xuống cạnh nàng. Anh bắt cho nàng cái liếc xéo và quyết định anh không thích biểu hiện chống đối trên gương mặt nàng. Nó không phải điềm lành. Nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của anh cuối cùng cũng đã được xác nhận. Nàng rõ ràng cũng đã dành phần lớn trong ngày để băn khoăn về chuyện đêm qua.

Anh quyết định kiểm tra giả thuyết của mình. “Em trông thật quyến rũ trong bộ váy đó, em yêu.”

“Cái thứ cũ kỹ này á?” Nàng liếc nhìn khinh khỉnh xuống bộ váy bằng vải muslin nâu khiêm tốn cao cổ cùng áo choàng nâu sẫm. “Em ngạc nhiên khi biết ngài thấy nó hấp dẫn đấy, thưa ngài. Thật khó mà nói được nó là thứ thời trang.”

Sebastian mỉm cười khi anh hướng những con ngựa về phía công viên. “Từ khi nào mà em lại quan tâm tới thời trang thế?”

“Em thấy là mình có nhiệm vụ phải ý thức hơn về vấn đề này. Hester đã giúp em đạt được mục tiêu của mình.” Nàng bắt cho anh ánh nhìn dò xét. “Bọn em đã dành một phần tốt đẹp trong ngày đẹp trời hôm nay để làm mới tủ quần áo của em, thưa ngài.”

“Ta hy vọng em thích chuyển đi đó.”

Sebastian tự hỏi liệu Prudence có nghĩ một chuyến mua sắm là đủ để trả đũa những gì đã xảy ra đêm qua không. Nếu vậy, anh sẽ xem như mình thật may mắn khi thoát khỏi chuyện này dễ dàng đến vậy.

Anh đã để lại lời nhắn với nàng lúc trước là anh định sẽ cùng nàng đi dạo trong công viên chiều nay, nhưng anh tự hỏi liệu nàng có tìm cách né tránh anh không. Vài giờ trước khi nàng rời đi

với chiếc khuy kia thì sự thách thức và quyết tâm nữ tính vẫn bùng lên trong đáy đôi mắt đáng yêu của nàng.

Trên đường trở về nhà từ phố Bond anh đã thề là mình sẽ không cho phép nàng né tránh anh. Sẽ thật dễ dàng cho người chồng và người vợ để có những lối đi riêng trong thành phố. Nó được xem như một điều thật thời thượng. Một người đàn ông và một người phụ nữ có thể sống với nhau cùng một nhà nhưng rất hiếm khi nhìn thấy nhau nếu họ muốn thế.

Prudence nên biết rằng anh không định để cuộc hôn nhân của mình biến thành một sự liên kết lạnh lùng như vậy, Sebastian nghĩ. Anh đã kết hôn với nàng vì sự ấm áp của nàng.

Anh thầm nhớ lại sự nhẹ nhõm anh đã trải qua khi Prudence bước xuống lầu và mặc đồ cưới ngựa. Nàng có thể đang mỉm cười, và dường như không còn thách thức anh quá công khai.

Nhưng rõ ràng là nàng không hạnh phúc. Anh quyết định thử một chủ đề an toàn khác.

“Thế, phu nhân này,” anh nói khi quay xe vào công viên, “công việc điều tra của em hôm nay thế nào. Em đã tìm hiểu được gì chưa?”

“Không có gì nhiều.” Prudence dường như sắp sửa bùng nổ với những gì rõ ràng là nỗi bức tức đã bị dồn nén. “Em phải nói thật là cực kỳ chán nản. Không một chủ tiệm nào có thể xác nhận chiếc khuy đó. Ôi, Sebastian, em cực kỳ thất vọng. Cả ngày của em đã bị hủy hoại. Hoàn toàn bị hủy hoại.”

Sebastian nhìn chăm chăm nàng. Cuối cùng anh cũng vỡ lẽ mọi chuyện là lý do dẫn đến biểu hiện ủ dột của nàng chẳng liên quan gì đến đêm qua hết. Prudence không tức giận anh. Nàng chỉ đang thất vọng và bức bối vì cuộc điều tra của mình chẳng đi đến đâu.

Sebastian biết rõ cảm giác đó.

Tâm trạng anh phần chấn hấn. Anh bắt đầu mỉm cười.

“Em mừng là ngài thấy hài lòng đấy, thưa ngài,” Prudence cúi. “Em hy vọng ngài thấy hả hê ở cái tuổi thế này. Nó thực sự là tật rất xấu của ngài đấy.”

Sebastian bị mất cảnh giác vì tâm trạng hiện giờ của mình nên bị bất ngờ. Nụ cười của anh biến thành nụ cười toe toét và rồi anh bật ra thành tiếng cười lớn.

Những người đang ngồi trong những chiếc xe ngựa đi ngang qua, vài người Sebastian đã biết được hơn một năm, nhìn chăm chăm anh như thể họ chưa bao giờ trông thấy anh trước đây. Họ không phải những người duy nhất ngoái lại nhìn khi thấy Thiên Thần Sa Ngã cười lớn.

“Ngài không cần cười em đâu, thưa ngài,” Prudence lẩm bẩm.

“Ta đảm bảo với em, em yêu...” Sebastian đấu tranh để nuốt lại tâm trạng phẫn khởi của mình,” Ta đảm bảo với em là ta không cười em. Sao ta có thể làm vậy chứ? Ta cũng chẳng thành công hơn em là mấy đâu.”

Nàng quắc mắt với anh. “Ngài cũng đã đi điều tra à?”

“Chắc chắn rồi. Tất nhiên, ta bị cản trở nhiều bởi thực tế là không thể đưa ra chiếc khuy gốc được. Ta buộc phải dựa vào những mô tả chi tiết bởi thực tế là em đã bỏ trốn cùng với đồ thật.”

“Em không ăn cắp nó,” Prudence cầu nhàu. “Em chỉ đơn giản là có được nó trước ngài thôi.”

“Một điểm thú vị cần xem xét. Tuy nhiên, ta đã cố gắng hết sức có thể để điều tra về nó. Nhưng chẳng tìm được gì.” Anh do dự, nhớ lại hành vi kỳ lạ của chủ cửa hàng tại Milway và Gordon, cửa hàng cuối cùng trong danh sách. “Mặc dù có một thương gia khiến ta khá lưu tâm.”

“Là ai thế?” Nỗi thất vọng của Prudence biến mất trong nháy mắt. Nó ngay lập tức bị thay thế bằng nỗi tò mò mãnh liệt. “Ông ta đã nói sao?”

“Đó không phải những gì ông ta nói.” Sebastian cau mày. “Mà là cách ông ta lờ đi những câu hỏi của ta. Gần như chúng làm ông ta thấy khó chịu. Ông ta là thương gia duy nhất mà ta đã hỏi không hề cố gắng thuyết phục ta là ông ta có thể làm được y hệt như chiếc khuy mà ta đã mô tả.”

“Ông ta đã hành động như thể không muốn giao dịch với ngài sao? Thế thì lạ thật đấy.”

“Đúng thế phải không? Ta nghĩ có lẽ ta sẽ quay lại cửa hàng của ông ta đêm nay. Ta muốn xem qua vài tài liệu của ông ta.”

“Sebastian, ngài thực sự sẽ lên vào cửa hàng của ông ta sao? Tuyệt quá. Em sẽ đi với ngài.”

Sebastian gồng mình cho một cuộc nổi dậy. “Không, em sẽ không đi, Prue. Có quá nhiều rủi ro trong chuyện này.”

“Ngài đã cho em đi cùng khi khám phá căn phòng màu đen trong Lâu đài Curling,” nàng nhắc nhở anh bằng tông giọng hết sức thuyết phục. “Em đã rất hữu ích trong lần đó đấy thôi.”

“Ta biết, nhưng chuyện đó khác.”

“Khác thế nào?” nàng hỏi.

“Vì một điều là, chúng ta sẽ không làm bất cứ điều gì để cả hai ta đều bị bắt hoặc bị treo cổ,” Sebastian nói. “Đủ rồi, Prue. Em sẽ không đi cùng ta trong cuộc điều tra tối nay, nhưng ta hứa ta sẽ cung cấp cho em một báo cáo chi tiết khi ta quay lại.”

“Sebastian, em sẽ không cho phép ngài loại em ra trong đêm nay đâu.” Những lời nịnh nọt và thuyết phục biến mất khỏi giọng Prudence. Nàng chuyển sang tông giọng rắn đẽ. “Chúng ta là một đội. Em yêu cầu ngài phải bình đẳng và –” Nàng ngừng lại đột ngột và liếc nhìn sang cỗ xe bên cạnh. “Ồi, chào em, Trevor. Chị không biết em cũng đi dạo trong công viên hôm nay đấy.”

“Chào chị, Prue.” Trevor hướng con ngựa thiện của mình bước song song cỗ xe bốn bánh. Cậu gật đầu gần như e thẹn với Sebastian. Trông vừa mong đợi vừa thiếu chắc chắn. “Angelstone.”

Sebastian thích thú quan sát biểu hiện gần như chút biết ơn của em trai Prudence. Trevor đã có thời gian để chấn chỉnh bản thân khá tốt. “Ta thấy là cậu đã thay thợ may rồi, Merryweather. Xin chúc mừng.”

Trevor trở nên đỏ lựng. “Tôi đã đi gặp thợ may của ngài, Nightingale, thưa ngài. Cảm ơn ngài đã giới thiệu.”

“Ta nghĩ là mình nhận ra cách cắt may đó,” Sebastian nói nhẹ nhàng. “Đó chính xác là thứ giống của ta.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi đã đặc biệt yêu cầu Nightingale sao chép y hệt mẫu của ngài.” Trevor nhìn anh lo lắng. “Tôi hy vọng ngài không phiền.”

“Không,” Sebastian nói, che giấu nụ cười. “Ta không thấy phiền chút nào.”

Trevor đang bận một chiếc cà vạt đơn giản nhưng trông rất nam tính và sang trọng giúp cậu có thể quay đầu thoải mái. Cổ áo không còn bị hồ cứng, áo ghi lê cũng không còn khùng khiếm như trước. Sebastian ước chừng là cậu chỉ còn thiếu một chiếc đồng hồ bỏ túi nữa thôi.

“Trevor, em trông tuyệt quá,” Prudence nói, gương mặt nàng rõ ràng là vẻ ngưỡng mộ rành rành. Và rồi, nàng mỉm cười đầy thỏa mãn. “Và chị cũng sẽ trông thật thời trang tối nay đấy. Cứ chờ cho đến khi em thấy chị trong bộ váy mới nhé. Hester đã đảm bảo với chị phong cách và màu sắc sẽ thật hoàn hảo.”

“Em rất mong đợi đấy, Prue,” Trevor nói hùng hồn. Cậu nhanh chóng thêm vào. “Nhân tiện đang nói về thời trang.” Cậu quay sang Sebastian. “Angelstone, tôi đã nhận được một lời mời đến bữa tiệc tại gia của Curling cũng giống ngài và Prue.”

“Thật sao,” Sebastian nói.

“Vâng, thưa ngài. Là vào tuần tới. Tôi được biết sẽ chỉ là một nhóm nhỏ thôi. Chỉ có các quý ông.” Trevor cười toe toét, rõ ràng hài lòng với bằng chứng về địa vị cao cấp của mình trong xã hội. “Một nhóm được chọn lựa cẩn thận. Chúng ta không nghi ngờ gì là sẽ đi săn bắn và câu cá.”

Sebastian nghĩ về căn phòng màu đen mà anh ngờ là đã không được sử dụng cho bất kỳ mục đích lành mạnh nào.

“Thế nhóm đó nhỏ và được chọn lựa thế nào?” anh hỏi khế.

“Không biết chính xác. Curling nói ông ta rất hiếm khi tổ chức bữa tiệc kiểu này. Rất độc đáo.”

“Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận trong việc chấp nhận lời mời này nếu ta là cậu,” Sebastian nói. “Ta chắc chắn không chấp nhận bất kỳ lời mời nào đến từ Curling. Các bữa tiệc của ông ta không thú vị cho lắm.”

Trevor bị giật mình. Cậu trong giây lát trông bối rối và sau đó nháy mắt với Sebastian ra vẻ hiểu biết. “Không vui sao?”

“Chán chết ấy chứ.”

“Không cần nói thêm nữa, thưa ngài. Tôi hiểu rồi,” Trevor nói với bầu không khí đậm chất chỉ-dàn-ông-hiểu. “Tôi đánh giá cao lời gợi ý đó, Angelstone. Vậy thì sau tất cả đừng nghĩ Curling có thể lãng phí thời gian của tôi ở lâu đài của ông ta vào tuần tới.”

“Một quyết định khôn ngoan,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

“Vây thì, tôi đi trước đây.” Trevor nghiêng mũ với chị gái. “Gặp lại chị tối nay, Prue. Em sẽ rất mong đợi bộ váy mới của chị. Ngày tốt lành, Angelstone.”

Sebastian gật đầu. “Buổi chiều tốt lành, Merryweather.”

Trevor quăng dây cương theo hướng khác và hướng về phía đường mòn.

Prudence cau mày nhìn Sebastian. “Tất cả chuyện này là sao? Từ khi nào một lời mời đến từ Curling lại bị coi là chán chết thế?”

“Từ khi ta tuyên bố điều đó hai phút trước,” Sebastian nói. Anh để lũ ngựa thông thả bước. “Ta không muốn thằng bé làm đảo lộn cuộc điều tra này bằng bất kỳ cách nào. Ta ngờ là em cũng muốn vậy.”

“Tất nhiên là không. Nhưng còn bữa tiệc tại nhà Curling thì thế nào?”

“Ta không biết,” Sebastian nói. “Theo bản năng ta thấy tốt nhất là Trevor không nên có liên quan gì với Curling hết.”

“Tốt thôi. Ngài là chuyên gia trong chuyện này mà, Sebastian. Em đồng ý là chúng ta cứ nên làm theo ý ngài thì hơn.”

“Ta rất mừng khi nghe em nói vậy, em yêu. Bởi vì cũng bản năng của mình cho ta biết tốt nhất là em không nên đi cùng ta đêm nay khi ta ghé qua cơ sở của Milway và Gordon.”

“Một người vợ thông minh biết khi nào nên nghe lời chồng mình,” Prudence nói với vẻ ngọt ngào quyến rũ.

Sebastian đã bị choáng bởi chiến thắng dễ dàng khiến anh suýt nữa đánh rơi dây cương.

“Và cô ấy cũng biết khi nào nên lờ anh ta đi,” Prudence thêm vào trong tông giọng khô khốc. Có cả sự thách thức sáng lên trong đôi mắt nàng.

“Chết tiệt,” Sebastian nói.

CHƯƠNG 13

Prudence đã cực kỳ nỗ lực để nói lý lẽ với Sebastian vào lúc đêm muộn khi anh hẹn gặp nàng tại biệt thự nhà Hollington. Nàng chẳng đạt được gì. Thực thể thì, nàng có thể thề là thái độ cao tay cứng đầu của anh thực sự là tệ xấu cực kỳ ngay khi anh gặp được nàng trong đám đông.

Anh còn chưa kịp dừng lại trước khi tóm lấy cánh tay nàng và kéo mạnh về phía cửa.

Nàng ném cho anh ánh liếc xéo bực bội qua cặp kính thời trang mới khi họ đứng trên bậc thềm chờ cỗ xe ngựa hiện ra qua lớp sương mù.

“Chuyện quái gì xảy ra với ngài đêm nay vậy, thưa ngài?” nàng hỏi khi dò dẫm cặp kính. Phải đối phó với một chiếc quạt, một chiếc kính cứ đeo lủng lẳng cùng một chiếc túi xách nhỏ xíu thực sự là quá nhiều đòi hỏi với một phụ nữ, nàng cúi kính nghĩ. Chạy theo thời trang quả là nhiệm vụ không dễ dàng. “Em thề là ngài đang có tâm trạng của quý đấy.”

“Đúng vậy phải không?” hàm Sebastian siết lại. Anh trông sốt ruột khi chờ người đánh xe di chuyển cỗ xe ngựa mạ vàng của nhà Angelstone đến trước cửa căn biệt thự.

“Phải đấy. Sebastian, ngài không nghĩ thái độ cúi kính này đã đi quá xa rồi sao? Em biết lúc chiều nay em đã năn nhủ ngài quá nhiều, nhưng thế không phải lý do để ngài trở nên hết sức thô lỗ trước mặt bạn bè em đêm nay.

“Ta thô lỗ sao? Em khiến ta tổn thương quá, em yêu. Ta không nhận thấy hành vi của mình lại có bất kỳ biểu hiện thô lỗ nào.”

“Cực kỳ tệ ấy chứ. Ngài biết rõ là nó thô lỗ đến thế nào.” Prudence bỏ chiếc kính đang treo lủng lẳng ra và túm chặt lấy chiếc áo choàng lông sáng màu thêu họa tiết cùng khăn choàng của mình. Bộ cánh trông tinh tế và thời trang, nhưng tiếc là nó cung cấp rất ít sự bảo vệ chống lại thời tiết lạnh giá và lớp sương mù ẩm ướt của màn đêm. “Ngài thô lỗ nhất là với Ngài Selenby và Ông Reed.”

“Em có nhận ra, phải không?” Người đánh xe cuối cùng cũng tới. Sebastian nắm lấy cánh tay Prudence và nửa lời nàng về phía nó. “Ta ngạc nhiên đấy, và ta phải nói là mình hãnh diện cực kỳ khi em vẫn còn nhận ra ông chồng khốn khổ của mình đang đứng trong cả đám đàn ông vây quanh chiêm ngưỡng khuôn ngực trần của em.”

Prudence liếc nhìn anh khi một người hầu nhà Hollington vội vã mở cửa xe ngựa. “Ngực trần của em á?” Nàng hét lên. “Thưa ngài, có phải ngài ngụ ý là ngài chẳng quan tâm gì đến chiếc váy mới của em không?”

“Váy nào?” Sebastian ném nàng vào trong cỗ xe tối và ngồi lù lù phía sau nàng. “Ta chẳng nhận thấy bất kỳ chiếc váy nào trên người em đêm nay cả, phu nhân ạ. Ta nghĩ hẳn em đã quên mặc nó khi rời nhà đêm nay rồi.”

Prudence thấy mình bị xúc phạm và xỉ nhục với chiếc váy lụa khiêu vũ màu oải hương mới. “Em nói cho ngài biết là chiếc váy này đang đi đầu về thời trang đấy.”

“Sao nó có thể đi đầu khi mà nó chẳng có gì ở trên đầu cả?”

Prudence thốt ra tiếng nấc nhỏ nghẹn ngào. Nàng từ bỏ cố gắng với chiếc kính kia và bắt đầu lôi cặp kính của mình khỏi chiếc túi xách đính cườm. “Ngài đang trở nên vô lý đấy, thưa ngài, nhưng em chắc chắn ngài cũng biết rồi.” Nàng đẩy cặp kính lên mũi và trừng mắt nhìn anh. “Em nghĩ là ngài thích bộ váy này chứ.”

“Ta thích phong cách bình thường của em hơn.”

“Em đã được đảm bảo bởi rất nhiều người, bao gồm cả Hester và chính em trai mình, là phong cách thông thường của em không thời trang chút nào cả.”

Sebastian thấp đèn trong xe và tựa lưng trở lại đệm ghế. Anh khoanh tay và để mắt mình trôi dạt trên chiếc váy được cắt thấp cổ của nàng. “Sao đột nhiên lại thay đổi phong cách thời trang hả phu nhân?”

Prudence kéo khăn choàng của mình chặt hơn trên cổ. Thời tiết khá lạnh khi ngồi trong xe. Nàng ước có chiếc áo choàng của mình bây giờ.

“Ngài là người không ngừng nhắc nhở em là em có bốn phận phải nhớ đến địa vị mới của mình.”

Biểu hiện của Sebastian trở nên quả quyết. “Vị thế mới của em cho em đặc quyền làm bất kỳ điều gì mình muốn. Nữ bá tước Angelstone là người tạo ra trào lưu thời trang chứ không phải trở thành nô lệ của nó.”

Prudence hếch cằm. “Nếu em cứ thích mặc thế này thì sao?”

“Chết tiệt, Prue, em sắp tuột khỏi cái thứ đó rồi đấy. Mọi đàn ông trong phòng đều liếc mắt với em đêm nay. Có phải đó là hiệu ứng mà em muốn tạo ra không? Có phải em cố tình khiến tôi ghen tức không?”

Prudence trông kinh hoàng. “Tất nhiên là không. Sebastian. Sao em lại muốn ngài ghen chứ?”

“Câu hỏi hay đấy.” Ánh mắt anh trông âm đạm và nguy hiểm. “Nhưng nếu đó là mục tiêu của em, ta đảm bảo với em là nó hiệu quả đấy.”

Nàng chớp mắt với anh trong ngạc nhiên. “Ngài đã ghen vì em sao, thưa ngài?”

Miệng anh mím chặt đầy dứt khoát. “Thế em mong đợi ta sẽ phản ứng thế nào khi ta bước vào căn phòng đó lúc tối và thấy nửa tá đàn ông đang lượn lờ quanh em?”

“Em không hề cố gắng để khơi dậy sự ghen tuông của ngài đâu, thưa ngài.” Prudence kinh hoàng nhận ra anh đã hoàn toàn hiểu lầm ý định của nàng. “Thành thật mà nói, em không đoán được mình đã gây ra điều đó.”

“Thật sao? Em không phải người đầu tiên chơi trò đó đâu.” Sebastian tựa đầu vào lưng ghế và quan sát nàng qua hàng mi khép hờ. “Những phụ nữ khác có nhiều kỹ năng hơn đã từng thử chiến thuật đó.”

Nàng vuốt lại bộ váy oải hương, nhớ lại những gì Hester từng nói về nỗ lực đáng xấu hổ của Phu nhân Charles để khiến Angelstone ghen.

“Em chắc chắn họ đã làm vậy,” Prudence nói lạnh lẽ. “Em cũng nhận thức được sự hạn chế của bản thân mình. Nhưng em chưa bao giờ lường được là mình lại khiến ngài ghen tuông.” Nàng tìm kiếm trong biểu hiện lạnh lùng khó dò của anh. “Em không nghĩ mình lại có quyền lực như vậy lên ngài.”

“Là vợ ta, em có rất nhiều quyền lực đấy, phu nhân,” Sebastian nói cực kỳ lạnh lẽ. “Chúng ta có mối ràng buộc, phu nhân ạ, em và ta. Trong quá khứ khi những phụ nữ khác cố gắng khơi gợi sự ghen tuông của ta, ta cứ thế chỉ việc bỏ đi. Nhưng ta không thể bỏ đi khỏi một người vợ,

phải không?”

“Không, em nghĩ là không.” Prudence thấy như cảm giác kỳ quặc đã bay biến. Nàng nên biết bất kỳ sự ghen tuông nào đến từ Sebastian chỉ là sự chiếm hữu và sự tự tôn, không phải tình yêu.

“Ghen tuông không vui vẻ gì với ta đâu, phu nhân.”

“Sebastian, ngài đã nhầm rồi.”

“Ta nhầm sao?”

“Vâng.” Prudence thở dài. “Em không chọn bộ váy này trong nỗ lực để thu hút sự chú ý của người khác.”

Anh bắn cho nàng ánh nhìn ngờ vực nhạt nhẽo trong sự thăm dò. “Thế vì sao em lại chọn nó?”

“Vì em không muốn có thêm bất kỳ lời bình luận nào nữa,” Prudence lăm bắm đầy bức bối.

Sebastian không di chuyển, nhưng sự tỉnh táo đột ngột của anh khiến Prudence cảnh giác.

“Bình luận từ ai?” Sebastian hỏi bằng tông giọng mượt mà.

Prudence muộn màng nhận ra nàng đang ở trong tình huống nguy hiểm. Nàng tự hỏi liệu có phải nàng làm tất cả chuyện này chẳng được tích sự gì ngoài sự ghen tuông. Sebastian sẽ chẳng là ai nếu anh không thông minh. “Sao nào, từ xã hội thượng lưu, thưa ngài.”

“Em đang ám chỉ bà dì thân yêu của ta đúng không?”

Prudence gõ gõ ngón tay lên thành xe. Có những điểm riêng biệt để thấy thật không dễ dàng khi kết hôn với một người đàn ông khôn ngoan. “Nào, Sebastian, ngài không cần phải nhảy ngay đến kết luận như thế.”

“Khốn kiếp.” Sebastian trông như một động vật ăn thịt đang vờn mồi. Anh giơ tay ra đóng rèm cửa bằng cú giật mạnh.

“Sao ngài làm thế?” Prudence hốt hển hỏi.

Thay vì trả lời nàng, anh nắm lấy cánh tay nàng và kéo nàng khỏi nệm. “Ta biết ngay có uẩn khúc phía sau sự hứng thú đột ngột với thời trang này mà.”

“Thực sự đấy, thưa ngài.” Váy trượt xuống khi anh đặt nàng ngồi lên chân mình. Khăn choàng của nàng rơi khỏi vai, một lần nữa phơi bày những đường cong nơi ngực. “Chỉ vì em thấy hứng thú với thời trang thôi, không cần phản ứng thái quá như vậy.”

“Em đang cố gắng ngăn cản những lời lăng mạ từ mụ phù thủy già Drucilla đúng không?” Mắt Sebastian ánh lên màu vàng trong ánh đèn. Tất cả dấu vết của sự giận dữ băng giá cũng như bất kỳ cảm xúc gì gần như ghen tuông đều biến mất.

“Sebastian, thật sự không thích hợp khi gọi dì mình là mụ phù thủy già đâu.”

“Sao lại không? Đó chính xác là con người bà ta. Em đang hy vọng nếu em biến mình thành một viên kim cương loại một thì bà ta sẽ không còn lý do gì để xúc phạm em nữa.”

Prudence nén lại một lời nguyên rủa. Sự thích thú quen thuộc đã trở lại trong mắt Sebastian. Nàng chắc chắn anh đã lừa nàng phải thú tội. “Em chỉ cố gắng ăn mặc theo đúng phong cách mà cả xã hội lịch sự này cho là thích hợp khi trở thành vợ ngài mà thôi, Angelstone.”

“Ta sẽ quyết định thế nào là thích hợp với vợ ta.”

Prudence ý thức được bắp đùi rắn chắc của anh bên dưới cặp mông mềm mại của mình. Chẳng khó khăn gì để tưởng tượng qua chiếc váy dạ hội mỏng đầy thời trang. “Sự kiêu ngạo của ngài thật quá đáng, thưa ngài.”

Ngón tay dài của anh đang siết chặt quanh eo nàng. Chiếc nhẫn vàng của anh sáng lên trong ánh đèn. “Em nghĩ nếu em có thể giữ dì ta không xúc phạm em nơi công cộng, em có thể ngăn ta không trừng phạt nhà Fleetwood đúng không?”

“Em sẽ không trả lời câu hỏi ngớ ngẩn kiểu đó đâu.”

Anh mỉm cười yếu ớt. “Quả là một luận điểm thông minh, nhưng ta có tin cho em đây, em yêu: Nó không bao giờ hiệu quả đâu. Drucilla vẫn sẽ tìm được cách để bắt lỗi em thôi. Thật vô ích khi cố gắng xoa dịu bà ta, vì bà ta sẽ không bao giờ để bị xoa dịu. Nếu bộ váy của em khiến bà ta không thể bình luận được gì, bà ta vẫn sẽ tìm ra thứ gì đó khác để chỉ trích. Đó là bản chất tự nhiên của quái vật.”

“Dì của ngài không thể xúc phạm về bộ váy này của em hơn những gì ngài vừa nói đâu.” Prudence cố gắng vuốt thẳng chùm hoa oải hương trên tóc mình.

“Trên danh nghĩa là chồng em cũng cho ta vài đặc quyền đấy, em yêu.”

“Cái đó còn phải xét đã.” Nàng liếc nhìn anh hoài nghi. “Nói thật cho em biết. Ngài thực sự nghĩ chiếc váy này bị cắt quá thấp sao?”

“Quá thấp để mặc nơi công cộng.” Sebastian nghiêng cứu đường cong mềm mại nơi ngực nàng với ánh nhìn ngưỡng mộ. “Tuy nhiên, ta có thể thấy việc vật áo cắt sâu như vậy cũng có vài lợi ích.”

“Lợi ích?”

“Rất dễ để trông thấy những thứ quyến rũ.” Anh trượt ngón tay xuống ngay dưới đường viền cổ áo cắt thấp.

Prudence thấy một cơn chấn động đầy hưng phấn trào qua nàng. “Sebastian, dừng lại. Ngài không thể làm vậy trong xe được.”

“Sao không? Sẽ phải mất gần nửa giờ nữa để người đánh xe chiến đấu với giao thông mới về được đến nhà. Sương mù thì ngày càng dày đặc. Điều đó có thể trì hoãn ông ta thậm chí còn lâu hơn.” Sebastian nhẹ nhàng nói lỏng vật váy, giải phóng một bên ngực Prudence.

Nhiệt lướt ào ào chảy qua nàng. Nàng giật người lại không chút hiệu quả trong vòng tay anh.

“Sebastian, ngài thật tệ quá. Em không thể cho phép ngài làm tình với em trong một cỗ xe được.”

“Đây là điều phải đến khi mặc một cái quần lót đấy, em yêu.” Sebastian cúi đầu xuống một bên bầu ngực hồng đào của nàng.

Prudence chìm những ngón tay vào mái tóc anh, nhắm mắt và cố gắng tập trung vào chủ đề mình đang nói. “Giờ thì khi đã thảo luận xong về bộ váy của em, em muốn nói chuyện với ngài về kế hoạch của ngài ở cửa tiệm trên phố Bond đêm nay.”

“Ta hứa sẽ cung cấp cho em một báo cáo đầy đủ khi về nhà.” Hơi thở ấm áp của Sebastian phả lên da nàng.

“Đây là điều thiếu công bằng nhất khi ngài bỏ em lại. Em là cộng sự của ngài.” Prudence la ó khi anh lướt ngón cái của mình qua núm vú của nàng. Đôi mắt nàng mở lớn và nàng trông thấy một mảnh giấy đang nằm trên ghế nàng đang ngồi. “Đó là gì vậy?”

“Ta tin nó là một núm vú.” Anh chạm vào nó bằng lưỡi mình. “Phải, chắc chắn là một núm vú. Một núm vú cực kỳ đáng yêu.”

“Không, không phải.” Prudence chăm chú nhìn mái đầu đang cúi xuống của anh. “Mảnh giấy trên ghế cơ. Em đã ngồi lên nó khi em chui vào trong xe vài phút trước. Nó trông giống một lời nhắn.”

Sebastian ngẩng đầu lên chút ít và liếc nhìn mảnh giấy. “Cái quái gì vậy?”

Anh với đến và nhặt nó lên. Và rồi, anh vươn thẳng người giữ nó bên dưới ánh đèn trong xe. Anh kiểm tra thật kỹ và sau đó mở ra. Một lời nhắn ngắn được viết nguệch ngoạc bên trong.

“Ta cũng nghĩ vậy – một lời nhắn. Ai đó đã để lại nó vào trong xe khi chúng ta trong phòng khiêu vũ.” Prudence kéo vạt áo lại vị trí đứng đắn. Nàng nhìn chăm chăm vào mảnh giấy không quen thuộc khi Sebastian đọc to lời nhắn.

“Tên của The Princes of Virtue là Ringcross, Oxenham, Bloomfield, và Curling. Tôi đã cung cấp địa chỉ của họ bên dưới lời nhắn này với hy vọng ngài sẽ không hỏi thêm bất kỳ thông tin nào nữa. Tôi đảm bảo với ngài tôi không có gì nhiều để cung cấp thêm nữa. Tôi cầu xin ngài để tôi được yên.”

Sebastian cau mày. “Không có chữ ký, rất có thể nó được viết bởi một trong những chủ tiệm mà chúng ta đã hỏi han hôm nay.”

“Sao ngài biết chắc được?”

“Rõ ràng người này không muốn chúng ta gây phiền hà cho ông ta với bất kỳ chi tiết nào nữa. Câu hỏi lúc này là đây là chủ cửa hàng nào.”

“Tên Ngài Curling có trong danh sách,” Prudence nói. “Mọi thứ có ý nghĩa hơn rồi. Chúng ta cũng tìm thấy chiếc khuy đó trong tủ của ông ta còn gì.”

“Ringcross đã chết. Curling lại muốn điều tra cái chết của hắn ta. Cả hai cùng thuộc câu lạc bộ

The Princes of Virtue.” Sebastian đập đập tờ giấy nhẵn lên đùi trong lúc suy nghĩ. “Ta nghĩ bước tiếp theo sẽ là nói chuyện với Bloomfield và Oxenham.”

“Ngài biết họ sao?”

“Ta đã gặp Oxenham. Ông ta từng đi cùng chuyến tàu với ta. Nơi nào đó ông ta trên đường đến để kết hôn với hai nữ thừa kế. Ta nghe nói cả hai phụ nữ đều chết trẻ ngay sau đám cưới. Một người bị tai nạn xe ngựa. Người kia sử dụng cồn thuốc phiện quá liều. Chuyện xảy ra từ vài năm trước rồi.”

Prudence rùng mình. Nàng với lấy chiếc khăn choàng và quấn nó quanh mình. “Chuyện đó nghe thật đáng ngại.”

“Thật vậy.” Sebastian dựa lưng vào góc xe và quan sát Prudence một cách kỹ lưỡng. “Ta tin mình sẽ nói chuyện với ông ta trước.”

“Thế còn Bloomfield thì sao?” Prudence hỏi.

“Ta không biết ông ta rõ lắm. Có tin đồn ông ta hơi điên rồ. Ông ta không thường xuyên ghé các câu lạc bộ và ta chưa bao giờ gặp ông ta cả.”

“Curling thế nào?”

“Chúng ta phải điều tra từng bước một,” Sebastian nói. “Chưa biết Curling có vai trò gì trong chuyện này hay không. Chúng ta cũng không biết em họ ta liệu có đang chơi trò gì không nữa.”

Prudence nghiền ngẫm một cách kỹ lưỡng. “Theo như tờ giấy nhẵn thì Oxenham sống ở Phố Rowland.”

“Phải.” Sebastian ngừng lại. “Ta nghĩ tốt nhất là nên ghé thăm nhà họ khi họ vắng nhà trước khi ta nói chuyện với họ.”

“Em nghĩ thế này, thưa ngài,” Prudence nói khẽ, “là ngài không cần phải dành cả đêm ở chỗ Phố Bond đâu, ngài sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian trong đêm nay.”

Sebastian nhìn nàng với ánh mắt đánh giá. “Em đang có ý gì, em yêu?”

Prudence mỉm cười đầy mong đợi. “Chúng ta sẽ đi qua phố Rowland trên đường về đêm nay.”

“Không,” Sebastian nói ngay lập tức. “Đừng có nghĩ một giây nào mà ta lại đưa em đột nhập cùng vào nhà Oxenham.”

“Chúng ta ít nhất cũng có thể lái qua nhà ông ta và xem ông ta có ra ngoài đêm nay không,” Prudence nói đầy thuyết phục. “Chắc chắn chuyện đó sẽ không gây rủi ro gì đâu, Sebastian.”

“Chắc chắn không. Ta sẽ không cho phép em ở bất cứ đâu gần nhà ông ta.”

“Chúng ta không cần phải dừng lại,” Prudence lý luận. “Chúng ta chỉ cần đơn giản là xác nhận ông ta có nhà đêm nay hay không thôi. Sau đó nếu ngài muốn quay lại sau thì chúng ta cũng đã biết nó có an toàn hay không.”

Sebastian do dự, rõ ràng là bị thuyết phục. “Ta cho là sẽ không gây hại gì nếu vòng xe qua nhà ông ta.”

Prudence giấu đi nụ cười hài lòng. “Không hề. Chúng ta cũng chỉ như những cỗ xe khác rời khỏi buổi khiêu vũ thôi. Không ai chú ý đâu.”

“Được rồi.” Sebastian đứng lên với ra chỉ dẫn cho lái xe.

“Vâng, *thưa ngài?*” người đàn ông gọi với xuống.

“Ta muốn về nhà qua Phố Rowland,” Sebastian chỉ dẫn.

“Nó sẽ dài hơn đấy, *thưa ngài.*”

“Ừ, ta biết, nhưng ta nghĩ thế sẽ nhanh hơn, ít người qua lại.”

“Vâng, *thưa ngài.* Như ngài muốn, *thưa ngài.*”

Sebastian kéo cửa lại và chậm rãi ngồi xuống cạnh Prudence. “Sao ta lại có cảm giác là mình sẽ phải hối tiếc vì đã để em thuyết phục trong chuyện này nhỉ?”

“Em không nghĩ vậy,” Prudence nói nhẹ nhàng. “Chắc chắn là không có rủi ro gì đâu.”

“Hừm.”

Prudence cười khúc khích. “Ngài cũng phải thừa nhận đi, Sebastian. Ngài cũng muốn làm điều này nhiều như em vậy. Ở vài điểm chúng ta khá giống nhau, như ngài đã từng nói với em.”

“Một viễn cảnh mà ta đang ngày càng thấy báo động.” Sebastian dập tắt đèn trong xe. Sau đó, anh kéo mạnh màn cửa sổ sang bên nhưng cửa kính vẫn hạ xuống.

Prudence quan sát với vẻ tò mò. “Ngài đang làm gì vậy?”

“Đảm bảo chúng ta không bị trông thấy khi đi trên phố. Sương mù khá dày, thế nên không cần lo ai đó sẽ nhận ra cỗ xe. Tuy nhiên thì cẩn thận vẫn hơn.”

Sebastian lôi ra bên dưới ghế một tấm gỗ phẳng được sơn đen. Anh gắn nó vào hai chiếc móc nhỏ treo ngoài cửa.

Prudence nhận ra tấm bảng sẽ giấu đi gia huy nhà Angelstone. “Rất thông minh, Sebastian.”

“Chỉ để đề phòng thôi.” Anh ngồi trở lại ghế.

Prudence mỉm cười. “Em đoán là ngài cũng hay làm điều này trước đây.”

“Phải.”

Nàng không thể trông thấy biểu hiện của anh trong bóng tối đen kịt, nhưng nàng có thể nghe thấy sự háo hức trong giọng anh. Anh đang trở nên cực kỳ phấn khích với cuộc phiêu lưu này cũng giống nàng.

Phố Rowland được cho là một khu phố khá yên tĩnh. Đúng như Sebastian dự đoán, có rất ít

người qua lại. Prudence nhìn ra ngoài cửa sổ để mở. Qua lớp sương mù dày đặc nàng chỉ trông thấy những ngôi nhà mờ tối.

Sebastian nghiêng người về phía trước. “Nếu tờ giấy nhắn viết đúng thì đó chính là nhà Oxenham.”

“Không có ánh đèn nào sáng cả.” Prudence liếc nhìn Sebastian. “Em cược là không có ai ở nhà. Đây sẽ là cơ hội hoàn hảo để kiểm tra xung quanh.”

“Những người hầu có thể đang ở nhà.” Sebastian nhìn chằm chằm ngôi nhà tối tăm với vẻ đầy quan tâm.

“Nếu vậy thì họ cũng ngủ dưới gầm cầu thang cơ. Họ thậm chí có thể còn ra ngoài buổi tối nữa,” Prudence đề nghị. “Không cần phải nói cũng biết người hầu trong nhà cũng được nghỉ đêm nếu họ chắc chắn chủ của mình sẽ không về nhà cho đến tận khuya sao.”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta có thể bảo với người đánh xe chờ ở góc đường trong khi chúng ta đi bộ xuống phía sau nhà Oxenham.”

“Chết tiệt, Prue, ta đã bảo em là ta sẽ không đưa em cùng đi đến nhà Oxenham rồi.”

“Nhưng ai mà biết được khi nào ngài mới có lại cơ hội thế này nữa chứ? Với thời gian ngài đưa em về nhà rồi quay lại đây, Oxenham có thể đã về nhà rồi cũng nên. Ngài sẽ phải chờ thêm một đêm nữa.”

Sebastian do dự. “Ta cho là sẽ để em lại trong xe, trong khi ta kiểm tra nhanh phía sau ngôi nhà.”

“Em muốn đi cùng ngài.”

“Không. Ta cấm đấy.” Sebastian nâng cửa lên và nói nhỏ với người đánh xe. “Lái đến cuối đường rồi rẽ vào góc. Ta sẽ đi nhanh thôi. Nếu có gì bất thường xảy ra khi ta rời đi, cứ lái xe đưa Phu nhân Angelstone về trước. Ta sẽ tự về nhà.”

“Vâng, *thưa ngài*.” Người đàn ông nói bằng tông giọng cam chịu của một đầy tớ đã quen với những cuộc biến mất nho nhỏ và thậm chí là cả những mệnh lệnh từ một người nổi tiếng là kỳ quặc.

Prudence nỗ lực lần cuối để thay đổi ý định của Sebastian. “Chuyện này thật không công bằng chút nào, thưa ngài.”

“Đây là ý em cơ mà,” anh nhắc nàng. Anh vớ lấy áo choàng. “Em tốt hơn là nên ở yên đây. Ta sẽ đi một lúc và ta không muốn em bị cảm lạnh.”

“Nhưng em hoàn toàn định sẽ đi cùng ngài,” Prudence nói khi nàng vật lộn với chiếc áo choàng.

“Ta đã nói ngay từ đầu là ta không cho phép,” anh nói.

“Ngài thậm chí sẽ không ở đây lúc này nếu em không nghĩ đến chuyện rẽ qua phố Rowland.”

“Em hoàn toàn đúng,” anh nói khi chiếc xe chuẩn bị dừng lại. “Tuy nhiên, thế này là em đi quá xa trong cuộc điều tra này rồi.” Anh tóm lấy mặt nàng giữa bàn tay đeo găng của mình và hôn nàng mãnh liệt.

Khi anh ngẩng lên Prudence chỉnh thẳng lại kính của mình. Nàng gần như không thể trông thấy khuôn mặt anh trong bóng tối, nhưng nàng chắc chắn có thể cảm thấy sự phấn khích đang kiểm soát anh.

“Sebastian, nghe em nói đã.”

“Có lý chút nào, Prue, em không thể chạy loanh quanh trong sương mù mà ăn mặc thế kia được.”

“Đừng có sử dụng áo choàng của em như một cái cớ. Sự thật là ngài không muốn em được vui vẻ. Thừa nhận đi.”

Rằng anh lóe lên chỉ khoảnh khắc trong bóng tối. “Ta sẽ trở lại ngay thôi, em yêu. Đừng có rời xe ngựa đấy.”

Anh mở cửa, nhảy xuống vỉa hè và biến mất gần như ngay lập tức vào màn sương đêm đang bao phủ.

“Chết tiệt,” Prudence lẩm bẩm.

Một lát sau, nàng mở cửa xe.

“Xin phu nhân thứ lỗi, nhưng phu nhân định đi đâu vậy?” Người đánh xe rít lên đầy báo động. “Tôi đã được chỉ dẫn phải để mắt đến phu nhân. Ông chủ nói sẽ lấy đầu tôi nếu tôi không làm tròn nhiệm vụ.”

“Đừng bận tâm,” Prudence thì thầm trấn an. “Ta sẽ nói chuyện với ông chủ. Ngài ấy sẽ không đổ lỗi cho ông đâu.”

“Không đời nào. Làm ơn đi, phu nhân, tôi quỳ gối xin bà đấy. Làm ơn quay lại xe ngựa đi.”

“Đừng lo mà. Ta sẽ quay lại sớm thôi.”

“Chết tôi rồi,” người đánh xe buồn bã nói. “Lúc nào tôi cũng biết khi ông chủ kết hôn, ông ấy sẽ chọn một người phụ nữ có đầu-óc-kinh-khủng như ông ấy mà. Làm tròn bốn phận của mình. Nhưng chuyện gì đang xảy ra đến với tôi đây, tôi hỏi phu nhân đấy?”

“Ta đảm bảo là vị trí của ông vẫn an toàn,” Prudence nói nhẹ nhàng. “Giờ thì ta phải đi đây.”

Prudence biết ơn chiếc áo choàng nặng nề của Sebastian khi nàng bước xuống con phố phía sau dãy nhà. Nàng đếm từng ô cửa cho đến khi tìm thấy ô mà Sebastian đã chỉ ra lúc trước.

Nàng không ngạc nhiên khi tìm thấy cánh cổng không chốt. Sebastian mới chỉ đi trước nàng vài phút. Anh cũng đi theo lối này. Một cơn báo động ớn lạnh chạy dọc qua nàng khi nàng nhận ra có ánh sáng tại một trong những ô cửa sổ ở tầng trệt phía sau căn nhà của Oxenham.

Ai đó đã về nhà.

Prudence do dự, tự hỏi tại sao Sebastian đi vào mà không nhận ra ngôi nhà đã có người. Và rồi nàng nhắc nhở mình là anh hoàn toàn có khả năng đã đột nhập vào phòng ngủ của một phu nhân trong khi cô ta đang ở dưới lầu vui vẻ với nửa xã hội. Anh cũng đâu có ngập ngừng khi khám phá căn phòng tháp trong Lâu đài Curling khi khách khứa của ông ta vẫn nhộn nhịp đi từ phòng ngủ này sang phòng ngủ kia ở bên dưới.

Nàng sẽ không ngạc nhiên khi Sebastian quyết định thăm dò sâu hơn trong nhà của Oxenham mặc cho một cửa sổ đã sáng đèn.

Được khuyến khích bởi suy nghĩ anh đã tiến lên phía trước, Prudence mở cửa và bước vào trong vườn. Nàng nhăn mặt khi nhận ra con đường trải sỏi. Nàng có thể cảm nhận được mỗi viên sỏi nhỏ qua đế dép satin mềm của mình.

Đến giữa vườn Prudence đành phải đổi hướng vì hàng rào cao vút. Nàng bước qua góc của tán lá gai và va ạch và khuôn ngực rắn chắc, nam tính. Bàn tay mạnh mẽ siết chặt quanh nàng ép nàng vào bề mặt chiếc áo sơ mi quen thuộc.

“Ừm.”

“Khốn kiếp.” Giọng Sebastian khế nhưng đầy khó chịu. “Ta đã linh cảm là em sẽ không nghe lời mà. Đùng có gây tiếng động, em hiểu không?”

Prudence gật đầu điên cuồng.

Anh thận trọng thả nàng ra. Prudence nâng mặt lên. Nàng chỉ có thể vừa đủ trông thấy biểu hiện kích động trên mặt Sebastian. “Chúng ta sẽ làm gì?” nàng hỏi bằng một giọng thậm chí còn thì thầm hơn cả anh.

“Em sẽ đứng yên đây trong khi ta xem xét kỹ hơn. Sau đó chúng ta sẽ quay lại càng nhanh càng tốt.”

Sebastian rời nàng ra. Prudence nhìn theo đầy lo lắng khi anh leo lên gờ ô cửa sổ tối dưới tầng trệt. Nàng thấy anh di chuyển tay một hai lần và nhận ra anh đang thử xem có bất kỳ ô cửa sổ nào mở không.

Nàng nín thở khi anh đến gần một cửa sổ mà có thể trông thấy ánh sáng qua đó. Sebastian tựa lưng vào tường và quan sát căn phòng từ trong góc.

Anh không di chuyển trong một lúc lâu. Sau đó, anh nhích lại gần hơn và nghiên cứu căn phòng ở nhiều góc độ khác nữa.

Có thứ gì đó thật sai, Prudence nhận ra. Nàng có thể cảm nhận nó theo cách Sebastian đang đứng. Anh đang nhìn qua tấm kính, quan sát khung cảnh bên trong một cách chặt chẽ. Prudence tiến thêm một bước thận trọng. Sebastian không để ý thấy. Anh đang tập trung vào bất kỳ thứ gì trong phòng.

Prudence sững sờ nhìn theo khi anh đưa tay ra mở cửa. Nàng lao về phía anh.

“Lùi lại,” Sebastian ra lệnh khẽ khi nàng đến gần. “Ta nói thật đấy, Prue. Đừng theo ta.”

“Ngài đang làm gì vậy? Ngài không được vào trong. Ai đó rõ ràng đã về nhà rồi.”

“Ta biết,” Sebastian nói khẽ. “Là Oxenham. Nhưng ta không tin là ông ta sẽ nhận ra là có khách ghé thăm đâu.”

Sebastian vung chân qua gờ cửa sổ và nhẹ nhàng vào căn phòng.

Choáng váng trước bằng chứng rành rành cho sự táo bạo thái quá của Sebastian, Prudence vội vã đến bên cửa sổ. Nàng chăm chú nhìn vào trong.

Trong một lúc, nàng không thể hiểu được những gì mình đang thấy. Và rồi, cảnh tượng hiện ra trước mắt. Prudence bước thêm một bước trong nỗi kinh hoàng.

Một người đàn ông đang nằm úp mặt trên thảm. Đầu dính đầy máu và còn có nhiều máu hơn thể trên tấm thảm bên cạnh ông ta.

CHƯƠNG 14

Oxenham đã tự sát. Hoặc ai đó đã cực kỳ nỗ lực để đảm bảo rằng ông ta trông thực sự đã tự vẫn.

Khẩu súng lục nằm cách tay ông ta vài inch. Không có bằng chứng nào của một cuộc ẩu đả.

Sebastian nhanh chóng đi vòng quanh thư viện. Anh không thể nán lại lâu được. Anh vẫn phải đưa Prudence tới nơi an toàn. Nhưng anh muốn tìm được bằng chứng thuyết phục rằng Oxenham đã tự kê súng vào đầu mình và bóp cò.

Hoặc thứ gì đó để chứng minh ông ta đã không làm vậy.

Có ánh vàng lấp lánh trên tấm thảm gần chỗ Oxenham ngã xuống. Sebastian tiến lại gần hơn, cẩn thận tránh xa vết máu. Anh liếc nhìn về phía cửa sổ và thấy Prudence đang quan sát mình với vẻ lo lắng. Thứ ánh vàng trên thảm là một chiếc nhẫn. Anh cúi xuống để nhìn rõ hơn, tự hỏi tại sao trông nó lại quen thuộc đến vậy. Và rồi anh trông thấy chữ F được khắc công phu trên mặt nhẫn. Một chiếc nhẫn nhà Fleetwood, giống chiếc của anh.

“Chết tiệt.” Không dừng lại để suy nghĩ nhiều, anh nhanh chóng nhặt chiếc nhẫn và đứng thẳng dậy.

Anh quay về phía cửa sổ và do dự lần nữa. Anh cần chắc chắn rằng Oxenham vẫn đang nằm im trên vũng máu. Không thể trông thấy mặt ông ta từ góc này. Ông ta nằm úp người.

“Đừng chạm vào ông ta,” Prudence thì thầm gấp gáp. “Sebastian, chúng ta phải ra khỏi đây thôi.”

“Ta biết rồi.” Nhưng anh không thể rời đi khi chưa biết chắc. Sebastian cúi xuống, nắm lấy vai và xoay người đàn ông đã chết đủ xa để có thể trông thấy những gì còn lại trên khuôn mặt đó.

Đó chắc chắn là Oxenham.

Sebastian từ từ đặt ông ta về vị trí cũ. Ánh vàng nhá lên lần nữa, lần này là từ chiếc khuy trên áo ghi lê của ông ta. Sebastian cúi xuống và trông thấy dòng chữ The Princes of Virtue khắc trên đó.

Anh thả cơ thể Oxenham trở lại thảm.

“Trời ơi, Sebastian, nhanh lên,” Prudence thì thầm.

Anh cẩn thận bước đến chỗ chiếc bàn. Có ít giấy tờ rải rác trên đó. Sebastian liếc nhanh qua, tìm kiếm xem người đã chết có để lại bất kỳ lời nhắn nào không.

Không có thứ gì giống với một bức thư tuyệt mệnh, nhưng ai đó, thực sự, đã để lại một lời nhắn. Sebastian đọc nó trong ánh sáng mờ tối. Nó ngắn và đi vào trọng tâm.

Lilian sẽ được báo thù.

Sebastian nghe thấy tiếng nói phía trước ngôi nhà cùng lúc với Prudence. Những người hầu đã về.

“Sebastian, vì Chúa, ra khỏi đây thôi.”

Anh nhặt tờ giấy, nhét vào túi cùng chiếc nhẫn Fleetwood, và chạy tới chỗ cửa sổ.

Anh đu mình lên bệ cửa, túm lấy tay Prudence, và kéo nàng nhanh chóng về phía cổng vườn. Họ ra đến ngoài đường mà không có sự cố nào. Sebastian liếc nhìn qua vai và không thấy ai theo dấu họ. Anh vội vã đưa Prudence về phía cỗ xe ngựa đang đợi.

Người đánh xe nhìn họ với vẻ sấu thảm khi họ dần hiện ra trong làn sương mù. “Không phải lỗi của tôi, thưa ngài. Tôi đã làm hết khả năng của mình.”

“Về nhà,” Sebastian ra lệnh. “Chúng ta sẽ thảo luận về trách nhiệm của ông sau.”

“Vâng, *thưa ngài*. Thế có nghĩa là tôi vẫn giữ được việc chứ ạ?”

“Vị trí của ông vẫn an toàn cho đến khi ông đưa chúng ta về nhà an toàn.” Sebastian mở cửa xe và ném Prudence vào trong. “Sau đó, vấn đề sẽ được bàn bạc.” Anh chui vào trong ngay sau Prudence và đóng cửa lại.

“Ngài không được trừng phạt người đánh xe đáng thương đó. Ông ấy đã làm hết sức mình theo đúng chỉ thị của ngài,” Prudence nói không kịp thở.

“Ông ta đã làm cho ta đủ lâu để biết khi ta đưa ra mệnh lệnh ta hy vọng nó sẽ được tuân theo,” Sebastian nói. “Ta là người trả lương tốt nhất ở London này và ngược lại ta yêu cầu mọi thành viên trong đội ngũ gia nhân trong nhà mình thực hiện đúng theo các chỉ dẫn mà ta đề ra. Em thấy rồi đấy.”

“Đừng lo lắng mà, Sebastian. Em chắc chắn giờ chúng ta an toàn rồi.” Nàng đấu tranh để giải thoát mình khỏi tầng tầng lớp lớp nếp gấp cồng kềnh của bộ váy. “Rất có thể sẽ mất khá lâu trước khi ai đó kiểm tra thư viện và tìm thấy thi thể Oxenham.”

“Hoặc không lâu lắm đâu.” Sebastian đóng rèm cửa sổ lại khi cỗ xe âm ỉ lao về phía trước. “Phu nhân, trong tương lai em không được làm trái ý ta nữa.”

“Ngài có thể thuyết giáo em sau, thưa ngài. Giờ thì nói em biết ngài đã tìm thấy gì.”

Anh chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình vì đã kết hôn với một phụ nữ cùng chia sẻ chung sự hăng hái với các cuộc điều tra giống như anh, Sebastian nghĩ. Anh lần mò với chiếc đèn trong xe cho đến khi nó bùng sáng. Sau đó, anh tựa người vào lưng ghế và quan sát khuôn mặt đầy biểu cảm của Prudence. Đôi mắt nàng đang sáng lên đầy phấn khích với cuộc phiêu lưu họ vừa chia sẻ. Thật khó khăn để la mắng nàng khi anh vẫn còn cảm thấy sự hồi hộp chảy tràn trong mình.

Anh lấy chiếc nhẫn và tờ giấy nhẫn ra khỏi túi. Không nói một lời anh đưa nó cho nàng. “Ta không chắc mình tìm thấy thứ gì. Nhân thể, áo ghi lê của Oxenham cũng có những chiếc khuy có chữ The Princes of Virtue.”

“Hấp dẫn thật đấy.” Prudence nghiêng cứu chiếc nhẫn một cách chăm chú. “Chiếc nhẫn này giống chiếc của ngài, thưa ngài.”

“Ừ.”

“Có phải nó nằm trên sàn bên cạnh thi thể của Oxenham không?”

“Một câu hỏi tuyệt vời,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

“Thế còn Lillian là ai?”

Sebastian nhận ra nàng đang nhìn xoáy vào chiếc nhẫn, không phải tờ giấy nhẫn. “Ý em là sao?”

“Nó được khảm bên trong chiếc nhẫn này.” Prudence giơ nó gần hơn dưới ánh đèn. “Thương yêu tặng Lillian.”

“Đưa ta xem nào.” Sebastian tóm lấy chiếc nhẫn khỏi tay nàng và kiểm tra dòng chữ. “Lillian là đứa quái nào chứ?”

“Ngài đã từng nghe tới cái tên này sao?”

“Trong tờ giấy nhẫn.”

Prudence liếc xuống tờ giấy đặt trong lòng mình. “Lillian sẽ được báo thù. Trời ơi, Sebastian, chuyện gì đang xảy ra?”

“Ta không biết, nhưng ta bắt đầu tự hỏi liệu Lillian có phải tên người phụ nữ mà người đàn ông già điên cuồng ở Lâu đài Curling đã đề cập tới không. Ông ta nói có một phụ nữ đã nhảy xuống từ căn phòng trên tháp đó.”

“Con ma mà ngài nghĩ đã ban lời nguyện của cô ta sao?” Prudence thận trọng nhay nhay môi dưới. Ngài có nghĩ cái chết của Ringcross và Oxenham có bất cứ liên quan nào đến câu chuyện ma mà ông ta đã nói với chúng ta không?”

“Có lẽ.” Sebastian nhìn chiếc nhẫn trong tay mình. “Có thể ai đó quan tâm tới Lillian đã quyết

định The Princes of Virtue phải chịu trách nhiệm trong cái chết của cô ta.”

Prudence nhìn chăm chăm anh. “Ngài có nghĩ kẻ báo thù cho cô ta sẽ lần theo dấu họ từng người một không?”

“Có vẻ thế.”

Prudence nhìn chăm chăm chiếc nhẫn. “Sebastian, ngài nói nhẫn của ngài là kỷ vật gia đình.”

“Chỉ năm nam giới là họ hàng gần nhất mới được đeo nhẫn gia huy nhà Fleetwood.” Sebastian nghĩ lại việc anh đã nhận được nó từ cha mình. Ông đã nói được đeo nó là một niềm tự hào. Cha anh đã giải thích đây là biểu tượng danh dự cá nhân của ông.

Cả thế giới nói gì không quan trọng, con trai ta. Tất cả vấn đề là con phải biết trong tim mình thấm đẫm danh dự. Danh dự là niềm tin thiêng liêng và phải phải được trân trọng. Một người đàn ông có thể sống sót sau một vụ bê bối và suy sụp hoặc thứ gì còn tệ hơn thế nếu anh ta biết danh dự của mình vẫn an toàn.

Sebastian siết chặt tay mình quanh chiếc nhẫn.

“Ngài có nghĩ có khả năng một người nhà Fleetwood đã đưa chiếc nhẫn đó cho Lillian không? Prudence hỏi.

“Có, có thể.” Còn hơn cả có thể, Sebastian nghĩ. Nó gần như là chắc chắn.

Prudence nhìn anh. “Ngài đang nghĩ về hộp thuốc lá của Jeremy mà chúng ta tìm được ở Lâu đài Curling đúng không? Ngài đang tự hỏi liệu chiếc nhẫn có phải của chú ấy không?”

“Ừ.”

“Nhưng Sebastian. Em vừa mới thấy Jeremy ban nãy. Chú ấy không đeo găng và em nhớ là chú ấy vẫn đeo nhẫn trên tay mà.”

Sebastian nhìn nàng. “Sẽ không khó để làm giả một chiếc y hệt thế này. Giả sử ta có đủ tài chính, sẽ là vấn đề cực kỳ đơn giản để một thợ kim hoàn giỏi tạo ra một bản sao.”

Prudence im lặng một lúc lâu. “Ngài sẽ làm gì tiếp theo? Ngài sẽ bắt đầu điều tra các thợ kim hoàn sao?”

“Không,” Sebastian quyết định. “Ta nghĩ tốt hơn là ta nên nói chuyện với em họ mình. Tên của Jeremy xuất hiện quá thường xuyên trong vụ điều tra lần này.”

“Em đồng ý,” Prudence nói. “Em sẽ giúp ngài nói chuyện với chú ấy.”

“Ta không chắc đó là ý hay đâu, phu nhân.”

“Sẽ rất hữu ích khi có cả hai ý kiến về phản ứng của cậu ấy, không phải sao?”

Sebsatian do dự. Anh không phiền nếu được nghe ý kiến của nàng về Jeremy. Sự sắc sảo của Prudence là điều không cần phải bàn cãi. Nhưng cũng vì thế mà nàng có xu hướng thật khó đoán, chưa đề cập đến sự mềm yếu và tận tâm của nàng với gia đình.

“Được rồi, Prue. Em có thể nghe khi ta nói chuyện với Jeremy. Nhưng em không được can thiệp một chút nào, hiểu chưa?”

Prudence mỉm cười vui vẻ. “Hoàn toàn hiểu, thưa ngài.”

...

Jeremy xuất hiện ở thư viện vào lúc mười một giờ ba mươi phút sáng hôm sau. Tim Prudence như nhảy khỏi ngực ngay khi thấy cậu ta xuất hiện. Sự oán giận của cậu khi bị triệu tập bởi người đứng đầu trong gia đình thật rõ ràng.

“Chuyện là thế quái nào đây, Angelstone? Tôi có nhiều chuyện phải làm hơn là hồi đáp tin nhắn của anh.”

Sebastian ngồi sau chiếc bàn bên cửa sổ. Anh đang ôm Lucifer trên một cánh tay. Không thèm đứng dậy. “Thật vui khi chú đã đến. Có lẽ chú nên qua chào hỏi vợ ta cho phải phép trước khi kết thúc cả tràng rửa xả tôi không phải sao?”

Jeremy liếc qua phòng và trông thấy Prudence đang đứng gần khay trà. Mặt cậu ta chuyển sang đỏ lựng. “Phu nhân Angelstone.” Cậu nghiêng đầu cứng nhắc. “Xin thứ lỗi. Tôi không trông thấy chị ở đó. Xin chào buổi sáng, phu nhân.”

“Chào buổi sáng, cậu Fleetwood.” Prudence mỉm cười. “Chú muốn uống chút trà không?”

Jeremy trông không lấy gì là thoải mái. Cậu liếc nhìn Sebastian. “Tôi không biết mình có thời gian không.”

“Chú sẽ có nhiều thời gian để uống hết một tách trà,” Sebastian đảm bảo một cách lạnh lùng. “Ngồi xuống đi, em họ.”

Jeremy đỡ lấy tách trà từ tay Prudence. “Cảm ơn, phu nhân.” Cậu đứng chờ cho đến khi Prudence ngồi xuống và sau đó mới hạ mình đầy khó khăn xuống chiếc ghế đối diện Sebastian.

“Sao nào?” Jeremy hỏi cộc cằn. “Nói luôn ra đi. Tại sao anh lại gọi tôi đến?”

Sebastian quan sát cậu ta một lúc lâu. Prudence nghi ngờ sự im lặng chính là biểu hiện cố ý đe dọa. Nàng định lên tiếng khi Sebastian di chuyển. Không nói một lời, anh mở ngăn kéo bàn, lấy ra chiếc nhẫn đã tìm thấy trong thư viện nhà Oxenham và ném nó vào mặt Jeremy.

“Cái quái gì vậy?” Jeremy bắt lấy chiếc nhẫn bằng phản ứng đầy tức giận. Cậu liếc nhìn nó.

Prudence không thể bỏ lỡ cơn choáng váng bất ngờ khi Jeremy nhận ra thứ cậu ta đang cầm trong tay. Nàng liếc nhìn Sebastian và thấy anh cũng đang quan sát em họ mình một cách chăm chú. Không có chút thích thú vui vẻ nào trong ánh mắt Sebastian sáng nay, chỉ có sự thông minh sắc sảo không gì lay chuyển cảnh báo sẽ làm một buổi sáng đầy thử thách.

“Chết tiệt,” Jeremy nhìn lên với biểu hiện đầy cảnh giác. “Anh có được thứ này ở chỗ quái nào?”

Sebastian chậm rãi vuốt ve Lucifer. “Chú có nhận ra nó không?”

“Có, tất nhiên. Nó là của tôi.” Có vẻ gì đó thật lạ trong giọng nói của Jeremy. “Tôi đánh mất nó

khoảng ba năm trước. Tôi không bao giờ đề cập đến chuyện đó bởi tôi biết mẹ sẽ làm ầm ĩ lên. Anh biết bà nghĩ sao về truyền thống gia đình rồi đấy.”

“Phải.” Bàn tay Sebastian vẫn đặt trên Lucifer. “Ta biết.”

“Không muốn khiến bà nổi điên lên bằng cách nói với bà là tôi đánh mất chiếc nhẫn gia truyền mà cha để lại. Vậy nên tôi đã cho làm một chiếc khác để thay thế.”

“Lillian là ai?” Sebastian hỏi nhẹ nhàng.

“Tôi không biết.” Tách trà lách tách va vào đĩa khi Jeremy cầm nó lên.

“Lillian là ai?” Sebastian lặp lại, giọng anh vẫn thật nhẹ nhàng. Lucifer giật giật đuôi nó.

“Tôi không biết anh đang nói về ai, tôi đã bảo,” Jeremy nói lớn. “Tôi không biết bất kỳ ai tên Lillian.” Cậu đặt mạnh chiếc tách xuống.

“Ta nghĩ chú biết,” Sebastian nói. “Chú không được rời khỏi đây cho đến khi nói cho ta biết cô ta là ai.”

“Chết tiệt anh, Angelstone. Anh nghĩ anh là ai?”

“Ngài ấy là người đứng đầu gia đình.” Prudence nói nhanh. Nàng bắn ánh mắt đàn áp đến chỗ Sebastian, anh lờ nàng đi. “Và ngài ấy chỉ đang cố giúp thôi. Đúng vậy không, Angelstone?”

“Điều duy nhất ta đang cố gắng để làm bây giờ,” Sebastian nói đều đều, “là xác định xem Lillian là ai.”

Prudence trừng mắt với anh. “Không cần nói cái kiểu đe dọa đó đâu, thưa ngài. Chúng ta đang cố gắng tìm hiểu vài sự việc thôi. Chúng ta không muốn cảnh báo gì em họ ngài cả.”

Sebastian không hề rời mắt khỏi Jeremy. Anh cũng không đáp lại lời Prudence. Nàng từ bỏ cố gắng kiểm soát cách cư xử của mình và quay sang Jeremy.

“Xin hãy hiểu cho, cậu Fleetwood,” nàng nói nhẹ nhàng. “Chúng tôi chỉ đơn giản là đang tìm hiểu xem tại sao chiếc nhẫn của chú lại được tìm thấy trong một sự kiện rất khác thường đêm qua thôi.”

Jeremy nhìn nàng. “Sự kiện gì vậy?”

“Nó được tìm thấy bên cạnh thi thể của ngài Oxenham,” Sebastan nói thẳng thừng. “Chú cũng không biết gì về chuyện đó đúng vậy không?”

“Thi thể?” Jeremy cau mày bối rối. “Oxenham chết rồi sao?”

“Chính xác,” Sebastian nói.

Mắt Jeremy mở lớn. “Nhẫn của tôi ở gần đó sao?”

“Phải.”

“Anh nghĩ tôi đã giết ông ta phải thế không?” Sự phẫn nộ của Jeremy dâng lên không thể nhầm

lần. “Bởi vì ai đó đã tìm thấy nhẫn của tôi gần thi thể ông ta?”

“Đó chính là câu hỏi đấy.” Nụ cười của Sebastian nhá lên. Lucifer chớp chớp đôi mắt vàng của nó.

Prudence cau mày nhìn Sebastian. “Đừng có cố gắng đe dọa chú ấy nữa, thưa ngài.”

“Đứng ngoài chuyện này đi, phu nhân.” Sebastian không hề liếc nhìn nàng.

Nàng lờ đi lời cảnh báo và quay lại với Jeremy cùng một nụ cười trấn an. “Cậu Fleetwood này, bây giờ thì nhà chức trách vẫn không biết nhẫn của chú nằm gần thi thể Oxenham đâu. Và chúng tôi chắc chắn không định nói với họ, phải vậy không Sebastian?”

“Cái đó còn phải xét,” Sebastian nói lạnh lùng.

“Nhưng tôi không giết ông ta.” Ánh mắt tuyệt vọng của Jeremy liếc qua lại giữa Prudence và Sebastian. “Tôi thề. Sao tôi lại giết Oxenham chứ?”

Sebastian xoa tai Lucifer. “Có lẽ bởi vì chú nghĩ ông ta đã làm gì đó với cái chết của Lillian?”

“Nhưng cái chết của Lillian là tai nạn. Cô ấy bị chết đuối, vì Chúa.” Jeremy dừng khựng lại đột ngột nhận ra cậu vừa thừa nhận mình biết Lillian là ai. Cậu bắn cho Prudence ánh mắt van nài. “Tôi đã bảo cô ấy bị chết đuối mà.”

Prudence phản ứng theo bản năng trước nỗi đau đớn và hoang mang của Jeremy. Nàng ngả người về phía trước và chạm tay mình vào tay cậu ta như một cử chỉ an ủi. Nàng nhận thức được sự giận dữ thoáng lóe lên trong mắt Sebastian, nhưng anh không nói gì.

“Lillian là ai, cậu Fleetwood?” Prudence hỏi lặng lẽ.

Jeremy nhắm mắt lại vài giây. Khi mở mắt ra lần nữa, biểu hiện của cậu ta trông đầy ảm đạm.

“Tôi cho là chị có lẽ đã biết toàn bộ câu chuyện, mặc dù tôi không hiểu được tại sao chuyện này lại bị khơi lại sau một khoảng thời gian dài thế.” Jeremy nhấp một ngụm trà. Khi cậu đặt chén xuống cậu nhìn thẳng vào Prudence. “Tôi đã yêu cô ấy.”

“Thật sao?”

“Cô ấy là con gái một thương gia giàu có. Cô con gái duy nhất là ánh sáng và cả cuộc đời ông ta sau khi vợ ông ta qua đời. Ông ta đã chăm sóc cô ấy rất cẩn trọng. Cô ấy được giáo dục tốt và cư xử rất đúng mực. Cô ấy là một quý cô thực sự bất kể nguồn gốc được sinh ra.”

“Tôi hiểu,” Prudence thì thầm.

“Thỉnh thoảng tôi gặp cô ấy sau khi cha cô ấy qua đời. Cô ấy ở trong sự bảo trợ của người chú già nua, ông ta tiêu xài tiền thừa kế của cô ấy và bắt cô ấy làm việc trong quán rượu của lão.”

Qua khóe mắt Prudence thấy Sebastian mở miệng định hỏi. Nàng bảo anh im lặng bằng chuyển động khẽ của bàn tay. Nàng ngạc nhiên khi thấy anh không nói gì nữa.

“Sao cậu lại quen Lillian?” Prudence hỏi.

“Trong hội chợ ở thị trấn cách đây ba năm.” Miệng Jeremy cong lại thành nụ cười hồi tưởng. “Cô ấy đang ăn kem. Tôi vô tình đụng phải khiến kem dính khắp áo mình. Đó là tình yêu sét đánh.”

“Sau đó chuyện gì xảy ra?” Prudence hỏi.

“Tôi bắt đầu đến gặp cô ấy bất cứ khi nào có thể. Tôi biết mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận, tất nhiên. Trong mắt bà Lillian chỉ đơn thuần là gái trong quán rượu, mà không phải người thừa kế của một thương gia, khiến cô ấy không hề môn đăng hộ đối.” Miệng Jeremy cứng lại. “Chị hẳn nhớ là khi đó mẹ nghĩ tôi sẽ trở thành Bá tước tiếp theo của Angelstone.”

“Ta có thể đảm bảo là dì ta thấy một cô gái trong quán rượu hoàn toàn không thể được chấp nhận như nữ bá tước kế nhiệm của Angelstone,” Sebastian nói khô khốc. “Gần như việc một diễn viên là không thể được thừa nhận.”

Jeremy đỏ mặt. “Nếu có an ủi được chút nào cho anh, Angelstone, tôi vẫn thường nghĩ là mình hiểu quyết định của cha anh khi kết hôn với người phụ nữ ông yêu. Tôi cũng đã định làm vậy. Bất kể hậu quả.”

Sebastian nheo mắt. “Thật sao?”

“Phải. Tôi thực sự yêu Lillian. Cô ấy là một sinh vật cực kỳ xinh đẹp. Nhẹ nhàng và thanh khiết.” Jeremy thở dài. “Nhưng cô ấy đã qua đời trước khi chúng tôi có thể kết hôn.”

“Thật bi thảm,” Prudence lên tiếng.

“Tôi không bao giờ nhắc đến tên cô ấy với mẹ hay bất kỳ ai khác trong gia đình,” Jeremy nói. “Với Lillian đã nằm dưới mộ, có vẻ như không còn bất kỳ lý do gì để làm vậy nữa.”

“Ai nói với cậu là cô ấy chết đuối?” Sebastian hỏi.

“Chú cô ấy. Ông ấy nói cô ấy đến ở với một người bạn trong vài ngày. Ở đó cô ấy đã bị ngã xuống suốt sau một trận lũ bởi cơn bão hôm trước. Cô ấy bị cuốn trôi và chết đuối.”

“Tôi rất tiếc, cậu Fleetwood.” Prudence nói lặng lẽ. “Hắn mọi chuyện với chú khủng khiếp lắm.”

Jeremy nhìn xuống chiếc nhẫn. “Điều tồi tệ nhất là tôi không thể nói về nó với bất cứ ai. Không ai hiểu hoặc chấp nhận.” Cậu liếc nhìn lên lần nữa. “Tôi đã hồi phục rồi. Mọi thứ vẫn tiếp diễn. Lillian giờ chỉ còn là quá khứ. Nhưng tôi không bao giờ quên được cô ấy.”

Sebastian nhìn em họ mình. “Chú đưa cô ấy chiếc nhẫn đó à?”

Jeremy gật đầu. “Tôi đã làm một chiếc khác y hệt. Tôi làm nó khi tôi đưa Lillian chiếc này. Tôi không muốn phải giải thích với mẹ hay những thành viên khác trong gia đình tại sao tôi lại không còn đeo nhẫn nhà Fleetwood nữa. Không cho đến khi tôi sẵn sàng tuyên bố cuộc hôn nhân của mình.”

“Ta cho là chú sẽ không cần phải giải thích vì sự biến mất của chiếc nhẫn với các thành viên còn lại trong gia đình,” Sebastian nói, “nhưng ta nghĩ chú sẽ phải giải thích cho ta làm thế nào nó lại được tìm thấy trong thư viện của Oxenham.”

“Nhưng tôi không biết tại sao nó lại ở đó,” Jeremy nói nhanh. “Tôi thề. Theo như tôi biết, chiếc nhẫn đã biến mất khi Lillian chết đuối. Tôi cứ nghĩ ai đó, là người trong làng, có lẽ đã đánh cắp nó sau khi tìm thấy thi thể cô ấy. Chiếc nhẫn cũng không hẳn là đồ giá trị. Nhưng tôi biết tôi có rất ít cơ hội tìm lại được nó, vậy nên tôi bỏ qua vấn đề.”

Prudence quay sang Sebastian. “Có lẽ chúng ta nên nói chuyện với chú cô ấy, ông chủ quán rượu đó.”

“Chị không thể làm thế được đâu,” Jeremy nói lạnh lẽ. “Ông ta lên cơn sốt hơn một năm trước. Tôi biết được về cái chết của ông ta khi tôi từng quay lại quán rượu đó và phát hiện ra nó được điều hành bởi người chủ mới rồi.”

“Quá nhiều sự trùng hợp,” Prudence thất vọng nói.

“Tôi không hiểu được,” Jeremy lườm Sebastian. “Đầu tiên là anh đưa trả tôi hộp đựng thuốc lá và giờ là nhẫn. Anh thực sự buộc tội tôi giết người trong cả hai vụ việc. Anh đang chơi trò gì đây, Angelstone?”

Sebastian vuốt ve Lucifer trong im lặng một lúc lâu. “Hai người đàn ông đã qua đời gần đây: Ringcross và Oxenham.”

“Tôi biết.”

“Vật dụng cá nhân thuộc về chú được tìm thấy bên cạnh hiện trường tử vong. Tờ giấy nhẫn này cũng được tìm thấy bên cạnh thi thể Oxenham.” Sebastian trao Jeremy tờ giấy nhẫn anh đã tìm thấy.

Jeremy đọc nhanh. Khi cậu nhìn lên lần nữa trông thận trọng hơn bao giờ hết. “Chuyện báo thù cho Lillian này là sao? Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây?”

“Có hai khả năng,” Sebastian nói. “Hoặc là chú quyết định trả thù cho Lillian vì chú tin cái chết của cô ấy không phải tai nạn, hoặc...”

“Hoặc gì?” Prudence hỏi trước khi Jeremy hỏi câu tương tự.

“Hoặc ai đó muốn mọi thứ trông có vẻ giống như vậy,” Sebastian kết luận nhẹ nhàng.

“Nhưng ai lại muốn làm thế chứ?” Prudence hỏi nhanh.

Sebastian ngẫm nghĩ Lucifer. “Có lẽ là kẻ sát nhân thực sự.”

Jeremy rõ ràng bị choáng váng. “Làm sao anh biết về tất cả chuyện này, Angelstone?”

Sebastian ném cho cậu nụ cười chế nhạo. “Tin đồn đã đến tai ta.”

“Tin đồn từ đâu?” Jeremy hỏi.

“Bow Street.”

“Bow Street.” Jeremy kinh hoàng. “Ý anh là Bow Street đang điều tra về cái chết của Ringcross và Oxenham sao?”

“Phải,” Sebastian nói. “Tất nhiên là kín đáo.”

“Nhưng làm cách nào anh được giữ hộp thuốc lá và nhẫn của tôi nếu họ tìm thấy chúng tại hiện trường?”

“Chúng ta hãy chỉ biết rằng ta có những mối quan hệ rộng. Một trong số đó là ở Bow Street.”

“Tôi cho là mình không nên thấy ngạc nhiên.” Jeremy lẩm bẩm. “Chúa biết là các xúc tu của anh có ở khắp nơi.”

“Đó chắc chắn là một cách biểu đạt đúng,” Sebastian đồng ý. “Trong trường hợp đó, một trong các xúc tu của ta – ý ta là, một trong những mối quan hệ của ta – có tham gia vào cuộc điều tra. Một người đã đánh tiếng với ta là các bằng chứng có liên kết đến chú với các vụ án mạng. Khi ấy người đó đã bảo ta nên có phương án đối phó với vụ việc này.”

“Anh hẳn phải trả cho anh ta rất hậu hĩnh để liên tục cập nhật thông tin,” Jeremy cay đắng nói.

“Ta thích giữ các thông tin,” Sebastian nói bằng giọng đều đều.

Prudence liếc nhìn Sebastian với sự ngưỡng mộ chớp nhoáng. Anh đã tiếp cận vấn đề một cách rất độc đáo, nòng nhĩ. Điều đó hoàn toàn đáng tin rằng có một ai đó quyền lực đã hậu thuẫn Sebastian để có được những thông tin từ Bow Street, đặc biệt là những tin ảnh hưởng đến gia đình anh. Đó cũng chính là lý do khi cho rằng anh có thể sử dụng ảnh hưởng của mình để thuyết phục ai đó trong chính quyền xoay chuyển đưa bằng chứng cho anh hơn là sử dụng nó để chống lại em họ anh.

“Vấn đề là,” Sebastian nhẹ nhàng nói tiếp, “có thể còn có nhiều cái chết hơn thế. Ta không biết là mình có thể giữ cho tên chú đứng ngoài chuyện này được thêm nữa không.”

“Chúa ơi.” Jeremy nhìn Sebastian. “Tôi phải làm gì? Tôi không biết gì về cái chết của Ringcross và Oxenham cả. Nếu ai đó đang cố gắng lôi tôi vào chuyện này, cuối cùng tôi cũng sẽ bị bắt vì tội giết người. Làm cách nào để chứng minh được là tôi vô tội?”

“Chú không cần lo lắng, Fleetwood.” Prudence vỗ nhẹ vào cánh tay Jeremy. “Angelstone sẽ giúp chú mà, phải vậy không, Angelstone?”

Sebastian nhún vai. “Có lẽ.”

“Angelstone, ngài đang nói gì vậy?” Prudence bật dậy. “Hiển nhiên là không tốt chút nào khi ngài cứ hành hạ cậu Fleetwood đây thế này. Em sẽ không để ngài làm thế.”

Jeremy đột ngột đứng dậy. Bàn tay cậu siết lại thành nắm đấm. “Tôi ngờ là chồng chị đang tận hưởng chuyện này rồi, Phu nhân Angelstone. Theo như tôi thấy thì nếu tôi bị bắt vì tội giết người, anh ta sẽ khá vui mừng vì giáng thành công sự trả thù xuống gia đình. Chưa nói đến chuyện cú sốc và vụ bê bối sẽ gây ra điều gì với mẹ tôi.”

“Đừng nói vậy mà, cậu Fleetwood,” Prudence nài nỉ. “Angelstone không định làm tổn thương gia đình bằng cách đứng nhìn chú bị bắt vì tội giết người đâu.”

“Không sao?” Jeremy nhìn xuống nàng, đôi mắt cậu có chút gì thật hoang dã. “Trong trường

hộp chì không hiểu rõ loại đàn ông nào mà mình đã kết hôn, phu nhân, cho phép tôi nói với chị rằng Angelstone căm ghét tất cả thành viên còn lại trong gia đình. Anh ta sẽ không bận tâm chút nào nếu thấy nhà Fleetwood bị hủy hoại.”

“Không phải vậy,” Prudence nói.

“Đúng vậy đấy.” Jeremy liếc nhìn gay gắt về phía Sebastian. “Thực tế là, bây giờ khi đã nhìn nhận vấn đề, tôi thấy có thể anh ta mới là người đứng sau tất cả chuyện này.”

“Không.” Prudence hỗn hển.

Jeremy nhìn sang Sebastian. “Có phải anh đã làm chuyện này với tôi không, Angelstone? Có phải anh đang cố gắng để tôi bị bắt vì tội giết người?”

Sebastian mỉm cười lạnh lùng. “Nếu đó là mục tiêu của tôi, tôi sẽ không đưa chú hộp thuốc và chiếc nhẫn. Tôi sẽ để Bow Street làm chuyện đó.”

“Sao tôi biết được?” Jeremy bắn trả. “Có lẽ đây là một phần trong âm mưu to lớn của anh. Anh giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy, không phải sao? Anh định sẽ mua vui cho bản thân một thời gian bằng cách hành hạ phần còn lại là chúng tôi đây cho đến khi anh thấy chán. Sau đó anh sẽ kết thúc màn giải trí một lần và mãi mãi bằng cách nhìn tôi và các thành viên còn lại trong gia đình kết thúc trong nhục nhã.”

Miệng Sebastian cong lên vui thích. “Có lời khen ngợi cho chú cùng trí tưởng tượng sinh động của chú đấy, em họ.”

“Dừng lại, cả hai người,” Prudence ra lệnh. Nàng bước lên trước bàn làm việc, đặt mình giữa Jeremy và Sebastian. “Khá đủ nghệ thuật sân khấu trong buổi sáng nay rồi. Fleetwood, có lẽ tốt nhất chú nên về đi. Cố đừng lo lắng về việc bị kết tội giết người. Angelstone sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.”

“Angelstone không thể ngăn chuyện đó được đâu,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

Prudence xoay người về phía anh. “Còn ngài, Angelstone, em yêu cầu ngài ngừng ngay việc dọa dẫm em họ mình đi.”

Đôi mắt Sebastian lấp lánh. “Sao em cứ cố gắng phá hỏng niềm vui của ta thế hả phu nhân?”

“Không nói nữa,” Prudence nói qua hàm răng nghiến chặt. Nàng liếc nhìn Jeremy qua vai. “Chúc một ngày tốt lành, cậu Fleetwood. Tôi sẽ giữ liên lạc với chú về diễn biến vụ việc. Làm ơn đừng lo lắng. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Không nếu Angelstone quyết định sẽ chơi trò chơi tàn ác.” Jeremy nghiêng đầu trong cử chỉ tạm biệt cứng nhắc. “Chúc một ngày tốt lành, phu nhân. Xin gửi đến chị lời chia buồn sâu sắc nhất. Thật không dễ dàng khi kết hôn với Thiên Thần Sa Ngã.”

Cậu bước khỏi thư viện mà không nhìn lại.

CHƯƠNG 15

Sebastian biết Prudence sẽ mắng anh ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Jeremy. Anh đang không có tâm trạng cho chuyện đó chút nào.

Nàng xoay người đối diện anh ngay khi Jeremy rời phòng, ánh sáng hắt từ ô cửa sổ phản chiếu sự phẫn nộ trong mắt nàng. “Sao ngài có thể xử sự kiêu đó với cậu Jeremy tội nghiệp như thế chứ?”

“Ta đảm bảo với em, nó chả khó khăn gì đâu.” Sebastian đặt Lucifer lên bàn và đứng dậy. Anh bắt buộc phải giúp Jeremy. Anh biết thế, nhưng anh không thích thế.

Cứ nghĩ đến việc phải giúp một người nhà Fleetwood khiến Sebastian thấy nóng lên và bực bội. Đây là lúc mà một người đàn ông cần đến câu lạc bộ của mình. Thật không may, anh không thể để mình có được sự thư giãn truyền thống đó của nam giới lúc này bởi anh có một cuộc hẹn gặp phải đến. Nhưng ít nhất anh cũng có cơ để thoát khỏi nhà, anh nghĩ.

“Nó khiếm nhã vô cùng, thưa ngài. Chắc hẳn ngài có thể thấy em họ ngài đang hoảng loạn. Cậu ấy cần được giúp đỡ và cần sự đảm bảo. Em nhấn mạnh là ngài không được chơi thêm bất cứ trò gì với cậu ấy nữa, Sebastian.”

“Và ta nhấn mạnh là em không được can thiệp vào công việc của ta thêm nữa, phu nhân.” Sebastian bước vòng qua bàn làm việc. “Hơn nữa, ta đang không có tâm trạng để nghe thuyết giáo về cung cách ứng xử mà ta đã lựa chọn.”

Prudence khoanh tay dưới ngực và nhip nhip chân. “Ngài biết rõ là ngài sẽ phải giúp em họ mình. Sao ngài còn để cậu ấy nghĩ khác đi chứ?”

Sebastian tựa người vào cạnh bàn. “Điều gì khiến em nghĩ ta sẽ giúp nó?”

Nàng nhìn anh một cách nổi loạn. “Đấy là điều không cần bàn cãi.”

“Ngược lại, phu nhân.” Sebastian mỉm cười ôn tồn. “Theo như những gì ta quan tâm, đó chắc chắn là điều cần bàn cãi. Ta sẽ phải đưa ra một thỏa thuận cực kỳ tuyệt vời với em họ ta đã. Hay em quên là ta đã hai lần che giấu bằng chứng liên quan nó với hai người đàn ông đã chết?”

Prudence cắn môi. “Ngài đâu có thực sự che giấu, thưa ngài. Ngài chỉ đơn giản là trả lại nó cho chủ sở hữu hợp pháp mà thôi.”

“Ai cũng có thể là kẻ sát nhân.”

“Cậu Fleetwood không giết Oxenham hay Ringcross. Em đảm bảo đấy.”

“Ta mừng là em đảm bảo được, bởi vì ta thì không đâu.”

“Sao ngài có thể nói vậy chứ?”

“Để ta diễn đạt lại nhé.” Sebastian đứng thẳng dậy và bắt đầu bước ra cửa. “Nếu ta nghĩ là mình biết tên của bốn người đàn ông có liên quan đến cái chết của người phụ nữ ta yêu, ta sẽ không

ngần ngại giết từng tên trong số chúng.”

Prudence buông thõng hai tay và há hốc miệng nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. “Sebastian? Ngài đang nói gì vậy? Thế có nghĩa là ngài hiểu tại sao em họ ngài có thể giết những người đàn ông đó sao?”

“Ta hiểu rõ lý do tại sao nó làm vậy.” Sebastian với tay đến núm cửa.

Prudence rạng rỡ hẳn. “Vậy thì chắc chắn là ngài sẽ giúp chú ấy, ngay cả khi ngài nghĩ chú ấy có tội.”

“Không cần thiết. Ta vẫn còn những mục tiêu khác phải tính đến.” Sebastian mở cửa và liếc qua vai. “Và ta đảm bảo với em là việc giúp đỡ Fleetwood không phải một trong số đó. Theo như ta biết thì mình đã làm quá đủ cho Jeremy rồi. Nó đã được cảnh báo. Ta chỉ nợ nó sự bảo trợ mà thôi.”

“Nhưng Sebastian –”

Sebastian đã bước qua cửa và đóng lại nhanh chóng. Anh nghe thấy tiếng đế dép mềm của Prudence bước nhanh qua thảm và biết anh chỉ có một giây để chuồn cho nhanh.

“Nói với phu nhân là ta sẽ không về nhà cho đến chiều, Flowers.”

Flowers trao anh ánh nhìn trách móc khi đưa Sebastian mũ và găng. “Vâng, thưa ngài.”

Cánh cửa thư viện bật mở ngay khi Flowers mở cửa trước cho Sebastian.

“Chờ đã, thưa ngài,” Prudence gọi gấp gáp. “Chết tiệt, Angelstone, quay lại đây.”

“Xin lỗi, ta phải đi, em yêu. Ta e là mình đang bị muợn cuộc hẹn rồi.” Sebastian nhanh chóng bước xuống thềm.

Prudence dừng lại nơi ngưỡng cửa. “Em muốn nói chuyện với ngài.”

“Ta có thấy,” Sebastian lăm bắm khi anh bước nhanh xuống vỉa hè. Nàng không thể theo anh ra phố được, anh trấn an bản thân.

“Đồ nhát gan.” Prudence hét lên từ bậc thềm trên cùng.

Sebastian thấy mấy người dừng khựng lại và quay sang nhìn chằm chằm với vẻ choáng váng khi nữ bá tước Angelstone đang la hét với chồng mình như một người đàn bà đánh đá.

Sebastian cũng không thể cưỡng lại mà quay sang nhìn nàng. Prudence đang đứng ở ngưỡng cửa, nhìn trừng trừng đầy giận dữ. Ngay khi anh nhìn lên, nàng đang giậm mạnh chân trong bực tức.

Ngay phía sau nàng là bóng Flowers lò mò hiện ra với nụ cười xấu xa trên khuôn mặt khắc khổ của ông ta. Và Sebastian nhận ra anh chưa bao giờ trông thấy Flowers cười như thế.

Tinh thần Sebastian tươi sáng hẳn. Anh thấy mình cũng đang bật cười toe toét, bất kể tâm trạng tồi tệ của bản thân. Ngoài một loạt đức tính đáng yêu khác của một người vợ, Prudence

cũng có thể trở nên nổi loạn. Hiểu ra điều đó khiến anh vui hẳn lên, Sebastian quyết định. Cuộc sống với nàng sẽ không bao giờ buồn tẻ.

Anh chỉ dẫn cho người đánh xe đi đường cũ đến quán cà phê gần bến cảng. Ngồi trong xe, anh lôi lời nhắn mới nhất của Whistlecroft trong túi ra. Nó đến cách đây khoảng một tiếng rưỡi.

Cần gặp ngài ngay khi có thể. Rất gấp. Tôi sẽ chờ ở chỗ cũ buổi chiều.

Trân trọng

W.

Anh đã không nói dối khi anh bảo với Prudence rằng anh đang trễ một cuộc hẹn, Sebastian nghĩ ngợi. Anh lôi chiếc đồng hồ bỏ túi ra và thấy đã gần mười hai giờ hai mươi. Sẽ chẳng vấn đề gì nếu Whistlecroft có phải chờ. Sebastian ngồi thẳng người để nhớ lại cuộc trò chuyện với Jeremy.

Nửa giờ sau, cỗ xe dừng lại trước cửa quán cà phê. Sebastian xuống xe và bước vào trong. Whistlecroft đã yên vị tại chỗ ngồi quen thuộc của họ.

“Mừng là *ngày* đã nhanh chóng hồi đáp tin nhắn của tôi, *thưa ngày*.” Whistlecroft chùi mũi vào chiếc khăn tay quen thuộc của mình. “Tôi cứ sợ là *ngày* sẽ không tới. Chúng ta có vấn đề với một khách hàng.”

“Vấn đề gì?” Sebastian ra dấu gọi một tách cà phê.

“Ông ta đang trở nên lo lắng. Có vẻ như Ngài Oxenham được tìm thấy là đã chết trong thư viện của mình đêm qua. Curling rất kích động. Ông ta dường như nghĩ rằng nó có sự kết nối nào đó.” Whistlecroft nhìn chăm chăm Sebastian. “Ông ta muốn biết lý do tại sao tôi lại không có bất cứ sự tiến triển nào trong việc điều tra, *thưa ngày*.”

“Thật thế sao?” Sebastian nhìn tách cà phê của mình khi nó được đặt xuống trước mặt anh. “Chỉ vì ông lo lắng không biết phải trả lời sao với khách hàng của mình?”

Whistlecroft khịt mũi và xì lần nữa. Sau đó ông ta nghiêng người về phía trước và hạ thấp giọng. “Nếu tôi không biết rõ, tôi sẽ nói rằng ông ta đang lo sợ rằng mình chính là người kế tiếp.”

“Thú vị thật đấy.” Sebastian im lặng một lúc. Vậy là Curing đang lo lắng. Có lẽ vì ông ta biết chỉ còn lại hai Hoàng tử Trinh bạch mà thôi: ông ta và Bloomfield. “Ông có thể nói với khách hàng của mình là ông đang có tiến triển và sẽ giải quyết vụ này nhanh thôi.”

Whistlecroft nheo mắt. “Ngài có chắc không? Bởi vì khách hàng của tôi nói nếu tôi không thể tìm ra người đứng sau cái chết của Ringcross và Oxenham sớm, ông ta sẽ thuê thám tử khác.”

“Đừng lo, Whistlecroft. Ta hoàn toàn tin là ông sẽ thu được số tiền thưởng của mình sau khi cuộc điều tra thành công.”

“Tôi cũng tin vậy.” Whistlecroft trông cau có. “Giờ thì chúng tôi đang sống trong một ngôi nhà mua, vợ tôi muốn có một tủ quần áo thật đẹp. Tôi đã nói với cô ấy là công việc thám tử đang

rất khá, và tâm trí cô ấy đang đặt cả ở đó. Ngài biết một khi phụ nữ đã đặt tâm trí vào điều gì thì nó sẽ thế nào rồi đấy.”

“Ta biết.”

...

Vào lúc ba giờ chiều hôm đó, Prudence trở về từ một chuyến ghé thăm hiệu sách. Nàng vẫn còn cực kỳ tức giận trước sự thoái lui hèn nhát của Sebastian ban nãy. Thực tế là nàng đã tìm thấy vài điều thú vị về hiện tượng quang phổ cũng không khiến đầu óc nàng bình tĩnh lại.

Nàng đang trong thư viện để kiểm tra vài món đồ đã mua được thì Flowers tuyên bố nàng có khách.

“Bà Fleetwood muốn gặp phu nhân.” Flowers dừng lại đầy tôn kính và sau đó thêm vào đều đều. “Tôi, tất nhiên, sẽ vô cùng vui sướng được thông báo với bà ấy là phu nhân không có nhà.”

“Không, không, không sao đâu.” Prudence liếc nhìn xuống bộ váy của mình. Tà ƠN trời là nàng đang mặc một bộ váy mới, nàng nghĩ. Đây là một chiếc muslin hoa oải hương nhạt màu có viền tiếp với dải ruy băng quấn quanh eo. Nó có vẻ hơi cầu kỳ và nhiều nếp gấp so với sở thích của Prudence, nhưng theo Hester thì chiếc váy rất thời trang. Drucilla Fleetwood sẽ không thể chê trách gì được. “Cho bà ấy vào, Flowers.”

Flowers trông có vẻ báo động. “Có lẽ là phu nhân hơi hiểu lầm, thưa phu nhân. Là Bà Fleetwood, dì của đức ngài đấy ạ.”

“Tôi có nghe mà, Flowers. Vui lòng cho bà ấy vào đi. Và phiền ông mang một ấm trà lên nữa nhé.”

Flowers hắng giọng và khẽ ho. “Nếu tôi có thể đề nghị thế này, thưa phu nhân. Có lẽ tốt hơn là nên chờ cho đến khi ông chủ về nhà để xin ý kiến ngài ấy về việc ngài ấy có muốn dì mình được mời vào nhà hay không.”

“Giờ thì đây cũng là nhà của tôi rồi,” Prudence nói lạnh lùng. Không gì Prudence thấy phiền hơn là việc hỏi xin ý kiến Sebastian về việc dì của anh có nên được mời vào nhà hay không. “Mời bà ấy vào đi, Flowers, hoặc ta sẽ tự mình ra mời bà ấy vào.”

“Vâng, thưa phu nhân. Nhưng tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu phu nhân chuyển lời giúp tôi với ông chủ rằng phu nhân là người đã mời bà Fleetwood vào nhà,” Flowers thiếu não nói.

“Tất nhiên.” Prudence nhăn mũi bực bội. “Trời ơi, Flowers, không cần phải tỏ ra sợ hãi ông chủ như thế. Ngài ấy là một người công tư phân minh mà.”

“Cho phép tôi được nói, thưa phu nhân, là có lẽ phu nhân là người duy nhất trên trái đất này thấy ông chủ trong ánh sáng lung linh đến thế.”

Prudence mỉm cười gượng gạo. “Đừng lo lắng nữa, Flowers. Tôi sẽ đối phó với ông chủ.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Flowers bắn cho nàng ánh nhìn kỳ lạ. “Tôi bắt đầu tin là phu nhân đang làm rất tốt chuyện đó.” Ông khẳng định đầy tôn trọng khi bước khỏi thư viện.

Một lúc sau Drucilla được dẫn vào phòng. Bà ta khoa trương bước vào trong bộ váy xanh lá cây được cắt may đẹp. Chiếc áo choàng ngắn bằng nhung màu xanh nhạt hơn. Nó tiếp màu với chiếc mũ nhỏ tao nhã được đội lệch trên đầu bà ta. Prudence nhận ra sự giận dữ của bà ta thoáng qua mỗi bước đầy giận dữ qua cách chiếc váy chuyển động.

“Ngày tốt lành, phu nhân.” Prudence lịch sự đứng dậy. “Thật là một sự ngạc nhiên. Mời ngồi. Tôi đã cho gọi trà. Tôi hy vọng bà sẽ uống một tách cùng tôi chứ?”

“Cảm ơn cô.” Drucilla quét mắt một lượt qua bộ váy của Prudence, nhưng không nói gì. Bà ta duyên dáng hạ người ngồi xuống một chiếc ghế. Xương sống không hề chạm vào chỗ tựa.

Bà quản gia xuất hiện cùng khay trà. Trông bà như thể sắp đối mặt với ngày tận thế khi ngoan ngoãn đặt khay trà xuống gần Prudence.

“Cảm ơn bà, bà Banks.” Prudence nói. “Tôi sẽ tự rót trà.”

“Vâng, thưa phu nhân. Hy vọng ông chủ sẽ nói gì đó về chuyện này,” Bà Banks lẩm bẩm.

Prudence vờ như nàng không nghe thấy lời bình luận đó. Bà đưa một tách trà cho Drucilla khi cánh cửa thư viện đóng lại sau lưng bà Banks.

“Thật vinh hạnh khi dì tới thăm tôi, dì Fleetwood.”

“Cô không cần phải hành động như thể đây là một cuộc ghé thăm lịch sự đâu.” Drucilla đặt tách và đĩa của bà ta lên bàn. “Ta tới đây vì một việc vô cùng cấp bách. Chúa biết chỉ có sự cần kíp thảm khốc nhất mới khiến ta đặt chân đến ngôi nhà này.”

“Tôi hiểu. Vậy thì việc gì mà dì đang đề cập đến?” Prudence hỏi thận trọng.

“Việc gia đình.”

“À, vâng. Việc gia đình.”

Drucilla vươn thẳng vai. “Ta đã có một cuộc trò chuyện dài với con trai ta. Nó nói với ta rằng nó là nạn nhân của một âm mưu.”

Prudence cố nén tiếng rên nho nhỏ. Nàng đã hy vọng Jeremy sẽ không cảm thấy buộc phải kéo mẹ mình vào tình huống này. Trực giác của Prudence đã nói với nàng rằng điều đó sẽ không dễ dàng gì hơn việc giữ Sebastian tiếp tục điều tra, nếu Drucilla không tham gia vào. “Vậy Jeremy đã nói gì với bà vậy?”

“Là có ai đó, rất có thể là Angelstone, đã chơi một trò chơi độc ác. Angelstone đã tuyên bố là có bằng chứng cho thấy con trai ta đã giết hai người đàn ông. Tất nhiên đó hoàn toàn là điều bịa đặt. Angelstone rõ ràng đã nói dối.”

Prudence cau mày. “Tôi đảm bảo với dì Angelstone không hề nói dối.”

“Chắc chắn là có. Không có lời giải thích nào khác nữa. Rõ ràng với ta nó đã bịa ra một vài bằng chứng quanh co để giáng sự trả thù của mình lên chúng ta.”

“Angelstone không bịa ra bằng chứng chống lại Jeremy,” Prudence nói.

“Đừng có phủ định lời ta, phu nhân. Ta đã suy nghĩ rất kỹ về chuyện này. Chỉ có một lời giải thích cho những gì đã xảy ra. Angelstone định sẽ sử dụng con trai ta như một con tốt nhằm giáng scandal và làm ô uế cả gia đình. Ta sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Sự cảm thông của Prudence với người phụ nữ này biến mất thay bằng làn sóng phẫn nộ bùng bùng. “Tôi đảm bảo với dì, Angelstone không chịu trách nhiệm trong chuyện này. Thực tế thì Angelstone đã làm trái đạo lý để giữ các bằng chứng không rơi vào tay nhà chức trách.”

“Hừ.”

“Đó là sự thật.” Prudence đập tách trà của nàng xuống đĩa. “Cho phép tôi thông báo với dì, thưa phu nhân, rằng nếu Angelstone không hành động ngăn chặn chuyện này, thì giờ Jeremy đã bị bắt rồi.”

“Con trai ta không liên quan gì đến hai cái chết kia. Nó thậm chí còn không biết họ.”

“Chú ấy rất có thể phải chứng minh điều đó đấy, thưa bà. Bởi vì theo cách mọi việc đang diễn ra, Jeremy đang có nguy cơ bị vướng vào một vụ bê bối cực kỳ lớn.”

“Một vụ bê bối được dật lên bởi chồng cô.” Giọng Drucilla tăng vọt.

“Đối trá. Tại sao chồng tôi lại muốn Jeremy bị bắt vì tội giết người chứ?”

“Để trả thù.” Miệng Drucilla xoắn lại thành một đường mỏng dính cay đắng. “Nó ghét tất cả chúng ta. Nó biết vụ bê bối vì tội ám sát sẽ thế nào với gia đình.”

“Tôi biết Angelstone sẽ không thể trả thù người nhà Fleetwood vì những gì đã xảy ra trong quá khứ. Dì được an toàn trong chuyện đó, thưa phu nhân.”

“Cứ cho là vậy.” Drucilla ném cho nàng ánh nhìn khinh khỉnh. “Nhưng cô không bao giờ biết về gia đình nó. Cô không biết gì về cha Angelstone.” Một biểu hiện kỳ lạ lóe lên nhanh chóng trong mắt bà ta. “Tuy nhiên, ta lại biết ông ta khá rõ.”

Prudence ngồi thật yên. Đột nhiên nàng nhận ra biểu hiện thoáng qua trong mắt Drucilla ban nãy gần như là nỗi đau. “Dì biết sao?”

“Ồ phải, thực vậy.” Drucilla di chuyển bàn tay đeo găng của bà ta một cách kỳ quặc. “Người đàn ông đó không có sự tôn trọng truyền thống gia đình. Không có tinh thần trách nhiệm. Ông ta độc ác và nhẫn tâm và con trai ông ta cũng thế.”

Prudence bị sốc mặc cho sự cay đắng sâu sắc đang sáng rực trong người phụ nữ này. Có thứ gì đó ở đây còn hơn cả nỗi cay đắng độc ác.

“Đó là lời tuyên bố rất chung chung, dì Fleetwood. Dì biết cha của Angelstone đến đâu mà tuyên bố như vậy?”

“Đã từng một lần,” Drucilla nói lạnh lùng, “ta và cha Angelstone đã chuẩn bị kết hôn. Tất nhiên nó đã không thành. Ông ta đã bỏ trốn cùng cô đào nhỏ bé của mình và ta đã phải kết hôn em trai ông ta.”

Prudence như bị sét đánh. “Dì đã từng đính hôn với cha Angelstone sao?”

Miệng Drucilla mím lại đầy giận dữ. “Chúng ta chưa bao giờ kết hôn. Giờ thì chuyện đó không còn quan trọng nữa. Như ta đã nói, mọi người đồn thổi về cuộc hôn nhân của chúng ta, nhưng đó là tất cả. Hai gia đình đều bị thuyết phục rằng đây sẽ là mối lương duyên tuyệt vời. Nhưng, như ta đã nói, Jonathan Fleetwood đã không hề mảy may quan tâm đến gia đình. Ông ta tin vào tình yêu của mình với cô đào nhỏ bé kia. Ông ta sẽ có cô ta, và chuyện là thế đấy.”

“Tất cả điều đó cho thấy ông ấy đã yêu bà ấy.”

“Rác rưởi.” Drucilla khua tay ghê tởm. “Một người đàn ông ở địa vị đó không kết hôn vì tình yêu. Ngay cả khi ông ta si mê cô ta, không nhất thiết phải bỏ trốn như thế. Ông ta vẫn có thể hoàn thành trách nhiệm của mình với gia đình và giữ mối quan hệ ngoài luồng như vậy. Không ai chê trách gì điều đó cả.”

“Ngay cả dì cũng không ư?”

Drucilla nao núng. “Đó chắc chắn không phải là việc của cô đúng không?”

“Có lẽ là không,” Prudence nói. Nàng bắt đầu nhận thức được mối hận thù của gia đình Fleetwood dưới góc độ hoàn toàn mới. “Tuy nhiên, tôi không thể cho phép dì xúc phạm phụ thân của chồng tôi đơn giản chỉ vì cha ngài ấy đã chọn kết hôn với mẹ ngài ấy.”

“Cô ta là một diễn viên,” Drucilla nói trong nỗi thù ghét. “Ông ta có thể kết hôn với ta, nhưng ông ta đã chọn một người không hơn gì gái điếm chuyên nghiệp. Điều đó là không thể chấp nhận được. Ông ta đã làm vậy bất chấp gia đình.”

“Dì đã đi quá xa rồi đấy, dì Fleetwood. Nếu không thể giữ lại những lời xúc phạm cho riêng mình, tôi sẽ phải yêu cầu dì rời khỏi đây.”

Trước khi Drucilla có thể trả lời, cánh cửa thư viện mở toang.

Prudence suýt nữa đã đánh rơi tách trà của mình. Nàng xoay người trong ghế và nhìn chằm chằm vào Sebastian, trông cực kỳ giống Lucifer sau khi hạ giới, xông vào phòng với thái độ gần như mất kiểm soát.

“Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây?” anh hỏi với giọng điệu dằn chết người.

Prudence nháy dưng và cố nặn ra một nụ cười. “Dì của anh đã rất tử tế đến thăm chúng ta.”

Sebastian bắn cho Prudence ánh mắt lạnh băng. “Thế sao? Thật may là ta đã về nhà sớm.” Anh nghiêng đầu chào Drucilla. “Chào dì. Dì nên gửi lời nhắn trước khi ghé qua chứ.” Nụ cười của anh cũng lạnh lẽo y như đôi mắt anh. “Ta suýt nữa đã không được gặp dì.”

“Ta muốn nói chuyện với vợ anh, Angelstone,” Drucilla nói. “Ta không hẳn là muốn gặp anh.”

“Tôi bị tổn thương đấy.” Sebastian khua tay với lấy chai rượu vang đỏ. “Có phải dì nghĩ sẽ dễ dàng để đe dọa Prue hơn nếu không có tôi ở đây?”

Prudence đảo mắt nhìn trần nhà và cầu nguyện có được sự kiên nhẫn. “Angelstone, không cần

phải thô lỗ thế. Dì Fleetwood rất lo lắng về tình trạng của Jeremy.”

“Thế ra nó đã về cầu cứu mẹ sao? Ta tự hỏi liệu nó có làm vậy không.” Sebastian nhấm nháp rượu vang của mình và mỉm cười nụ cười Thiên Thần Sa Ngã của anh. “Ta thấy quan ngại sâu sắc vì tình mẫu tử thiêng liêng này đây. Chuyện gì thế, dì? Sợ là nếu Jeremy bị bắt vì tội giết người, bà sẽ không được chào đón ở những phòng vũ hội tốt nhất nữa sao?”

“Angelstone,” Prudence lên tiếng cảnh cáo. Nàng liếc nhìn Drucilla, bà ta đang nhìn Sebastian như thể anh là một con quỷ đến từ địa ngục bị xổng đang ngồi chễm chệ giữa thư viện.

“Đừng có giải trí cho bản thân bằng cách chơi trò chơi ma quỷ của anh với con trai ta,” Drucilla nói. “Ta thề là ta không biết anh hy vọng đạt được gì bằng cách dọa dẫm Jeremy rằng nó sẽ bị bắt bất cứ lúc nào, nhưng ta yêu cầu anh ngừng ngay việc đó lại.”

Sebastian lắc lắc ly rượu vang của anh. “Điều gì khiến dì nghĩ là tôi đang chơi đùa?”

Drucilla trừng mắt nhìn anh. “Chắc chắn là anh thậm chí sẽ không để một người đàn ông vô tội bị treo cổ vì tội giết người chứ.”

Sebastian trông suy tư. “Tôi không chắc đâu. Dù sao thì nó cũng là người nhà Fleetwood.”

“Chúa ơi,” Drucilla thì thầm. “Anh không biết xấu hổ sao?”

Prudence cố gắng giành lại quyền kiểm soát tình hình. “Dì Fleetwood, tôi đảm bảo với dì Sebastian không cố gắng dọa nạt Jeremy chút nào. Ngài ấy cũng không định để Jeremy bị bắt đâu.” Nàng cau mày với Sebastian. “Đúng vậy không, thưa ngài?”

Sebastian nhấp một ngụm rượu vang đỏ và cân nhắc cẩn thận. “À...”

Prudence mỉm cười trấn an bà Fleetwood. “Đừng lo, phu nhân. Ngài ấy sẽ bảo vệ Jeremy.”

“Cô nghĩ ta sẽ tin lời cô sao?” Drucilla vặn lại.

Sebastian bắn cho Prudence ánh nhìn cảnh cáo. “Dì Fleetwood hoàn toàn đúng với sự hoài nghi của mình đây, em yêu. Sao ta phải giúp một người nhà Fleetwood kia chứ?”

“Dừng lại, Angelstone,” Prudence nói. “Dừng lại ngay. Ngài không cần hành hạ dì mình như thế. Bà ấy đang cực kỳ quần trí.”

“Và với lý do chính đáng,” Sebastian nói.

Mũi bà Fleetwood phập phồng bởi sự căng thẳng của cơn giận dữ. “Ta biết có rất ít thứ để mà lay chuyển suy nghĩ của anh, Angelstone. Đó là lý do tại sao ta đành nỗ lực nói chuyện với Phu nhân Angelstone một cách riêng tư.”

“Và nỗ lực đã thất bại.” Sebastian ung dung bước qua căn phòng, ngồi xuống sau bàn làm việc và gác đôi bốt của mình lên mặt gỗ gụ. “Nói tôi nghe, dì, bà mong đợi gì khi tìm cách cầu xin vợ tôi?”

“Ta không đến đây hôm nay để cầu xin bất cứ ai. Ta đến đây để nhấn mạnh là trò mèo vờn chuột này phải dừng lại ngay lập tức. Ta nghĩ Phu nhân Angelstone có thể có chút ảnh hưởng

nào đó đến anh.”

“Thật sao?” Lòng mày Sebastian nhướn lên. “Thế điều gì khiến bà nghĩ cô ấy sẽ đứng về phía bà trong chuyện này? Cô ấy là vợ tôi. Lòng trung thành của cô ấy nằm ở phía tôi.”

“Angelstone, cư xử cho đúng mực.” Prudence nhìn Drucilla. “Phu nhân yên tâm. Angelstone không định chống lại gia đình ngài ấy đâu. Tuy nhiên, những bằng chứng ngài ấy đang giữ trong tay rất bất lợi. Tôi phải nói với bà là việc tìm hiểu lý do tại sao những thứ đó bị bỏ lại hiện trường là điều cực kỳ cần thiết.”

“Ta nghe nói Ringcross bị chết trong một tai nạn do ngã còn Oxenham thì tự sát,” Drucilla nói. “Không có vụ giết người nào hết. Ngoại trừ bởi Angelstone.”

“Chưa có vụ giết người nào bị phanh phui bởi các bằng chứng liên quan đến Jeremy đều nằm trong tay Angelstone,” Prudence nói. “Ngài ấy đã bất chấp nguy cơ rất lớn vì lợi ích gia đình mình, thừa phu nhân.”

Sebastian mỉm cười nụ cười xấu xa của mình và nhăm nháp rượu vang. “Sự tận tụy của tôi với gia đình mình thật vô hạn.”

Drucilla lườm anh. “Hừ. Ta không tin lại có bất kỳ bằng chứng liên quan nào tới Jeremy ở hiện trường các vụ tử vong. Angelstone đã nguy tạo chứng cứ.”

“Không, ngài ấy không làm thế.” Prudence bắt đầu giận dữ trở lại.

“Có, nó có làm thế,” Drucilla nói. “Ta có thể thấy điều đó khá rõ. Nó đã nghe đến chuyện hai linh hồn bất hạnh đã rời nhân thế. Sau đó nó nguy tạo chứng cứ để liên quan đến con trai ta, tuyên bố rằng chúng được tìm thấy tại hiện trường, và đưa cho Jeremy vờ là chứng cứ. Nó định sẽ giáng những thứ đó lên đầu chúng ta như một mối đe dọa.”

“Một kết luận rất logic,” Sebastian đồng tình. “Bà khiến ta ngạc nhiên đấy, dì. Ta không nghĩ một suy luận thông minh như vậy lại đến từ bà. Chỉ có một lỗ hổng nhỏ trong đó. Ta không nguy tạo chứng cứ. Nó là thực và nó thực sự đã được tìm thấy tại hiện trường. Và có thể sẽ có thêm nhiều bằng chứng khác từ những cái chết kỳ lạ đó.”

“Vô lý. Toàn bộ chuyện này đều là sự bịa đặt được dựng lên để giày vò gia đình anh.” Drucilla đứng dậy. “Ngay cả ta, người biết tất cả chuyện này đều là sự sắp xếp cũng sẽ không thể tin anh lại sẽ mang những bằng chứng đó cho chính quyền.”

“Bà nghĩ ta sẽ không làm thế sao?” Sebastian mỉm cười. “Nhưng thế thì sẽ rất thú vị, không phải sao? Cứ tưởng tượng những tờ báo sẽ nói gì về việc một người nhà Fleetwood bị treo cổ vì tội giết người. Tưởng tượng xem toàn thể xã hội sẽ nói gì.”

“Sebastian.” Prudence muốn siết cổ anh.

Drucilla nhìn Sebastian. “Ta không nghĩ anh sẽ để một chàng trai trẻ vô tội phải chết đơn giản chỉ để giải trí cho anh. Không ngay cả khi anh có hạ thấp bản thân đến mức nào để báo thù.”

“Nếu thằng bé không trẻ lắm thì sao?” Sebastian hỏi nhẹ nhàng.

Drucilla bắt đầu bước ra cửa. “Không phải tỏ ra là một tên khốn như thế, Angelstone. Con trai ta không có lý do gì để giết hai người đàn ông đó.”

Prudence nhận ra Sebastian định lên tiếng. Nàng bắn cho anh ánh mắt cảnh cáo khi điên cuồng kéo dây chuông để gọi Flowers. “Ngày tốt lành, dì Fleetwood. Tôi biết đây là một trải nghiệm thật khó chịu. Tôi muốn đảm bảo với dì lần nữa rằng Angelstone sẽ khiến mọi chuyện êm đẹp cả.”

“Để xem.” Drucilla nhìn chăm chú chiếc váy Prudence khi Flowers mở cửa. “Nhân tiện, màu oải hương trên người cô thật kinh khủng. Nó khiến cô trông thật buồn tẻ.”

Prudence thấy Sebastian hạ đôi mắt xuống khỏi bàn làm việc. “Cảm ơn ý kiến của dì, dì Fleetwood,” nàng vội vã nói. “Tôi sẽ để ý đến điều đó trong lần mua sắm tới.”

“Và cô tốt nhất cũng nên thay người may trang phục mới đi.” Drucilla bước về phía cánh cửa mở. “Chiếc váy cô mặc trong vũ hội nhà Hollington đêm qua không đứng đắn chút nào. Nó không phù hợp với địa vị của cô. Cô mặc nó y như mấy cô đào lăng lơ trong nhà hát opera vậy.”

Sebastian giờ đang đứng thẳng dậy. “Khốn kiếp, vợ ta có thể mặc thứ chết tiệt gì mà cô ấy muốn.”

“Angelstone, làm ơn,” Prudence nói, “đêm qua ngài cũng ý kiến y như thế về bộ váy của em, nếu ngài nhớ.”

“Chuyện đó khác.” Anh bước nhanh qua phòng, biểu hiện của anh gần như sắp giết luôn bà dì của mình. “Bà còn gì khác muốn nói về váy áo của vợ tôi không, thưa bà?”

“Ta không biết tại sao anh lại chấp nhận thứ đó, Angelstone.” Drucilla liếc lại từ ngưỡng cửa. “Bộ váy đó là một sự ô nhục. Ai cũng có thể gần như nhìn thấy núm vú của vợ anh. Nó là bộ váy mà một cô đào mới mặc.”

Mắt Sebastian ánh lên như lửa địa ngục.

Prudence ném mình ra trước anh. “Có lẽ dì nên về đi, dì Fleetwood,” nàng gọi với qua vai.

“Ta chắc chắn là không còn lý do gì để ở lại.” Drucilla bước qua Flowers và xuống hành lang. Bà ta gần như không biết rằng mình đang gặp nguy hiểm.

Flowers liếc nhìn khuôn mặt ông chủ của mình và kín đáo kéo cánh cửa đóng lại nhanh chóng.

“Con chó cái khốn kiếp,” Sebastian lắc mình khỏi cánh tay đang giữ của Prudence. “Ta sẽ ném bà ta và cả bố mẹ bà ta xuống địa ngục. Jeremy có thể bị treo cổ. Cả lũ chúng nó có thể bị treo cổ.”

“Sebastian, không, chờ đã, ngài không thể có ý đó. Dừng lại.” Prudence chặn mình trước anh và quàng mình lên trước cửa. Nàng đứng đó quay lưng lại, cánh tay giơ ra tạo thành vật cản.

“Tránh ra, Prue.”

“Nghe em nói đã. Lý do bà ấy căm ghét ngài quá nhiều là bởi vì bà ấy yêu cha ngài.”

“Em mất trí rồi à? Bà ta ghét cha ta.”

“Bởi vì ông ấy đã kết hôn với người khác. Ngài không hiểu sao? Bà ta yêu ông ấy và ông ấy bỏ trốn với một phụ nữ khác. Và rồi ngài quay trở lại tuyên bố tước hiệu là của mình. Chẳng trách bà ấy không bao giờ tha thứ cho ông ấy. Hay ngài.”

CHƯƠNG 16

“Hãy tỏ ra có lý đi, Sebastian,” Prudence cố nói lý lẽ trong khi đứng chắn trước cửa. “Ngài định sẽ làm gì dì ấy nếu ngài đuổi kịp dì ấy? Dì ấy là phụ nữ và dì ấy hơn ngài ít nhất hai mươi tuổi. Ngài không thể đánh dì ấy và ngài biết điều đó.”

“Ta sẽ không động đến bà ta.” Sebastian sôi sục với cơn giận. “Ta sẽ chỉ đơn thuần thông báo với con chó cái già cả đó rằng ta định sẽ cắt đứt phần lớn số tiền trợ cấp cho dòng họ Angelstone. Ta cũng có thể cắt nốt phần trợ cấp còn lại cho gia đình nếu ta thấy cần thiết.”

“Bởi vì thành kiến của dì ấy với trang phục của em sao?” Prudence nhìn anh hoài nghi.

“Bà ta xúc phạm em.”

“Dì ấy không xúc phạm em. Dì ấy chỉ tử tế cung cấp vài lời khuyên chuyên môn mà thôi.”

“Lời khuyên á?”

“Dì ấy là người có khiếu thẩm mỹ cao. Hester cũng nói vậy với em. Dì ấy biết mình đang nói gì,” Prudence nói.

“Bà ta xúc phạm thẳng vào mặt em. Ngay trước mặt ta.”

“À, vâng, về chuyện đó thì, em đồng ý với dì ấy về bộ váy đặc biệt này.” Prudence lắc lắc chiếc váy của nàng. “Em chưa bao giờ đặc biệt thích màu oải hương. Em chỉ mua bộ này vì em được bảo là nó là màu làm dịu cơn giận dữ. Và em vẫn luôn nghi ngờ về quan điểm đó. Dì của ngài hoàn toàn đúng. Em phải đổi người may trang phục thôi.”

“Khốn kiếp,” Sebastian nghe tiếng bánh xe ngựa của Drucilla lăn trên con phố ngoài cửa. Đã quá muộn để đuổi theo bà ta, ngay cả khi anh có gạt được Prudence khỏi cửa. Anh quay gót và ngồi lại sau bàn làm việc. “Bà ta là một con chó cái.”

“Em không cho phép ngài sử dụng vài nhận xét nho nhỏ về trang phục của em như một cái cớ để trả thù đâu, Sebastian.”

“Không sao?” Anh thả người vào ghế và gác chân lên bàn.

“Không.” Prudence di chuyển chậm rãi tránh khỏi cửa. Nàng đẩy cặp kính lên cao hơn trên sống mũi, chớp mắt vài lần, nuốt nước bọt. Nàng tập trung về phía lò sưởi. “Em đã nói với ngài là em không muốn bị lợi dụng trong chuyện này. Nó không đáng đâu, thưa ngài.”

Sebastian nhìn nàng với sự thất vọng sục sôi. Và rồi, anh cau mày khi nàng lấy ra một chiếc khăn tay và thấm nó vào khóe mắt.

“Khỉ thật, Prue, em lại khóc đấy à?”

“Không, tất nhiên là không.” Nàng đẩy chiếc khăn tay trở lại trong túi. “Chỉ là có thứ gì vừa bay vào mắt em thôi. Em tin là giờ thì hết rồi.”

Sebastian biết nàng đang nói dối. “Em không hiểu,” anh nói thô lỗ. Anh không nhìn nàng. Anh sợ mình sẽ thấy thêm nhiều nước mắt hơn nữa.

Prudence khụt khịt. “Em không hiểu gì cơ?”

Sebastian vận lộn để tìm ra cách giải thích cho những gì mà chỉ đến bây giờ anh mới bắt đầu hiểu. “Chẳng có sự trả thù nào cho quá khứ trong tâm trí ta vài phút vừa qua hết, khi ta cố gắng để đuổi theo bà dì của mình.”

“Nếu ngài không kiếm có để trừng phạt dì ấy vì những gì đã xảy ra trong quá khứ, vậy thì tại sao ngài lại thấy khó chịu vì lời nhận xét của dì ấy với trang phục của em?” Giọng Prudence giờ có vẻ đã bình tĩnh hơn.

Sebastian định giờ là lúc an toàn để nhìn lại nàng. Anh thận trọng làm vậy, hy vọng rằng mình trông thấy nước mắt nàng đã khô.

Đúng lại vậy. Nàng đứng đó kiêu hãnh nhìn anh, hai bàn tay siết chặt trước ngực. Đôi mắt nàng trong sáng và ẩn giấu sau cặp kính.

Sebastian thầm nhẹ nhõm. “Ta giận dữ đơn giản vì bà ta đã xúc phạm em.”

“Em sao?” Nàng có vẻ ngạc nhiên. “Tất cả chỉ có vậy?”

“Bà ta không có quyền nói với em theo cái kiểu đó.” Sebastian nhìn xuống Lucifer đang vờn nhẹ trong lòng mình. Anh bắt đầu vuốt ve con mèo.

Prudence mỉm cười, trông nhẹ nhõm hẳn. “Không sao đâu, Sebastian. Lời xúc phạm nho nhỏ đó chắc chắn không đáng để khiến ngài phải bận tâm.”

“Ta không chắc chuyện đó đâu.” Sebastian ngừng lời. “Tất cả mấy thứ vô nghĩa về chuyện bà ta yêu cha ta là thế nào?”

“Trực giác cùng những điều bà ta từng nói trước khi ngài về đã khiến em tin vào kết luận đó.” Prudence ngồi xuống đối diện anh. “Thật đáng buồn, phải không?”

“Ta không thể tưởng tượng được là bà ta lại yêu bất cứ ai.”

“Em thì có.” Prudence dựa lưng vào ghế. “Vậy thì bây giờ chúng ta hãy giải quyết dứt điểm chuyện về Jeremy đi. Em không muốn ngài giữ tất cả mọi người, kể cả em cứ phải nơm nớp lo sợ chỉ vì nó khiến ngài thấy phẫn khích khi làm vậy.”

Sebastian nghịch nghịch chiếc khay bạc anh dùng để làm nóng chảy sáp. “Ta vẫn còn đang cân nhắc.”

“Em không nghi ngờ chuyện đó chút nào. Vậy là ngài sẽ giúp Jeremy đúng không?”

“Chắc thế.”

“Ngài có phiền nếu em hỏi tại sao không?”

“Có quan trọng không?” Sebastian trông bị kích động trước câu hỏi.

Prudence cười hồi lỗi. “Em không thể dừng được sự tò mò. Đó là bản năng của em, ngài biết đấy. Ngài sẽ tiếp tục điều tra bởi vì ngài cảm thấy đó là trách nhiệm của mình với gia đình sao?”

“Khốn kiếp. Không.”

Nỗi thất vọng dập tắt nụ cười đầy mong đợi của nàng. “Em hiểu rồi. Vậy là vì sự tò mò của ngài được đánh thức đến mức ngài không thể cưỡng lại việc tìm ra câu trả lời?”

Sebastian nhún vai. “Đó là điều không phải bàn.” Anh gãi gãi tai Lucifer. “Nhưng đó không phải toàn bộ lý do.”

“Ngài làm việc này bởi vì ngài thấy cực kỳ phấn khích khi tiếp tục được điều tra?”

“Chết tiệt, Prue, ta làm thế vì em.” Sebastian đầy khay đựng sáp sang bên. “Thế đấy. Được chưa?”

Nàng nhìn chăm chăm anh. “Ngài sẽ giúp Jeremy vì em muốn ngài làm vậy ư?”

“Phải,” anh nói. “Ta đang có tâm trạng muốn làm hài lòng cô dâu mới của mình. Thế thì có gì bất thường cơ chứ?”

Nàng cau mày. “Em hiểu rồi. Ngài làm điều này bởi vì việc làm hài lòng em khiến ngài phấn khích.”

“Như mọi người đều biết, ta hay có những thú tiêu khiển rất kỳ lạ mà.”

“Nhưng Sebastian –”

Có tiếng gõ kín đáo vang lên trên cửa thư viện. Sebastian cực kỳ nhẹ nhõm vì sự gián đoạn này. “Vào đi.”

Flowers thận trọng mở cửa. Ông ta cầm theo một chiếc khay bằng bạc nhỏ đặt trên đó là một tờ giấy nhắn được gấp lại. Khuôn mặt khắc khổ của ông ta nhẹ nhõm phần nào khi thấy ông chủ và phu nhân của ngôi nhà đang không hét vào mặt nhau.

“Xin thứ lỗi, thưa ngài, thưa phu nhân. Một tin nhắn được gửi đến cho phu nhân Angelstone.”

“Cho tôi sao? Tôi tự hỏi ai gửi nó nhỉ.” Prudence bật dậy và vội vã băng qua phòng trước khi Flowers đến được chỗ nàng.

Cơn bốc đồng của nàng khiến Flowers thở dài đau khổ. Ông ta đưa tờ giấy nhắn cho nàng và rời khỏi thư viện.

Sebastian quan sát khi Prudence xét mở dấu niêm phong. Nàng quyến rũ anh, anh nghĩ. Hay có lẽ là say mê mới đúng. Tất cả mọi thứ về nàng đều có tác động lên anh như ma thuật, đưa anh ra khỏi sự lạnh lẽo. Khuôn mặt nàng vui tươi, tràn đầy sự sống động nữ tính, sự đam mê chân thành, tất cả đều khiến anh ấm lên từ trong ra ngoài.

“Trời đất ơi, Sebastian.” Prudence nhìn lên từ mẫu giấy nhắn. Gương mặt nàng căng thẳng vì phấn khích. “Nó đến từ Ngài Bloomfield.”

“Bloomfield? Ông ta muốn cái quái gì chứ?” Sebastian đặt Lucifer sang bên. Anh bật dậy và nhanh chóng băng qua phòng để chớp lấy tờ giấy khỏi tay Prudence. Anh lướt mắt qua nét chữ ngoằn ngoèo.

THÂN GỬI PHU NHÂN ANGELSTONE,

Tôi muốn tham khảo ý kiến chuyên môn của phu nhân. Việc vô cùng cấp bách. Nó liên quan đến sự xuất hiện một hiện tượng quang phổ gần đây. Tôi cầu xin phu nhân, tôi bị bệnh về thần kinh và rất khó khăn để có thể di chuyển, kể cả là di chuyển một quãng ngắn. Liệu phu nhân có thể vui lòng đến gặp tôi vào sáng mai lúc mười một giờ không? Tôi vô cùng biết ơn.

Trân trọng.

C. H. BLOOMFIELD.

“Ông ta nói về sự xuất hiện mới nhất của hiện tượng quang phổ.” Mắt Prudence nheo lại đầy suy xét. “Ngài có nghĩ ông ta đang đề cập đến cái chết của hai thành viên Princes of Virtue kia không?”

“Bloomfield được đồn đại là người vô cùng kỳ lạ, có lẽ còn có chút điên rồ. Có thể sau khi biết về cái chết của Ringcross và Oxenham ông ta đã tự thuyết phục bản thân rằng hồn ma của Lillian đã quay lại.”

“Ông ta không phải người duy nhất tin điều đó,” Prudence nhảu nhờ anh. “Đó chính xác là những gì mà người đàn ông già tội nghiệp tên Halfwit Higgins cũng tin.”

Sebastian nghiên cứu tờ giấy nhẩn. “Hoặc Bloomfield đã phát điên khi nghe về lời đồn, hoặc đây chỉ là cái cớ để dụ em đến nhà ông ta.”

“Một thủ đoạn? Tại sao ông ta lại muốn dụ em đến nhà chứ?”

“Ta không biết. Điều chắc chắn là: Em sẽ không tới đó một mình.”

“Dĩ nhiên em sẽ không đi một mình. Em sẽ đi cùng hầu gái của em.”

“Không.” Sebastian nói. “Em sẽ đi cùng ta.”

“Em không chắc mình có muốn đưa ngài đi cùng hay không, thưa ngài. Dù sao thì đây cũng là chuyên môn của em.”

“Chúa biết em đã nhúng tay đủ vào các cuộc điều tra của ta.” Sebastian gấp lời nhẩn của Bloomfield lại. “Ít nhất điều em có thể làm là cho phép ta can thiệp một chút vào công việc của em chứ. Bây giờ thì thứ lỗi cho ta, em yêu. Ta phải đến câu lạc bộ.”

“Nhưng chúng ta đang bỏ dở cuộc nói chuyện rất thú vị trước khi Flowers đưa lời nhẩn vào. Em muốn nói tiếp về nó.”

“Xin lỗi, Prue. Ta phải đi gặp Sutton.” Sebastian hôn nhẹ lên miệng nàng và sau đó bước về phía cửa. “Ta cũng muốn quan sát Curling để xem ông ta có lo lắng y như Whistlecroft đã nói không.”

“Whistlecroft nói ông ta đã lo lắng sao?” Prudence bước theo Sebastian vào hành lang. “Ngài chưa nói với em chuyện đó.”

“Ta chưa có cơ hội. Nếu em nhớ, em đã rất bận rộn tiếp chuyện dì ta khi ta về.” Sebastian vỗ mũ và gắng tay từ chỗ Flowers. “Đừng chờ ta, phu nhân. Tối nay ta về trễ.”

“Angelstone, chờ đã.” Prudence liếc nhanh Flowers, trông như thể ông ta bị điếc rồi. Nàng bước nhanh hơn về phía trước và hạ giọng. “Thưa ngài, chúng ta đang ở giữa một cuộc trò chuyện khá quan trọng vài phút trước. Em muốn tiếp tục nói.”

“Có lẽ để sau đi.”

“Angelstone, ngài đang cố tránh mặt em đấy à?”

“Tất nhiên là không, phu nhân. Sao ta lại muốn tránh mặt em chứ?”

Lần thứ hai trong ngày, Sebastian bỏ chạy khỏi cửa nhà mình. Anh thở phào nhẹ nhõm khi nghe Flowers đóng cửa lại phía sau.

Điều cuối cùng anh muốn làm là tiếp tục câu chuyện lúc trước, anh và Prue đang nói về nó trước khi lời nhắn của Bloomfield được đưa đến, anh nghĩ lại. Anh không hoàn toàn chắc tại sao mình lại sợ theo đuổi nó. Anh chỉ biết là mình không muốn Prudence hỏi bất kỳ câu hỏi sắc sảo nào thêm về lý do tại sao anh vẫn tiếp tục cuộc điều tra.

Anh đã để nàng nghĩ rằng mình đang thích thú tận hưởng chuyện này, nhưng anh biết đó không phải toàn bộ sự thật. Thực tế là nàng đã trở nên vô cùng quan trọng với anh khiến nàng có một tác động đáng kể tới anh. Anh sẽ làm bất cứ điều gì để hài lòng nàng. Suy nghĩ đó khiến anh thấy lo lắng.

Chưa một ai từng nắm giữ bất kỳ cảm xúc nào thực sự trong anh kể từ buổi sớm bình minh lạnh lẽo với sương mù dày đặc bao phủ miền rừng núi Saragstan. Anh đã dựng lên một hàng rào băng chống lại bất kỳ mối đe dọa nào. Nơi lạnh lẽo anh đã xây lên để tự vệ cho đến giờ, nhưng anh biết ở đâu đó sâu trong mình lớp băng bắt đầu tan. Ánh nắng mặt trời từ Prudence đã sưởi ấm cuộc đời anh một cách âm ỉ.

Sebastian khao khát sự ấm áp của nàng, nhưng anh sợ nó. Anh biết một thực tế rằng nếu lớp băng bên trong mình hoàn toàn bị phá hủy, anh có thể phát hiện ra mình sẽ chẳng còn gì để lấp đầy khoảng trống bên trong.

Tuy vậy ngay cả khi thấy sợ hãi bóng tối hư không rất có thể đang chờ đợi mình ở nơi lạnh lẽo ấy, anh vẫn đau đáu muốn biết Prudence cảm nhận ra sao về mình. Anh cần phải biết liệu nàng đến với anh bởi bất cứ điều gì khác sâu sắc hơn chỉ là lợi ích có với nhau và niềm đam mê cùng chia sẻ.

Anh tự hỏi liệu có bao giờ nàng sẽ yêu anh không.

...

Khoảnh khắc trước nửa đêm Sebastian bước khỏi phòng chơi bài của câu lạc bộ. Anh đã dành

ba giờ qua để chơi với một vài thành viên đang say sưa với hy vọng biết thêm chút thông tin về Ringcross và Oxenham. Có rất nhiều lời đồn đại về cái chết, nhưng không ai nói gì về kẻ sát nhân. Hay cũng chẳng ai đề cập đến The Princes of Virtue. Nói chung, ba giờ qua là một sự lãng phí.

“A, cậu đây rồi, Angelstone.” Garrick lưỡng lự bước ngang qua căn phòng để đến gặp anh ở phía trước lò sưởi. “Tôi tự hỏi liệu cậu đã về chưa. Có may mắn gì không?” Anh ta gật đầu ra hiệu chia bài.

“Một chút.” Sebastian nhún vai. “Tôi thắng một ngàn bảng từ Evans và có lẽ sẽ thắng được thêm nữa, nhưng tôi đang quá chán để mà tiếp tục. Chẳng có chút thách thức thể thao nào. Anh ta đã say túy lúy đến mức gần như không thể giữ nổi những quân bài của mình.”

Đột nhiên Sebastian phát hiện ra anh chưa kể cho Garrick về cuộc điều tra mới nhất của mình. Anh nhận ra có hai lý do tại sao anh không tâm sự với bạn mình nữa. Đầu tiên là vì cuộc điều tra liên quan đến một người nhà Fleetwood và anh biết mà không cần hỏi rằng Prudence sẽ không muốn anh thảo luận chuyện này với người ngoài. Thật tâm anh cũng không muốn làm vậy. Dù sao thì đây cũng là chuyện trong gia đình.

Lý do thứ hai, anh đã không nói với Garrick về cuộc điều tra bởi vì anh không cần một người bạn để tâm tình nữa. Anh đã có Prudence rồi.

“Nói đến chuyện quá chén,” Garrick nói lặng lẽ. “thì có cả Curling đấy. Ông ta gần như không thể đứng thẳng nổi nữa.”

Sebastian quan sát Curling bước qua cửa câu lạc bộ bằng những sải chân cẩn thận của một người đàn ông đã say khướt. “Người ta không thường xuyên thấy ông ta trong tình cảnh đó.”

Garrick nói tiếp. “Lần cuối tôi trông thấy ông ta trong tình trạng như vậy là khoảng ba tháng trước. Cả hai chúng tôi đều thua đậm sau một đêm dài uống say khướt. Tôi không nhớ nhiều về chuyện đó, nhưng hình như tôi có nhớ là ông ta cũng say như tôi.”

“Tôi tin là mình có nhớ đêm đó.” Sebastian quan sát Curling rón rén hạ người xuống ghé. “Buổi sáng sau hôm đó cậu đã đến thông báo với tôi là cậu định sẽ bỏ uống một thời gian.”

Miệng Garrick mím lại. “Tôi thề với cậu, Angelstone, tôi không muốn bàn thêm về tình trạng của mình đêm đó nữa đâu. Tôi không thích cảm giác khi phải nhớ lại những gì mình đã nói hoặc làm. Và tôi chắc chắn không bao giờ muốn cảm thấy muốn bệnh như cái ngày sau đêm hôm đó.”

“Cậu nó Curling cũng đã say túy lúy đêm đó đúng không?”

“Phải. Người đánh xe của ông ta đưa cả hai chúng tôi về nhà,” Garrick nói bằng tông giọng tự ghê tởm.

“Nếu cậu thứ lỗi, tôi tin là tôi sẽ nói vài lời với ông ta đây.”

“Không sao. Gặp lại cậu sau.”

Sebastian bước đến chỗ Curling đang ngồi một mình. Một chai rượu mới đang đặt trên bàn bên cạnh ông ta. Curling tự rót cho mình một ly. Ông ta liếc nhìn Sebastian bằng đôi mắt mơ màng.

“Ồ, là ngài à, Angelstone. Uống với tôi không?”

“Cảm ơn.” Sebastian ngồi xuống và đổ một chút rượu vào ly của mình. Anh duỗi dài chân như một cách viện cớ rằng đây sẽ là một buổi uống rượu thân tình. Anh chỉ nhấp một ngụm nhỏ của thứ rượu đậm đà, ngon lành.

“Mừng lễ thành hôn,” Curling nói líu ríu. Ông ta nâng ly lên và uống cạn phân nửa. “Tôi cứ nghĩ phu nhân của ngài vẫn quản thúc ngài chứ nhỉ?”

“Cũng khá khá.” Sebastian xoay ly rượu của mình trên bàn.

“Nói tôi nghe, cô ấy vẫn theo đuổi sở thích nho nhỏ của mình sao?” Curling xoay xoay mắt kính bằng những ngón tay trắng nhợt. Ông ta nhìn chăm chăm xuống nó như thể nhìn xuống chiều sâu không đáy.

“Cô ấy vẫn quan tâm đến các hiện tượng quang phổ. Sở thích đó khiến cô ấy vui vẻ và tôi không phản đối.”

“Ngài có nhớ chuyện chúng ta đã nói về các hồn ma trong lâu đài không?”

“Hơi hơi,” Sebastian nói.

“Tôi tin là mình đã kể cho ngài là tôi nghĩ có thể khá thú vị nếu gặp phải một con ma.”

“Hình như tôi nhớ ngài đã nói kinh nghiệm kiểu đó để giải trí sẽ khiến ngài phát bệnh.”

“Tôi là đồ ngốc.” Curling chà sát mũi mình. “Liệu ngài có lưu tâm nếu biết tôi đã đổi ý không?”

“Tại sao?” Sebastian mỉm cười mà không chút hài hước. “Ngài đã thực sự gặp một con ma sao?”

Curling ngồi lún sâu hơn vào ghế và nhìn chăm chăm vào khoảng không vô định. “Ngài sẽ nghĩ gì nếu tôi nói rằng tôi bắt đầu tự hỏi liệu ma có thực sự tồn tại hay không?”

“Tôi sẽ nói rằng ngài đã uống quá nhiều đêm nay.”

Curling gật đầu. “Và ngài sẽ không không nghi ngờ gì là nó đúng.” Ông ta nhắm mắt và tựa đầu vào lưng ghế. “Tôi không thể nhớ được mình đã uống bao nhiêu đêm nay nữa.”

“Tôi chắc chắn tất cả sẽ được hạch toán trên hóa đơn của ngài.”

Miệng Curling mím lại. “Không nghi ngờ gì.”

Sự im lặng bao trùm một lúc lâu. Sebastian cố không kết thúc nó. Bản năng nói cho anh biết Curling sẽ sớm làm vậy thôi. Trừ khi ông ta ngủ thiếp đi trước.

“Ngài có nghe về cái chết bất thường của Oxenham không, Angelstone?” Curling hỏi sau một lúc. Mắt ông ta không mở ra.

“Có.”

“Tôi biết ngài ấy khá rõ.” Curling nói.

“Ngài biết sao?”

“Ngài ấy và tôi là bạn.” Curling mở mắt.

“Tôi hiểu.”

“Chưa bao giờ tôi nghĩ ngài ấy lại là loại người tự kết liễu mình bằng một khẩu súng.”

Sebastian kiểm tra lượng rượu của mình. “Có lẽ do tình hình tài chính đảo lộn gần đây. Lý do đó đủ để dẫn đến việc tự vẫn.”

“Không. Tôi sẽ biết nếu ngài ấy bị mất một khoản tiền lớn.”

“Ngài ấy có phải người mê bài bạc không?”

“Chỉ chút ít thôi. Ngài ấy không thể mất hết tài sản trong một ván bài được, nếu đó là điều ngài ngụ ý.” Curling uống thêm một ngụm lớn. “Cũng không phải ngài ấy mắc chứng trầm uất. Tôi thực sự không thể hiểu được.”

“Liệu việc ngài cố tìm ra nguyên nhân cho vụ tự tử liệu có quan trọng không?” Sebastian hỏi cẩn thận.

“Tôi nghĩ là có.” Bàn tay Curling siết lại thành nắm đấm. “Khốn kiếp, có. Tôi thực sự cần biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Tại sao?” Sebastian nhẹ nhàng hỏi.

“Bởi vì nếu nó xảy ra với ngài ấy và Ringcross, nó có thể xảy ra với tất cả chúng ta.” Curling uống nốt chỗ rượu của mình và cố đặt ly xuống bàn. Ông ta không thể. Từ bỏ nỗ lực, ông ta nắm chặt nó trong tay.

“Tôi không hoàn toàn hiểu ý ngài Curling. Ngài có thể giải thích được không.”

Nhưng Curling đã không thể giải thích mạch lạc được nữa, khi mà ông ta cứ nghiêng ngả như vậy. Đầu ông ta gục xuống vào thành ghế. “Thật khó có thể tin được sau tất cả chuyện này...” Giọng ông ta nhỏ dần. Ông ta nhắm mắt lại lần nữa. “Chúa cứu giúp chúng con. Có lẽ chúng con xứng đáng với nó.”

Sebastian lặng lẽ ngồi thêm vài phút, quan sát Curling trượt sâu vào giấc ngủ say. Anh tóm được chiếc kính ngay khi nó trượt khỏi tay gã nam tước.

Sebastian không về nhà cho đến một giờ sáng. Người đánh xe đã phải đi lòng vòng khắp các con phố. Màn sương lạnh lẽo một lần nữa lại làm chậm sự di chuyển trên đường.

Qua cửa sổ, Sebastian quan sát ánh đèn từ các cỗ xe khác xuất hiện và biến mất trong màn

sương xám giống như những bóng ma lạch lối đang cố gắng tìm kiếm nơi an nghỉ cuối cùng.

Khi cỗ xe của anh cuối cùng cũng dừng lại trước cửa nhà, Sebastian bước ra và tiến lên cầu thang với cảm giác kỳ lạ của điểm gở. Flowers kịp thời mở cửa.

“Buổi tối rét buốt, thưa ngài.” Flowers đưa tay ra nhận mũ, áo và găng của Sebastian.

“Một đêm thú vị. Phu nhân về chưa?”

“Phu nhân Angelstone đã về nhà từ hơn một giờ trước.”

Prudence giờ chắc đang trên giường, Sebastian nghĩ. Anh không biết liệu có nên vào hay không. Ít nhất nếu tránh đi anh sẽ không phải tiếp tục cuộc trò chuyện thiếu thoải mái mà nàng cứ muốn tiếp tục kia. Mặt khác, nếu nàng đang ngủ, anh sẽ không thể kể cho nàng về hành vi bất thường của Curling được.

“Tắt đèn và lên giường ngủ đi, Flowers.” Sebastian cời cà vạt khi anh bắt đầu hướng về phía cầu thang.

“Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài.” Flowers hắng giọng phô trương. “Phu nhân vẫn chưa đi nghỉ ạ.”

Sebastian dừng lại khi vừa bước được một chân lên cầu thang. “Ta tưởng ông nói cô ấy đã về nhà.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi tin là phu nhân đang chờ ngài trong thư viện.”

Sebastian mỉm cười yế ớt. “Lẽ ra ta nên biết chứ.”

Prudence không phải kiểu phụ nữ yếu ớt sẽ dễ dàng bỏ qua vấn đề của mình. Nàng đã cố gắng thuyết giảng anh suốt cả ngày hôm nay. Không có lý do gì để nghĩ rằng nàng sẽ đơn giản là từ bỏ nó chỉ vì bây giờ là một giờ sáng.

Sebastian bước lùi lại và đi dọc hành lang. Flowers mở cửa thư viện mà không nói thêm lời nào.

Trong khoảnh khắc Sebastian không trông thấy Prudence. Ánh sáng mờ ảo trong thư viện chỉ từ ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi. Phần lớn căn phòng chìm trong bóng tối.

Tiếng meo nhỏ khe khẽ chào đón anh. Sebastian liếc nhìn về phía bàn sau đó là ghế sofa đối diện lò sưởi, Lucifer đang cuộn tròn trên lưng ghế. Bên dưới nó là một bể hoa oải hương đổ tràn trên thành ghế sofa và rơi xuống thảm.

Sebastian bước về phía trước cho đến khi anh nhìn xuống phía sau ghế. Prudence đã đá đôi dép oải hương của mình ra. Nàng đang cuộn mình phía trước ngọn lửa. Kính của nàng nằm phía cuối bàn đặt cạnh một cuốn sách mà rõ ràng là nàng đang đọc nó.

Mất một lúc lâu Sebastian chỉ đơn giản đứng đó nhìn xuống nàng. Ánh sáng ấm áp của ngọn lửa biến mái tóc màu mật ong thành vàng đậm và tạo thành lớp phủ trên người trên gò ngực duyên dáng của nàng.

Nàng mặc một bộ váy cắt thấp. Anh quyết định màu oải hương trên người nàng cũng chẳng

khá hơn màu tím là bao. Nhưng anh không thể phủ nhận đường viền sâu của cổ áo khiến khuôn ngực lấp ló như trên ngực của nàng cực kì quyến rũ.

Sebastian thấy mình càng lúc càng cứng lại khi nghĩ về vợ mình. Mọi điều về nàng đều vừa đủ, anh thầm nghĩ. Trí thông minh của nàng, niềm đam mê, khẩu vị trong việc chọn lựa váy áo, thậm chí là xu hướng phiền phức thích rao giảng cho anh về trách nhiệm của mình. Tất cả những điều đó kết hợp tạo nên Prudence. Anh sẽ không thay đổi bất cứ điều gì.

Anh mới chỉ sống với nàng một thời gian ngắn, anh không thể tưởng tượng được việc mình kết hôn với bất cứ ai khác. Anh tự hỏi liệu Prudence có bao giờ tưởng tượng mình kết hôn với người khác không. Chẳng hạn như Underbrick.

Ruột gan Sebastian xoắn lại trước suy nghĩ đó. Anh biết mình không phải lo lắng rằng Prudence sẽ phản bội. Anh chắc chắn nàng sẽ không bao giờ phản bội mình. Từng mẫu xương trong người sẽ không thể cho phép nàng sỉ nhục anh theo cách đó.

Nhưng anh không thể không tự hỏi liệu nàng quan tâm đến anh bao nhiêu.

Lợi ích cùng chia sẻ và niềm đam mê lẫn nhau đều tiến triển đúng như họ mong đợi, anh nghĩ, nhưng nó sẽ không kéo dài lâu. Anh cần nhiều hơn từ Prudence. Anh muốn nàng yêu anh.

Mức độ cần thiết của bản thân với tình yêu của nàng làm anh khó chịu, nhưng anh không thể phủ nhận nó.

Khi anh quan sát, nàng cựa quậy trên sofa, rúc vào vị trí thoải mái hơn. Bộ váy phồng lộng lẫy mới của nàng bị kéo cao hơn trên chân, để lộ đôi vớ lụa. Sebastian cởi áo khoác và ném nó lên một chiếc ghế. Anh tháo chiếc cà vạt đang lỏng lẻo và ném nó sang bên. Khi anh bước quanh sofa, anh bắt đầu cởi áo.

Anh không thể rời mắt khỏi Prudence. Cơ thể anh đang căng ra vì ham muốn. Khi anh đã cởi hoàn toàn áo mình, anh quỳ xuống và trượt một tay xuống dưới váy nàng. Anh siết tay mình quanh bên đùi mềm mại của nàng. Anh cúi xuống và hôn lên đôi môi đang hé mở.

“Sebastian?” Lông mi Prudence chớp chớp và sau đó mở ra. Nàng ngược nhìn anh với vẻ chào đón ngái ngủ. “Chào buổi tối, thưa ngài. Ngài đã về.”

“Ta mừng là em đã chờ ta.”

“Em muốn nói chuyện với ngài.”

“Để sau.” Anh bịt miệng nàng lại bằng miệng mình, cố ấn nụ hôn sâu hơn để cắt đứt sự kháng cự ngái ngủ của nàng. Sau một hoặc hai giây, nàng không còn cố tranh luận nữa. Thay vào đó, nàng khẽ thở dài và vòng tay quanh cổ anh.

Sebastian trượt tay lên cao hơn dưới bộ váy oải hương và tìm thấy đường cong tươi mát nơi hông nàng. Bằng ngón tay mình anh bắt đầu tiến lên miền da thịt mềm mại.

Prudence run rẩy với sự vuốt ve bất ngờ, nhưng nàng không lùi lại. Sebastian trượt tay xuống thấp hơn giữa hai đùi nàng. Khi anh lướt qua cái gò nhỏ nữ tính đang sưng phồng của nàng,

anh nhẹ nhàng đưa tay vào trong và phát hiện ra nàng đã ẩm ướt cho anh.

“Sebastian.”

Có niềm đam mê ngái ngủ pha lẫn trong giọng nói của nàng gửi một cơn ham muốn tăng cao khiến toàn thân Sebastian rung động. Anh đẩy lưỡi vào miệng nàng và cúi xuống để cưỡi quần mình.

Chúa ơi, sao anh có thể muốn nàng đến thế, anh nghĩ. Tất cả những gì anh phải làm là nhìn nàng và máu anh bắt đầu nóng lên. Cơn thèm khát sâu trong anh dường như là vô độ. Anh phải có nàng. Đêm nay và mãi mãi.

Than hồng trong những câu hỏi đã le lói trong anh suốt buổi chiều bùng lên thành ngọn lửa lớn. Em có yêu ta không, Prue? Em có thể yêu ta bất chấp sự lạnh lẽo không?

Anh sẽ không hỏi câu hỏi đó, anh tự hứa với lòng. Nhưng câu trả lời không thành vấn đề nữa. Sau tất cả thì nàng có muốn anh. Không nghi ngờ gì về chuyện đó. Anh có thể cảm nhận nó. Nàng thậm chí còn không cố gắng để che giấu phản ứng vật lý của nàng với anh.

Thế là đủ. Nó phải đủ. Sebastian khẽ đẩy Prudence khỏi sofa. Anh hạ mình lên thăm và đặt nàng lên người mình.

Bộ váy nàng đang mặc không được thiết kế để chịu được hoạt động như vậy. Gò ngực duyên dáng của nàng bật ra. Sebastian bắt lấy nó trong lòng bàn tay.

Anh ngược nhìn Prudence, nàng đang nhìn anh qua đôi mắt nặng trĩu. Anh có thể cảm thấy phần nam tính của mình đang phập phồng bên dưới trọng lượng trên người của cơ thể nàng.

Không nói một lời, anh cúi xuống và mở quần ống chèn của mình. Lốp lụa màu oải hương lướt qua trên nơi cứng nhắc của anh. Anh nắm lấy một nắm vải phồng trên váy của Prudence và kéo chúng lên quá eo nàng.

“Sebastian?”

“Để ta vào trong em,” anh nói gấp gáp. “Nhanh lên, em yêu. Ta không thể chờ được nữa.”

Nàng lóng ngóng mất một lát, sau đó những ngón tay nàng siết lại quanh anh. Sebastian thở dốc. Nàng cố gắng hướng anh vào trong mình, ngày càng táo bạo hơn khi nàng đã đạt được sự tự tin.

“Đúng rồi. Mở ra cho ta,” anh thì thầm. “Để ta vào trong. Hoàn toàn ở trong em.”

Sebastian rên rỉ khi anh cảm thấy luồng nhiệt lượng trơn mượt, ẩm ướt của nàng. Khi cơ thể siết chặt của nàng từ từ mở ra để phù hợp với anh, anh thở dài. Nàng thật ấm áp và anh đã lạnh lẽo quá lâu rồi.

Anh mới chỉ vừa đủ ở trong nàng và anh không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Bây giờ, tình yêu. Ta phải có em bây giờ.” Sebastian siết chặt tay trên đùi nàng và kéo chân nàng cao hơn quanh hông mình.

Và rồi, anh siết chặt eo nàng và đẩy nàng xuống khi anh đẩy mình lên.

Prudence khẽ kêu lên khi anh nhẹ nhàng trượt vào trong, qua nơi ẩm ướt chặt chẽ của nàng. Nàng thít lại quanh anh. Sebastian cảm thấy toàn bộ cơ thể mình đang bắt đầu siết lại phản ứng. Anh tìm thấy nụ nhỏ sưng phồng giữa hai chân nàng và bắt đầu trêu chọc nó bằng ngón tay mình.

Anh cảm thấy Prudence dừng lại chỉ một phút trước khi nàng điều chỉnh để vào sâu hơn. Anh nhắm mắt lại khi cảm thấy sự ấm áp của cơ thể nàng đang thấm vào anh.

Và rồi, nàng bắt đầu di chuyển chậm rãi. Nàng nhắc mình lên lần nữa và nhàn nữa, trượt lên xuống chiều dài nặng nề của cơ thể anh. Sebastian mở mắt và bị mê hoặc bởi cảnh tượng nàng trong ánh lửa. Đầu nàng đang nghiêng đi. Mái tóc màu vàng sáng lên bởi ánh lửa đổ thành dòng thác xuống cổ họng và ngực nàng là hình ảnh thanh nhã gợi cảm nhất mà Sebastian từng thấy.

Sebastian rùng mình đầu hàng một cách nặng nề hoàn toàn khi nàng nhẹ nhàng di chuyển trên anh đầy thuyết phục.

Sau đó một lúc lâu cuối cùng anh cũng cự mình. Prudence vẫn đang nằm trên người anh. Anh mở mắt và thấy nàng đã chìm vào giấc ngủ.

Câu hỏi quay trở lại một cách mạnh mẽ và anh không thể lờ nó đi được nữa.

“Prue?”

“Ừm?” Giọng nàng khàn khàn. Nàng không mở mắt.

“Tại sao em lại kết hôn với ta?”

“Bởi vì em yêu ngài.”

Sebastian hoàn toàn bất động. Đầu óc thông minh của anh một lần nữa không thể suy nghĩ được điều gì. Đầu óc anh thậm chí trở nên trống rỗng ngay lúc đó.

“Prue?”

Không có phản ứng. Anh nhận ra nàng đã ngủ say.

Sau một lúc. Sebastian cự mình bên dưới nàng, nâng nàng lên khỏi thảm và đưa nàng lên lầu.

Anh cẩn thận ghé chèn cho nàng và sau đó nằm xuống bên cạnh. Anh đặt mình xuống gối, cánh tay vẫn quấn quanh Prudence, cho đến khi màn sương mù ngoài cửa sổ chuyển thành màu xám nhạt.

Bình minh đang lên. Gần như không thể trông thấy qua màn sương tối đen, nhưng rõ ràng nó vẫn ở đó.

Sebastian ngủ.

CHƯƠNG 17

Prudence đã rất khó có thể che giấu được sự ngạc nhiên của mình vào sáng hôm sau khi nàng và Sebastian ghé qua ngôi nhà trên phố của Đức ngài Bloomfield.

Nàng gần như không có chỗ để mà di chuyển. Thùng và hộp được xếp chồng lên nhau ở khắp nơi. Sách báo chất đầy trong góc. Sự pha trộn kỳ lạ giữa những thứ lộn xộn trong hành lang. Sách, quả địa cầu, tượng, gậy đi bộ, và mũ lấp kín cả không gian.

Sự hỗn loạn tràn lên cả cầu thang. Chỉ còn thấy được một nửa các bậc thang. Nửa còn lại được chèn kín những thùng gỗ, rương hòm, hoặc những chồng quần áo cũ.

Cảm giác ẩm mốc, không khí khó chịu bao trùm ngôi nhà, Prudence nghĩ, như thể chẳng ai thèm bận tâm đến việc mở cửa sổ. Nó cũng khá tối nữa. Cảm giác u tối như tràn ngập bầu không khí của hành lang ẩm ướt.

Nàng liếc xéo Sebastian từ bên dưới chiếc mũ rộng vành màu tím mới của mình. Nàng phải gạt cái nơ tím to dùng ra khỏi mắt để nhìn anh rõ hơn. Anh đang quan sát tình hình xung quanh với sự tò mò được che giấu cẩn thận.

“Ông chủ không bao giờ ném bất kỳ thứ gì đi,” người quản gia trông nhếch nhác tuyên bố với vẻ tự hào rành rành.

“Ta có thấy,” Sebastian nói. “Bao giờ thì Bloomfield về?”

“À, cũng sắp rồi. Nhưng ngài ấy mới chỉ tích trữ đồ đạc từ ba năm trước.” Người quản gia cười khàn khàn. “Quản gia cũ của ngài ấy khi đó đã bỏ việc và tôi tiếp quản. Ông chủ có thể tích trữ bất kỳ thứ gì ông ấy muốn miễn là ông ấy trả tôi đủ lương.”

Cánh cửa có vẻ là cửa phòng khách mở ra. Prudence nhìn lướt qua bên trong và thấy căn phòng đang ngập những thùng đồ, giấy tờ và nhiều thứ khác nữa. Nàng cũng nhận ra rèm cũng đã được kéo sang.

“Đề ý dưới chân nhé.” Người quản gia dẫn đường dọc theo lối đi hẹp trong hành lang. “Gần đây chúng tôi không có nhiều khách khứa ghé thăm. Ông chủ thích sự riêng tư.” Bà ta liếc nhìn lại. Lưng bà ta đung đưa bởi sự vui vẻ rành rành.

Prudence liếc nhìn lại Sebastian. Nàng không chắc lắm về tâm trạng của anh hôm nay. Anh đã không nói gì thêm ngoại trừ lúc ở nhà Bloomfield ban nãy. Anh cũng không nói một lời nào về chuyện đêm qua.

Prudence không thể xác định được lời thú nhận tình yêu của nàng có tác động gì tới anh không.

Anh đã khiến nàng bị bất ngờ đêm qua. Nàng đã lơ mơ ngủ khi anh hỏi câu hỏi đáng ngạc nhiên của mình. Nàng bị mất cảnh giác, sự ấm áp và thoải mái sau khi ân ái của họ. Nàng đã trả lời mà không hề suy nghĩ.

Tại sao em lại kết hôn với ta?

Bởi vì em yêu ngài.

Suy nghĩ đầu tiên của nàng sau khi thức dậy sáng nay là nàng đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Cùng với đó nàng cũng thấy khó chịu về cách Sebastian phản ứng với tuyên bố đó của mình. Việc anh chẳng hề đề cập đến nó hôm nay chỉ khiến nàng còn lo lắng hơn nữa.

Nàng sẽ đánh đổi cả gia tài để biết được anh đang nghĩ gì. Nàng không thể nói được là anh bị kích thích hay chỉ đơn thuần là chán ngán với ý tưởng vợ anh yêu anh.

Nàng đã rất thận trọng để không nói ra những lời đó. Sự nhẹ nhõm tràn qua nàng. Có lẽ nàng mới chỉ mơ rằng nàng đã nói với Sebastian rằng nàng yêu anh.

Nhưng chắc chắn nếu nàng mơ, nàng cũng sẽ mơ thấy cả câu trả lời của anh. Thực tế đáng buồn là dù có nói to những lời đó hay chỉ là mơ thôi, thì nàng cũng không được Sebastian đáp lại. Giả sử như giờ anh đã biết nàng yêu anh, thì dường như anh đã quyết định bỏ qua thực tế đó một cách lịch sự

Có lẽ nó không khiến anh thấy vui vẻ gì.

“Ông chủ sẽ gặp các vị ở đây.” Bà quản gia dừng lại bên cạnh một lọ hoa có vẻ đã héo từ đời nào. Bà mở một cánh cửa.

Prudence cảm thấy bàn tay Sebastian siết lại trên cánh tay mình như thể anh đang theo bản năng muốn kéo nàng về phía sau. Nàng chăm chú nhìn vào thư viện của Bloomfield, tự hỏi tại sao nó lại tối đen như vậy vào cái giờ này trong ngày.

Prudence liếc nhìn xung quanh và nhận ra tất cả màn che đều được kéo lại. Chỉ có một ngọn nến đang cháy sáng trên góc bàn.

Phía sau bàn là một người đàn ông to béo đang ngồi với đôi mắt như lồi ra, hoang dã cùng mái tóc rối bù và bộ râu đã dài gần chắm ngực.

Bộ râu đó đã ngả màu xám để cho thấy có vẻ ông ta đã ngoại tứ tuần. Ông ta đang siết chặt đôi tay trên bàn làm việc. Ông ta còn không buồn đứng dậy.

“Thật mừng vì bà đã đến, Phu nhân Angelstone. Thật không chắc rằng bà sẽ làm vậy. Không còn nhiều người ghé qua đây nữa. Không như ngày xưa.”

“Ngài có phải ngài Bloomfield?” Sebastian hỏi.

“Phải, tôi là Bloomfield.” Chân mày rậm của Bloomfield nhíu lại trên đôi mắt màu xanh nhạt. “Vậy ngài là Angelstone.”

“Phải.”

“Hừm. Tôi muốn tham khảo ý kiến chuyên môn của Phu nhân Angelstone một cách riêng tư, ngài biết đấy.” Bloomfield trông như đang run rẩy dù căn phòng ấm áp.

“Tôi không cho phép vợ mình tham vấn riêng tư với khách hàng là nam giới của cô ấy. Tôi chắc chắn ngài hiểu ý tôi. Nếu ngài muốn nói chuyện với cô ấy, ngài phải làm điều đó dưới sự hiện

diện của tôi.”

“Hừ. Cứ như tôi sẽ tận dụng lợi thế của mình không bằng.” Bloomfield thở hỗn hển. “Tôi không quan tâm đến phụ nữ.”

“Như ngài đã nói, có phải ngài muốn tham khảo ý kiến của tôi đúng không, ngài Bloomfield?” Prudence bước quanh một chõng Thời báo buổi sáng đã cũ. Nàng tìm thấy một chiếc ghế trước mặt bàn và ngồi xuống. Không cần thiết phải nói vòng vo, nàng nghĩ. Bloomfield rõ ràng không mấy bận tâm đến các phép cư xử lịch sự trong xã hội.

Sáng nay nàng và Sebastian đã thảo luận chiến lược của họ trong bữa sáng. Họ đã đồng ý rằng nàng sẽ giữ sự chú ý của Bloomfield tập trung vào mình càng nhiều càng tốt để Sebastian được tự do quan sát bản chất và quang cảnh xung quanh ông ta. Bây giờ thì nàng đã trông thấy sự lộn xộn hoàn toàn đang ngập tràn căn phòng, tuy vậy, Prudence không nghĩ Sebastian sẽ ngó nghiêng được gì nhiều.

Bloomfield quay mặt nhìn chằm chằm về phía Prudence. “Tôi nghe nói bà là chuyên gia về hiện tượng quang phổ, Phu nhân Angelstone.”

“Tôi đã có thời gian dài nghiêng cứu về nó,” nàng nói khiêm tốn.

Biểu hiện của Bloomfield trở nên linh hoạt hơn. “Liệu bà đã bao giờ thực sự gặp ma chưa?”

Vài phát hiện nàng đã tìm thấy trong căn phòng đen ở Lâu đài Curling lóe lên trong tâm trí Prudence. “Có một vài hiện tượng mà tôi có thể tin rằng nó chính xác là hiện tượng quang phổ,” nàng chậm rãi nói. “Nhưng tôi không thể tìm thấy bất kỳ bằng chứng xác thực nào cho kết luận của mình.”

Bên khóe mắt nàng trông thấy Sebastian liếc nhìn nàng một cách ngạc nhiên.

“Ít nhất bà cũng trung thực về nó, không giống vài kẻ giả mạo khác mà tôi từng trò chuyện. Muốn tôi trả một khoản để được nói chuyện với hồn ma là điều họ thường xuyên đề nghị. Nói cho tôi biết những gì tôi muốn nghe chỉ để moi được tiền của tôi.”

“Tôi không thu phí dịch vụ của mình,” Prudence nói.

“Tôi có nghe. Đó là một trong những lý do mà tôi mời bà đến.” Một tiếng động khẽ ngắt ngang lời Bloomfield. Thay vì liếc xem thứ gì gây ra chuyện đó, ông ta trở nên điên cuồng trong chiếc ghế của mình.

“Cái gì thế?” Ông ta rít lên. “Cái gì tạo ra âm thanh đó?”

“Một chõng giấy tờ rơi xuống sàn.” Sebastian mỉm cười nụ cười lạnh lùng và bước ngang qua căn phòng đến nơi mà một chõng Thời báo Buổi sáng đang nằm rải rác trên thảm. “Tôi sẽ xếp lại chúng cho ngài.”

Bloomfield nhìn chằm chằm chõng giấy tờ như thể ông ta chưa bao giờ trông thấy chúng trước đây. Ông ta rùng mình. “Kệ chúng ở đó.”

“Tôi không phiền sắp xếp lại đâu.” Sebastian cúi xuống để nhặt chõng báo lên.

Bloomfield khẩn khoản quay lại phía Prudence. “Tôi sẽ chết dần chết mòn với nó mất, phu nhân. Tôi có lý do để tin rằng mình đang bị một hồn ma truy đuổi. Tôi đề nghị được biết nếu bà có thể giải thoát tôi khỏi chuyện này trước khi nó giết tôi cũng như đã giết những người khác.”

Prudence nhìn vào đôi mắt kỳ lạ của Bloomfield và biết ông ta tin vào mọi điều mình đang nói. Nàng đẩy chiếc nơ tím vương vấy ra lần nữa. “Ngài có biết danh tính con ma này không?”

“Ồ, có. Có, tôi biết cô ta.” Bloomfield rút chiếc khăn tay trong túi ra và thấm mồ hôi trên trán. “Cô ta nói cô ta sẽ báo thù. Cho đến giờ cô ta đã giết hai người trong số chúng tôi. Sớm hay muộn cô ta sẽ tìm đến tôi.”

“Tên con ma này là gì vậy?” Prudence hỏi.

“Lillian.” Bloomfield nhìn chằm chằm chiếc khăn trong tay. “Cô ta có chút xinh xắn. Nhưng cô ta sẽ không ngừng la hét. Cuối cùng họ cũng phải khiến cô ta im lặng bằng cách bịt miệng cô ta lại.”

Prudence thấy bàn tay mình đang nhũn ra bên trong đôi găng tay. Nàng trao đổi ánh mắt nhanh với Sebastian. Anh đã sắp xếp xong chồng báo và đang đứng lặng lẽ trong bóng tối. Nàng đột nhiên thấy mừng vì anh đã khẳng khẳng muốn đi cùng mình hôm nay.

Nàng chuẩn bị tinh thần và quay lại phía Bloomfield.

“Họ đã làm gì Lillian?” Prudence hỏi. Nàng không thực sự muốn nghe câu trả lời, nhưng nàng biết nàng phải dẫn dắt Bloomfield từng bước nếu muốn biết thêm bất kỳ thông tin gì.

Bloomfield nhìn vào ánh lửa đang bùng lên, đánh mất mình trong thế giới riêng tư của ông ta. “Chỉ muốn trêu đùa một chút với cô gái đó thôi. Cô ta chẳng là ai cả ngoài một cô nàng trong quán rượu. Không phải là chúng tôi trả tiền để mua vui gì cả. Nhưng cô ta đã làm ầm lên. Không ngừng la hét.”

Prudence siết ngón tay đeo găng của nàng thành nắm đấm. “Tại sao cô ấy lại la hét?”

“Không biết. Không ai trong số các cô gái khác làm vậy” Tay Bloomfield run rẩy. “Bà sẽ nghĩ cô ta là người dịu dàng, theo cách cô ta xử sự. Tôi đã đề nghị chúng tôi nên thỏa thuận cô khác, đậm đặng hơn. Nhưng Curling thích cô gái này. Cuối cùng chúng tôi lôi cô ta vào trong xe ngựa. Và bịt mồm cô ta.” Khuôn mặt Bloomfield thả lỏng. “Điều đó dừng những tiếng la hét lại.”

Prudence nghiêng răng chống lại cơn thịnh nộ đang trào qua mình. “Các ông đưa cô ấy đi đâu?”

“Đến Lâu đài Curling. Curling có một căn phòng chuyên dành cho trò đó. Đặc biệt làm nó cho The Princes of Virtue.” Bloomfield liếc nhìn nàng như thể ông ta trong giây lát đã quên mất nàng đang ở đó. Ông ta cau mày. “Đó là tên câu lạc bộ của chúng tôi. Chúng tôi thích sự đối lập của nó, bà thấy đấy.”

“Tôi thấy.” Prudence muốn bóp cổ ông ta.

Sebastian hần cảm nhận được sự giận dữ sôi sục bên trong nàng. Anh di chuyển đến đứng phía sau nàng. Nàng thấy bàn tay anh đang đặt trên vai mình.

“Có phải The Princes of Virtue vẫn sử dụng căn phòng giải trí đó không?” Sebastian hỏi như một vấn đề hiển nhiên, như thể những trò dâm dục như vậy là hoàn toàn bình thường đối với các quý ông có địa vị.

“Gì cơ?” Bloomfield trông hoang mang mất một lúc. “Không, không. Giờ thì kết thúc rồi. Chúng tôi không bao giờ gặp lại nhau kể từ sau đêm đó. Cô ta đã hủy hoại mọi thứ, chết tiệt cái linh hồn của cô ta.”

“Làm cách nào cô ấy lại làm hỏng mọi thứ được?” Prudence cố hỏi bằng giọng tương đối bình tĩnh.

“Tự sát.” Bloomfield rùng mình. Và rồi ông ta lại nhìn chăm chăm vào ngọn nến.

Prudence cố gắng kiểm soát bản thân. Nhiệm vụ của nàng là tìm ra câu trả lời từ Bloomfield, không phải nói với ông ta những gì nàng nghĩ về ông ta. “Cô ấy tự sát vì những gì các ông đã làm với cô ấy?”

“Curling có cô ta đầu tiên.” Bloomfield nói khẽ. “Khốn kiếp. Không cần nghi ngờ gì, bà biết đấy. Curling đã rất hài lòng. Nói rằng ông ta đã nhận được thứ xứng đáng với khoản tiền đã bỏ ra. Sau đó đến Ringcross và rồi là Oxenham có cô ta.”

“Còn ông?” Prudence hỏi.

“Ngay khi đến lượt tôi, dây trói bị lỏng ra. Cô ta được thả tự do và nhảy tới chỗ cửa sổ. Curling cố gắng bắt cô ta lại, nhưng ông ta bị trượt chân và ngã. Bà biết đấy, là do cái áo choàng. Tất cả chúng tôi đều mặc áo đen. Những người khác thì quá say để có thể phản ứng lại trước hành động của cô ta.”

Prudence nhớ lại một cách mơ hồ sự tối tăm trong căn phòng. “Lillian đã nhảy khỏi cửa sổ sao?”

“Cô ta đứng trên ngưỡng cửa trong một giây. Sau đó, cô ta hét lên và quay lại nhìn chúng tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên được ánh mắt của cô ta khi cô ta nguyên rửa chúng tôi. Không bao giờ, miễn là tôi còn sống.” Bloomfield động nắm đấm lên bàn. “Đôi mắt cô ta đã ám ảnh tôi trong suốt ba năm khốn kiếp qua.”

Prudence nuốt nghẹn cơn giận của mình. Trong vài giây nàng không thể nói được gì theo đúng nghĩa đen. Sebastian là người đã lên tiếng hỏi.

“Cô ấy đã nói gì khi nguyên rửa các ông?” anh hỏi mà không có chút cảm xúc nào trong lời nói. “Lillian đã nói chính xác những gì, Bloomfield?”

“Các người sẽ trả giá. Có Chúa chứng giám, ta thề là các người sẽ phải trả giá. Công lý sẽ báo thù.” Bloomfield nhìn xuống bàn tay run rẩy của mình. “Và rồi cô ta nhảy xuống những tảng đá bên dưới. Ngã gãy cổ.”

“Các ông đã làm gì?” Sebastian hỏi.

“Curling nói chúng tôi phải phi tang cái xác. Để khiến nó giống như cô ta đã chết đuối. Ông ta

nói chúng tôi quần cô ta trong một tấm chăn và đưa cô ta đến một dòng suối.” Bloomfield cau mày. “Cô ta rất nhẹ. Không nặng chút nào.”

Prudence vươn thẳng vai và tự nhủ rằng nàng phải kết thúc cuộc điều tra này bất kể đang cảm thấy khó chịu đến thế nào. “Và bây giờ ông tin rằng Lillian đã quay lại để đòi món nợ của mình.”

Mắt Bloomfield như thiêu đốt gần như không thể kiểm soát. “Thật không công bằng. Cô ta chỉ là một con diêm trong quán rượu. Chúng tôi chỉ muốn có chút vui vẻ mà thôi.”

“Gái làng chơi trong quán rượu cũng có những cảm xúc như mọi phụ nữ khác,” Prudence nói. “Ai cho các ông cái quyền ép buộc cô ấy vào xe ngựa và mang cô ấy đi như thế?” Nàng bật ra một hơi thở hỗn hển khi Sebastian siết chặt vai nàng.

Nhưng nàng thấy ngay rằng không cần phải lo đến việc mình đã ngắt lời Bloomfield. Ông ta đang nhìn vào ngọn đèn lần nữa, cân nhắc những điều mà chỉ ông ta mới thấy.

“Thật không công bằng,” ông ta lẩm bẩm. “Khi con đàn bà đó lại trả thù tôi. Tại sao cô ta lại muốn giết cả tôi? Vẫn chưa đủ với cô ta hay sao?”

Prudence nghiêng người về phía trước. “Ý ông là sao? Lillian đã trả thù gì với ông?”

“Tôi đã không thể cùng với một người phụ nữ nào kể từ đêm đó,” Bloomfield tru tréo. Con tuyệt vọng hằn lên trên gương mặt ông ta. Ông ta có vẻ như không còn trông thấy Prudence nữa. Ông ta vẫn đang nhìn vào thứ gì đó mình thấy trong ánh đèn. “Tôi thậm chí còn không thể cùng một người phụ nữ nào. Cô ta đã phá hủy cả phần nam tính của tôi sau cái đêm đó.”

Prudence suýt nữa đã nói rằng thật đáng đời nếu ông ta có bị bắt lực trong suốt ba năm qua. Nhưng tay Sebastian đang siết lại lần nữa trên vai nàng, ngầm bảo nàng im lặng.

“Và bây giờ ông nghĩ cô ấy sẽ giết ông sao?” Sebastian lặng lẽ thúc giục.

“Cô ta đã giết Oxenham và Ringcross.” Bloomfield siết chặt đôi tay run rẩy của mình lại. “Tôi biết người ta nói cái chết của Ringcross là tai nạn và của Oxenham là tự sát, nhưng đó không phải sự thật. Tôi đã nhận được tờ giấy nhả này, bà xem đây.”

Ông ta cầm một tờ giấy nhỏ lên và đưa nó cho Prudence. Nàng đọc mẫu giấy nhả.

Lillian sẽ được báo thù.

“Ông có thứ này ở đâu?” Prudence hỏi.

“Tôi tìm thấy nó trên bàn làm việc hôm qua. Cô ta đã đặt nó ở đó. Tôi muốn bà đuổi cô ta đi và để tôi yên.” Bloomfield nói.

“Chính xác thì ông mong đợi tôi sẽ làm gì?” Prudence hỏi.

“Nói chuyện với cô ta. Nói với cô ta là tôi đã trả đủ phần của mình cho những gì đã xảy ra rồi.”

Prudence nhìn ông ta. “Khá là khó để có thể thuyết phục cô ấy là cô ấy nên thấy thỏa mãn rồi. Sau mọi chuyện thì ông vẫn còn sống còn ấy thì đã chết.”

“Thật không công bằng,” Bloomfield nói lần nữa. “Tôi đã trả giá cho những gì đã xảy ra. Tôi thậm chí còn chưa chiếm đoạt cô ta.”

“Nhưng ông đã đứng nhìn những người khác làm điều đó,” Prudence noi. “Và ông cũng sẽ làm thế nếu Lillian không tự sát.”

“Tôi không đáng bị một con ma săn đuổi đến chết. Tôi nói với bà tôi đã trả giá rồi.”

“Theo tôi nghĩ,” Sebastian nói mát mẻ, “thì tốt hơn là ông nên rời khỏi thành phố một thời gian đi.”

“Thế thì có gì tốt chứ?” Bloomfield liếc mắt hoảng loạn nhìn Sebastian. “Cô ta là một con ma. Cô ta đã tìm ra Ringcross và Oxenham. Cô ta sẽ tìm ra tôi bất kể tôi có ở đâu.”

Prudence liếc nhìn Sebastian. Rõ ràng anh muốn Bloomfield rời khỏi London. Nàng bấu môi cắn nhắc. “Theo nhận định chuyên môn của tôi thì đó là ý hay đấy, ông sẽ thoát được sự chú ý của cô ấy trong một thời gian nếu ông rời khỏi thành phố hôm nay.”

“Đừng nói cho ai về nơi ông sẽ đi,” Sebastian. “Không một ai. Kể cả quản gia của ông.”

Bloomfield lắc đầu một cách bất lực. “Ngài không hiểu. Tôi muốn Phu nhân Angelstone đối phó với con ma Lillian. Nói với cô ta rằng cô ta đã báo thù được rồi.”

“Tôi sẽ cần thời thành phố một thời gian.”

“Nhưng tôi không quan tâm đến chuyện đi du lịch.” Bloomfield rên rỉ. “Tôi ít khi rời khỏi nhà. Nó khiến tôi rất khó chịu. Tôi bị bệnh thần kinh, bà biết đấy.”

“Tôi có ấn tượng riêng là nếu ông không rời khỏi căn nhà này càng sớm càng tốt,” Sebastian nói, “ông sẽ thấy mình còn hơn cả bị suy nhược thần kinh.”

Mắt Bloomfield mở to. “Cô ta sẽ tìm đến tôi là người tiếp theo, phải vậy không?”

“Rất có thể,” Sebastian nói dễ dàng.

“Tôi tin là Angelstone hoàn toàn đúng đấy,” Prudence nói nhanh. “Tất nhiên là tôi không thể hoàn toàn đảm bảo an toàn cho ông được. Sau tất cả thì chúng ta đang nói về một hồn ma. Nhưng tôi chắc rằng nếu ông rời khỏi thành phố lần này và hoàn toàn không nói cho bất cứ ai mình đang đi đâu, tôi có thể làm điều gì đó hữu ích.”

“Ít nhất nó cũng cho ông thêm chút thời gian, Bloomfield,” Sebastian nói. “Và tôi có ấn tượng rằng lúc này thời gian là điều tối quan trọng.”

Bloomfield nhìn Prudence. “Bà sẽ tìm ra cách để liên hệ với hồn ma Lillian trong khi tôi rời đi chứ? Bà sẽ nói chuyện với cô ta chứ?”

“Nếu tôi gặp cô ấy, chắc chắn tôi sẽ nói với cô ấy về chuyện này,” Prudence nói.

“Rất tốt,” Bloomfield thở ra một mội và đuổi chân. “Tôi sẽ sắp xếp để rời khỏi đây một thời gian. Tôi rất biết ơn bà, Phu nhân Angelstone. Tôi không biết mình sẽ đi đâu. Tôi bắt đầu lo lắng sau khi Ringcross ngã khỏi căn tháp. Nhưng khi biết Oxenham cũng đã chết, tôi thực sự

bắt đầu lo sợ cho mạng sống của mình.”

“Ông nhờ đến sự tư vấn của vợ tôi là rất khôn ngoan đấy,” Sebastian nói. “Cô ấy gần như là chuyên gia trong chuyện này.”

“Không có gì giống như vậy kể từ cái đêm khủng khiếp đó,” Bloomfield thì thầm. “Không có gì.”

Sebastian nắm lấy cánh tay Prudence. “Ta nghĩ chúng ta nên đi thôi, em yêu. Em đã làm rất tốt và ta chắc chắn Bloomfield muốn lên đường càng nhanh càng tốt.”

Prudence không nói một lời khi Sebastian dẫn nàng qua mê cung lộn xộn đang ngập trong thư viện. Nàng liếc nhìn lại một lần khi họ ra đến cửa.

Bloomfield đang đứng phía sau bàn, nỗi sợ hãi bên trong ông ta dễ dàng trông thấy được khi nó đang phản chiếu qua đôi mắt nhìn chăm chăm. Ông ta đang nhìn chăm chăm xuống ngọn nến.

Sebastian và Prudence nhanh chóng bước dọc hành lang ra đến cửa. Không có bất kỳ dấu hiệu nào của người quản gia đang chờ. Sebastian mở cửa vào dẫn Prudence ra ánh nắng đang ngập tràn trong tiết trời lạnh giá.

“Nói ta nghe, em yêu,” Sebastian khẽ hỏi khi dẫn nàng vào trong cỗ xe đang chờ. “Em sẽ nói gì với hồn ma của Lillian nếu em có thể nói chuyện với cô ấy?”

Prudence siết chặt chiếc túi xách trong lòng. “Em sẽ nói với cô ấy rằng em nghĩ cô ấy có mọi quyền để trả thù The Princes of Virtue. Em sẽ chúc cô ấy may mắn trong nỗ lực đó. Và em sẽ nói với cô ấy rằng Jeremy yêu cô ấy rất nhiều và chú ấy cũng sẽ ủng hộ ý định báo thù của cô ấy.”

“Ừ.” Sebastian mỉm cười nụ cười hăng hái nhất của mình khi anh ngồi xuống đối diện nàng. “Ta nghĩ đó sẽ là thông điệp rất phù hợp với cô ấy. Nhưng bằng cách nào đó ta không nghĩ hồn ma Lillian đứng sau cái chết của Ringcross và Oxenham.”

Prudence hít sâu một hơi để bình tĩnh lại. “Em có thấy là khi ngài đề nghị Bloomfield rời thành phố. Có phải vì để bảo vệ cho chính ông ta không, Sebastian? Có phải ngài muốn ông ta biến mất một thời gian để ông ta không phải người tiếp theo bị giết như Ringcross và Oxenham không? Tại sao ngài lại không cảnh báo Curling?”

“Ta không đặc biệt quan tâm đến Bloomfield hay Curling bị giết. Theo như diễn biến mọi chuyện, toàn bộ The Princes of Virtue đều đáng chết dưới lời nguyền của Lillian. Nhưng ta muốn Bloomfield tránh đường để ta có thể nhìn ngó quanh cái lăng tẩm của ông ta một cách thoải mái.”

Câu nói ấy kéo sự chú ý của Prudence khỏi cơn giận và tập trung trở lại cuộc điều tra. “Ngài định sẽ tìm kiếm trong nhà ông ta sao?”

“Có thể là trong thư viện.” Sebastian tựa vào lưng ghế. “Bloomfield rõ ràng đã gần như không ném đi bất cứ thứ gì trong suốt ba năm qua kể từ sau cái chết của Lillian. Hẳn sẽ có thứ gì đó rất thú vị để tìm quanh bàn làm việc của ông ta.”

“Em sẽ đi với ngài.”

“Nào, Prue –”

“Tất nhiên là trong khả năng chuyên môn của em.” Nàng lại gạt dây ruy băng tím sang bên và nhìn anh quả quyết. “Em phải nhấn mạnh này, Sebastian. Sau mọi chuyện thì em mới là người hứa với Ngài Bloomfield rằng em sẽ cố gắng liên hệ với hồn ma Lillian.”

“Ta không nghĩ đây là điều khôn ngoan đâu.”

“Nó sẽ cực kỳ an toàn, thưa ngài. Nếu chúng ta bị bắt gặp em sẽ chỉ giải thích rằng em đang điều tra về hiện tượng quang phổ cho khách hàng của mình.”

Đôi mắt Sebastian sáng lên. “Được rồi, em yêu. Nếu chúng ta bị bắt, ta sẽ để em giải thích mọi chuyện. Nhưng nhớ rằng đây là lần cuối cùng em làm vậy, em và ta sẽ cùng bị nguy hiểm.”

“Em không quên đâu, thưa ngài.”

Prudence ước gì nàng biết được liệu anh có nghe thấy lời thú nhận tình yêu của mình đêm qua hay không.

Vào lúc một giờ sáng hôm đó Sebastian thắp sáng ngọn đèn trên bàn làm việc của Bloomfield, lôi ra một cuộn dây đồng anh đã nhét trong tay áo và làm việc với cái ổ khóa.

“Ngài luôn mang nó theo người sao?” Prudence hỏi.

“Luôn luôn.”

Vào được nhà tương đối đơn giản. Ổ khóa nhà Bloomfield trông to lớn đồ sộ nhưng không đặc biệt phức tạp. Sebastian mở chúng dễ dàng và Prudence đã được quan sát kỹ tài năng của anh.

“Nơi này thậm chí vào ban đêm còn kinh khủng hơn cả ban ngày,” Prudence thì thầm. Nàng đứng gần đó, nhìn qua vai Sebastian khi anh làm việc với ổ khóa trên bàn. “Em không biết làm cách nào mà Bloomfield có thể sống nổi trong căn nhà lộn xộn tối tăm như vậy. Nó sẽ khiến em phát điên lên mất.”

Sebastian không nhìn lên từ việc đang làm. “Ông ta điên rồi còn gì, nếu em không để ý.”

“Phải. Ông ta là một người vô cùng kỳ lạ.”

“Ít nhất thì chúng ta còn có nhà của mình. Bloomfield chắc chắn sẽ không trì hoãn ở lại thành phố trong hôm nay đâu. Ông ta thực sự lo sợ hồn ma của Lillian.” Sebastian cảm thấy thứ gì đó mở ra trong ổ khóa. Sự hài lòng tràn qua anh. “À, đúng rồi, tình yêu. Đúng thế. Mở ra cho ta. Giờ thì dễ rồi. Để ta vào nào. Tuyệt vời.”

Prudence thở ra một hơi khẽ đầy cảm thán. “Ngài có biết là mình có xu hướng trò chuyện với ổ khóa như thế ngài đang nói chuyện với em khi chúng ta làm tình không?”

“Điều hiển nhiên thôi mà. Em và một ổ khóa thông minh, tuyệt đẹp có nhiều điểm chung đấy. Cả hai đều rất thú vị.”

“Sebastian, đôi khi ngài thật không thể cải tạo được.”

“Cảm ơn. Ta đang cố đây.” Sebastian mở ngăn kéo đầu tiên và tìm kiếm đồ đạc bên trong.
“Khốn kiếp. Chuyện này sẽ mất thời gian lắm đây.”

Chiếc váy tím của Prudence đung đưa trên đôi bốt của Sebastian khi nàng nghiêng người lại gần hơn. “Bloomfield dường như sắp xếp giấy tờ kinh doanh của ông ta cực kỳ lộn xộn.”

“Ta cho đó chỉ là bốn phận thôi. Đây, em xem cái này đi.” Sebastian đưa nàng một nắm giấy tờ.
“Ta sẽ xem chỗ còn lại.” Anh lôi ra ba chồng khác trong ngăn kéo.

“Em phải tìm gì đây?”

“Ta không chắc nữa. Bất cứ thứ gì liên quan đến Ringcross, Oxenham hay Curling chắc chắn sẽ nên được chú ý. Ngoài ra có thể là bất cứ thứ gì đề cập đến một khoảng tiền lớn. Tốt nhất là cả hai.”

Prudence ngược nhìn lên tò mò. “Em không hiểu.”

“Đơn giản thôi, em yêu. Chỉ có rất ít động cơ để con người ta trở thành kẻ sát nhân. Trả thù, lòng tham và sự điên rồ. Ta không tin chúng ta đang phải đối phó với một kẻ điên.”

“Chúng ta đang nghiêng về giả thuyết sự trả thù là khả thi nhất.”

“Ừ, nhưng chỉ có một người có lý do trả thù ở đây, ngoài con ma của chúng ta ra, thì là Jeremy. Nếu em đúng với giả thuyết là nó không biết gì về cái chết của Ringcross và Oxenham, vậy thì chúng ta phải xem xét đến động cơ thứ ba có khả năng.”

Ánh sáng lấp lánh trên mắt kính của Prudence. “Là lòng tham.”

“Phải.”

“Nếu chúng ta không tìm thấy thứ gì dẫn đến động cơ đó thì sao?”

Sebastian mở tệp tài liệu trên cùng. “Vậy thì chúng ta sẽ xét đến sự trả thù hoặc điên rồ.”

Prudence khẽ cắn môi dưới. “Vậy ngài sẽ làm gì nếu phát hiện ra Jeremy đứng sau vụ giết người?”

Sebastian di ngón tay trên một danh sách các con số trong tài liệu. “Ta sẽ gọi nó đến và thuyết giáo nó một bài giảng nghiêm khắc.”

Prudence chớp mắt ngạc nhiên. “Một bài thuyết giáo cho một kẻ giết người sao?”

“Không. Một bài thuyết giáo về việc đã để lại bằng chứng về việc nó là kẻ sát nhân. Nếu Jeremy làm vậy để trả thù, nó sẽ cần phải làm đến nơi đến chốn và ít khoa trương hơn trong chuyện đó.”

Prudence mỉm cười ầm ập. “Thế có nghĩa là ngài quyết định sẽ không để cậu ấy bị bắt?”

“Ta đã đi đến kết luận rằng chuyện đó không được thú vị cho lắm.”

Đến khi Sebastian cuối cùng cũng phát hiện ra những gì mà anh sắp sửa nghi ngờ rằng liệu mình có thể tìm thấy được không thì cũng đã hơn hai giờ sáng. Sự hài lòng chảy tràn trong huyết quản anh. Bản năng nói với anh rằng anh đã tìm ra chìa khóa cho câu đố.

“À đúng rồi,” anh nói. “Chính nó đây.”

“Gì vậy?” Prudence đặt đồng biên lai cũ mà nàng đang xem xét kỹ lưỡng xuống.

Sebastian mỉm cười khi đọc lướt qua thỏa thuận kinh doanh mà anh đã lấy được ở ngăn kéo phía dưới cùng. “Một động lực khá độc đáo cho cái chết của Ringcross và Oxenham. Nó cũng chính là chìa khóa cho cái chết sắp đến của Bloomfield.”

“Là sự điên rồ hay vì trả thù?”

“Không, đơn giản hơn nhiều.” Sebastian gấp đồng tài liệu lại. “Là lòng tham.”

CHƯƠNG 18

Mười phút sau, Sebastian bước vào xe ngựa ngay sau Prudence. Anh đóng rèm cửa lại khi cỗ xe lăn bánh về phía trước. Sau đó anh thắp đèn và mở tệp tài liệu anh đã tìm được trong ngăn bàn của Bloomfield.

Prudence ngồi đối diện anh, rúc sâu trong chiếc áo choàng của nàng. Nàng quan sát với vẻ suy đoán đầy quan tâm khi anh nghiên cứu đồng giấy tờ. “Vui lòng giải thích cho em được không, Sebastian. Em đang tò mò muốn chết đây.”

Anh nhìn lên chỉ trong khoảnh khắc, cau mày trong vẻ tập trung. Sau đó, anh trông thấy ánh mắt Prudence và anh mỉm cười. Nàng cũng đang tận hưởng chuyện này nhiều như anh. Hiện thực đánh vào anh thêm lần nữa rằng anh đã vô cùng may mắn trong sự lựa chọn cô dâu của mình. Không ai khác ngoại trừ Prudence khác thường của anh sẽ hiểu được cảm giác của anh lúc này, chia sẻ khoảnh khắc đó với anh như thế này.

Và nàng yêu anh.

“À, Sebastian này? Ngài đang cố tình khiến em hồi hộp.”

Anh hướng sự chú ý của mình trở lại tệp tài liệu. “Đây là một thỏa thuận kinh doanh được lập nên với mục đích tăng lợi nhuận cho công ty vận tải tàu biển.” Anh mỉm cười. “Đứng đầu Công ty đó là Ringcross, Oxenham, Bloomfield, và Curling.”

Prudence bắn cho anh ánh nhìn chế nhạo. “The Princes of Virtue hợp tác kinh doanh sao?”

“Đúng vậy. Thỏa thuận này được lập nên từ ba năm rưỡi trước. Họ đã bán cổ phiếu trong công ty và đầu tư tiền vào những vụ kinh doanh rủi ro.”

“Việc Oxenham và Ringcross đã chết thì có liên quan gì?”

Sebastian quét mắt qua các con chữ viết tay khá đẹp, tìm kiếm thông tin chi tiết. “Theo thỏa

thuận này, nếu bất kỳ ai điều hành công ty chết, những người khác sẽ được chia đều phần của ông ta trong công ty.” Anh nhìn lên. “Theo logic đó, nếu ba trong bốn người chết, thì người cuối cùng còn sống sẽ thừa kế công ty.”

Prudence hiểu ra ngay lập tức. Mắt nàng mở to khi nàng nhảy đến kết luận rõ ràng. “Curling.”

“Phải.” Sebastian mỉm cười hành lòng. “Có thể giả định là Bloomfield, nhưng nghiêng về giả thuyết đó là Curling hơn. Bloomfield rõ ràng đang quá hoảng loạn để có thể lên kế hoạch một cách phức tạp thế này.”

“Ngài có tin là Ngài Curling đã giết những người bạn của mình không?”

“Ta nghĩ rất có khả năng. Bloomfield không nghi ngờ sẽ là người tiếp theo trong danh sách của ông ta.”

Prudence gõ một ngón tay đeo găng trên chiếc ghế bên cạnh nàng. “Hai trường hợp tử vong đầu tiên đã không gọi lên chút nghi vấn nào. Mọi người đều cho rằng cái chết của Ringcross là tai nạn còn của Oxenham là tự sát. Có thể ngụy tạo cái chết của Bloomfield thành một vụ tự tử cũng được. Mọi người đều cho rằng ông ta bị điên. Nhưng tại sao phải gây rắc rối cho bản thân khi muốn cố kéo Jeremy vào vụ giết người?”

“Bởi vì rồi cuối cùng cũng sẽ có ai đó đặt câu hỏi về cái chết thuật tiện của ba người kia trong vụ hợp tác kinh doanh và người thứ tư,” Sebastian nói. “Đặc biệt là khi người thứ tư trở nên vô cùng giàu có bằng cách trở thành chủ sở hữu hoàn toàn công ty.”

“Vậy là nếu Curling là người đứng sau toàn bộ những vụ giết người, và ông ta đã quyết định sẽ phải có biện pháp phòng ngừa?”

“Đó là giả thuyết hợp lý. Ông ta bảo vệ bản thân bằng cách cố gắng sắp xếp ai đó chịu tội thay mình. Tuy nhiên, ông ta cần phải gán cho người đó một động lực chính đáng.”

“Curling đã phát hiện ra Jeremy có tình của với Lillian,” Prudence nói. “Ông ta nhận ra em họ ngài có động cơ hoàn hảo để giết hết The Princes of Virtue.”

“Ông ta thuê thám tử Bow Street để điều tra để ông ta trông sẽ hoàn toàn vô tội khi mọi việc được đưa ra ánh sáng. Ai sẽ nghi ngờ người đàn ông đã chủ động thuê người điều tra chứ?” Sebastian nghĩ về hành vi của Curling đêm hôm trước. “Đặc biệt là khi người đàn ông đó đã khiến nó trở nên ngày càng rõ ràng là ông ta đang lo sợ cho mạng sống của mình.”

Prudence kéo áo choàng chặt hơn qua mình. Khuôn mặt nàng được che phủ bởi chiếc mũ. “Nếu chúng ta đúng với giả thuyết rằng Curling là kẻ sát nhân, vậy thì cuộc điều tra này sẽ có khía cạnh mới thú vị để xem xét.”

“Đó là gì?”

“Chúng ta không thể bỏ qua thực tế rằng ngài là người đã thực hiện các yêu cầu của Whistlecroft. Ngài không thấy nó là một sự trùng hợp khá đặc biệt khi người đang tiến hành điều tra lại phát hiện ra những bằng chứng tại hiện trường lại thuộc về một chàng trai trẻ trong gia đình mình sao?”

Sebastian mỉm cười với nhận định đó. “Em yêu, thỉnh thoảng ta không biết ta ngưỡng mộ điều gì nhất ở em: Sự thông minh của em hay đam mê của em trên giường.”

“Sebastian.”

“Ta biết, đó là một sự lựa chọn khó khăn. May mắn cho ta, ta không phải ra quyết định giữa cả hai. Ta có thể thưởng thức cả. Bây giờ thì, em hoàn toàn đúng. Chúng ta không thể giả định rằng sự tham gia của ta trong cuộc điều tra đặc biệt này hoàn toàn chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Làm sao ngài nghĩ Curling biết về sở thích của ngài được?”

“Nếu ông ta có thể tìm ra tình cảm giữa Jeremy và Lillian, vậy thì hẳn ông ta phải có nguồn tin tuyệt vời.”

Prudence cau mày. “Nhưng ai có thể thông tin cho ông ta chứ?”

Sebastian nhún vai. “Whistlecroft, không nghi ngờ gì. Mặc dù lý do tại sao ông ta làm vậy khiến ta không hiểu được, Whistlecroft thậm chí còn hào hứng giữ bí mật này hơn cả ta. Ông ta thích việc chẳng phải làm gì mà vẫn được nhận tiền thưởng.”

“À, vậy thì em cho rằng việc Curling tìm hiểu được sở thích điều tra các vụ việc của ngài từ đâu chẳng mấy quan trọng. Vấn đề là ông ta đã biết.” Prudence lắc đầu ghe tởm. “Ông ta để lại những bằng chứng nho nhỏ dẫn tới Jeremy đáng thương tại hiện trường những cái chết, tin rằng ngài sẽ tìm thấy và nhận ra chúng.”

“Và ta đã tìm thấy.”

“Em không thể tưởng tượng được điều gì khiến Curling tin là ngài sẽ háo hức đứng nhìn Jeremy bị bắt vì tội giết người.”

“Mọi người đều biết ta không có tình yêu thương dành cho những người thân yêu.” Sebastian nói.

“Phải, nhưng Curling lẽ ra nên nhận ra rằng giữa nói và làm là hai chuyện khác nhau, gia đình vẫn là gia đình. Ông ta nên hiểu rằng ngài sẽ bảo vệ Jeremy.”

Sebastian nhún mày. “Em yêu, sự ngây thơ của em khiến ta bị báo động đấy. Curling còn logic hơn cả em nữa. Ông ta biết định kiến của ta với những họ hàng nhà Fleetwood và ông ta có mọi lý do để nghi ngờ rằng ta sẽ không nhắc đến một ngón tay để bảo vệ bất kỳ ai trong số họ.”

Prudence trừng mắt nhìn anh. “Đừng có trêu chọc em về vấn đề này, thưa ngài. Ngài biết rõ rằng mình sẽ không bao giờ để Jeremy bị bắt.”

Sebastian mỉm cười với nàng. “Đức tin vô biên của em với ta thật không khiến ta vui thú chút nào, em yêu.”

Prudence bắn cho anh cái cau mày khó chịu. “Giờ thì ngài định làm gì? Chúng ta không thể chứng minh Curling đứng sau những vụ giết người được. Vậy nên cho đến giờ tất cả những gì chúng ta làm đều chỉ là loại bỏ những bằng chứng chống lại Jeremy trước khi nó rơi vào tay

nhà chức trách. Lần tới, có thể chúng ta không được may mắn vậy đâu.”

“Ta nghĩ đã đến lúc nên có một buổi nói chuyện với em họ mình.” Sebastian nói.

“Ngay bây giờ sao?”

“Ta không thể hình dung được thời điểm nào tốt hơn thế,” Sebastian nói. “Gần ba giờ sáng rồi. Không nghi ngờ gì là nó đang ở trong câu lạc bộ yêu thích của mình.”

“Em sẽ đi cùng ngài.” Prudence nói.

“Em sẽ không đi cùng ta,” Sebastian nói đều đều. “Em nên biết là em không thể được vào câu lạc bộ của các quý ông.”

“Em biết.” Prudence mỉm cười bình thản. “Em sẽ chờ trong xe ngựa cùng ngài cho đến khi Jeremy rời câu lạc bộ.”

“Khốn kiếp,” Sebastian lẩm bẩm. Nhưng không có sự giận dữ nào trong lời nói. Anh đã biết đối diện với sự thật mình có thể thua trong một cuộc đấu khẩu.

Họ không phải chờ đợi lâu trong sương mù bên ngoài câu lạc bộ trên Đường St.James trước khi Jeremy bước ra. Sebastian quan sát em họ mình bước xuống các bậc thềm và bắt đầu hướng về cỗ xe ngựa đang chờ. Anh hài lòng nhận ra Jeremy trông không hề mất ổn định trong mỗi bước đi.

Sebastian mở cửa xe ngựa khi Jeremy bước qua. “Nói chuyện chút đã, em họ.”

“Cái quái gì?” Bị giật mình, Jeremy nhìn vào cỗ xe tối. Ánh mắt cậu lướt từ Sebastian sang Prudence. “Chị đang làm gì ở đây vậy, Phu nhân Angelstone?”

Nàng mỉm cười trấn an cậu. “Chúng tôi muốn nói chuyện với chú về một vấn đề rất cấp bách, chú Fleetwood. Chú có vui lòng tham gia với chúng tôi không?”

Jeremy do dự, rõ ràng đang phân vân giữa việc cư xử lịch sự và sự chán ghét rành rành trước sự hiện diện của Sebastian. Lối cư xử lịch sự thắng.

“Được rồi.” Cậu bước vào xe và ngồi xuống. “Tôi tin là chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian. Tôi đang định về nhà. Đêm nay thật dài và tôi có kế hoạch sẽ tham dự một trận quyền anh khi trời sáng.”

“Nó liên quan đến Lillian,” Sebastian nói lạnh lẽ. Anh đóng cửa xe ngựa.

“Lillian?” Jeremy nhìn chằm chằm anh khi cỗ xe ngựa âm âm di chuyển về phía trước. “Không phải anh đã nói đủ về chủ đề đó rồi sao?”

“Gần đây tôi đã biết được vài điều về cái chết của cô ấy,” Sebastian nói. “Ta nghĩ chú nên biết sự thật.”

“Tôi không hiểu. Tôi đã nói với anh Lillian bị chết đuối.”

Prudence chạm vào cánh tay Jeremy. “Nghe Angelstone nói đã, Fleetwood. Lillian yêu dấu của

chú không chết đuối. Cô ấy đã bị dồn đến cái chết bởi bốn kẻ khủng khiếp.”

Jeremy nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. “Tôi không hiểu,” cậu nói lần nữa.

“Chúng ta cũng không cho đến đêm nay.” Sebastian tắt đèn xe. Anh dựa lưng vào góc chết và kể kể cho Jeremy nghe toàn bộ câu chuyện, kể cả sự tham gia của anh vào cuộc điều tra.

Thật tốt vì anh đã mang Prudence theo cùng, anh nhận ra khi anh kết thúc. Jeremy có thể không tin anh. Nhưng sự hiện diện của Prudence và sự quan tâm chân thành của nàng khiến câu chuyện được xác thực. Jeremy nhìn nàng vài lần để xác nhận. Mỗi lần Prudence đều gật đầu nghiêm nghị.

“Đó là sự thật, cậu Fleetwood,” nàng cuối cùng lên tiếng. “Toàn bộ. Chính tôi là người đã hỏi Bloomfield.”

“Và Curling là người đang cố gắng kéo chú vào cái chết của Ringcross và Oxenham,” Sebastian nói. “Ông ta cố tình muốn đảm bảo rằng tôi sẽ tìm thấy bằng chứng dẫn đến chú.”

Miệng Jeremy mím chặt. “Bởi vì ông ta nghĩ anh sẽ nắm lấy cơ hội được thấy tôi bị bắt vì tội giết người.”

“Phải.”

“Anh nói anh có liên quan đến vụ điều tra này?” Jeremy nhìn Sebastian.

“Phải.”

“Nhưng vì cái quái gì anh lại chọn làm vậy?”

Sebastian nhún vai. “Nó khiến ta thấy phấn khích.”

Prudence đẩy mũ áo choàng của nàng nhích ra. “Tất nhiên Curling đã tính toán rất sai lầm. Ông ta dường như không nhận ra khi là người đứng đầu gia đình, Sebastian sẽ không ngần ngại bảo vệ chú.”

“Tôi xin lỗi, phu nhân Angelstone,” Jeremy nói thận trọng, “nhưng tôi thấy thật khó tin rằng Curling đã dựng lên toàn bộ chuyện này.”

“Vớ vẩn,” Prudence nói. “Tôi đã từng nói với chú là không có bất kỳ nghi ngờ gì về sự trung thành của Sebastian với gia đình rồi mà.”

Sebastian bắn cho nàng ánh mắt cảnh cáo. “Không cần thiết phải nói về chuyện đó bây giờ đâu, phu nhân.”

Jeremy liếc nhìn anh vào sau đó quay trở lại Prudence. “Chẳng lẽ cả bốn người đàn ông đó đã lạm dụng Lillian đáng thương của tôi và khiến cô ấy phải tìm đến cái chết sao?”

Prudence gật đầu buồn bã. “Tôi không nghĩ có bất kỳ câu hỏi nào về chuyện đó. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ chứng minh được.”

Mắt Jeremy nheo lại. “Tôi không quan tâm được hay không, chị có thể chứng minh điều đó, phu

nhân Angelstone, miễn là chị chắc chắn.”

“Chúng ta hoàn toàn chắc chắn.” Prudence nhìn Sebastian. “Phải vậy không, thưa ngài?”

“Ta tin câu chuyện của Bloomfield.” Sebastian nhìn theo bàn tay đeo găng của Jeremy đang cuộn lại thành nắm đấm. “Nhưng ta nghĩ nó có thể xác nhận được.”

Đầu Jeremy quay nhanh sang phía anh. “Từ ai?”

“Từ chính Curling,” Sebastian nói chậm rãi. Mắt anh gặp mắt Jeremy. “Ta đề nghị chú và ta sẽ đi nói chuyện với ông ta.”

Jeremy do dự, thăm dò khuôn mặt Sebastian. Sau đó, cậu gật dứt khoát. “Vì Chúa, đồng ý.”

“Rõ ràng đã đến lúc thực hiện kế hoạch của chúng ta rồi,” Prudence liếc nhìn Sebastian đầy trông đợi. “Chúng ta sẽ làm gì đầu tiên?”

“Đầu tiên, em yêu, Jeremy và ta sẽ đưa em về nhà.”

“Ồi không, thưa ngài, ngài không thể gạt em ra khỏi chuyện này được.”

Jeremy cau mày. “Chị không thể đi cùng chúng tôi được, Phu nhân Angelstone. Đây là chuyện của đàn ông. Đúng vậy không, Angelstone?”

“Đúng,” Sebastian nói, ngạc nhiên bởi sự dữ dội trong giọng Jeremy. “Hoàn toàn chính xác.”

Anh chuẩn bị tinh thần rằng Prudence sẽ mở miệng tranh luận. Lần này anh sẽ giữ vững lập trường của mình, anh tự nhủ.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của anh, nàng mím môi lần nữa mà không nói một lời.

Gần bốn giờ sáng trước khi Sebastian cũng ở một mình với Jeremy trong xe ngựa. Họ đang hướng đến ngôi nhà của Curling. Prudence giữ im lặng trong suốt quãng đường về nhà, Sebastian đã nhanh chóng đưa nàng vào trong và lên phòng ngủ. Anh biết nàng sẽ chờ đợi lời giải thích ngay khi anh trở về nhà.

“Tất nhiên tôi sẽ thách đấu với Curling,” Jeremy lên tiếng ngay khi cỗ xe chuyển động.

“Thật sao?”

“Đó là tất cả những gì tôi có thể làm để trả thù cho Lillian đáng thương. Khi tôi nghĩ về những gì cô ấy đã phải trải qua đêm đó, máu tôi lại sôi lên.”

“Đánh liều cái cổ của chú cũng không mang cô ấy trở lại,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

Mắt Jeremy lóng lánh. “Tôi định sẽ giết lão ta.”

“Chú có súng sao?”

“Tôi đã thực hành vài lần ở câu lạc bộ Manton.”

Sebastian mỉm cười yếu ớt. “Mẹ chú có biết chú có sự quan tâm đến môn thể thao đó không?”

Jeremy dịch người thiếu thoải mái. “Không, dĩ nhiên không. Bà sẽ không chấp nhận.”

Sebastian nghe thấy tiếng vó ngựa đang dội lên những viên đá lát. “Nói ta nghe, em họ, chú đã bao giờ thực sự tham dự một cuộc đấu súng chưa?”

“À, chưa, nhưng tôi chắc chắn mình có thể ngắm bắn đúng mục tiêu.”

“Hướng một viên đạn vào một người đàn ông cũng đang hướng một khẩu súng lục ngay giữa tim chú không hoàn toàn giống với việc ngắm bắn vào mục tiêu của Manton đâu,” Sebastian nói lặng lẽ. “Nó đòi hỏi sự sắt đá, không chớp mắt, sự điềm tĩnh. Chú thì quá nóng nảy cho một cuộc đấu tay đôi.”

Jeremy quắc mắt với anh. “Có tin đồn là anh đã đấu một hai lần trước đây.”

Sebastian nhìn cậu một cách dửng dưng. “Đấu súng là bất hợp pháp đấy.”

Đôi mắt Jeremy lúng túng trượt khỏi Sebastian. “À, thưa ngài, tôi biết.” Cậu hắng giọng. “Ngài có danh tiếng như một huyền thoại, thưa ngài, nhưng tôi chắc chắn ngài cũng nhận thức rõ được chuyện đó. Ngài là một người đàn ông đã chu du khắp thế giới. Tôi sẽ đánh giá cao nếu ngài có thể cho tôi một vài gợi ý để tiến hành một trận đấu tay đôi.”

“Mẹ chú sẽ không đồng ý đâu.”

“Kệ mẹ.” Mắt Jeremy đột nhiên trở nên mãnh liệt. “Đó không phải chuyện của bà. Tôi phải làm điều này vì Lillian. Anh không hiểu sao? Tôi yêu cô ấy.”

Jeremy tin vào từng lời mình nói, Sebastian nghĩ. Anh ra quyết định. “Được rồi. Nếu nói đến một trận đấu tay đôi, ta sẽ chỉ cho chú một lần.”

Jeremy sững sốt. “Thật sao?”

“Phải.”

“Cảm ơn, Angelstone,” Jeremy nhìn anh với vẻ ngạc nhiên. “Ngài thật tốt bụng, thưa ngài. Tôi đánh giá cao điều đó.”

“Chú có nhận ra nếu chú bị giết thì mẹ chú sẽ đổ lỗi cho ta không. Và cả vợ ta nữa.” Sebastian mỉm cười yếu ớt. “Ta có thể đối phó với mẹ chú, nhưng ta không muốn chiêm ngưỡng tương lai của ta nếu Phu nhân Angelstone kết luận rằng ta đã không làm gì để ngăn cản chú tiến đến với cái chết của chính mình.”

“Tôi không định để mình bị bắn,” Jeremy nói. “Mục đích của tôi là găm một viên đạn vào Curling.”

“Không, em họ.” Sebastian nói khẽ. “Mục đích là tiêu diệt Curling. Thách thức ông ta đến một cuộc đấu tay đôi là chiến thuật cuối cùng.”

“Tại sao?”

“Kết cục trận đấu không thể đoán định được. Giả sử như ông ta vẫn còn sống sót thậm chí nếu chú có găm được một viên đạn vào người ông ta đi nữa. Rất nhiều người từng như vậy rồi. Tin

ta đi khi ta nói với chú rằng có phương pháp khác đáng tin cậy hơn nhiều để hạ gục mục tiêu.”

Jeremy nhìn anh khi cỗ xe âm ỉ lao đi trên phố. “Và anh đề nghị tôi tiêu diệt Curling thế nào đây?”

Sebastian giải thích kế hoạch anh đã vạch ra ngay khi phát hiện được thỏa thuận kinh doanh của The Princes of Virtue.

Họ đến ngôi nhà trên phố của Curling ngay trước bình minh một tiếng. Sương mù đang dày lên nhanh chóng. Quản gia của Curling, đầu bù tóc rối và giận dữ khi bị gọi dậy từ trên chiếc giường của mình vào cái giờ sáng tinh mơ thế này. Ông ta thở dài khi trông thấy hai quý ông đứng trên ngưỡng cửa.

“Thông báo với ông chủ của ông là có Angelstone muốn gặp,” Sebastian nói.

“Ông chủ chỉ vừa về nhà được một giờ,” người quản gia nói. “Ông chủ không muốn bị đánh thức.”

Sebastian mỉm cười. “Ta không mấy quan tâm xem ông ta có thích hay không.”

Người quản gia trông thấy nụ cười của Sebastian. “Được rồi, thưa ngài. Nếu ngài và bạn ngài đây muốn vào trong, tôi sẽ thông báo với ông chủ về sự hiện diện của hai ông.” Ông ta cuống cuống rời đi.

Sebastian nhìn Jeremy đang đứng cứng nhắc và trông căng thẳng. “Bình tĩnh nào, Jeremy. Hoặc trong chùng mực cố gắng trông thật bình tĩnh. Không có gì hơn trong việc làm nản lòng kẻ thù hơn việc xuất hiện trông thật thích thú, thậm chí là buồn chán.”

“Anh nên biết,” Jeremy nói khô khốc. “Anh là bậc thầy trong chuyện này. Tôi sẽ đánh đổi cả gia tài để biết làm cách nào mà anh có thể tự chủ được để làm ra vẻ thích thú hoặc buồn chán trong một tình huống thế này.”

“Tài năng diễn xuất di truyền trong máu tôi mà, nếu chú nhớ.”

Jeremy bắn cho anh ánh mắt đánh giá. “Nhiều người nói anh là đồ máu lạnh.”

Sebastian nghĩ đến Prudence đang đợi mình ở nhà. “Và một người đã nói rằng tôi không phải như vậy.”

Âm thanh từ giọng nói nơi đầu cầu thang thu hút sự chú ý của Jeremy. “Curling đang đến.”

“Chú sẽ phải để ta đối chất lần này.” Sebastian nói lạnh lẽ.

“Vâng, thưa ngài.”

Curling quấn mình trong chiếc áo choàng màu xám bạc, đang lấy tay vò tóc khi bước xuống cầu thang. Ông ta trông hơi khó chịu, phù hợp với vẻ ngoài của một người đàn ông bị đánh thức một cách thô lỗ, nhưng đôi mắt trông cảnh giác và thận trọng.

“Ngài muốn cái quái gì vào giờ này, Angelstone?” Ông ta bắn cho Jeremy ánh mắt khó dò. “Tôi hy vọng chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian.”

“Không đâu,” Sebastian đảm bảo. “Chúng ta vào thư viện chứ?”

Curling nhún vai và dẫn đường vào thư viện nhỏ bên cạnh hành lang. Ông ta khoát tay ra hiệu về phía hai chiếc ghế khi tiến tới chỗ bàn để brandy. “Ngài sẽ uống một ly với tôi chứ?”

“Không,” Sebastian nói. Anh ngồi xuống chiếc ghế bành và vắt một bên bột lên đầu gối bên kia một cách tự nhiên.

“Không,” Jeremy nói với cùng tông giọng lạnh lùng. Cậu liếc trộm Sebastian một cách nhanh chóng và sau đó cũng ngồi xuống. Cậu không thể đạt được mức độ buồn chán trong lối cư xử như anh được, nhưng rõ ràng là cậu đang cố gắng.

“Như các ngài muốn.” Curling rót cho mình một ly rượu mạnh và quay lại nhìn họ chớp mắt. “Vậy thì? Điều gì quan trọng đến mức mà ngài phải gọi tôi vào cái giờ này?”

“Chúng tôi đến đây để thảo luận về những cái chết gần đây của hai cộng sự của ngài,” Sebastian nói.

“Cộng sự?”

“Ringcross và Oxenham.”

Curling nuốt xuống ngụm brandy. “Thế quái nào mà ngài lại nghĩ họ là cộng sự của tôi?”

Sebastian mỉm cười. “Có tài liệu tôi tìm thấy trong bàn làm việc của Bloomfield. Rõ ràng các điều khoản thỏa thuận rằng bây giờ ngài đang giàu có hơn ngài của vài ngày trước. Và nếu ngài thành công trong việc tìm và giết nốt Bloomfield, ngài sẽ còn giàu hơn thế.”

Curling đứng yên. “Chúa tôi. Ngài đang buộc tội tôi giết cộng sự của mình sao?”

“Phải,” Sebastian nói. “Tôi đang làm thế đây.”

“Thật vô lý.” Curling bắn ánh mắt nheo lại của mình về phía Jeremy. “Ringcross chết vì ngã và Oxenham là tự sát.”

“Về chuyện đó,” Sebastian. “Tôi đã biết mọi thứ, bao gồm cả việc ngài cố gắng lôi kéo em họ tôi vào chuyện này. Tôi sẽ tìm cho ra cách nào ngài biết việc tôi tiến hành điều tra cho Bow Street, nhưng giờ thì chuyện đó chưa phải là cấp thiết.”

“Ngài điên rồi,” Curling ăng ăng.

“Không. Và Bloomfield cũng không. Ít nhất là không hoàn toàn. Ông ta nói với tôi về những gì The Princes of Virtue đã làm với Lillian.”

Tay Jeremy siết lại quanh tay ghế cậu đang ngồi. “Các ông đã bắt cóc cô ấy. Cường hiếp cô ấy. Dồn cô ấy phải tìm đến cái chết.”

Curling bắn cho cậu ánh mắt giận dữ. “Cô ta chẳng là gì ngoài một con điếm trong quán rượu. Chú cô ta bán cô ta cho bọn ta đêm đó. Chúng ta chỉ trả tiền để được phục vụ.”

“Cô ấy không phải gái điếm,” Jeremy hét lên. “Cô ấy sẽ không bao giờ đồng ý đi với các người.

Các người đã bắt cóc cô ấy, đồ khốn.”

“Quá tệ.” Miệng Curling cong lên vẻ khinh bỉ. “Cô ta chẳng là gì ngoài một con bé giang hồ rẻ tiền với đôi chân khá đẹp.”

“Ông thậm chí còn không phủ nhận chuyện đó?” Jeremy hỏi hoài nghi.

“Sao ta phải làm vậy?” Curling. “Ta biết những thứ đẹp đẽ khi trông thấy nó. Và như ta đã nói, ta đã trả một khoản kha khá cho cô ta.”

“Ông là đồ khốn kiếp.” Jeremy gần như bật dậy khỏi ghế.

“Ngồi xuống,” Sebastian nói nhẹ nhàng.

Jeremy do dự rồi miễn cưỡng ngồi lại trong ghế. “Ông đã hãm hiếp cô ấy,” cậu buộc tội Curling.

Curling nhún vai. “Ta thừa nhận đã làm vậy. Cô ta không hẳn là chuyên nghiệp, nếu cậu muốn biết sự thật. Ông già đó đã trấn an bọn ta rằng cô ta là trinh nữ và ta tin là ông ta nói đúng.”

Jeremy nhìn ông ta bằng tất cả lòng căm thù. “Mày là thằng chó đẻ.”

Curling trông thích thú. “Cậu thực sự nghĩ mình yêu cô ta, phải không?”

“Phải, tao yêu cô ấy, mày là đồ khốn kiếp.”

“Và đó là lý do tại sao cậu giết Ringcross và Oxenham, phải không?” Curling kết luận lạnh lùng. “Cậu nghĩ cậu đang trả thù cho con điểm nhỏ bé của mình.”

“Tao không giết họ,” Jeremy thì thầm. “Bởi vì tao không biết gì về tội ác của chúng mày. Nhưng tao hoàn toàn có ý định sẽ giết mày vì những gì mày đã làm với Lillian.”

“Giết ta?” Curling cười khúc khích. “Cậu định sẽ giết ta thế nào?”

Sebastian quyết định tốt nhất là anh nên quay lại chủ đề. Anh biết sẽ rất khó để kiềm chế bản chất nóng nảy của Jeremy. “Curling, toàn bộ chuyện này đủ để tôi tin ngài đã giết Ringcross và Oxenham.”

“Ngài không thể chứng minh được.”

“Ngài là người duy nhất có động cơ,” Sebastian phản đối nhẹ nhàng.

“Em họ ngài cũng có động cơ,” Curling vặn lại. “Trả thù cho đứa con gái trong quán rượu.”

“Không, chú ấy không có, bởi vì chú ấy không biết về The Princes of Virtue đã làm với Lillian cho đến khi tôi nói với nó.”

Lỗ mũi Curling phập phồng. “Làm cách nào ngài có thể chắc chắn chuyện đó?”

“Hãy chỉ nói rằng tôi đang tưởng tượng dựa theo bản năng.” Sebastian để một tay lên đôi bốt của mình một cách hờ hững. “Không thành vấn đề. Nếu tôi nghĩ Jeremy đã giết Ringcross và Oxenham để trả thù cho Lillian, tôi cũng chẳng quan tâm.”

“Chúng ta đang nói về chuyện giết người đấy,” Curling nói nhanh.

“Thì sao? Bọn họ đáng chết. Nếu Jeremy là người chịu trách nhiệm, mối quan tâm chính của tôi sẽ là đảm bảo nó không để lại bất cứ bằng chứng nào trong lần tới.”

Jeremy bắn cho anh ánh mắt giật mình.

Cơn giận dữ long lên trong mắt Curling. “Khốn kiếp, Angelstone. Ngài đang nói ngài sẽ bảo vệ một người nhà Fleetwood khỏi nhà chức trách ngay cả khi đó là một kẻ sát nhân sao?”

“Tôi chắc chắn không muốn nó thành một vụ điều tra quy mô,” Sebastian nói. “Tuy nhiên tôi có thể đảm bảo với ngài, tôi sẽ không dồn em họ mình đến đường cùng vì những vụ giết người đặc biệt này.”

“Tôi không thể tin được ngài sẽ bảo vệ một người nhà Fleetwood,” Curling nói lần nữa. “Mọi người đều biết ngài ghét tất cả bọn họ.”

“Tôi thừa nhận mình không mấy thân thiết với họ hàng mình. Nhưng tôi không khinh bỉ họ nhiều như những kẻ bắt cóc và cưỡng hiếp những phụ nữ trẻ yếu đuối bất lực.”

Curling đập tay xuống bàn với lực mạnh đến mức chiếc bàn rung lên. “Cô ta là một con điếm trong quán rượu. Vì cái quái gì mà ngài cứ phải lôi cô ta vào chuyện này?”

“Ngài có vẻ không hiểu,” Sebastian nói. “Lillian là toàn bộ vấn đề.”

“Tôi không thể tin được,” Curling gầm gừ.

Tay Jeremy siết lại thành nắm đấm. “Tao sẽ đòi lại công lý cho cô ấy.”

Sebastian nhận ra anh bắt đầu phát triển một sự tôn trọng miễn cưỡng dành cho Jeremy.

“Chết tiệt, ngài chẳng chứng minh được điều gì hết, Angelstone.” Curling uống nốt chỗ brandy của mình và ném chiếc cốc sang bên. “Hoàn toàn không một điều gì.”

Sebastian cong miệng nở nụ cười chẳng hề hài hước. “Chúng ta không cần phải chứng minh gì cả. Ngài đã thừa nhận mình mua Lillian từ chú cô ấy. Ngài cũng đã thừa nhận mình cưỡng hiếp cô ấy. Vậy là đủ.”

“Đủ để làm gì?” Curling hỏi nhạo báng. “Chẳng có tòa án nào sẽ buộc tội tôi hãm hiếp cả. Mọi chuyện xảy ra từ ba năm trước rồi và cô ta chẳng là gì ngoài một con điếm.”

“Đủ để tôi nhấn mạnh rằng ngài sẽ phải rời khỏi London ngay chiều này. Ngài có hai ngày để rời khỏi nước Anh. Và sẽ không được trở lại.”

Curling nhìn chằm chằm anh trong nỗi choáng váng. “Ngài cũng điên như Bloomfield. Tại sao tôi phải rời khỏi Anh Quốc?”

Sebastian nheo mắt. “Bởi vì nếu không tôi sẽ tự mình ra thông báo cho các chủ nợ rằng công ty ngài đã sáng lập cùng các Princes of Virtue kia bị phá sản và cổ phiếu là vô giá trị.”

“Nhưng nó không hề phá sản. Cổ phiếu cũng không hề vô giá trị, khốn kiếp, nó đáng giá cả một

gia tài chết tiệt.”

“Nó sẽ có giá trị thấp hơn nhiều sau thông báo của tôi,” Sebastian nói. “Tôi có đủ quyền lực và các mối quan hệ để làm điều đó. Cả hai ta đều biết thế.”

Curling lắc đầu choáng váng. “Chuyện này thật vô nghĩa. Tôi chẳng hiểu gì cả. Ngài đang cố gắng đuổi tôi khỏi đất nước này chỉ vì tôi đã làm rối tung mọi chuyện với một con điếm?”

“Tôi tin là cuối cùng ngài cũng đã bắt đầu nắm bắt được tình hình rồi đấy.” Sebastian đứng lên. “Nếu ngài thứ lỗi, em họ tôi và tôi phải đi đây.”

Jeremy bật dậy. Anh đối mặt với Curling. “Đừng có phạm sai lầm, Curling. Nếu người không rời khỏi London ngay hôm nay, tao sẽ thách đấu với người. Angelstone đã đồng ý là một trong hai phụ tác của tao.”

Mắt Curling ngay lập tức nheo lại với nhận thức mới mẻ đó. Ông ta nhìn Sebastian. “À, giờ thì chuyện này có ý nghĩa hơn rồi nhỉ. Sẽ không nghi ngờ gì ngài sẽ vui vẻ để tôi giết chết một người nhà Fleetwood giúp mình, phải vậy không Angelstone? Có phải ngài đang dàn dựng toàn bộ chuyện này không?”

“Ngược lại, tôi sẽ thấy vô cùng mệt mỏi nếu ngài xoay xở để găm một viên đạn vào em họ tôi.” Sebastian bước về phía cửa. “Bởi vì sau đó tôi có nghĩa vụ phải đưa ra lời thách đấu với ngài.”

“Chết tiệt, Angelstone. Vì cái quái gì mà ngài lại định thách đấu với tôi để trả thù cho một người nhà Fleetwood chứ?” Curling hét lên.

“Tôi cũng không chắc lý do là gì,” Sebastian thừa nhận. “Có lẽ là vì trách nhiệm của tôi với gia đình hoặc thứ gì đó vô nghĩa hơn. Tôi hy vọng là vợ mình có thể giải thích được.”

CHƯƠNG 19

Sebastian về nhà ngay trước bình minh. Anh nghe tiếng loảng xoảng trong bếp khi bước lên cầu thang. Ngay khi ngày vừa mới kết thúc đối với những người thuộc tầng lớp cao của xã hội thì nó chỉ vừa mới bắt đầu với những người thuộc tầng lớp dưới.

Anh chậm rãi cởi cà vạt khi bước dọc theo hành lang về phòng ngủ của mình. Anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng quen thuộc từ tận sâu bên trong. Đây là quãng thời gian anh ghét nhất. Khi mà ngày chỉ vừa mới lên và cuộc chiến khi đêm xuống chẳng thu được mấy kết quả như kỳ vọng.

Dường như cho đến giờ đối với Sebastian anh đã biết gần hết những nơi lạnh lẽo sâu thẳm nhất bên trong bản thân mình. Cảm giác như thể sẽ vĩnh viễn mắc kẹt trong lớp sương mù xám băng giá như thể luôn mạnh mẽ nhất khi bình minh lên.

Nhưng nó không còn tồi tệ như trong quá khứ nữa, anh nhận ra. Anh biết thế bởi vì anh đã có Prudence chờ mình. Sau khi bình minh lên anh có thể đánh mất mình trong sự ấm áp của nàng.

Sao anh có thể sống sót qua tất cả những năm tháng trước đây mà không có nàng kia chứ?

Anh mở cửa phòng ngủ và thấy căn phòng không trống trơn. Prudence đã ngủ trên giường của anh thay vì của nàng. Lucifer đang cuộn tròn bên cạnh nàng. Con mèo mở đôi mắt vàng của nó và bắt đầu chớp chớp nhìn Sebastian. Sebastian bước tới giường và đứng nhìn xuống Prudence một lúc thật lâu. Tóc nàng xõa tung thành dải đen thẫm xòa xuống vai. Nàng trông mềm mại và ấm áp và vô cùng ngây thơ. Vì có nàng nên anh không còn cô đơn nữa. Anh quay đi khỏi giường và bước ngang qua phòng đến tủ rượu nhỏ. Anh rót cho mình một ly và ngồi xuống trước cửa sổ chờ đợi bình minh lên.

Lucifer xuất hiện cạnh ghế. Nó uyển chuyển nhảy lên bắt đuôi Sebastian và cuộn mình im lặng nhìn ra cửa sổ.

Sebastian vuốt ve con mèo và nhắm nháp rượu brandy.

“Sebastian.”

“Ta đã về đây, Prue.”

Anh nghe thấy tiếng nàng rời khỏi giường và bước ngang qua phòng ngủ đứng sau anh. Nàng đặt tay lên vai anh.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Nàng hỏi nhẹ nhàng. “Cuộc gặp của ngài với Curling có diễn ra theo đúng kế hoạch không?”

“Có.” Sebastian ngừng vuốt ve Lucifer và vươn tay nắm lấy tay nàng. “Ta tin là ông ta sẽ sớm rời khỏi Anh Quốc.”

Prudence nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay anh. “Em biết ngài sẽ giải quyết mọi sự mà, thưa ngài.”

“Em biết sao?”

“Vâng. Ngài là một người tốt, Sebastian. Em rất tự hào khi trở thành vợ ngài.”

Những lời đơn giản của nàng chạm vào anh từ tận sâu bên trong, khiến lớp băng bên trong anh tan chảy. “Ta làm điều này vì em, Prue.”

“Em tin là ngài sẽ làm những gì phải làm cho Jeremy, ngay cả nếu ngài không gặp em.”

Anh không muốn tranh luận với nàng, vậy nên anh không nói gì. Anh nhấp thêm một ngụm rượu nữa.

Prudence im lặng thêm một lúc. “Ngài có bao giờ nghĩ mình sẽ ngủ vào giờ này không?”

“Không bao giờ. Ta ghét bình minh. Bất kể ngày có sáng đến mức nào, sương mù vẫn luôn ở đó, chờ đợi.”

“Nó chờ đợi tất cả mọi người, Sebastian. Những bí mật không phải là để cố gắng đối diện với nó trong đơn độc.”

Anh nắm chặt tay nàng. Họ cùng nhau nhìn ngắm cuộc vật lộn của ánh sáng và bóng tối. Sau

một lúc Sebastian thấy sương mù đã biến thành màu xám nhạt. Bình minh đã lên.

Sebastian đặt Lucifer xuống sàn nhà. Sau đó anh bật dậy khỏi ghế, nâng Prudence lên trong vòng tay, và đưa nàng về giường. Anh kéo nàng lại gần, thưởng sức sự ấm áp đầy mời gọi của nàng.

...

Tin Curling đã rời khỏi London không gây ra quá nhiều lời xì xào cho các vị khách tại buổi dạ hội nhà Brandon tối đó. Prudence nhận xét thực tế đó với Sebastian khi họ cùng nhau đứng gần cửa sổ.

Sebastian mỉm cười. “Không có lý do gì cho bất cứ ai cần thiết phải đặc biệt quan tâm đến thực tế là Curling đã quay về vùng thôn quê đột ngột như vậy. Chẳng có gì là bất thường về chuyện đó.”

“Liệu họ có tỏ ra hứng thú nếu nghe nói ông ta đã rời khỏi đất nước không?”

“Có,” Sebastian nói với vẻ hài lòng. “Không nghi ngờ gì nó sẽ thu hút sự chú ý.” Anh liếc quanh phòng. “Ta đã thấy Phu nhân Pembroke đang đến.”

Prudence nâng chiếc kính lủng lẳng của mình lên mắt và trông thấy Hester. “Vâng, cô ấy đang đến kìa.” Nàng vẫy tay chào nhiệt tình bạn mình. “Em tự hỏi liệu cô ấy có sắp xếp bất kỳ khách hàng mới nào cho em không. Giờ thì cuộc điều tra của ngài đã hoàn tất, đã đến lúc em khởi động một dự án thú vị khác cho chúng ta rồi.”

“Ta muốn được yên tĩnh trong một thời gian.” Sebastian nheo mắt. “Chết tiệt. Jeremy cũng ở đây.”

“Đâu? Cái kính ngó ngẩn này thật phiền toái quá.” Prudence đưa chiếc kính thời trang lên mắt lần nữa và nhìn qua nó. Jeremy đang bước xuyên qua đám đông đến chỗ họ. Cậu trông háo hức muốn tiến đến chỗ Sebastian. “Em tin là ngài đã trở thành một dạng siêu anh hùng trong mắt em họ mình, cũng như trong mắt Trevor.”

“Ta có thể nghĩ ra cách khác thú vị hơn nhiều để tự mua vui hơn là chơi trò siêu anh hùng với mấy thằng nhóc choai choai.” Sebastian đặt ly sâm banh của anh xuống khi Jeremy tiến đến.

“Buổi tối tốt lành, Phu nhân Angelstone.” Jeremy cúi chào duyên dáng trên tay Prudence.

“Chào buổi tối, Jeremy.” Prudence mỉm cười với cậu.

Jeremy bắn cho Sebastian ánh nhìn rất đàn-ông. “Hy vọng anh đã nghe tin Curling đã rời thành phố chiều nay.”

“Tôi có nghe.”

“Ông ta không nghi ngờ sẽ nhanh chóng lên đường sang lục địa sớm thôi.” Jeremy giật lấy một ly sâm banh trên chiếc khay đang đi ngang qua. “Tôi cho là mình nên thấy hài lòng khi thấy hẳn bị buộc phải rời khỏi đất nước, nhưng tôi vẫn nghĩ hẳn nên phải bị trả giá hơn nhiều cho những gì đã làm.”

“Tin tôi đi, Curling sẽ thấy như địa ngục khi bị trục xuất khỏi nước Anh,” Sebastian nói. “Đặc biệt là khi ông ta nhận ra đồng tài sản mới của mình sẽ bốc hơi nhanh chóng.”

Prudence nhìn anh ngạc nhiên. “Sao nó lại bay hơi? Em nghĩ ngài đã cho phép ông ta giữ lại công ty còn nguyên với điều kiện ông ta rời khỏi đất nước.”

“Đúng vậy.” Sebastian mỉm cười nụ cười lạnh lẽo nhất của mình. “Ông ta sẽ được giữ lại toàn bộ. Nhưng khi tin đồn ông ta đã rời khỏi nước Anh và chỉ còn lại duy nhất một người điều hành là Bloomfield diên khùng, giá trị cổ phiếu sẽ sụt giảm nhanh chóng. Trong vòng vài tháng, chúng sẽ trở thành vô giá trị. Công ty sẽ buộc phải phá sản.”

Jeremy nhìn chằm chằm anh. “Tôi không nhận ra điều đó đấy, thưa ngài. Anh có nghĩ Curling sẽ có thể giữ nổi đồng tài sản của mình không?”

“Không lâu đâu. Tin đồn Bloomfield chịu trách nhiệm chắc chắn sẽ phá hủy sự tự tin của các chủ đầu tư.”

“Tuyệt vời.” Jeremy mỉm cười hài lòng. “Vậy đó là những gì anh đã nghĩ để tiêu diệt ông ta. Rất thông minh, tôi có thể nói vậy Angelstone.”

Prudence mỉm cười tự hào. “Angelstone là một người rất thông minh.”

Sebastian nhướn mày nhìn nàng. “Cảm ơn, em yêu.”

Jeremy cau mày. “Tôi tự hỏi liệu Curling có nhận thức được số phận cuối cùng của ông ta không.”

“Ta hình dung ông ta sẽ hiểu được mức độ sự trừng phạt giáng xuống mình sớm thôi,” Sebastian nói. “Chủ ngân hàng không nghi ngờ gì sẽ sớm thông báo cho ông ta về vận may của mình.”

Jeremy nhìn anh cảnh báo. “Vậy khi đó ngài có nghĩ ông ta sẽ cố gắng quay trở về Anh không?”

“Để đối mặt với hàng loạt các chủ nợ đang tức giận và còn có khả năng ngồi tù vì nợ nần sao?” Sebastian hỏi. “Ta thực tâm nghi ngờ chuyện đó đấy. Nhưng nếu ông ta làm vậy, chúng ta sẽ đối phó với vấn đề này.”

“Vậy là xong.”

“Ta tin là vậy,” Sebastian nói.

Prudence khúc khích. “Em hy vọng hai người nhận thức được những ánh mắt trong phòng.”

Jeremy cười toe toét. “Tôi biết. Mọi người không quen việc trông thấy Angelstone trò chuyện thân thiết với các thành viên trong gia đình mình.Ồ, nhân thể, tôi vừa nhớ ra. Tôi đã nói với Mama là anh đã cứu tôi thoát khỏi bị bắt vì tội giết người.”

Sebastian ghen mắt ngum sâm banh. “Chết tiệt. Ta tin là chú sẽ không kể cho bà ta nghe toàn bộ câu chuyện.”

“Tất nhiên là không.” Jeremy nghiêm túc nói. “Tôi biết bà sẽ nhảy dựng lên nếu tôi kể cho bà

nghe toàn bộ câu chuyện. Tôi chỉ giải thích rằng tất cả mọi người đều biết về mối thù giữa anh và phần còn lại của gia đình và rằng một kẻ giết người đã cố gắng tận dụng thông tin đó để dựng chuyện đổ tội cho tôi.”

“Bạn còn nói gì với bà ta nữa?” Sebastian hỏi lo lắng.

“Chỉ kể anh đã sử dụng quyền lực của mình để chắc chắn chính quyền không để mắt đến tôi nữa.”

“Hừm.”

Prudence trông thấy bóng dáng nhân vật quen thuộc qua đám đông. Nàng nâng ly của mình lên lần nữa. “Nhân tiện nhắc về Dì Fleetwood, bà ấy đang ở đây.”

“Chúa tôi,” Sebastian nói. “Có phải ta có nghĩa vụ phải dành toàn bộ buổi tối nay trong sự bầu bạn của những người thân không?”

“Tôi chắc chắn mẹ chỉ muốn xin lỗi thôi, thưa ngài.” Jeremy đảm bảo với anh.

“Không nghi ngờ gì đó chính xác là những gì bà ấy định làm.” Prudence trấn an Sebastian với ánh nhìn cảnh cáo. “Ít nhất điều ngài có thể làm là tỏ ra tử tế, Angelstone.”

Sebastian mỉm cười dứt khoát. “Nếu Dì Drucilla thực sự nói ra lời xin lỗi, ta sẽ ăn hết cái cà vạt của mình.”

Drucilla dừng lại trước mặt Sebastian. “Anh đây rồi.”

“Vâng, thưa bà, tôi đây. Thì sao?”

“Cư xử cho đàng hoàng,” Prudence rít lên nho nhỏ.

Drucilla lơ nàng đi. Bà ta trừng mắt nhìn Sebastian. “Con trai ta nói với ta rằng anh đã thực hiện trách nhiệm của mình với gia đình trong vấn đề gì đó để nó không trở thành nỗi nhục nhã.”

Sự vui thích xấu xa quen thuộc dâng lên trong mắt Sebastian. “Bà có thể yên tâm, thưa bà, rằng Jeremy không còn bị nguy cơ tiến gần tới một cái giá treo cổ nữa.”

“Ta hy vọng là không. Thằng bé là người nhà Fleetwood cơ mà. Không người nhà Fleetwood nào bị treo cổ kể từ thời Cromwell⁵.” Drucilla với lấy cây quạt của bà ta bằng một cử chỉ tao nhã hết sức. “Jeremy cũng nói với ta rằng anh không phải người đã cố gắng lôi nó vào cái chết của hai người đàn ông kia.”

“Jeremy cũng giải thích điều đó với bà sao?” Sebastian hỏi.

“Phải.”

“Và bà tin nó à, phu nhân?”

Prudence thúc khủy tay vào sườn anh và mỉm cười với Drucilla. “Angelstone đang trêu dì đấy, phu nhân. Như dì biết đấy, ngài ấy có một sự hài hước rất bất thường.”

“Au.” Sebastian xoa xoa tay lên sườn mình. “Ta không thấy buồn cười tí nào đâu, phu nhân,” anh nói qua kẽ răng.

Drucilla bắn cho Prudence ánh nhìn chê trách. “Đúng vậy, trò đó thật không phù hợp chút nào trong phòng khiêu vũ đâu.”

“Tôi đâu chơi,” Prudence lẩm bẩm. Nàng nhận ra ngày càng có nhiều người đứng xúm lại gần hơn.

Prudence có thể cảm nhận thấy sự gia tăng của những lời bàn tán như những con sóng dâng cao quanh mình. Nàng cũng có thể cảm thấy Sebastian thực sự sắp tuôn ra những lời nhận xét châm chọc tiếp theo với dì của anh. Nàng cầu nguyện tới sự giải thoát và nó đã đến dưới hình dáng của Hester.

Có vẻ cũng như tất cả những người khác trong phòng dự đoán về một thảm họa đang lơ mơ hiện ra, Hester đã thực hiện một nỗ lực táo bạo để ngăn chặn nó. Bà bắn cho Prudence ánh mắt lo lắng và sau đó quay sang Drucilla với vẻ ngạc nhiên có chủ ý.

“Ồ, xin chào, Drucilla,” Hester nói. “Không thấy bà đang đứng đó. Tối nay bà thế nào?”

“Tôi khỏe, cảm ơn, Hester. Tôi chỉ đang nói chuyện với Prudence về váy của cô ấy.”

“Đáng yêu mà, phải không?” Hester nói, mừng vì có vẻ như mọi thứ đã được lái sang chủ đề an toàn. “Chiếc váy oải hương đậm sẽ làm dịu những cơn giận nhanh chóng, bà biết đấy.”

“Nó khiến cô ấy trông như cái giẻ-lau,” Drucilla nói. “Và tất cả đồng bèo xếp nếp kia trông thật vô nghĩa trên người cô ta.” Bà ta cau mày nhìn Prudence. “Ta thấy là cô vẫn chưa tìm một thợ may khác.”

Prudence cảm thấy má mình đang bắt đầu hồng lên. Nàng liếc sang Sebastian với vẻ bất lực, nhưng anh trông như có vẻ sẽ không đưa ra bất kỳ sự hỗ trợ nào. “Không, phu nhân, tôi chưa có thời gian. Nhưng tôi định sẽ làm vậy sớm thôi.”

“Thật vô vọng, ta sẽ phải giới thiệu cho cô thợ may của ta,” Drucilla nói đồng dục. “Ta tin là bà ta có thể biết làm gì với cô. Cô có thể cải thiện được.”

Tim Prudence như chìm xuống. Nàng nhận thức sâu sắc được ánh nhìn của Sebastian. Nàng cố gắng để thốt ra những lời lịch sự. “Dì thật tử tế, thưa dì.”

“Ai đó phải nhúng tay vào thôi. Dù sao thì cô cũng là Nữ bá tước Angelstone. Có vẻ như ta sẽ phải tự mình dạy dỗ cô. Có vài điều mà người ta sẽ mong đợi từ vợ một người đứng đầu gia đình.

“Vâng, tất nhiên.” Prudence yếu ớt nói.

“Ta sẽ thu xếp để có một buổi mua sắm với cô trong thời gian sớm nhất.” Drucilla quay gót và bước xuyên qua đám đông.

Hester vỗ quạt của mình với vẻ phấn khích. “Chúa tôi, Prudence, bà ta vừa ghi được một điểm đấy. Giờ thì khi để ý kỹ, ta không chắc màu oải hương và tím violet có thực sự hợp với cháu

thật không.”

“Chính cô là người chọn màu mà,” Prudence nói bất mãn.

“Ừ, ta biết, và chúng là những màu cực kỳ thời trang. Tuy nhiên, ta thấy là chúng ta nên ngả mũ báỉ phục về nhận định của Drucilla.” Hester quan sát bộ trang phục đen trắng thanh lịch của Sebastian. Sau đó bà liếc qua Jeremy, người trông cũng nổi bật không kém. “Người nhà Fleetwood có bản năng tự nhiên trong việc nhận định phong cách. Cháu nên tận dụng lợi thế đó.”

Sebastian mỉm cười ôn tồn với Prudence. “Hoàn toàn chính xác, em yêu. Cứ đặt mình vào bàn tay của dì ta và đừng quan tâm tới chi phí. Không có gì là quá đắt để xem em cùng dì ta đi mua sắm sẽ thế nào.”

Prudence quắc mắt nhìn anh. Anh biết rõ nàng đang phát khiếp với trải nghiệm đó. “Ngài không dám cười nhạo em đâu, Angelstone, hoặc em sẽ làm điều gì đó cực kỳ khủng khiếp, em thề đấy.”

“Tha lỗi cho ta, em yêu.” Đôi mắt Sebastian ánh lên sự vui thích xấu xa. “Nhưng có vẻ như cả một thế giới giải trí hoàn toàn mới đang mở ra trước mắt ta.”

“Thật là, Sebastian.”

“Em chính là người muốn sự hòa thuận trong gia đình còn gì, vợ yêu. À thì, em đã đạt được ước nguyện rồi đấy thôi. Sẽ cực kỳ vui khi thấy em đối phó với mụ phù thủy già đó. Xin lỗi, ý ta là dì Drucilla.”

Jeremy nhăn nhó. “Mẹ có ý tốt mà, Phu nhân Angelstone. Nhưng tôi e là bà có ý chí rất mạnh mẽ về trách nhiệm với gia đình.”

“Tôi chắc chắn bà ấy như vậy,” Prudence nói thiếu não.

“Một khi đã làm vậy, em yêu” Sebastian nói trơn tru. “Cả hai người sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng.” Anh bắt đầu cười.

Prudence trừng mắt nhìn anh. Sebastian chỉ cười lớn hơn nữa. Anh thậm chí còn không ngừng cười khi những người còn lại trong phòng quay sang nhìn chằm chằm.

Prudence nhìn thẳng vào Jeremy. “Chú có phiền nếu khiêu vũ với tôi không, Jeremy? Nếu tôi còn ở lại đây với Angelstone không nghi ngờ gì tôi sẽ làm nhục bản thân bằng cách đá vào chân ngài ấy.”

Sebastian còn cười sáng khoái hơn.

Jeremy liếc nhìn tò mò vào Sebastian. Sau đó, cậu mỉm cười và giơ tay ra một cách thận trọng. “Đó là vinh hạnh của tôi, phu nhân.”

“Cảm ơn chú.”

Chỉ sau khi nàng đã bước ra sàn nhảy với cậu ta thì Prudence mới nhận ra mình vừa vô tình

trao cho cả xã hội thêm thứ gì đó khác để mà ngạc nhiên. Mọi con mắt trong phòng giờ đang hướng về phía nàng.

“Mọi người đang nhìn chăm chăm chúng ta.”

“Chị có thể đổ lỗi cho họ được sao?” Jeremy cười khúc khích khi đứng đưa nàng trong điệu waltz. “Người phụ nữ của Thiên Thần Sa Ngã đang khiêu vũ với một thành viên trong gia đình Fleetwood. Hơn nữa, còn chẳng có dấu hiệu nào cho thấy anh ta đang nổi cơn thịnh nộ và sắp sửa sẵn sàng trả thù tôi. Anh ấy còn đang quá bận rộn với điệu cười của mình trong một trò đùa mà không ai có thể hiểu nổi.”

“Họ sẽ nghĩ Angelstone bị mất trí rồi,” Prudence nói. “Và có lẽ là họ đúng.”

“Tin đồn sẽ lan ra cả xã hội trong sáng mai rằng mối thù nhà Fleetwood đã chấm dứt,” Jeremy trầm ngâm.

“Tôi cho là bị đặt trong tay mẹ chú không phải là cái giá quá cao để trả cho việc kết thúc mối thù này,” Prudence nói, cố gắng để lạc quan.

“Đừng quá chắc chắn về điều đó.”

Prudence vẫn còn kêu ca về chuyến mua sắm sắp tới một giờ sau khi Sebastian hộ tống nàng ra ngoài với màn đêm phủ sương lạnh giá.

“Đó là điều phiền toái nhất đấy, Sebastian. Ở nhà chẳng ai phàn nàn về trang phục của em cả. Với cả thành phố dường như em không có khả năng làm hài lòng bất cứ ai. Và em phải làm gì với tủ quần áo mà em đã đặt vào tay Hester bây giờ, em hỏi ngài đấy?”

“Cho nó đi, ta đoán thế.” Sebastian ra hiệu về phía cỗ xe ngựa của mình. Người đánh xe của Angelstone chẳng thấy đâu giữa một đám xe ngựa đang đứng đầy đường phía trước ngôi nhà lớn.

“Cho ai?”

Miệng Sebastian cong lên. “Cho ai đó hợp với màu tím violet và oải hương.” Anh nắm lấy tay nàng và bắt đầu sốt ruột bước xuống các bậc cầu thang. “Đi nào. Sẽ phải mất đến hai mươi phút trên đường để qua được đám xe cộ này. Chúng ta tốt hơn là nên đi bộ.”

“Được rồi. Em chắc chắn là không muốn ở đây lâu hơn nữa. Đêm nay khá là lạnh.” Ít nhất nàng cũng đang mặc áo choàng tối nay, Prudence nghĩ. Sebastian đã bắt nàng mặc nó.

Thật khó để phân biệt giữa các cỗ xe trong đám sương mù dày đặc. Cỗ xe nhà Angelstone màu đen đang đợi phía cuối hàng xe dài. Người hầu trong trang phục đen và vàng nhà Angelstone xuất hiện mở cửa cho Prudence.

Có thứ gì đó thật khác lạ trong anh. Nàng ngược lên và nhận ra anh không ở gần mình. Trước khi nàng có thể định thần lại, nàng nghe thấy tiếng Sebastian nguyên rủa.

“Kẻ quái –”

Một tiếng ạch cắt ngang lời nguyện rửa của anh. Sebastian rên rỉ. Prudence quay cuồng xung quanh khi nàng cảm thấy anh thả cánh tay mình ra.

“Sebastian.” Theo bản năng nàng với tứ chỗ anh đang gục trên vỉa hè. Nhưng anh quá nặng so với nàng. Nàng quỳ xuống bên cạnh anh. “Lạy Chúa, Sebastian, có chuyện gì vậy?”

Một người đàn ông lơ mờ hiện ra trong sương mù. Khuôn mặt ông ta là một vết mờ nhưng Prudence không mấy khó khăn khi trông thấy ông ta cầm một chiếc dù cui trong tay.

“Không cần phải lo lắng, phu nhân. Ông ta sẽ ổn thôi. Tôi biết mình đang làm gì mà. Giờ thì đi theo tôi. Vào xe. Tôi sẽ mang ông ta vào với bà.”

Prudence bật dậy nhanh chóng, miệng nàng bắt đầu mở ra để hét lên kêu cứu. Một bàn tay nam giới thô lỗ lập tức bịt chặt miệng nàng, bắt nàng im lặng.

“Câm mồm, phu nhân,” người hầu lạ mặt rít lên trong tai nàng.

Prudence bắt đầu đấu tranh. Nàng chiến đấu một cách hoang dại, nhưng cá động tác của nàng bị cản trở bởi tầng tầng lớp lớp váy áo. Tên còn lại nắm lấy mắt cá chân nàng. Nàng nhận ra có đến ba người đàn ông, bao gồm cả người đánh xe.

“Cư xử cho tử tế hoặc điều tồi tệ hơn nhiều sẽ xảy ra với ông ta,” người hầu lẩm bẩm. “Chúng tôi đang vội, bà biết đấy. Không có cả đêm đâu. Tôi và hai người bạn đây đã hứa sẽ đưa các người đến đúng giờ. Sẽ không được trả tiền trừ khi xong việc.”

Prudence liếc tuyệt vọng vào người đánh xe khi nàng bị nhét vào trong.

“Ném chúng vào trong.” Người đánh xe nói với giọng chắc chắn không phải của người đánh xe quen của Sebastian. “Chúng ta không có cả đêm đâu.”

Những kẻ bắt cóc ném Prudence xuống sàn xe. Một tiếng cách sắc nhỏ mà nàng nhận ra đó là âm thanh chiếc kính cầm tay của nàng vừa vỡ tan bên dưới chiếc áo choàng.

Nàng loạng choạng vùng dậy nhưng bị mắc kẹt trong các nếp gấp của quần áo.

“Không việc gì phải bận tâm đến váy áo,” một người nói cộc cằn. Ông ta thò tay vào trong xe và kéo Prudence lên ghế. “Tốt nhất là nên biết tiết kiệm năng lượng của bà. Có vẻ khách hàng của tôi có kế hoạch rất thú vị cho bà đấy.”

Người đàn ông mặc trang phục nhà Angelstone nhét cơ thể mềm oặt của Sebastian vào xe. Sebastian nằm dài úp mặt xuống sàn. Anh không nhúc nhích.

Prudence nhìn chăm chăm vào anh trong nỗi kinh hoàng, cố gắng một cách tuyệt vọng để xem liệu có máu trên đầu hay mắt anh có mở không. Thật khó xác định được. Thậm chí nếu nàng có thể có một cặp kính trong túi xách, nàng cũng không có khả năng để kiểm tra xem Sebastian bị thương nặng đến đâu. Trong xe quá tối.

Kẻ bắt cóc trong trang phục nhà Angelstone nhảy vào xe và ngồi xuống đối diện Prudence. Chỉ

có đủ ánh sáng cho Prudence thấy được khẩu súng lục trong tay hắn.

“Thế, giờ thì liệu có chủ đề vui vẻ nào để trò chuyện giết thời gian trong vài giờ tới không, phu nhân. Chồng bà đang không có tâm trạng để trò chuyện trong một lúc nữa.” Hắn đẩy nhẹ cơ thể Sebastian bằng bàn chân đi boots của mình.

“Đừng có chạm vào ngài ấy,” Prudence nói.

“Đừng lo, ông ta vẫn sẽ trong tình trạng tốt khi tôi đưa ông ấy đến Lâu đài Curling. Đó là thỏa thuận của tôi với ông chủ của mình, bà biết đấy. Cả hai người sẽ được giao đến trong tình trạng tốt.”

Prudence gần như không thể thở nổi. “Các người đang đưa chúng ta đến Lâu đài Curling?”

“Đó là nơi chúng ta đang đến. Đám sương mù chết tiệt này khiến chúng ta bị chậm lại một chút nhưng không nhiều. Jack rất giỏi điều khiển xe ngựa. Tôi nghĩ chúng ta sẽ đến nơi sớm thôi.”

Căn phòng đen như lạnh hơn Prudence nhớ. Bóng tối lạnh lẽo nặng trĩu dường như rất sống động. Nó bắt nguồn từ những viên đá xây tường lớn chứ không phải từ không khí đêm bên ngoài những bức tường lâu đài. Cũng giống như lớp sương mù, nó bao phủ toàn bộ căn phòng.

Prudence quay đầu lại. Những kẻ bắt cóc nàng và Sebastian vừa ở đây vài phút trước đã để lại cho nàng một ngọn nến nhỏ trên bàn. Ngọn lửa chẳng thể xua được chút nào bóng tối ngọt ngào đang lấp kín xung quanh.

Nàng nằm thật yên trên giường, lắng nghe âm thanh xa dần của những đôi boots trong hành lang. Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua nàng. Những kẻ bắt cóc đã đi. Nàng ngồi dậy một cách cứng nhắc. Chân và tay vẫn đang bị trói, nhưng ít nhất những kẻ bắt cóc cũng không bịt miệng nàng. Không phải giờ nàng đang định la hét nữa, nàng nghĩ. Điều cuối cùng nàng muốn lúc này là thu hút sự chú ý của những kẻ kia.

Tiếng dây xích lách cách va vào đá. Prudence ngẩng đầu lên thật nhanh và chăm chú nhìn vào bóng tối. “Sebastian? Ngài tỉnh rồi sao?”

“Khốn kiếp.”

Âm thanh cẩu kính trong giọng anh khiến tinh thần nàng phấn chấn hẳn mà không điều gì khác có thể làm được. “Chúng xích ngài vào tường.”

“Ta có thấy.” Tiếng lách cách của xích lại va vào đá lần nữa, như thể Sebastian đang cố giật nó ra một cách yên lặng. “Em ổn cả chứ?”

“Vâng.” Prudence cố gắng để ngồi dậy trên mép giường. “Thế còn ngài?”

“Ta thấy như mình vừa bắn cả trăm viên đạn ở Witt vậy, nhưng khác hơn là có vẻ như ta vừa bị trúng một viên.”

“Ngài đã bất tỉnh một lúc lâu. Em đã rất lo lắng cho ngài.”

“Ta không bất tỉnh, chỉ bị choáng thôi.” Sebastian giờ đang có vẻ cực kỳ giận dữ. “Lúc ấy có vẻ ta sẽ không thể di chuyển trong một lúc, ít nhất là không thể đủ nhanh để tóm lấy khẩu súng khỏi tay gã đánh xe. Ta quyết định sẽ chờ đến lúc thích hợp.”

“Chúng ta đang ở Lâu đài Curling,” Prudence giải thích.

“Tin hay không chứ ta đã tự mình đoán ra được rồi.”

Prudence cau mày. “Không cần phải châm biếm thế. Em chỉ đang cố giúp ngài định hướng thôi.”

“Xin lỗi, Phu nhân. Ta không phải đang trong tâm trạng tốt.” Dây xích lại rung lên lần nữa. “Chết tiệt.”

“Có vấn đề gì vậy?” Prudence hỏi.

“Có vấn đề gì sao? Toàn bộ chuyện này đã là vấn đề ngay từ đầu. Khốn kiếp.”

“Ý em là bây giờ có vấn đề gì không? Prudence kiên nhẫn nói. “Sao ngài lại nguyên rửa thế?”

“Bởi vì ta không thể với lên được cái ổ khóa phía trên đồng xích này. Ta cần cao thêm vài inch nữa.”

Prudence rạng rỡ hoản. “Ngài đang cố gắng mở khóa sao?”

“Ừ.” Sợi xích rung nhẹ. “Khốn kiếp.”

“Em có thể làm được gì không?”

“Xem cái bô ta thấy ban nãy dưới gầm giường còn không,” Sebastian nói.

“Bô á? Ngài không nghĩ mình có thể kiểm chế thêm chút nữa sao? Chúng ta đang hơi vội, Sebastian ạ.”

“Ta cần cái bô chết tiệt đó để đứng lên với tới cái ổ khóa,” Sebastian nói qua kẽ răng. “Nếu em thấy nó, thì thử kê nó ở đây.”

“Ồ, vâng, tất nhiên ạ.”

Prudence bắt màn tuột xuống giường. Không thể dùng tay hay chân vì đang bị trói để cử động được, nàng hạ cánh với một tiếng ục bằg đầu gối. “Au.”

“Nhanh lên.”

Nàng cúi xuống và nhìn xuống dưới giường. Nét mờ tối của chiếc bô rất khó thấy trong bóng tối. “Có.”

“Mang nó ra đây,” Sebastian ra lệnh.

Nói thì dễ hơn làm, Prudence nghĩ. Nhưng không được phàn nàn về nhiệm vụ khó khăn trước mắt. Nàng thấy khó chịu rằng mạng sống của họ rất có thể đang phụ thuộc vào việc nàng có lôi được cái bô bên dưới giường ra không.

Nàng nằm xoài xuống đất và chui xuống gầm giường. Phải đến lần thứ ba nàng mới với được cái xô bằng mắt cá chân bị trói của mình.

“Lấy được rồi,” nàng thì thầm.

“Mang nó ra đây.”

“Em đang cố.”

Prudence cố thêm ba lần khác trước khi cuối cùng nàng cũng lặn người nằm ngửa và dùng chân để đẩy cái xô ra.

“Em thấy mình giống một con sâu.” Nàng nhích cái xô trên sàn đá lạnh lẽo.

Quá trình này dường như là vô tận. Nàng đang toát mồ hôi mặc cái lạnh khủng khiếp ở đây. Nàng nghe thấy tiếng váy lụa của mình sột soạt trên sàn đá.

“Gần thêm chút nữa, Prue,” Sebastian nói khẽ. “Gần đến rồi.”

“Nàng lách người về phía trước và đẩy cái xô thêm vài inch nữa.

“Ta lấy được rồi,” Sebastian nói với giọng chiến thắng khẽ. Anh móc chiếc xô bằng mũi đôi giày và kéo nó lại.

Prudence ngồi dậy và quan sát Sebastian lật úp chiếc xô lại. Nàng nheo mắt, cố định hình xem anh đã làm gì.

“Đúng rồi, tình yêu,” Sebastian nói khẽ. “Cho ta những gì ta muốn. Mở ra cho ta, em ngọt ngào. Để ta vào. Hoàn toàn.” Có tiếng lách khẽ. “Đúng rồi. A, đúng rồi. Tuyệt vời.”

“Ngài mở được chưa?” Prudence hỏi.

“Một bên. Còn một bên nữa.”

Ổ khóa thứ hai mở nhanh hơn nhiều. Sebastian được thả tự do ngay lập tức.

Anh bước xuống khỏi chiếc xô và nhanh chóng cởi dây trói cho Prudence. Nàng nhận ra mình không còn cảm giác trên hai cánh tay nữa.

Và rồi cảm giác bắt đầu trở lại.

Prudence cắn môi ngăn lại tiếng thét khi cảm giác râm ran đau rát tràn qua cánh tay. Nàng nhét một vật áo choàng vào miệng và cắn chặt.

“Lạy Chúa. Ta không nhận ra.” Sebastian bắt đầu chà sát nhanh chóng hai tay nàng. “Khoan đã, Prue. Em sẽ có lại cảm giác nhanh thôi. Em có cảm thấy bản tay ta không?”

Nàng gật đầu, chưa dám thả miếng vải ra. Nàng vẫn thấy mình sắp sửa hét lên.

“Tốt.” Sebastian nhẹ nhõm nói, “Thế có nghĩa là chúng không trói em quá chặt. Em sẽ ổn thôi.”

Prudence không hoàn toàn chắc chắn điều đó. Nhưng sau một lúc, nàng không còn lo mình sẽ

thét lên nếu di chuyển tay nữa. Nàng để Sebastian kéo mình đứng dậy.

“Chúa ơi.” Nàng thì thầm.

“Chúng ta ra khỏi đây đã,” Sebastia nói. “Chúng ta không thể đợi lâu hơn được.”

“Em biết.” Prudence hít sâu một hơi. Nàng nhìn xuống chiếc kính vỡ của mình đang lủng lảng cuối chiếc ruy băng thời trang. Nó vô dụng rồi. Tuy nhiên, chiếc túi đính cườm nhỏ của nàng vẫn đang treo ở cổ tay. Nàng mở nó ra và phát hiện ra cặp kính vẫn an toàn bên trong. Gọng kính bị uốn cong, nhưng mắt kính không bị hư hỏng gì. Nàng vội vã đeo nó lên sống mũi.

“Em sẵn sàng rồi,” nàng tuyên bố.

“Em là một phụ nữ tuyệt vời, em yêu.” Sebastian nắm lấy tay nàng và kéo nàng về phía cửa.

Prudence nghe tiếng bước chân trong hành lang cùng lúc với Sebastian.

“Khốn kiếp, chết tiệt.” Anh dừng lại. “Chẳng có cái quái gì suôn sẻ trong tối nay được sao?”

Prudence cảm thấy ngón tay anh đang siết lại quanh cổ tay nàng. Anh giật nàng về phía bức tường xa khỏi cánh cửa.

“Đừng di chuyển,” anh thì thầm.

Nàng ép chặt người lên các phiến đá. Sebastian sải bước nhanh qua căn phòng và cầm chiếc xô lên. Sau đó anh bước đến chỗ bức tường bên cạnh nàng.

Cánh cửa mở ra. Một người đàn ông bị trói hai tay sau lưng vấp vấp vào phòng. Anh ta có vẻ bị đẩy từ phía sau khiến đầu óc quay cuồng. Anh bị mất thăng bằng và ngã.

Ánh nến chập chờn trên mặt Garrick Sutton. Mắt anh gặp mắt Prudence trong bóng tối.

Trước khi nàng kịp phản ứng, một trong những kẻ bắt cóc nàng và Sebastian bước vào phòng. Hắn đang cầm khẩu súng lục trong tay.

“À, giờ thì xong,” hắn tuyên bố với vẻ hài lòng. “Mọi chuyện đã hoàn thành, tao có thể nói vậy.”

Và rồi ánh mắt hắn đáp xuống cái giường trống trơn. Prudence trông thấy mắt hắn bắt đầu lờn ra khi hắn liếc nhìn chiếc xích đang lủng lảng. “Cái gì? Chúng đã trốn thoát.”

Hắn mở miệng để hét lên báo động.

Sebastian bước một bước xa khỏi tường và đập chiếc xô vào đầu hắn. Khẩu súng rơi xuống gầm giường.

Hắn gục xuống sàn nhà mà không kịp rên rỉ. Hắn đã bất động.

Sebastian nhìn xuống Garrick. “Đây chắc chắn là vấn đề phức tạp.”

“Xin lỗi,” Garrick nói buồn bã. “Chúng đã đợi tôi sẵn khi tôi rời câu lạc bộ.”

“Cởi trói cho cậu ấy,” Sebastian nói với Prudence. “Ta sẽ đi lấy khẩu súng. Với diễn biến thế

này, chúng ta chắc chắn cần nó.”

Nhưng trước khi Prudence có thể di chuyển, cánh cửa tủ đồ bật mở tung. Đức ngài Curling đứng đó, một khẩu súng lục nằm trong tay. Phía sau ông ta là một cầu thang tối đen. Prudence muộn màng nhớ lại khám phá của Sebastian trong chiếc tủ. Giờ thì nàng biết thứ gì được giấu phía sau nó.

“Không di chuyển thêm một inch nào nữa, Angelstone.” Curling bước xuống khỏi tủ. “Hoặc tôi sẽ găm một viên đạn vào vợ ngài.”

Sebastian đứng đóng băng. “Chuyện này đi đủ xa rồi, Curling.”

“Không hẳn,” Curling ra hiệu cho Prudence. “Đến đây nào, em yêu.”

Prudence không di chuyển.

Mắt Curling nheo lại. “Tôi nói, đến gần đây. Nếu không, tôi có thể đổi ý và găm viên đạn đầu tiên và Thiên Thần Sa Ngã quý báu của cô đấy.”

Prudence miễn cưỡng bước về phía trước. Ngay khi nàng trong tầm tay, Curling đưa một cánh tay quấn quanh cổ họng nàng và kéo nàng áp vào hắn sử dụng nàng như một lá chắn.

“Giờ thì,” Curling nói. “Tốt hơn rồi đấy.”

CHƯƠNG 20

Sebastian chiến đấu để kiểm soát bản thân. Sự thôi thúc ném vào Curling cơn thịnh nộ gần như đang áp đảo. Trông thấy Prudence bị bắt làm con tin đã giáng một cú sốc sâu sắc hoang dã qua anh. Anh biết nếu để cảm xúc chi phối sẽ chỉ gây ra cái chết nếu anh không làm chủ được nó.

“Ông đang hy vọng đạt được điều gì ở đây, Curling?” Sebastian buộc mình phải sử dụng tông giọng buồn chán mà anh đã tự mình hoàn thiện rất tốt.

Nụ cười của Curling mờ nhạt với vẻ đe dọa. “Anh biết ta định làm gì mà. Anh có thực sự nghĩ ta sẽ để anh đuổi ta ra khỏi nước Anh và hủy hoại khối tài sản của ta không?”

“Tài sản của ông sao?”

“Đừng có giải vờ không hiểu. Anh biết rõ ta đang nói về thứ gì.” Tay Curling siết lại quanh cổ họng Prudence. “Ta không phải kẻ ngốc. Ta biết chuyện gì sẽ xảy ra cho công việc kinh doanh nếu ta rời khỏi nước Anh. Các nhà đầu tư sẽ cho rằng Bloomfield điên rồ là người nắm trọng trách. Sẽ có khủng hoảng. Công ty sẽ phá sản trong chớp mắt nếu ta không nắm quyền lãnh đạo.”

Sebastian nhún vai. “Cũng có khả năng, tôi nghĩ vậy.”

“Khốn kiếp. Anh biết chính xác những gì mình đã dự đoán,” Curling gầm gừ. “Anh thực sự nghĩ ta sẽ bỏ qua chuyện đó sao? Ta đã cẩn thận vạch ra mọi kế hoạch và ta sẽ không để anh phá

hồng chúng.”

Garrick cựa quậy trên sàn. “Tất cả đều là lỗi của tôi, phải không?”

Curling không buồn liếc nhìn anh ta. Ông ta giữ ánh mắt nhìn thẳng Sebastian. “Ta cần thông tin về Angelstone, anh thấy đấy. Mọi người đều nói về chuyện anh ta ghét gia đình Fleetwood biết bao, nhưng ta không dám chắc lòng hận thù đó sâu sắc đến đâu.”

“Ý ông là ông không biết liệu tôi có sử dụng quyền lực của mình để bảo vệ em họ mình hay vạch mặt cậu ta là kẻ giết người?” Sebastian hỏi.

“Chính xác,” Curling nói. “Tôi không bao giờ có thể hiểu nổi tại sao, nếu anh ghét những người thân của mình đến vậy, anh nên sử dụng quyền lực của mình để đè bẹp họ.”

“Ngài không hiểu,” Prudence nói bằng giọng khuyên nhủ, “bởi vì ngài biết đấy nếu ngài từng ở vị trí của Angelstone, ngài sẽ không đành lòng nghiền nát gia đình mình.”

“Chính xác.” Đôi mắt Curling vẫn ghim chặt Sebastian. “Tôi cần biết thêm về động cơ của Angelstone và phản ứng của anh ta sẽ thế nào nếu tôi tiếp tục sử dụng Jeremy Fleetwood trong kế hoạch của mình.”

“Vậy là ông đã chuốc say tôi để moi thông tin,” Garrick nói với giọng ghê tởm.

“Chuyện đó cũng chẳng mấy khó khăn,” Curling nói. “Và cực kỳ hữu ích. Anh đã đảm bảo với tôi rằng Angelstone sẽ vô cùng hạnh phúc nếu được thấy bất kỳ người thân nào của mình bị thối rữa và rằng anh ta có thể thấy nó thú vị đến mức nào để xem ai đó bị buộc tội giết người. Anh là miếng mồi ngon lành béo bở.”

Garrick nguyên rủa trong tuyệt vọng. “Tôi đã kể cho ông về sở thích của cậu ấy, phải không?”

“Đúng vậy,” Curling mỉm cười chậm rãi. “Anh kể cho ta tất cả về sở thích nho nhỏ thú vị của Angelstone, bao gồm cả tên gã liên lạc của anh ta ở Bow Street.”

“Khốn kiếp.” Garrick liếc nhìn Sebastian. “Tôi không nhớ gì cả, Angelstone. Thề có Chúa, tôi không nhớ. Tôi đã uống quá nhiều hôm đó. Có rất nhiều điều tôi không thể nhớ ngày hôm đó.”

“Tôi biết.” Sebastian không rời mắt khỏi Curling. “Giờ thì nó không phải vấn đề.”

“Ta đã thay đổi kế hoạch cho phù hợp,” Curling nói. “Ta quyết định rằng lý tưởng nhất là Angelstone sẽ trực tiếp điều tra. Anh ta nhất định sẽ nhận ra các bằng chứng mà ta dự định sẽ sử dụng để lôi em họ anh ta vào chuyện này.”

“Một bước đề phòng thú vị,” Sebastian nói nhẹ nhàng. “Bow Street có thể sẽ bỏ qua bằng chứng tìm thấy được tại hiện trường phạm tội, hoặc không thể xác định được chúng. Tôi giả thiết rằng ông cũng chính là người để lại lời nhắn trong xe ngựa của tôi vào cái đêm Oxenham chết?”

“Tất nhiên.” Curling cau mày. “Tôi muốn anh là người đầu tiên đến hiện trường để tìm thấy bằng chứng chống lại em họ mình. Tôi vô cùng cần cậu Fleetwood trẻ tuổi đó, anh biết đấy.”

“Bởi vì ông biết ông không thể giết ba cộng sự của mình và nắm quyền kiểm soát hoàn toàn công ty mà không gây sự chú ý mình là kẻ tình nghi,” Sebastian nói. “Một cái chết, có lẽ là hai, có thể chấp nhận được là tai nạn. Nhưng ba cái chết sẽ rất khó giải thích, đặc biệt là khi ông là người được lợi rành rành. Ông cần tạo ra ai đó khác có động cơ giết cả ba người kia.”

“Em họ anh là hoàn hảo nhất,” Curling nói. “Cậu ấy có động cơ mà chỉ mình ta biết nhưng cậu ta sẽ không thể phủ nhận nó trong một phiên tòa. Ta đã lên kế hoạch tiết lộ tất cả về cái chết của Lillian, anh thấy đấy. Sau tất cả, ta chẳng có gì phải che giấu cả. Đứa con gái ngu ngốc đó đã nhảy ra ngoài cửa sổ khi ta và bạn ta chỉ đang có chút vui vẻ với cô ta.”

“Và ông sẽ đứng ra làm chứng rằng em họ tôi, người đang yêu cô ấy, đã khám phá ra vụ việc quanh cái chết của cô ấy những năm sau đó, đổ lỗi cho The Princes of Virtue và lập ra kế hoạch trả thù,” Sebastian nói.

“Chính xác.” Curling nhún vai. “Sẽ giống như định mệnh khi tôi là người cuối cùng, nhưng may mắn thay, cậu ta đã bị bắt giam kịp thời.”

“Và để cho chắc chắn chú ấy sẽ bị phán có tội, ngài đã để những bằng chứng lại hiện trường các vụ giết người có thể buộc tội chú ấy,” Prudence kết luận, sự khinh miệt nhỏ giọt trong từng lời nói. “Ngài Curling, ngài thật ngu ngốc. Ngài thực sự nghĩ ngài có thể sử dụng Angelstone giúp ngài thực hiện điều đó sao?”

“Có vẻ như đó là giả định hợp lý.”

“Ha.” Prudence bật ra một hơi khinh miệt. “Ngài chẳng biết gì về chồng tôi hết.”

Hàm Curling siết lại. “Từ những gì ta đã nói và từ những tin đồn rằng anh ta luôn là người cứng rắn, ta đã giả định Angelstone sẽ cực kỳ vui mừng sử dụng các bằng chứng chống lại em họ mình.”

Lông mày Prudence nhíu lại thành đường thẳng băng trên kính. “Ngài đã thực sự nhầm về tính cách của chồng tôi, đúng không?”

Sebastian thấy cánh tay Curling siết chặt hơn nữa quanh cổ Prudence. “À, Prue –”

“Angelstone biết bốn phận của mình với gia đình và ngài ấy đã làm thế,” Prudence nói tiếp, không hề nản chí.

“Im mồm,” Curling ra lệnh. “Cô đang bắt đầu làm phiền tôi đấy, Phu nhân Angelstone.” Ông ta cảnh cáo bằng cách siết chặt tay trên cổ nàng.

Sebastian nhăn mặt.

“Ngài đã sai về Angelstone,” Prudence the thế. “ Mọi người đều sai về Angelstone.”

Sebastian bắt đầu lo lắng rằng Curling sẽ mất bình tĩnh và tình cờ siết cổ Prudence đến chết. “Đủ rồi, Prue.”

Nàng chớp mắt nhìn anh. Có thứ gì đó nàng trông thấy trên gương mặt anh khiến nàng im lặng.

Sebastian nhún mày. “Tôi tò mò về một chuyện này, Curling. Làm cách nào ngài biết được em họ tôi có cảm tình với Lillian?”

“Ta đã biết ngay từ đầu.” Curling khúc khích. “Chú Lillian đã nói với ta rằng cậu Fleetwood đã tưởng tượng rằng mình yêu cô ta. Nhưng ông già đó là kẻ thực dụng. Ông ta biết rõ nhà Fleetwood sẽ không bao giờ cho phép người thừa kế quý giá kết hôn với một cô gái trong quán rượu, vậy nên thay vì đó ông ta bán cô ta cho ta.”

“Ông đã làm gì sau khi cô ấy chết?” Sebastian hỏi.

Curling nhún vai. “Ta nói với chú của cô ta rằng cô ta bị chết đuối và tất nhiên đã bồi thường mất mát cho ông ta. Ta đã đưa ông ta đủ tiền để đảm bảo rằng nếu có bất kỳ câu hỏi nào thì ông ta cũng sẽ giữ nó cho riêng mình.”

Sebastian khoanh tay và dựa vào cột giường sắt. “Ông sẽ không thể thoát đêm nay nếu cả ba chúng tôi cùng biến mất mà không có bất kỳ nghi vấn nào.”

“Ngược lại,” Curling nói khẽ. “Ta nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ độc đáo. Ta sẽ nói với mọi người rằng trong bữa tiệc cuối tuần nho nhỏ ở đây, anh phát hiện ra cô dâu mới của mình đang trong vòng tay bạn thân nhất.”

“Sao ông dám,” Prudence hỗn hển vì sự xúc phạm. “Tôi sẽ không bao giờ phản bội Angelstone.”

“Tôi tin là mình hiểu rồi, Curling.” Sebastian nói lạnh lùng.

“Nó đủ đơn giản.” Curling trông thích thú. “Anh sẽ bắn cả vợ mình và bạn thân nhất. Khi ta đến nơi, với khẩu súng trong tay, để xem có chuyện gì đang xảy ra, anh tấn công ta. Ta buộc phải bắn anh đến chết để tự vệ. Một kết thúc thích đáng cho Thiên Thần Sa Ngã.”

“Nó sẽ không bao giờ thành công,” Garrick nói nhanh.

“Nó sẽ thành công.” Curling chĩa súng vào Sebastian. “Giờ thì, tôi e là ngài sẽ phải chết trước tiên, Angelstone, bởi vì ngài nguy hiểm nhất. Sutton sẽ là người kế tiếp.”

Sebastian chuẩn bị tinh thần. Anh sẽ phải nhìn thẳng Curling và hy vọng hắn bắn trượt. Nếu may mắn, viên đạn sẽ không đánh gục anh ngay lập tức. Tất cả những gì anh phải làm, Sebastian nghĩ, là đứng vững đủ lâu để tóm được Curling.

“Tên khốn kiếp,” Prudence hét lên. Nàng nắm chặt lấy vết tích còn lại của chiếc kính đã vỡ. “Không được bắn Sebastian.”

Curling mỉm cười. “Bà sẽ vui hơn khi biết ta phải trì hoãn việc giết bà cho đến khi bình minh, Phu nhân Angelstone. Bà thấy đấy, ta rất tò mò muốn biết loại phụ nữ nào có thể khiến Thiên Thần Sa Ngã thích thú trên giường. Đêm nay ta sẽ tìm ra.”

Sebastian thấy Prudence giơ tay về phía cánh tay Curling đang quấn quanh cổ nàng. Anh nhận ra nàng định làm gì.

Prudence cào tay Curling bằng cạnh lởm chởm của chiếc kính đã từng là chiếc mắt kính thời trang của nàng.

Curling hét lên. Ông ta theo bản năng thả Prudence ra và nắm lấy cánh tay mình. Máu trào ra giữa các ngón tay. “Con chó cái.”

Prudence lao khỏi tầm tay ông ta.

Curling đứng đưa khẩu súng về phía Sebastian, nhưng đã quá muộn.

Sebastian đã di chuyển.

Curling cố gắng nâng khẩu súng lên, nhưng không có cơ hội. Sebastian đã đá chân lên tước vũ khí khỏi tay Curling.

Anh di chuyển rất nhanh. Anh đâm vào hàm Curling. Cú đâm khiến Curling lao đảo lùi lại đập vào cửa sổ. Nó hằn rất mạnh bởi cánh cửa bật mở tung.

Gió rít lên tràn vào phòng. Cây nến bùng lên và tắt hẳn, khiến căn phòng chìm trong bóng tối hoàn toàn. Cửa sổ rung lên trên bản lề.

Sebastian bắt đầu chạy về phía trước. Giờ chỉ còn đủ ánh sáng để phân biệt hình dáng mờ mờ của Curling đang gục xuống bên cửa sổ. Gió gào thét trong phòng.

“Không,” Prudence hét lên át tiếng gió gầm. “Sebastian, chờ đã. Tránh xa ông ta ra.”

Có sự gấp gáp choáng váng trong giọng nàng khiến Sebastian dừng. Anh liếc nhanh qua vai. Chỉ vừa đủ nhận thấy vẻ nhợt nhạt trên mặt nàng. Anh nhận ra nàng đang nhìn chằm chằm qua vai anh.

Curling hét lên. Đó là tiếng rít lên của nỗi sợ hãi.

“Chúa ơi,” Garrick thì thầm.

Sebastian quay xung quanh. Curling vẫn la hét.

“Tránh xa ta ra,” Curling hét lên. Nhưng ông ta đang không hề nói chuyện với Sebastian. Ông ta đang nhìn về phía chiếc giường, hai tay giơ ra trước mặt như thể ông ta đang trốn tránh bất kỳ thứ gì trông thấy ở đó. “Không, tránh xa ta ra. Tránh xa ta ra.”

Bị nỗi sợ hãi làm say mê. Sebastian quan sát hình dạng mờ tối của Curling điên cuồng đang ép sát vào gờ cửa sổ.

“Là cô,” Curling hỗn hển. Ông ta leo lên cửa sổ và đứng lên bệ cửa. “Là cô, phải không? Không, đừng chạm vào ta. Ta không định dồn cô đến cái chết. Cô không thấy sao? Chính cô đã tự chọn nhảy khỏi đó. Cô không cần làm vậy. Ta chỉ muốn chút vui vẻ mà thôi. Cô chỉ là một cô gái trong quán rượu... Đừng chạm vào ta.”

Curling rít lên và lùi lại khỏi thứ gì đó chỉ duy nhất mình ông ta trông thấy. Ông ta bật người khỏi cửa sổ và rơi và bóng tối hun hút đang chờ đợi.

Tiếng hét của ông ta xuyên qua màn đêm dường như vô tận.

Sau đó là sự im lặng, im lặng tuyệt đối. Ngay cả cơn gió đã nổi lên cũng đột ngột dừng lại. Bên

ngoài cửa sổ lớp sương mù trùm lên bao phủ như tấm vải liệm quanh lâu đài Curling.

Sebastian nhận ra không một ai, kể cả anh di chuyển. Anh hít sâu một hơi và lắc đầu khỏi cơn tê liệt đã kìm giữ mình. Anh quay lại và bước nhanh ngang căn phòng. Anh dò dẫm ngọn nến. Phải đến lần thứ ba anh mới thắp được nó lên.

Khi ngọn lửa cuối cùng cũng chập chờn sáng lên mạnh mẽ và ổn định. Sebastian quay về phía Prudence, hy vọng trông thấy sự choáng váng trong mắt nàng. Nàng đang đứng giữa phòng, lông mày nhíu lại trong vẻ suy tư. Nàng trông không giống một phụ nữ vừa trông thấy một con ma.

“Ngài có thấy không, Sebastian, trong này không còn lạnh như trước đó nữa?” Nàng hỏi.

Anh nhìn chăm chăm nàng. “Có,” anh nghe thấy giọng mình rất khẽ. “Giờ thì nó ấm hơn nhiều rồi.”

Garrick đấu tranh để ngồi dậy và nhăn mặt đau đớn. Anh liếc nhìn người đàn ông đang nằm trên sàn nhà. “Có ba kẻ bắt cóc. Tất cả đều là m ấy tên trộm đêm. Hai tên đã quay lại London sau khi được trả tiền.”

Sebastian nhặt khẩu súng lên. “Vậy thì chúng sẽ không phải vấn đề của chúng ta đêm nay.” Anh bước đến bên cửa sổ và nhìn xuống. Sương mù tan đi chút ít cho anh thoáng thấy đôi boot của Curling nằm trên tảng đá dưới chân tháp.

“Chúng ta sẽ phải đánh thức thẩm phán dậy,” Garrick nói.

“Ai sẽ nói với ông ta về hồn ma Lillian đây?” Prudence hỏi.

“Ta nghĩ chúng ta sẽ gạt hồn ma ra khỏi chuyện này,” Sebastian nói “Ta chưa bao giờ trông thấy cô ấy. Và hai người cũng không.”

“Không,” Garrick nói nhẹ nhõm. “Tôi chưa bao giờ trông thấy bất kỳ thứ gì trông giống một hồn ma cả.”

“Em không chắc nữa,” Prudence nói. Có ánh nhìn suy đoán sáng lên trong mắt nàng. “Em tin là mình vừa chứng kiến bằng chứng quan trọng của hiện tượng quang phổ.”

“Ta tin là em đang nhầm lẫn rồi, em yêu,” Sebastian nói. “Đây là vụ điều tra của ta và ta là người sẽ nói chuyện với quan tòa. Và ta không thấy con ma nào cả.”

Lông mày Prudence nhướn lên. “Như ngài muốn, thưa ngài. Tuy vậy, em không thể không nói thêm là lời nguyện mà Lillian nguyện rửa The Princes of Virtue đã trở thành sự thật. Cả bốn người bọn họ đều bị hủy hoại, theo cách này hay cách khác. Ngay cả Bloomfield cũng phải trả giá cho những gì ông ta đã làm với cô ấy.

Sebastian bắt đầu định tranh luận và rồi nghĩ tốt hơn là không nên. Không thể phủ nhận rằng dù cách này hay cách khác, Lillian cũng đã được báo thù.

Đã gần ba giờ sáng khi lời giải trình được thảo luận xong với thẩm phán địa phương. Ông Lewell là một người đàn ông to lớn và chẳng mấy mặn mà với nhiệm vụ của bản thân. Ông ta

trông có vẻ vô cùng kinh hãi khi phải đối mặt với một bá tước. Ông ta hỏi rất ít, điều đó thật thuận tiện vì Sebastian cũng đã quyết định thay đổi một vài sự kiện cho phù hợp với mục đích riêng của bản thân.

Cũng như anh giải thích cho Prudence và Garrick rằng không có lý do gì để kéo Jeremy vào chuyện này bây giờ. Và không cách nào chứng minh cái chết của Ringcross và Oxenham là bất cứ điều gì khác hơn là một vụ tai nạn và một vụ tự sát.

“Vây là Curling tự sát.” Lewell lắc đầu khi Sebastian kết thúc câu chuyện. “À, ông ta là một người kỳ lạ. Cũng có một vài tin đồn xoay quanh lâu đài đó một thời gian rồi.”

“Thật sao?” Sebastian nói lịch sự.

“Vâng. Rất nhiều lời đồn thổi, ngài biết đấy; tuy nhiên, có một nghi vấn. Đó là một cô gái trẻ đã bị mất tích vài năm trước. Một số người cho rằng Curling và bạn bè ông ta đã...” Lewell để câu chuyện lơ lửng trong không khí. “À, giờ thì chuyện đó không còn quan trọng nữa. Ông ta đã chết.”

“Chắc chắn vậy,” Sebastian nói.

Lewell gật đầu nhanh gọn. “Tôi rất tiếc phải nói với ngài rằng ông ta sẽ không bao giờ được nhớ đến ở vùng này đâu.”

“Vì những chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong lâu đài sao?” Sebastian hỏi.

“Không hẳn.” Lewell thừa nhận. “Curling, tôi e là, có thói quen đưa những người bạn ưa thích của ông ta từ London về đây bất kỳ khi nào có cơ hội. Thật không may cho các cửa hàng địa phương, ông ta cũng mang theo hết nhu yếu phẩm theo cùng. Tuyên bố rằng hàng hóa quanh đây chất lượng không tốt. Chưa bao giờ bỏ ra quá một xu ở đây.”

“Tôi hiểu,” Sebastian mỉm cười.

Khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Garrick chọn nghỉ qua đêm trong quán trọ gần đó. “Đầu tôi đang quá đau để có thể di chuyển trên xe ngựa. Tôi sẽ thu xếp để quay lại thành phố trong ngày mai. Còn hai người thì sao?”

Prudence ngáp dài. “Tôi có thể ngủ ngay tại chỗ bây giờ.”

Sebastian nhìn nàng. Anh muốn đưa nàng về nhà, nơi anh biết nàng sẽ được an toàn. Anh muốn đưa nàng vào giường, nơi anh có thể ôm nàng thật gần mà không gì, thậm chí một bóng ma, có thể mang nàng đi xa. Anh muốn bảo vệ nàng, che chở nàng, giữ nàng bên cạnh tim anh trong suốt phần đời còn lại.

“Em có thể ngủ trong xe ngựa trên đường về nhà,” anh khẽ nói.

“Tất nhiên, thưa ngài,” nàng nói đều đều.

Không mất nhiều thời gian để Sebastian thu xếp. Nửa giờ sau, anh và Prudence đã trên đường trở lại London trong một cỗ xe thuê.

“Em tin là sương mù đang bắt đầu tan dần.” Prudence ngáp tể nhí lần nữa và điều chỉnh tấm chăn phủ trên đầu gối mình. “Chúng ta nên nghỉ ngơi chút đi, Sebastian.”

Sebsatian vòng tay quanh người nàng và kéo nàng áp vào anh. Anh nhìn chăm chăm vào màn đêm. “Chúng ta sẽ có mặt ở nhà lúc bình minh.”

“Có thể. Toàn bộ chuyện này vừa khủng khiếp vừa thú vị, nhưng em thề là em không thể mở mắt thêm một phút nào nữa.” Prudence nép mình vào đường cong nơi cánh tay anh.

“Prue?”

“Ừm?” Giọng nàng khàn khàn ngái ngủ.

“Ta ước mình có thể giới thiệu em với cha mẹ ta. Họ sẽ rất thích em.”

“Em ước ngài có thể gặp cha mẹ em,” nàng thì thầm. “Họ sẽ vô cùng hài lòng với một người con rể như ngài.”

Sebastian vận lộn để tìm ra những gì mình muốn nói. Anh thăm dò thận trọng trong chính mình, thử nghiệm những nơi sâu xa, bí ẩn đã lạnh lẽo quá lâu bên trong bản thân.

Lớp băng chắc chắn đã biến mất, anh nhận ra, nhưng anh vẫn băn khoăn về việc nó từng ở đó quá gần. Nó giống như cố gắng nhìn xuyên qua lớp sương mù bên ngoài xe. Anh không chắc mình sẽ khám phá ra điều gì. Nỗi sợ hãi khi chẳng tìm thấy gì nữa trong nơi lạnh lẽo đó khiến anh ngần ngại.

“Tối nay ta đã không chăm sóc tốt cho em, Prue,” cuối cùng anh nói. “Mọi thứ sẽ khác trong tương lai.”

Nàng không trả lời. Sebastian nhìn xuống và thấy hàng lông mi nàng đã khép lại. Nàng đã ngủ say. Anh tự hỏi liệu nàng có nghe thấy anh nói không.

Khi cỗ xe dừng lại trước ngôi nhà trên phố, Sebastian nâng Prudence dậy và đưa nàng thẳng lên lầu. Anh cẩn thận đặt nàng lên giường. Nàng không thức dậy khi anh nằm xuống cạnh nàng.

Sebastian nhích lại gần nàng, và lần đầu tiên trong suốt bốn năm qua, anh rơi vào giấc ngủ trước khi ánh sáng xám đầu tiên của bình minh xuất hiện.

...

Một tháng sau Sebastian đẩy đồng giấy tờ các tài khoản anh đang xem xét sang bên, duỗi chân và dựa lưng vào ghế. Lucifer nhảy lên từ phía sau ghế sofa, đáp xuống bàn làm việc và lả lướt bước qua đồng giấy tờ. Nó nhảy xuống lòng Sebastian.

Sebastian liếc nhìn đồng hồ khi anh vuốt ve con mèo. “Cô ấy sẽ về nhà bất cứ lúc nào và chúng ta sẽ xem xem dì ta đã làm gì với cô ấy.”

Lucifer ngoe nguẩn đuôi đáp lại.

“Ta hy vọng Prudence khốn khổ của ta sẽ sống sót qua trải nghiệm này.” Sebastian mỉm cười. “Nàng chắc chắn đang sợ phát khiếp. Sẽ né tránh nếu nàng có thể, mày biết đấy. Nhưng cuối

cùng thì dì Drucilla cũng tóm được nàng.”

Lucifer giật giật đôi tai và găm gù khe khên phản ứng lại.

Vài phút sau tiếng huyền não trong hành lang tuyên bố rằng Prudence đã trở về từ chuyến mua sắm.

“À, đây rồi.” Sebastian quan sát cửa ra vào trong vẻ mong chờ. “Ta sẽ cược là dì ta đã nhấn chìm cô ấy trong màu ngọc bích và vàng đậm.”

Cửa thư viện đột ngột mở ra và Prudence vội vã bước vào phòng. Nàng vẫn mặc chiếc váy oải hương nặng nề lúc rời khỏi nhà. Chiếc mũ bonnet của nàng, to một cách lố bịch và tương phản với bộ váy oải hương, quả là một sự thất bại hoàn toàn. Phía sau cặp kính của nàng, đôi mắt nàng ánh lên sự phẫn khích.

“Sebastian, ngài sẽ không bao giờ có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra đâu.”

Sebastian gạt Lucifer xuống sàn nhà và bật dậy đón vợ. “Ngồi xuống nào, em yêu. Ta tò mò muốn nghe tất cả từng chi tiết trong chuyến mua sắm của em.”

“Chuyến mua sắm của em?” Nàng nhìn anh bối rối khi ngồi xuống ghế.

“Có lẽ em nên nhớ rằng em đã cố gắng rất nhiều. Ta tin là em đã dành suốt ba giờ qua trong sự bầu bạn với dì ta.” Sebastian ngồi trở lại xuống. “Em sẽ được thay đổi từ đầu đến chân.”

“À, vâng. Chuyến mua sắm.” Prudence cởi mũ và ném nó sang bên. “Em tin là nó khá thành công, dì ngài có vẻ rất hài lòng, trong mức độ nào đó. Em hy vọng ngài thích màu xanh lá và màu vàng bởi vì em e là mình đã thỏa thuận vài bộ màu đó.”

Sebastian mỉm cười.

“Nhưng đó không phải những gì em muốn kể với ngài.” Prudence mỉm cười hài lòng. “Em đã liên hệ được một khách hàng cho chúng ta, thưa ngài.”

Sebastian ngừng cười ngay lập tức. “Chết tiệt.”

“Giờ thì, Sebastian, ngài không được có thái độ đó. Có lẽ em nên nói rõ là đây sẽ là một trong những cuộc điều tra của em. Em nhận được một vụ liên quan đến hiện tượng quang phổ. Em nghĩ ngài sẽ là người hỗ trợ trong lần này.”

Sebastian thận trọng nhìn nàng. “Ta không muốn em gặp bất kỳ rủi ro nào, phu nhân, kết thúc chủ đề này.”

“Nếu ngài đang lo lắng về người thừa kế của mình thì ngài có thể yên tâm.” Prudence vỗ vỗ lên chiếc bụng phẳng lì. “Em chắc chắn thằng bé rất mạnh mẽ. Nó sẽ không để tâm đến một hoặc hai hồn ma đâu.”

“Này, Prue –”

“Bình tĩnh nào, thưa ngài.” Nàng mỉm cười bình thản. “Không có bất kỳ rủi ro nào đây. Đây là vấn đề liên quan đến một hồn ma cũ trong gia đình. Rõ ràng là nó đã được trông thấy lần cuối ở

ngôi nhà nông thôn của gia đình Cranshaw. Họ muốn em đến xác minh liệu nó có thực sự tồn tại hay không.”

“Và nếu nó tồn tại thì sao?”

“À vậy thì họ muốn em tìm ra cách để thoát khỏi nó. Rõ ràng nó đang làm các thành viên trong gia đình sợ hãi. Nhà Cranshaw đã buộc phải thuê ba người giúp việc và một đầu bếp mới trong vòng hai tháng qua. Nó khiến công việc trong gia đình bị ảnh hưởng, bà Cranshaw đã nói vậy với em.”

Sebastian nghe thấy sự háo hức trong giọng nàng. Anh thấy nó lấp lánh trong đáy mắt nàng. Anh cuối cùng cũng buồn bã nhận thức được cảm giác phấn khích quen thuộc đang cuộn trào trong chính mình. “Ta cho là sẽ không có hại gì nhiều trong việc tiến hành một cuộc điều tra nhỏ.”

“Không hề,” Prudence vui vẻ đồng ý.

Sebastian đứng lên lần nữa và bước đến bên cửa sổ. “Em có chắc đây chỉ đơn thuần là vấn đề về một hiện tượng quang phổ không?”

“Hoàn toàn chắc.”

“Không có những thứ như giết người, ấu dâm hay dính dáng đến pháp luật chứ?”

“Tất nhiên là không.”

“Hoàn toàn không có gì nguy hiểm chứ?” Anh vẫn kiên trì.

Prudence bật cười. “Thôi nào, Sebastian. Hoàn toàn là điều vô nghĩa khi nghĩ rằng cuộc điều tra này có thể liên quan đến bất kỳ hoạt động tội phạm nguy hiểm nào. Chúng ta chỉ đang nói về một con ma từ xưa xưa thôi.”

“À,” Sebastian thận trọng nói. “Ta cho rằng em có toàn quyền để cân nhắc vấn đề này. Tất nhiên là ta sẽ đi cùng em. Đây sẽ là cơ hội để ta được quan sát phương pháp làm việc của em.”

“Tất nhiên.”

Anh mỉm cười. “Nó có thể khá thú vị đấy.”

“Em hy vọng ngài nhìn nhận chuyện này như vậy, thưa ngài,” Prudence nói nghiêm trang.

Nàng đang cười nhạo anh, anh nghĩ. Cô nàng bé nhỏ này biết rằng anh cũng bị hấp dẫn hết như nàng khi được giải một câu đố thú vị. Nàng hiểu anh quá rõ. Gần như chẳng có gì ngạc nhiên, anh nhận ra. Sau tất cả thì nàng chính là một nửa của anh.

Sebastian nhìn ra khu vườn ngập nắng. “Ta chỉ có một quy định trước khi đồng ý để em theo đuổi vụ điều tra này.”

“Vâng, thưa ngài?”

“Ta muốn em nói với ta lần nữa là em yêu ta,” Sebastian nói rất khẽ.

Người ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng một cọng lông rơi trong phòng. Sebastian nín thở. Anh cứng người và chậm rãi quay lại đối mặt với Prudence.

Nàng đang đứng, hai tay siết chặt trượt mặt. Đôi mắt nàng tươi sáng và có chút cảnh giác. “VẬY là ngài đã nghe thấy em nói đêm hôm đó.”

“Ta có nghe thấy. Nhưng ta không nghe thấy em nói nó thêm lần nào nữa. Em đổi ý rồi sao?”

“Không, thưa ngài. Em đã yêu ngài ngay khoảnh khắc đầu tiên em gặp ngài. Em sẽ yêu ngài suốt cuộc đời này.” Nàng mỉm cười buồn bã. “Em không nói thêm lần nào nữa vì em nghĩ có lẽ ngài chỉ thấy nó buồn cười mà thôi.”

“Biết em yêu ta không buồn cười chút nào.” Sebastian nhận ra bàn tay anh đang run rẩy với những cảm xúc đang trào qua mình. “Đó là sự cứu rỗi của ta.”

“Ôi, Sebastian,” Prudence nhào vào vòng tay anh.

“Ta yêu em, Prue.” Anh ôm ghì lấy nàng. “Luôn luôn. Mãi mãi.”

Sau cùng thì nó cũng đủ an toàn để nhìn vào nơi tối tăm bên trong chính bản thân anh đã từng là nơi vô cùng lạnh lẽo, Sebastian nghĩ. Nó không trống rỗng như anh đã lo sợ. Tình yêu đã lấp đầy nơi lạnh giá đã bị lấp đầy bởi băng phủ đã quá lâu.

Anh ôm Prudence gần hơn nữa trong một lúc lâu. Sự ấm áp của nàng rót vào anh, lấp đầy anh.

“Có một vài chi tiết nhỏ về vụ điều tra sắp tới của chúng ta mà có lẽ em nên đề cập đến,” Prudence cuối cùng cũng lẩm bẩm bên áo anh.

“Chi tiết nhỏ sao?” Sebastian ngẩng đầu lên.

Prudence mỉm cười nụ cười chiến thắng nhất của mình. “Vâng, theo như khách hàng của em thì có một vài nghi vấn về chiếc vòng cổ bằng kim cương bị mất tích gần đây.”

“Kim cương? Chúng ta đang nói về việc những viên kim cương bị mất sao? Giờ thì chờ đã. Theo kinh nghiệm của ta thì ở bất cứ đâu có một món đồ trang sức bị mất thì có thể ở đó sẽ có một tên tội phạm.”

Prudence kín đáo hắng giọng. “Vâng, rõ ràng là sẽ có một hoặc hai giải thuyết – nhỏ, trong tâm trí ngài – rằng có ai đó đang cố gắng lục lọi trong nhà Cranshaw.”

“Chết tiệt, Prue, ta đã bảo không được vướng vào bất kỳ nguy hiểm nào lần này rồi.”

“Em chắc chắn không có chút nguy hiểm nào trong cuộc điều tra này đâu mà, thưa ngài. Chỉ là một vài yếu tố khá hấp dẫn mà em biết sẽ trở nên thú vị. Em không muốn ngài thấy chán.”

Sebastian mỉm cười gượng gạo. “Em nghĩ mình có thể điều khiển ta chỉ bằng ngón tay út của mình, phải không, em yêu?”

“Cũng giống như ngài điều khiển được em.” Nàng đứng kiễng chân và vòng tay quanh cổ anh. “Em nghĩ thế này, Sebastian thân yêu nhất của em rằng ngài và em sinh ra để dành cho nhau.”

Anh nhìn vào đôi mắt đang sáng lên của nàng và cảm thấy ngọn lửa ấm áp của tình yêu đang cháy sáng trong đó. “Không nghi ngờ gì về điều đó.”

Anh luồn những ngón tay qua mái tóc nàng và bịt miệng nàng bằng miệng mình. Anh biết anh sẽ không bao giờ bị lạnh nữa.

---HẾT---

Notes

[[←1](#)]

Croesus: Vị vua của nước Lydia từ năm 560 trước Công nguyên cho đến khi bị quân Ba Tư đánh bại. Là người nổi tiếng bởi sự giàu có.

Chú thích riêng của người dịch: Drucilla Fleetwood được hứa hôn với cha Sebastian, nhưng ông đã chạy theo tiếng gọi của con tim nên Drucilla thay vào đó đã lấy em trai ông. Về lý Drucilla sẽ là “mợ” của Sebastian. Nhưng vì người dịch không thích cái chữ “mợ” này nên đổi thành “dì” trong suốt mạch truyện.

Trong Thiên Chúa giáo, Lucifer là hoàng tử của địa ngục.

[←5]

Oliver Cromwell (25 tháng 4 năm 1599 - 3 tháng 9 năm 1658) là một nhà lãnh đạo chính trị và quân sự người Anh, người đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>